"Cel mai bun scriitor de thrillere pshihologice"
THE TIMES

Jeffery
Deaver

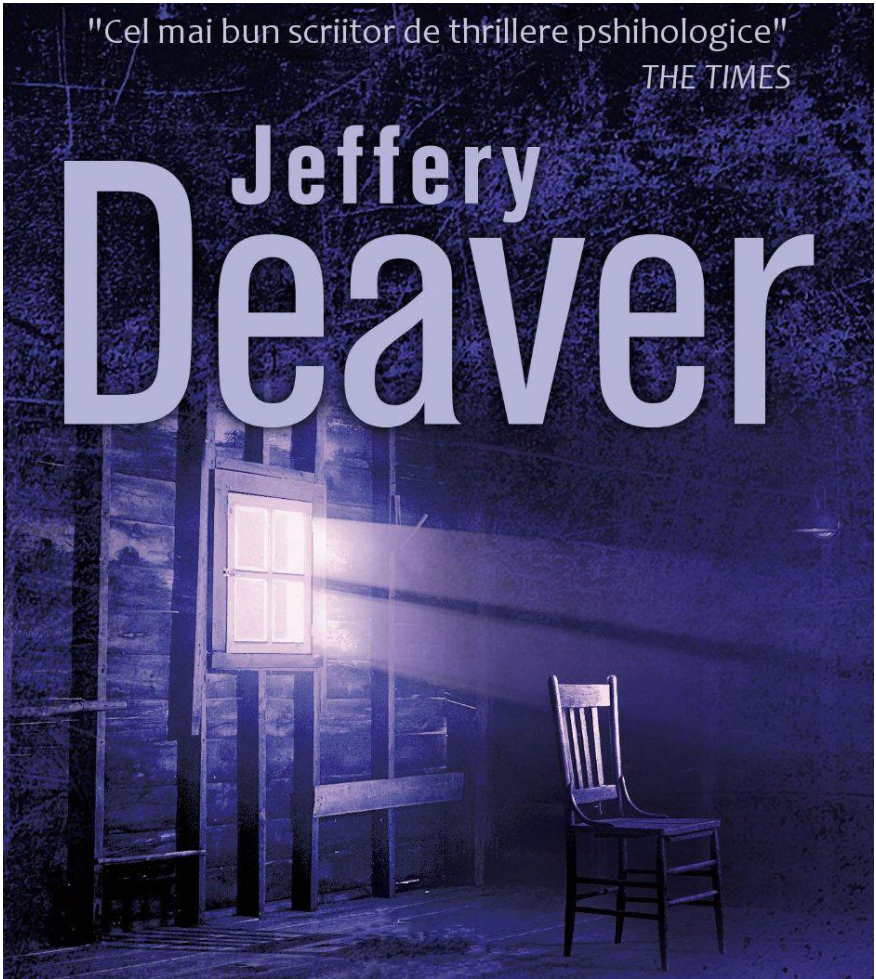

SCAUNUL GOL

BIBLIOTECA ALEPH

seria **LINCOLN RHYMES**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Scaunul gol / Jeffery Deaver; trad.: Raul Cojocaru, Bucureşti
RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-630-4

I. Cojocaru, Raul (trad.)

821.133.1-31=135.1
RAO International Publishing
Company Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

JEFFERY DEAVER
The Empty Chair
© 2000 by Jeffery Deaver
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză RAUL COJOCARU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

mai 2008

ISBN 978-973-103-630-4

JEFFERY DEAVER

SCAUNUL GOL

Lincoln Rhyme 3

Titlul original: *The Empty Chair*, 2000

Traducere din limba engleză de Raul Cojocaru

Cuprins

I LA NORD DE PAQUO
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
II CĂPRIOARA ALBĂ
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
III VREMEA CONFRUNTĂRII
23
24
25
26

27
28
29
30
31
32
33
IV CUIBUL DE VIESPI
34
35
36
37
38
39
40
41
V ORAŞUL FĂRĂ COPII
42
43
44
45
46
Nota autorului

Pentru Deborah Schneider.
Un agent cum nu se poate mai
şi o prietenă pe măsură.

Din creier şi numai din creier, ne vin toate plăcerile, bucuriile, râsetele şi vorbele de duh, la fel ca amărăciunea, durerea, suferinţa şi lacrimile… Creierul este de asemenea lăcaşul nebuniei şi al delirului, al groazei şi al temerilor care ne cuprind zi şi noapte…

HIPPOCRATE

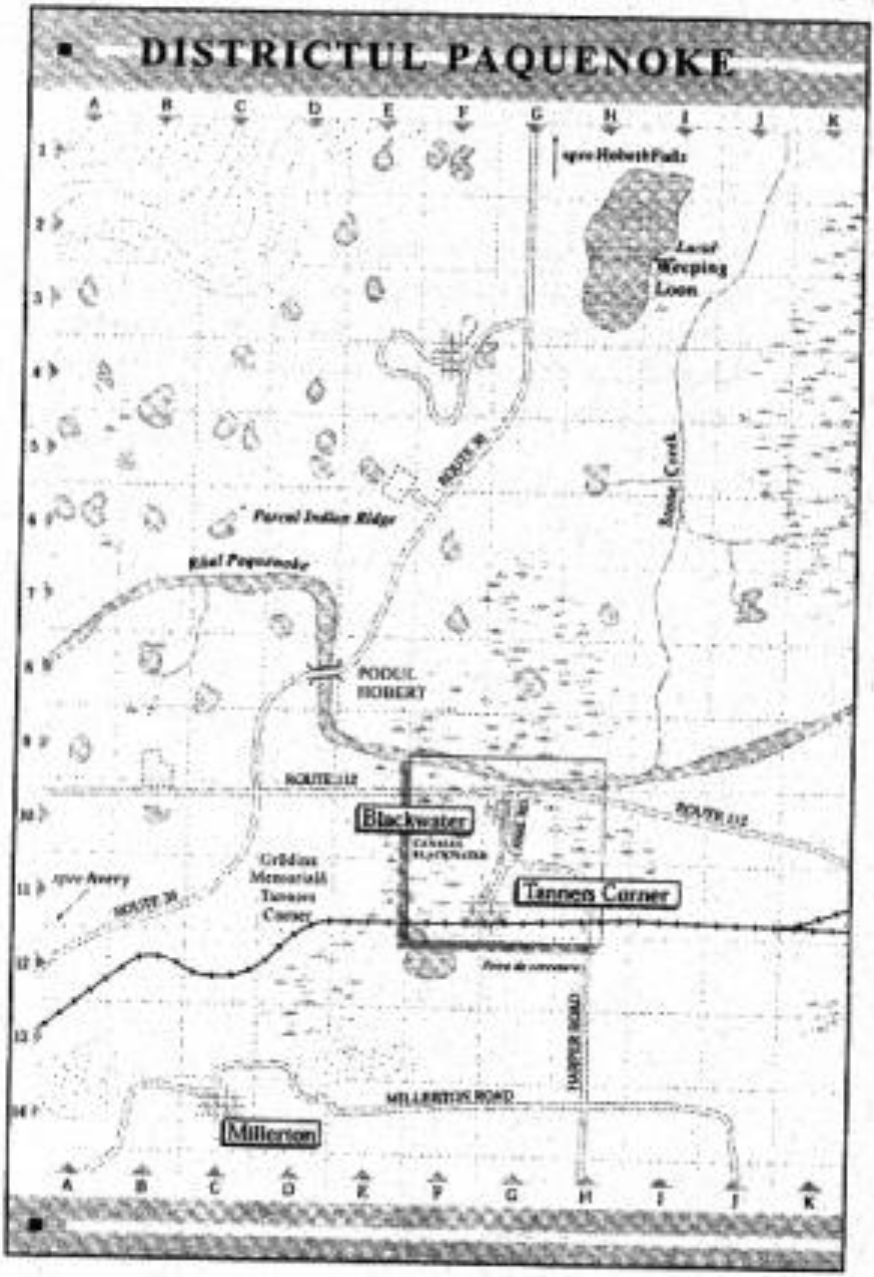
DISTRICTUL PAQUENOKE
Weeping Loon
Parcul Indian Ridge
Rîul Paquenoke
PODUL HOBERT
Blackwater
Tanners Corner
Grădina Memorială Tanners Corner
MILLERTON ROAD
Millerton

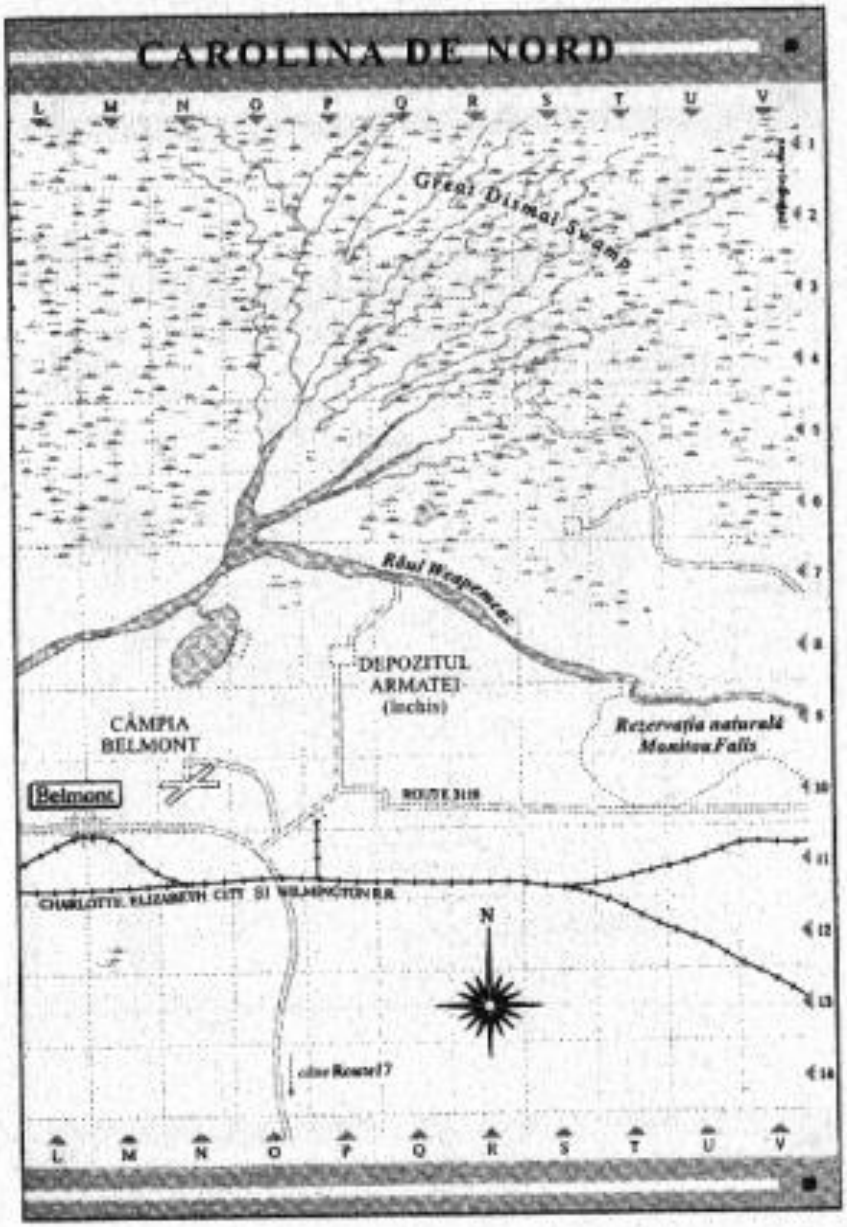
CAROLINA DE NORD
Great Dismal Swamp
Râul Waccamaw
DEPOZITUL ARMATEI (închis)
CÂMPIA BELMONT
Belmont
Rezervația naturală Manitou Falls
ROUTE 3118
CHARLOTTE, ELIZABETH CITY SI WILMINGTON R.R.
N

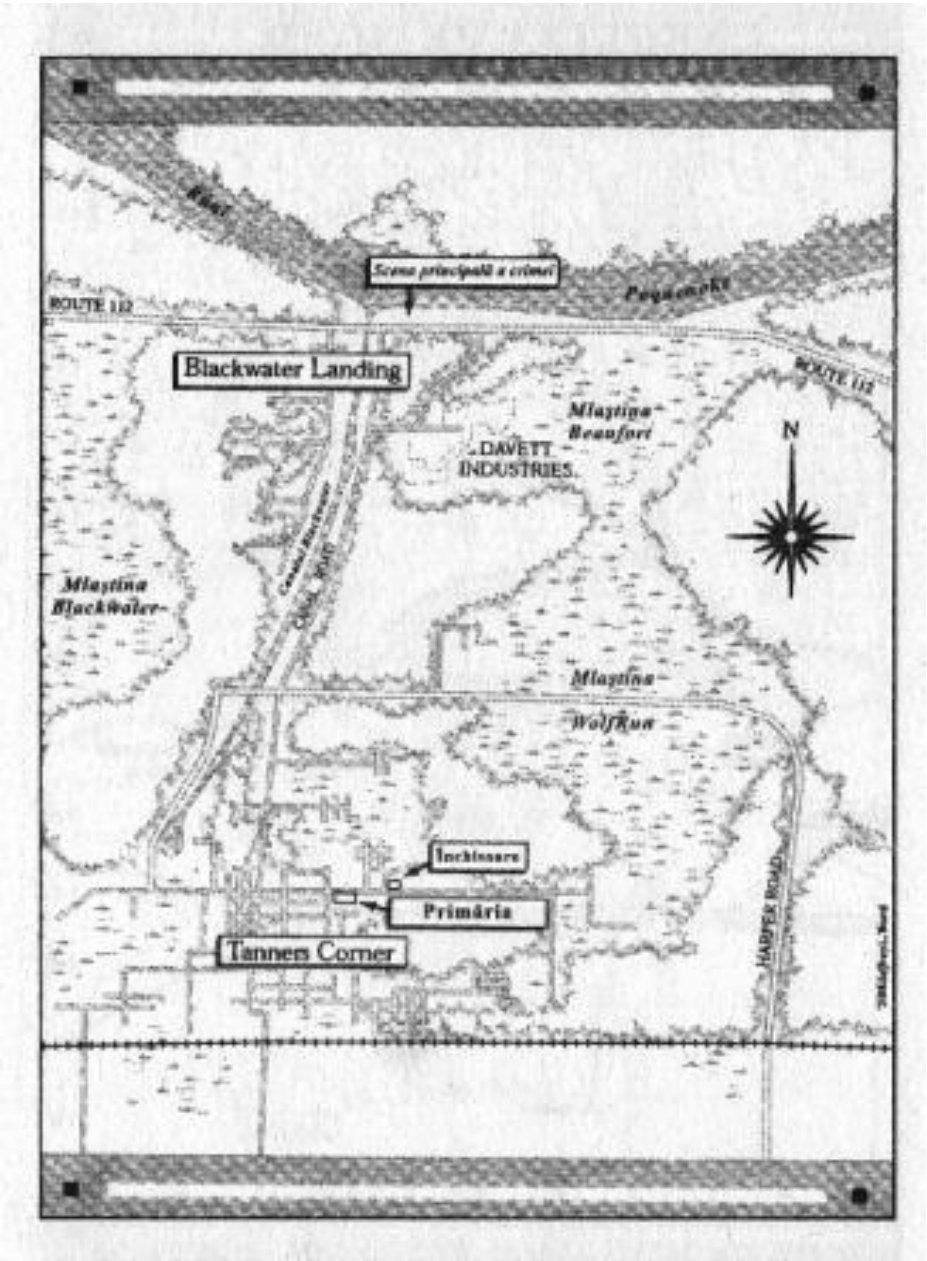
Scena principală a crimei
ROUTE 112
Blackwater Landing
DAVETT INDUSTRIES
Mlaștina Beaufort
Mlaștina Blackwater
Mlaștina Wolfkun
N
Închisoare
Primăria
Tanners Corner
HARPER ROAD
ROUTE 112

I
LA NORD DE PAQUO

1

Ea venise aici să aştearnă flori la locul unde murise băiatul şi fusese răpită fata.

Ea venise aici pentru că era o fată greoaie, fără mulţi prieteni, cu faţa plină de urme de vărsat de vânt.

Ea venise aici pentru că era aşteptată să vină.

Ea venise aici pentru că aşa voia.

Cu mersul ei nătâng şi transpirată toată, Lydia Johansson se îndrepta înspre acostamentul de pământ al Route 112, unde îşi parcase maşina Honda Accord, apoi păşi cu atenţie la vale, înspre malul noroios unde canalul Blackwater întâlnea apele tulburi ale râului Paquenoke.

Venise aici pentru că aşa crezuse ea că trebuia să facă.

Venise aici cu toate că îi era frică.

De-abia răsărise soarele, dar acest august fusese cel mai călduros din ultimii ani, în Carolina de Nord, şi Lydia transpira în uniforma ei albă de soră medicală, pe când se îndrepta spre luminişul de pe malul râului înconjurat de sălcii, arbori tupelo şi alţi copaci de mlaştină cu frunze late. Găsi repede locul pe care îl căuta; cordonul galben pus de poliţie era uşor de observat prin pâclă.

Zgomotele dimineţii: raţe sălbatice, un animal căutând mâncare prin tufişurile dese din jur, vântul fierbinte suflând prin stufăriş.

„Doamne, ce frică îmi e", gândi ea. Îi treceau prin minte imagini cu cele mai oribile scene din romanele de Stephen King şi Dean Koontz pe care le citea noaptea târziu, în compania unui castron de Ben&Jerry's[1].

Mai multe zgomote în iarbă. Ezită şi se uită în jur. Apoi îşi continuă drumul.

[1] Firmă producătoare de îngheţată (n.tr.).

— Hei, zise o voce de bărbat.

Foarte aproape.

Lydia tresări şi se întoarse, aproape scăpând florile.

— Jesse, m-ai speriat.

— Scuze.

Jesse Corn stătea în spatele unei sălcii plângătoare aproape de luminişul împrejmuit de cordoanele poliţiei. Lydia observă că ochii lor erau aţintiţi asupra aceluiaşi lucru: conturul de un alb strident al locului unde fusese găsit cadavrul băiatului. Fiind asistentă, recunoscu imediat ca sânge închegat pata întunecată care înconjura locul unde zăcuse capul lui Billy.

— Deci, acolo s-a întâmplat, şopti ea.

— Da. Aşa e.

Jesse îşi şterse fruntea şi îşi aranjă smocul de păr blond răvăşit. Uniforma sa – costumul bej al Departamentului Şerifului din districtul Paquenoke – era şifonată şi prăfuită. Pete întunecate de transpiraţie i se iveau la subsuoară. Avea treizeci de ani şi un chip drăgălaş de băieţandru.

— De cât timp eşti aici? întrebă ea.

— Nu ştiu. Probabil de pe la 5.

— Am mai văzut o maşină, spuse ea. Sus în drum. E Jim?

— Nu. Ed Schaeffer. E de cealaltă parte a râului. Jesse aruncă o privire spre flori. Sunt drăguţe.

După o clipă, Lydia se uită la margaretele pe care le ţinea în mână.

— Doi patruzeci şi nouă. De la Food Lion[2]. Le-am luat noaptea trecută. Ştiam că nimic nu o să fie deschis aşa devreme. Bine, la Dell's e, dar ei nu vând flori. Se întrebă de ce bătea câmpii. Se uită în jur din nou. Ştii cumva unde e Mary Beth?

Jesse dădu din cap că nu.

[2] Lanţ de magazine din S.U.A. (n.tr.).

— N-am nici cea mai mică idee.

— Presupun că nici despre el.

— Nici despre el.

Jesse se uită la ceas. Apoi privi cu interes apa întunecată, trestiile îngrămădite, iarba înşelătoare şi pontonul putrezit.

Lydiei nu îi plăcea faptul că un ajutor de şerif care avea un pistol atât de mare părea la fel de nesigur ca şi ea. Jesse începu să urce pe dealul înverzit, înspre autostradă. Se opri şi se uită iarăşi la flori.

— Numai doi nouăzeci şi nouă?

— Patruzeci şi nouă. Food Lion.

— Pomană curată, spuse tânărul poliţist aruncând un ochi înspre întinderea deasă de verdeaţă. Se întoarse către deal. Voi fi lângă maşina de poliţie.

Lydia Johansson păşi mai aproape de locul crimei. Se gândi la Isus, la îngeri şi se rugă preţ de câteva minute. Se rugă pentru sufletul lui Billy Stail, care fusese eliberat din corpul însângerat chiar în acest loc ieri-dimineaţă. Se rugă ca durerea care pusese stăpânire pe Tanner's Corner să se risipească în curând.

Se rugă şi pentru ea.

Alte zgomote în stufăriş. Trosnituri, foşnituri.

Se mai luminase, dar soarele nu reuşea totuşi să pătrundă în Blackwater Landing. Râul era adânc aici şi era înconjurat de sălcii negre şi încâlcite, şi de trunchiuri groase de cedri şi chiparoşi, unii vii, alţii nu, şi toţi sufocaţi de muşchi şi viţă sălbatică. Spre nord-est, nu departe, se întindea Great Dismal Swamp[3] şi Lydia Johansson, ca orice cercetaşă din districtul Paquenoke, cunoştea legendele legate de acel loc; Domniţa Lacului, Mecanicul Fără Cap… Dar nu acele fantasme o îngrijorau. Blackwater Landing avea propria fantomă – băiatul care o răpise pe Mary Beth McConnell.

[3] Marea Mlaştină Mohorâtă.

Lydia îşi deschise poşeta şi îşi aprinse o ţigară cu mâinile tremurânde. Se simţi un pic mai liniştită. Se plimbă de-a lungul malului şi se opri când dădu de o porţiune de teren acoperită de papură şi ierburi înalte, care se încovoiau sub briza arzătoare.

Din vârful dealului auzi un motor pornind. Doar Jesse nu pleca, nu? Lydia se uită alarmată într-acolo. Dar văzu că maşina nu se mişcase. „Probabil dă drumul la aerul condiţionat", se gândi ea. Când privi înapoi către apă, observă că iarba, papura şi plantele sălbatice încă se încovoiau, se unduiau şi se mişcau foşnind.

Ca şi cum cineva ar fi acolo, apropiindu-se de cordonul galben, târându-se.

Dar nu, nu, sigur nu era aşa. „E doar vântul", îşi spuse. Apoi aşeză reverenţios florile într-o scorbură din trunchiul negru şi noduros al unei sălcii, nu departe de urma fantomatică a corpului răşchirat, împroşcat cu sânge întunecat ca şi apa râului. Începu să se roage din nou.

Pe partea cealaltă a râului, ajutorul de şerif Ed Schaeffer stătea rezemat de un stejar şi nu băgă în seamă musculiţele care roiau pe lângă braţele sale. Se ghemui şi se uită cu atenţie după orice indiciu care ar fi dus la băiat.

Trebui să se rezeme de o creangă; era ameţit de oboseală. Ca majoritatea colegilor din Departamentul Şerifului districtual, era treaz de aproape douăzeci şi patru de ore, căutându-i pe Mary Beth McConnell şi pe băiatul care o răpise. Dar în vreme ce, unul câte unul, ceilalţi plecaseră acasă să facă un duş, să mănânce şi să tragă un pui de somn, Ed rămase la datorie. Era cel mai în vârstă ajutor de şerif dintre toţi şi cel mai masiv (cincizeci şi unu de ani şi 120 de kilograme de masă inutilă), dar oboseala, foamea şi durerea din încheieturi nu îl împiedecau să continue s-o caute pe fată.

Ajutorul de şerif examină pământul din nou şi apăsă butonul de transmisie al radioului.

— Jesse, eu sunt. Eşti acolo?

— Spune.

— Am găsit urme de paşi, şopti el. Sunt proaspete. De o oră maximum.

— Crezi că e el?

— Cine altcineva? La ora asta pe malul ăsta al Paquo-ului?

— Ai dreptate, aşa pare, spuse Jesse Corn. Nu am crezut-o din prima, dar asta ai nimerit-o perfect.

Era teoria lui Ed cum că băiatul avea să revină aici. Nu din cauza clişeului – întoarcerea la locul crimei – ci pentru că Blackwater Landing fusese întotdeauna locul lui de pândă şi, orice probleme ar fi avut de-a lungul anilor, tot aici se întorcea.

Ed se uită în jur, teama punând stăpânire pe el în locul epuizării şi al disconfortului, în timp ce privea încâlceala nemărginită de frunze şi de crengi care îl înconjura. „Isuse, se gândi ajutorul de şerif, băiatul este aici pe undeva." Apoi transmise prin staţia de radio:

— Urmele par să meargă înspre tine, dar nu sunt sigur. A mers mai mult pe frunze. Fii cu ochii în patru. O să mă uit să văd de unde a venit.

Cu genunchii scârţâind, Ed se ridică în picioare şi, pe cât de silenţios putea un om masiv ca el, urmări paşii băiatului în direcţia de unde veneau – mult în pădure, departe de râu.

Urmări paşii băiatului vreo treizeci de metri şi observă că duceau către un adăpost de vânătoare – o baracă cenuşie, destul de mare încât să încapă în ea trei sau patru vânători. Fantele pentru arme erau întunecate şi locul părea abandonat. „Bun, se gândi el. Bun…" Probabil că nu e înăuntru. Dar totuşi…

Respirând greu, Ed Schaeffer făcu ceva ce nu mai făcuse de aproape un an şi jumătate: îşi scoase arma din toc. Strânse tare revolverul cu mâna transpirată şi porni înainte, uitându-se ameţit

ba la adăpost, ba la pământ, gândindu-se unde ar fi mai bine să calce astfel încât să nu se dea de gol.

Oare băiatul avea o armă, se întrebă el, dându-şi seama că era la fel de expus precum un soldat ajuns pe o plajă goală. Îşi imagina cum apare ţeava unei puşti dintr-o fantă, aţintită asupra lui. Începu să se panicheze şi ţâşni aplecat ultimii trei metri până la marginea barăcii. Se sprijini de lemnul mâncat de vreme până îşi trase sufletul şi ascultă cu atenţie. Înăuntru nu auzi nimic, în afară de zumzetul slab al insectelor.

„Bun", îşi spuse. Aruncă o privire. Rapid.

Înainte să îl lase curajul, Ed se ridică şi se uită prin fantă.

Nimeni.

Apoi se uită chiorâş la podea. Un zâmbet mare îi apăru pe faţă.

— Jesse!! îl chemă prin staţia de radio, nerăbdător.

— Spune.

— Sunt la un adăpost cam la jumătate de kilometru în nordul râului. Cred că puştiul a stat noaptea trecută aici. Sunt nişte ambalaje de mâncare şi sticle de apă aici. Şi o rolă de bandă izolatoare. Şi ghici ce! Văd o hartă.

— O hartă?

— Da. Pare să fie a zonei. Poate ne arată unde a dus-o pe Mary Beth. Ce zici de asta?

Dar Ed Schaeffer nu avea să afle niciodată părerea colegului său; ţipetele femeii împânziseră pădurea şi radioul lui Jesse Corn se întrerupse.

Lydia Johansson se dădu înapoi şi ţipă din nou când băiatul sări din rogozul înalt şi o apucă de braţ cu degetele lui cu unghii murdare.

— Doamne, Isuse, te rog nu mă răni! îl imploră ea.

— Taci din gură, şopti furios, uitându-se în jur, cu mişcări nervoase, cu ochii mustind de răutate.

Era înalt şi slab, ca majoritatea băieţilor de şaisprezece ani din orăşelele din Carolina – şi totodată foarte puternic. Avea pielea roşie şi iritată – părea să fie de la un toxicodentron – şi avea o freză militară, neglijentă şi murdară, care arăta ca şi cum şi-ar fi făcut-o singur.

— Doar am adus flori… atâta tot! Nu am…

— Sttt, murmură el.

Dar unghiile lui lungi şi murdare se adânciră dureros în pielea ei şi Lydia ţipă din nou. Furios, îi astupă gura cu mâna. O trase spre el şi ea îi simţi mirosul acru de nespălat.

Îşi smuci capul.

— Mă doare! se vaită ea.

— Taci din gură odată!

Vocea lui trosni ca nişte crengi îngheţate şi stropi de salivă o împroşcară pe faţă. O scutură furios, ca şi cum ea ar fi fost un câine neascultător. În timpul confruntării, băiatul îşi pierdu unul din tenişi, dar nu încercă să-l recupereze, ci îi astupă din nou gura cu mâna până când ea încetă să se mai zbată.

— Lydia? Unde eşti? strigă Jesse Corn din vârful dealului.

— Sttt, o avertiză băiatul din nou, cu ochii mari şi înnebuniţi. Dacă strigi, o să te rănesc rău de tot. Înţelegi? Înţelegi?

Scotoci în buzunar şi scoase un cuţit.

Ea încuviinţă.

El o trase înspre râu.

„Vai, nu acolo. Te rog, nu, se rugă ea la îngerul ei păzitor. Nu îl lăsa să mă ducă acolo."

La nord de Paquo…

Lydia se uită în spate şi îl văzu pe Jesse Corn stând pe marginea drumului la o sută de metri în spate, cercetând zona, ţinându-şi mâna pavăză la ochi.

— Lydia? o strigă.

Băiatul o trase mai repede după el.

— Hristoase, hai odată!

— Hei! strigă Jesse văzându-i într-un final.

Începu să coboare dealul.

Dar ei erau deja pe marginea râului, unde băiatul îşi ascunsese o bărcuţă în păpuriş. O împinse pe Lydia în barcă şi începu să vâslească puternic către cealaltă parte a râului. Ancoră barca şi o trase afară. Apoi o târî în pădure.

— Unde mergem? şopti ea.

— Să o vedem pe Mary Beth. O să fii împreună cu ea.

— De ce? şopti Lydia, plângând cu sughiţuri. De ce eu?

Dar el nu mai spuse niciun cuvânt, doar pocni din unghii şi o trase după el.

— Ed, se auzi transmisia urgentă a lui Jesse Corn. Situaţia e dezastruoasă. A prins-o pe Lydia. L-am pierdut.

— Ce a făcut?

Respirând cu greu, Ed Schaeffer se opri. Începuse să fugă înspre râu de când auzise ţipătul.

— Lydia Johansson. A prins-o şi pe ea.

— Rahat, mormăi bărbatul masiv, care înjura la fel de frecvent pe cât de des îşi scotea şi arma. De ce a făcut una ca asta?

— E nebun, spuse Jesse. De aia. A trecut râul şi se îndreaptă către tine.

— Bine. Ed se gândi o clipă. Probabil o să vină pe aici să îşi ia lucrurile din adăpost. O să mă ascund înăuntru şi îl prind când intră. Are armă?

— Nu am putut să văd.

Ed oftă.

— Bine, atunci… Hai încoace cât de repede poţi. Cheamă-l şi pe Jim.

— Deja l-am chemat.

Ed închise aparatul şi se uită prin tufărişul care dădea către râu. Băiatul şi noua sa victimă nu se zăreau nicăieri. Gâfâind, Ed fugi înapoi către adăpost şi găsi uşa. O deschise cu un şut. Uşa se lovi de peretele interior şi Ed intră rapid înăuntru, ghemuindu-se în faţa fantelor.

Era aşa de speriat şi de surescitat, şi se concentra aşa de tare la ceea ce urma să facă pe când băiatul va fi ajuns, încât nici nu observă din prima cele două sau trei puncte negre cu galben care se mişcau repede în faţa sa. Şi nici gâdilatul care îi începuse pe gât şi îşi făcea drum înspre şira spinării.

Dar gâdilatul se preschimbă în durere sfâşietoare pe umeri, apoi în braţe şi sub ele.

— Dumnezeule, strigă el, pierzându-şi suflarea, şi sări în sus, uitându-se şocat la zecile de viespi care se adunau în ciorchini pe pielea sa.

Panicat, încercă să le dea la o parte şi gestul său le înfurie şi mai mult. Îl înţepară de încheietură, de palmă şi de buricele degetelor. Urlă. Durerea era mai cumplită decât orice simţise el până atunci – mai rea decât piciorul rupt, mai rea decât tigaia încinsă pe care o luase în mână, neştiind că Jane uitase aragazul deschis.

Apoi în adăpost se făcu tot mai întuneric, pe măsură ce norul de viespi ieşea din cuibul gri imens din colţ, pe care îl strivise când deschisese uşa. Pe puţin câteva sute de creaturi îl atacau. I se prinseră în păr, i se aşezară pe braţe, în urechi, se târâră pe sub cămaşă şi în pantaloni, şi, ca şi cum ar fi ştiut că înţepăturile prin stofă erau inutile, căutau pielea. Se năpusti spre uşă, rupându-şi cămaşa, şi văzu cu oroare cum hoarde de creaturi strălucitoare se agăţau de burta sa imensă şi de piept. Renunţă să le dea la o parte şi fugi bezmetic în pădure.

— Jesse, Jesse, Jesse! strigă el, dar îşi dădu seama că vocea sa era doar o şoaptă; înţepăturile de pe gât îl făcuseră să îşi piardă glasul.

„Fugi! Îşi spuse. Fugi la râu."

Şi fugi. Mai repede ca niciodată, trecând prin pădure. Gonea cât îl ţineau puterile. „Du-te… Nu te opri, îşi porunci. Să nu cumva să te opreşti. Întrece-le pe ticăloasele astea mici. Gândeşte-te la nevasta ta, gândeşte-te la gemeni. Mergi, mergi, mergi…" Erau mai puţine viespi acum, deşi putea să vadă măcar vreo treizeci sau patruzeci de puncte negre agăţându-i-se de piele, fundurile hidoase aplecate să îl înţepe din nou.

„O să ajung la râu în trei minute. O să sar în apă. O să se înece. O să fie totul bine… Fugi! Scapă de durere… durerea… Cum poate ceva aşa de mic să provoace o durere aşa de mare? Doamne, mă doare…"

Fugea ca un cal de curse, fugea ca o căprioară, grăbindu-se prin frunzişul care acum era înceţoşat în ochii săi înlăcrimaţi.

Urma să…

Dar stai, stai. Ce nu era bine? Ed Schaeffer se uită în jos şi îşi dădu seama că, de fapt, nu fugea. Nici măcar nu stătea în picioare. Zăcea întins pe pământ, la doar nouă metri de adăpost, cu picioarele zvâcnindu-i spasmodic.

Îşi întinse mâna după staţie şi, deşi degetul mare îi era îngrozitor de umflat de la venin, reuşi să apese butonul de transmisie. Dar apoi convulsiile care începură în picioare se mutară în abdomen, în gât, în braţe şi scăpă pe jos staţia. Pentru o clipă auzi vocea lui Jesse Corn în difuzor şi, când aceasta amuţi, auzi zumzetul pulsant al viespilor, care se transformă într-un firicel de sunet şi, în final, în linişte.

2

Doar Dumnezeu putea să îl salveze. Şi Dumnezeu avea alte planuri.

Nu că ar fi contat prea mult, pentru că Lincoln Rhyme era mai mult om de ştiinţă decât un spirit religios şi prefera spitalul său din Carolina de Nord faţă de Lourdes, Torino sau vreun cort baptist plin de vindecători miraculoşi, în tentativa sa de a încerca să devină dacă nu om întreg, măcar unul mai puţin parţial.

Rhyme îşi cârmi scaunul cu rotile monitorizat, marca Storm Arrow şi roşu ca un Corvette, peste rampa dubiţei cu care el, asistentul său şi Amelia Sachs tocmai conduseră 800 de kilometri dinspre Manhattan. Cu buzele poziţionate perfect pe tubul de control, îşi întoarse scaunul şi acceleră către trotuarul din faţa uşii Institutului de Cercetări Neurologice din cadrul Centrului Medical al Universităţii din Carolina de Nord, în Avery.

Thom retrase rampa Chryslerului negru lucios, Grand Rollx, o dubiţă cu spaţii de acces pentru persoane cu handicap.

— Parcheaz-o într-un loc special pentru persoane cu handicap, spuse Rhyme, chicotind.

Amelia Sachs se uită cu o sprânceană ridicată la Thom, care zise:

— E în toane bune. Profită cât mai poţi, nu o să dureze mult.

— Te-am auzit! strigă Rhyme.

Asistentul său porni mai departe şi Sachs îl prinse din urmă pe Rhyme. Stătea cu celularul la ureche, având apel în aşteptare de la o companie locală de închiriere de maşini. Thom urma să petreacă o mare parte din săptămâna viitoare în camera de spital a lui Rhyme şi Sachs voia să aibă independenţă, poate să se şi plimbe prin zonă. Pe lângă asta, era fană a maşinilor sport, nu îi plăceau deloc dubiţele şi în general evita toate vehiculele a căror viteză era sub o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Sachs stătea cu mobilul pus pe apel în aşteptare de peste cinci minute şi într-un final închise telefonul.

— Nu mă deranjează că trebuie să aştept atâta, dar muzica e oribilă. O să încerc mai târziu. Se uită la ceas. Numai zece jumate. Dar căldura asta e prea de tot. Chiar e prea de tot.

Manhattanul nu are neapărat cea mai plăcută climă în august, dar e mult mai în nord decât Carolina şi, când plecaseră cu o zi în urmă de acolo înspre sud, via Holland Tunnel, temperatura era în jur de 20 de grade şi aerul era la fel de uscat ca sarea.

Pe Rhyme nu îl deranja căldura. Se gândea doar la ce avea de făcut aici. În faţa lor uşa automată se deschise ascultătoare (i se năzări că ăsta ar fi un fel de Tiffany al facilităţilor pentru persoane cu handicap) şi intrară în coridorul răcoros. În timp ce Sachs ceru indicaţii, Rhyme se uită în jur. Observă şase scaune cu rotile libere, prăfuite, adunate la un loc. Se întrebă ce se întâmplase cu ocupanţii lor. Poate tratamentul de aici fusese atât de reuşit, încât renunţaseră la scaune şi avansaseră la cadre şi cârje. Sau poate situaţia lor se agravase şi fuseseră nevoiţi să recurgă la paturi sau la scaune monitorizate.

Poate unii muriseră.

— Pe aici, spuse Sachs făcând semn din cap, spre coridor.

Thom se întâlni cu ei la lift (uşă dublă, balustrade, butoane la aproape un metru înălţime de la podea) şi câteva minute mai târziu găsiră camera dorită. Rhyme îşi direcţiona scaunul cu rotile până la uşă şi observă interfonul hands-free. Spuse un „Deschide-te, Sesam" zgomotos şi uşa îl ascultă.

— Tot timpul aud asta, mormăi tărăgănat secretara obraznică în clipa în care intrară. Trebuie să fiţi domnul Rhyme. O să o anunţ pe doamna doctor că sunteţi aici.

Doctor Cheryl Weaver era o femeie de vreo 45 de ani, îngrijită şi stilată. Rhyme îi remarcă imediat ochii ageri şi mâinile puternice,

potrivite pentru un chirurg. Unghiile scurte nu îi erau date cu ojă. Se ridică de la birou, dădu mâna cu Sachs şi cu Thom, şi îl salută din cap pe pacientul ei.

— Lincoln!

— Doctore!

Ochii lui Rhyme fugiră către numeroasele titluri de cărţi de pe rafturile ei. Apoi către nenumăratele certificate şi diplome – toate de la şcoli bune şi instituţii renumite, deşi calificările ei nu erau o surpriză pentru el. Luni întregi de cercetare îl convinseră pe Rhyme că Centrul Medical Universitar din Avery era printre cele mai bune spitale din lume. Departamentele lor de oncologie şi imunologie erau foarte căutate, iar Institutul de Neurologie al doctorului Weaver era cel mai bun în cercetarea şi tratarea leziunilor coloanei vertebrale.

— Îmi pare bine să te cunosc în sfârşit, spuse doctorul.

Sub mâna ei era un dosar de carton, gros de vreo opt centimetri. Era chiar al său, bănui criminalistul, întrebându-se totodată care îi era prognosticul: „Încurajator? Şanse slabe? Fără nicio şansă?"

— Lincoln, noi doi am avut nişte discuţii la telefon. Dar vreau să treci din nou prin testele preliminare. Pentru binele amândurora.

Rhyme încuviinţă scurt. Era pregătit să îndure câteva formalităţi, deşi nu avea deloc răbdare pentru ascunzişuri. Şi cam la astea urma să se ajungă.

— Ai citit tratatele despre institut. Şi ştii că tocmai începem nişte teste care au în vedere regenerarea şi reconstrucţia coloanei vertebrale. Dar trebuie să subliniez din nou că procedura este *experimentală.*

— Înţeleg.

— Mulţi dintre cvadruplegicii pe care i-am tratat ştiu mai multă neurologie decât un doctor de medicină generală. Şi sunt sigur că tu nu eşti o excepţie de la regulă.

— Ştiu câte ceva despre ştiinţe, spuse Rhyme cu indiferenţă. Ştiu câte ceva şi despre medicină. Dădu din umeri în stilul său caracteristic, un gest pe care doctorul Weaver păru să îl observe, având, cu siguranţă, să-l treacă la dosar.

Ea continuă:

— Păi, atunci te rog să mă scuzi dacă repet ceea ce deja ştii, dar e important pentru tine să înţelegi ceea ce poate şi ceea ce nu poate să facă tehnica aceasta.

— Te rog, spuse Rhyme. Continuă.

— Modalităţile noastre de abordare aici la institut se bazează pe un atac direct la locul leziunii. Folosim tehnica tradiţională de decomprimare chirurgicală să reconstituim structura osoasă a vertebratelor şi să protejăm locul unde s-a produs leziunea. Apoi grefăm două lucruri la locul leziunii. Unul este chiar ţesut din sistemului nervos periferic al pacientului. Şi cealaltă substanţă pe care o grefăm sunt celule embrionare din sistemul nervos central, care…

— Ah, rechinul, spuse Rhyme.

— Într-adevăr. Rechin albastru.

— Lincoln ne-a povestit despre asta, rosti Sachs. De ce rechin?

— Din raţiuni imunologice, compatibilitate cu oamenii. Şi, adăugă doctorul râzând, e un peşte al naibii de mare, deci putem scoate mult material embrionar din unul.

— De ce embrionar? întrebă Sachs.

— Sistemul nervos central la adulţi nu se regenerează în mod natural, bombăni Rhyme, nerăbdător din cauza întreruperilor. Evident, sistemul nervos al unui copil trebuie să se dezvolte.

— Exact. Apoi, pe lângă decomprimare şi microgrefare, mai există ceva de care suntem foarte încântaţi: Am produs nişte medicamente care, credem noi, ar putea avea un impact semnificativ în stimularea regenerării.

— Sunt riscuri? întrebă Sachs.

Rhyme se uită lung la ea, încercând să îi surprindă privirea. *Ştia* riscurile. *Deja* luase decizia. Nu voia ca ea să continue cu întrebările. Dar Sachs era atentă doar la doctorul Weaver. Rhyme recunoscu expresia de pe faţa ei: era ca şi cum ar fi cercetat o fotografie de la locul crimei.

— Desigur că există riscuri. Medicamentele în sine nu sunt neapărat periculoase. Dar orice cvadruplegic va avea probleme pulmonare. Scapi de aparatul de ventilaţie, dar din cauza anesteziculuicresc şansele de şoc respirator. Apoi impactul operaţiei ar putea duce la o deflexiune autonomă având ca rezultat o creştere a tensiunii – sunt sigur că ştii despre ce vorbesc – care, la rândul ei, ar putea duce la un atac cerebral sau la mai multe complicaţii implicând vascularizarea cerebrală. De asemenea, există riscurile unui traumatism al leziunii iniţiale – nu ai chisturi acum şi nici orificii, dar operaţia şi acumularea de lichid ar putea mări presiunea provocând alte leziuni.

— Adică ar putea să îi fie mai rău, spuse Sachs.

Doctoriţa Weaver încuviinţă şi se uită la dosar, dând impresia că vrea să îşi reîmprospăteze memoria, deşi nici măcar nu îl deschise. Se uită apoi la ei.

— Îţi mai poţi mişca un muşchi – inelarul de la mâna stângă – şi ai control bun asupra muşchilor umerilor şi ai gâtului. S-ar putea să pierzi o parte din asta sau pe toate. Şi să îţi mai pierzi şi posibilitatea de a respira spontan.

Sachs rămase nemişcată.

— Înţeleg, spuse într-un final, cuvintele ieşind dintr-un oftat încordat.

Doctoriţa îl privi pe Rhyme în ochi.

— Şi trebuie să cântăreşti riscurile în raport cu ceea ce speri să obţii – nu o să poţi să umbli din nou, dacă asta sperai. Intervenţiile de genul acesta au avut succes limitat în cazurile cu leziuni ale coloanei vertebrale la nivel lombar şi toracic – mult mai reduse şi

mult mai puţin grave decât ceea ce ai tu. Au avut doar un succes limitat în cazul celor cu leziuni cervicale şi deloc la cei cu traume de nivelul C4.

— Sunt un om care îşi asumă riscuri, spuse el rapid.

Sachs se uită îngrijorată la el. Ştia că, de fapt, Lincoln Rhyme nu îşi asuma niciodată riscuri. Era un om de ştiinţă, care trăia bazându-se pe lucruri concrete, demonstrabile pe principii bine documentate.

— Vreau să mă operez, mai adăugă el.

Doctoriţa Weaver încuviinţă şi păru total detaşată de decizia lui.

— O să trebuiască să faci nişte teste care vor dura câteva ore. Intervenţia e programată poimâine. Am o tonă de formulare şi chestionare pentru tine. Mă întorc imediat cu hârţogăria.

Sachs se ridică şi o urmă pe doctoriţă afară.

— Doctore, am o… o auzi Rhyme întrebând şi uşa se închise în urma lor.

— Conspiraţie, murmură Rhyme către Thom. Rebeliune.

— E îngrijorată pentru tine.

— Îngrijorată? Femeia ăsta conduce cu 250 de kilometri pe oră şi ştie să tragă cu pistolul mai bine decât mafioţii din South Bronx. *Eu* o să fiu injectat cu celule de peştişor.

— Înţelegi ce vreau să spun.

Rhyme îşi întoarse capul nerăbdător. Ochii lui se opriră într-un colţ al biroului doctoriţei Weaver, unde o coloană vertebrală – probabil adevărată – zăcea pe un suport de metal. Părea mult prea fragilă încât să susţină dificila viaţă pe care cândva chiar o suportase.

Uşa se deschise. Sachs reveni în birou. Cineva intră după ea, dar nu era doctoriţa Weaver. Bărbatul era înalt, bine făcut, în afară de un început de burtă, şi purta uniforma bej a unui şerif de district.

— Ai un vizitator, rosti Sachs cu faţa lipsită de zâmbet.

Observându-l pe Rhyme, bărbatul îşi dădu jos pălăria Smokey the Bear[4] şi îl salută. Ochii săi nu se fixară asupra corpului lui Rhyme aşa cum făceau majoritatea oamenilor când îl întâlneau, ci la şira spinării de pe etajera din spatele biroului doctoriţei.

— Domnule Rhyme, eu sunt Jim Bell. Vărul lui Roland Bell. Vă amintiţi? Mi-a spus că urma să veniţi în oraş şi am condus până aici din Tanner's Corner.

Roland făcea parte din NYPD[5] şi lucrase cu Rhyme la câteva cazuri. Momentan era partenerul lui Lon Sellitto, un detectiv pe care Rhyme îl cunoştea de ani buni. Roland îi dăduse lui Rhyme o listă cu numele câtorva rude de-ale sale, pe care să le sune în Carolina de Nord înainte de operaţie, în cazul în care voia vizitatori. Jim Bell era pe listă, îşi aminti Rhyme.

— Îmi pare bine, îi spuse absent criminalistul, uitându-se în spatele şerifului prin holul de unde urma să apară îngerul său păzitor, doctoriţa Weaver.

Bell zâmbi sumbru.

— De fapt, domnule, nu ştiu dacă o să mai aveţi aceeaşi părere pentru mult timp.

[4] Ursul Smokey. Personaj foarte popular în S.U.A. care a fost inventat în 1944, cu scopul de a preveni mulţimea cu privire la pericolul incendiilor forestiere. (n.tr.).

[5] Departamentul de Poliţie din New York.

3

Uitându-se mai atent la vizitator, Rhyme observă o asemănare.

Acelaşi corp atletic, aceleaşi mâini lungi şi păr rărit, aceeaşi fire deschisă ca a vărului său Roland din New York. Acest Bell arăta mai bronzat şi mai dur. Probabil, se ducea des la pescuit şi la vânătoare. Un Stetson[6] l-ar fi prins mult mai bine decât pălăria sa soldăţească. Bell se aşează pe un scaun lângă Thom.

— Domnule Rhyme, avem o problemă.

— Spune-mi Lincoln. Te rog!

— Continuă, îl îndemnă Sachs pe Bell. Spune-i ce mi-ai spus mie.

Rhyme se uită cu răceală la Sachs. Îl cunoscuse pe omul acesta în urmă cu trei minute şi deja complotau.

— Sunt şerif în districtul Paquenoke. Asta vine la vreo treizeci şi doi de kilometri spre est. Avem o problemă şi mă gândeam la ce mi-a spus vărul meu – vă laudă tot timpul, domnule…

Rhyme încuviinţă nerăbdător, sugerându-i să continue. Se gândea: „Unde naiba e doctoriţa? Câte formulare trebuie să caute? E implicată şi ea în toată conspiraţia asta?"

— În orice caz, referitor la problema aceasta… mă gândeam să vin şi să vă întreb dacă ne puteţi ajuta un pic.

Rhyme râse sec.

— Sunt pe cale să fiu operat.

— Ah, înţeleg asta. Nu aş dori să vă încurc pentru nimic în lume. Mă gândeam să îmi acordaţi câteva ore… Nu ne trebuie mult ajutor, cred. Vedeţi, vărul meu Rol mi-a povestit despre câteva lucruri pe care le-aţi făcut în investigaţiile din nord. Avem lucrurile de bază ce se găsesc într-un laborator criminalistic, dar toate echipamentele din zonă trebuie să treacă pe la Elizabeth City – cel mai apropiat

[6] Pălărie de cowboy.

sediu de poliţie – sau prin Raleigh. Durează săptămâni întregi până primim un răspuns. Şi nu avem la dispoziţie săptămâni. În cel mai bun caz avem câteva ore.

— Pentru ce?

— Să găsim nişte fete care au fost răpite.

— Răpirile ţin de federali, remarcă Rhyme. Chemaţi FBI-ul.

— Nici nu îmi amintesc de când nu am avut un agent federal în ţinut, în afară de cei de la ATF[7] care veneau să investigheze producţia de rachiu produs în distilerii clandestine. Până când o să ajungă şi FBI-ul aici, fetele vor fi deja moarte.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, zise Sachs.

Rhyme observă cu nemulţumire şi cinism că părea interesată de subiect.

— Ieri, un băiat de la liceul din oraş a fost ucis şi o fată a fost răpită, spuse Bell. Apoi, dimineaţa asta, suspectul s-a întors şi a răpit altă fată. Rhyme văzu că faţa bărbatului se întunecă. A pus o capcană şi unul dintre oamenii mei a fost rănit grav. E aici în comă, la centrul medical.

Rhyme observă că Sachs nu se mai scărpina prin păr şi era atentă doar la Bell. Ei bine, poate nu erau conspiratori, dar Rhyme ştia bine de ce era aşa de interesată de un caz în care oricum nu ar fi avut timp să se implice. Şi nu îi plăcea deloc motivul.

— Amelia, rosti el, uitându-se rece la ceasul de pe peretele doctoriţei Weaver.

— De ce nu, Rhyme? Ce se poate întâmpla? Îşi dădu părul lung şi roşu, care cădea ca o cascadă, de pe umeri.

Bell se uită încă o dată la coloana vertebrală din colţ.

— Nu suntem o secţie mare, domnule. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă – toate ajutoarele de şerif şi încă un alt tip au căutat toată

[7] Agenţie din S.U.A. care se ocupă cu controlul armelor de foc, tutunului şi alcoolului (n.tr.).

noaptea, dar adevărul e că nu i-am putut găsi nici pe el, nici pe Mary Beth. Credem că Ed – ajutorul de şerif care e în comă – a apucat să vadă o hartă care să ne arate unde s-ar fi putut duce băiatul. Dar doctorii nu ştiu când şi dacă se va trezi să ne spună. Se uită în ochii lui Rhyme implorând. Am aprecia foarte mult dacă v-aţi putea uita la probele găsite şi dacă aţi avea vreo idee despre locul unde s-ar putea duce băiatul. Problema ne depăşeşte complet de data asta. Am nevoie urgentă de ajutor.

Dar Rhyme nu pricepea. Meseria unui criminalist este să analizeze probele astfel încât să îi ajute pe investigatori să identifice un suspect şi să depună mărturie la procesul acestuia.

— Ştii cine e suspectul şi unde locuieşte? Procurorul vostru nu va avea un caz prea greu. Chiar dacă au dat-o în bară cu cercetarea scenei crimei – cum, de regulă, au toate şansele să o facă oamenii legii din oraşele mici – sigur vor fi rămas destule indicii pentru o condamnare pentru crimă.

— Nu, nu – problema nu e cu procesul, domnule Rhyme. Ideea e să îl găsim înainte să le omoare pe fetele alea. Sau măcar pe Lydia. Credem că Mary Beth ar putea fi deja moartă. Vedeţi, când s-a întâmplat treaba asta, am consultat nişte documente ale poliţiei statale referitoare la investigaţiile criminale. Spunea că în cazul unei răpiri cu motivaţie sexuală, de regulă ai douăzeci şi patru de ore să găseşti victima; după asta ele îşi pierd orice urmă de umanitate în ochii răpitorului care nu mai dă doi bani pe viaţa lor.

— Ai spus că suspectul e un băiat, rosti Sachs. Câţi ani are?

— Şaisprezece.

— Juvenil.

— Tehnic vorbind, spuse Bill. Dar cazierul lui e mai ceva decât al multor adulţi.

— Ai vorbit cu familia? întrebă Sachs, ca şi cum ar fi fost un lucru deja sigur că Rhyme şi cu ea se ocupau de caz.

— Părinţii sunt morţi. E adoptat. Ne-am uitat prin camera lui şi nu am găsit nimic notabil.

„Niciodată nu găsiţi", gândi Rhyme, dorind din tot sufletul ca omul să se care înapoi în districtul său cu nume imposibil de pronunţat, cu problemele lui cu tot.

— Cred că ar trebui, Rhyme, spuse Sachs.

— Sachs, operaţia…

— Două victime în două zile, rosti ea. Ar putea fi un criminal în serie. Ăştia sunt la fel ca dependenţii de droguri. Ca să îşi satisfacă foamea de violenţă, o să atace din ce în ce mai des şi cu mai multă cruzime.

Bell încuviinţă.

— Aici ai dreptate. Şi mai sunt ceva chestii pe care nu le-am menţionat. Au mai existat cazuri de omor în Paquenoke în ultimii ani şi o sinucidere suspectă în urmă cu câteva zile. Credem că băiatul ăsta ar putea fi implicat în toate. Doar că nu am găsit destule dovezi ca să îl reţinem.

„Dar atunci eu nu lucram la cazurile astea, nu-i aşa?" gândi Rhyme, înainte să reflecteze la faptul că trufia era probabil păcatul care îl va face să accepte. Fără tragere de inimă, simţi cum mintea începea să îi lucreze, intrigată de cazul prezentat. Ceea ce îl făcuse pe Lincoln Rhyme după accident să nu o ia razna şi să caute vreun Jack Kevorkian[8] care să îl ajute să se sinucidă erau provocările de genul acesta.

— Operaţia ta e poimâine Rhyme, forţă nota Sachs. Şi tot ce ai de făcut până atunci sunt testele alea.

„Ah, te înţeleg bine, Sachs…"

Dar ea avea dreptate. Avea mult timp la dispoziţie până la operaţia propriu-zisă. Şi era în perioada de dinainte de operaţie –

[8] Celebru patolog american (1928-) care susţine dreptul la moarte al pacienţilor aflaţi într-un stadiu terminal, prin sinucidere asistată de medici (n.tr.).

ceea ce însemna *că nu avea voie* să bea whisky de optsprezece ani vechime. Oricum, ce putea să facă un bărbat paralizat într-un orăşel din Carolina de Nord? Principalii duşmani ai lui Lincoln Rhyme nu erau spasmele, durerea fantomatică sau disreflexia care îi bântuie de regulă pe pacienţii cu probleme la coloană; duşmanul era plictiseala.

— Îţi las timp o zi, spuse Rhyme într-un final. Cât timp nu mă face să îmi amân operaţia. Sunt pe o listă de aşteptare de paisprezece luni, pentru intervenţia asta.

— S-a făcut, domnule, spuse Bell, iar faţa sa obosită se lumină.

— Ascultă, Lincoln, dădu Thom din cap dezaprobator, nu am venit aici să muncim. Suntem aici pentru intervenţia ta şi apoi plecăm. Nu am nici jumătate din aparatura care mi-ar trebui pentru tine dacă ai lucra.

— Suntem într-un *spital,* Thom. Nu m-ar mira să găseşti *aproape* tot ce îţi trebuie aici. O să vorbim cu doctoriţa Weaver. Sunt sigur că o să ne ajute cu plăcere.

— Părerea mea e că asta nu e o idee bună, spuse asistentul îmbrăcat într-un tricou alb strălucitor, purtând pantaloni gălbui călcaţi impecabil şi cravată.

Dar ca orice vânător – mobil sau nu – odată ce Lincoln Rhyme lua decizia să îşi urmărească prada, nimic altceva nu mai conta. Îl ignoră pe Thom şi începu să îl interogheze pe Jim Bell.

— De cât timp e pe fugă?

— De câteva ore, spuse Bill. Ce pot face e să trimit un ajutor de şerif să aducă aici dovezile găsite şi poate şi o hartă a zonei. Mă gândeam…

Vocea lui Bell se pierdu când Rhyme dădu dezaprobator din cap şi se încruntă. Sachs se abţinu să zâmbească; ştia ce urma.

— Nu, spuse Rhyme ferm. O să venim noi la tine. O să trebuiască să găseşti un loc unde să ne instalăm – mai spune-mi o dată unde e centrul districtual.

— Aa, Tanner's Corner.

— Găseşte-ne un loc unde să putem lucra. O să am nevoie şi de un ajutor pentru partea de cercetare criminalistică. Există un laborator la voi la sediu?

— La noi? întrebă şeriful nedumerit. Nicio şansă.

— Bine, o să îţi dăm o listă cu echipamentul de care avem nevoie. Poţi să îl împrumuţi de la poliţia statală. Rhyme se uită la ceas. Putem ajunge acolo într-o jumătate de oră. Nu-i aşa, Thom?

— Lincoln…

— *Nu-i aşa?*

— Jumate de oră, murmură resemnat asistentul.

„Cine era acum prost dispus?"

— Ia formularele de la doctorița Weaver. Adu-le cu noi. Poţi să le completezi în timp ce eu şi Sachs lucrăm.

— Bun, bun.

Sachs întocmi o listă cu echipamentul necesar pentru laborator. O ridică astfel încât Rhyme să o poată citi. El încuviinţă şi completă:

— Trece şi un aparat de testare a gradientului de densitate. În rest, lista e bună.

Ea adăugă pe listă aparatul cerut şi îi înmâna foaia lui Bell. Acesta o citi clătinând din cap neîncrezător.

— O să mă descurc cu asta, sigur. Dar chiar nu vreau să vă obosiţi atât de mult.

— Jim, sper că pot să vorbesc deschis.

— Sigur.

— Doar dacă mă uit peste probe nu o să ajute cu nimic, spuse încet criminalistul. Dacă vrei ca treaba să meargă, eu şi Amelia trebuie să ne implicăm şi să preluăm conducerea. Acum, spune-mi direct, asta ar fi o problemă pentru cineva?

— Mă voi asigura să nu fie, spuse Bell.

— Bun. Acum ar fi bine să începi să te ocupi de echipamentul nostru. Trebuie să ne *mişcăm.*

Şeriful Bell zăbovi o secundă dând din cap aprobator, cu o mână ţinându-şi pălăria, iar cu cealaltă – lista, înainte să se îndrepte către uşă. Rhyme era convins că vărul lui Roland, ca mulţi oameni din sud, avea o zicală care definea perfect ce se citea pe faţa şerifului. Rhyme nu era chiar sigur cum era, dar sigur avea de-a face cu prinsul ursului de coadă.

— Ah, încă un lucru, zise Sachs, tocmai când Bell ieşea pe hol. El se opri şi se întoarse. Suspectul. Cum îl cheamă?

— Garrett Hanlon. Dar în Tanner's Corner i se spune Insect Boy[9].

Paquenoke e un district mic în nord-estul Carolinei de Nord. Tanner's Corner, aflat aproximativ în centru, este cel mai mare oraş şi e înconjurat de un mănunchi de anexe rezidenţiale sau comerciale, precum Blackwater Landing, care se întinde de-a lungul râului Paquenoke – Paquo, după cum îi zic majoritatea localnicilor – la câţiva kilometri înspre nord de reşedinţa districtuală.

La sud de râu, se află cele mai multe zone rezidenţiale şi centre comerciale. Pământul aici e plin de mlaştini mai blânde, păduri, câmpuri şi iazuri. Aproape toţi locuitorii stau în jumătatea asta. Pe de altă parte, la nord de Paquo, pământul e înşelător. The Great Dismal Swamp a cuprins şi a înghiţit parcuri de rulote, case şi câteva mori şi fabrici de pe acea parte a râului. Mlaştinile au luat locul iazurilor şi al câmpurilor, iar pădurile, mari şi bătrâne, sunt de nepătruns, atâta timp cât nu ai destul noroc să dai de o potecă. Nimeni nu locuieşte pe acea parte a râului, în afară de câţiva fermieri şi de traficanţi de droguri. Până şi vânătorii evită zona, de la incidentul de acum doi ani, când nişte porci mistreţi l-au atacat pe Tal Harper şi, chiar dacă jumătate au pierit împuşcaţi, asta nu i-a împiedicat pe ceilalţi să îl devoreze înainte să apară ajutoarele.

[9] „Băiatul-Insectă" sau „Băiatul cu insectele".

La fel ca majoritatea oamenilor din ţinut, Lydia Johansson arareori se aventura la nord de Paquo şi, dacă se întâmpla să o facă, niciodată nu se îndepărta prea mult. Iar acum îşi dădea seama, copleşită de disperare, că, traversând râul, depăşise un hotar şi ajunsese într-un loc de unde se putea să nu se mai întoarcă niciodată – un hotar nu doar geografic, ci şi spiritual.

Era, desigur, îngrozită de faptul că era târâtă de creatura aceasta – îngrozită de modul în care se uita la ea, îngrozită de atingerile lui, îngrozită că urma să moară de căldură sau de insolaţie, sau de muşcătura unui şarpe – dar ceea ce o speria cel mai tare era faptul că îşi dădea seama ce lăsase în sudul râului: viaţa ei fragilă şi comodă, oricât de neînsemnată părea: puţinele ei prietene şi colege de la spital, doctorii cu care flirta nevinovat, petrecerile cu pizza, reluările din *Seinfeld*, cărţile horror, îngheţata, copiii surorii ei. Tânjea până şi după lucrurile mai puţin plăcute – problemele cu greutatea, încercările de a se lăsa de fumat, nopţile petrecute singură, lungile perioade fără niciun telefon de la bărbatul cu care se întâlnea ocazional (îl numea „prietenul ei", deşi ştia că de fapt, nu ar fi fost cazul)… da, chiar şi aceste lucruri păreau acum extrem de importante, pur şi simplu pentru că îi erau atât de familiare.

Dar confortul lipsea cu desăvârşire din locul unde se afla ea acum. Îşi aminti priveliştea îngrozitoare de la adăpostul vânătoresc – ajutorul de şerif Ed Schaeffer zăcând inconştient la pământ, cu braţele şi faţa umflate absolut grotesc de la înţepăturile viespilor. „Nu trebuia să le rănească, murmurase Garrett. Viespile atacă doar atunci când stupul lor e în pericol. A fost doar vina lui." Apoi intrase încet înăuntru să îşi ia câteva lucruri, îi legase mâinile şi apoi o dusese în pădurea prin care mergeau deja de kilometri buni.

Băiatul se mişca ciudat, smucind-o în toate direcţiile. Vorbea singur şi se scărpina pe faţă. La un moment dat, se oprise în faţa unei băltoace şi se holbase în apă. Aşteptase până când o gânganie îşi luase zborul de pe suprafaţa apei, apoi îşi cufundase faţa

înăuntru şi-şi răcorise pielea iritată. Îşi privise picioarele, îşi scoase pantoful rămas şi îl azvârlise cât colo. Continuară pe urmă să meargă neţinând cont de căldura dimineţii.

Ea zări harta care îi ieşea din buzunar.

— Unde mergem?

— Taci din gură. Ai înţeles?

Zece minute mai târziu, el o puse să îşi dea jos pantofii şi traversară un pârâu puţin adânc şi foarte poluat. Când ajunseră pe partea cealaltă, o îndemnă să se aşeze. Garrett i se alătură şi, zgâindu-se la picioarele şi la decolteul ei, îi şterse tălpile cu un şervеţel pe care îl scosese din buzunar. Atingerea lui îi provocă aceeaşi repulsie pe care o simţise când fusese nevoită să ia o mostră de ţesut de la un cadavru, în prima ei noapte de gardă la morgă. El îi puse înapoi pantofii albi, le legă şireturile strâns, ţinând-o de gambă mai mult decât ar fi fost cazul. Apoi studie din nou harta şi îşi continuară drumul prin pădure.

Jucându-se cu degetele, scărpinându-se pe faţă…

Încet-încet, mlaştinile deveneau tot mai numeroase, iar apa – tot mai întunecată şi mai adâncă. Ea bănui că se îndreptau către Great Dismal Swamp, deşi nu-şi dădea seama de ce. Exact când părea că nu mai pot înainta din cauza înfundăturilor, Garrett o coti către o pădure mare de pini, care, spre uşurarea Lydiei, era mult mai răcoroasă decât terenul mlăştinos de până atunci.

El găsi o altă potecă. O conduse pe ea, până când ajunseră la poalele unei râpe abrupte. Nişte pietre duceau către vârf.

— Nu pot să urc aici, spuse ea străduindu-se să pară sfidătoare. Nu cu mâinile legate. O să alunec.

— Căcat, mormăi el nervos, ca şi cum l-ar fi luat drept idiot. Eşti încălţată cu pantofii ăia de asistentă. O să te ţină. Uită-te la mine. Sunt cu picioarele goale şi pot să mă urc. Uită-te la picioarele mele, uită-te! Le ridică şi îi arată partea de jos a tălpii. Pielea era galbenă şi întărită. Acuma, mişcă-ţi curul acolo! Când ajungi sus, să nu mergi

mai departe. Mă înţelegi? Hei, mă asculţi? Încă un şuierat; un strop de salivă îi atinse obrazul şi păru să îi ardă pielea ca acidul.

„Doamne, cât te urăsc", gândi ea.

Lydia începu să urce. Se opri la jumătatea drumului şi privi în spate. Garrett o studia cu atenţie, pocnindu-şi unghiile. Se holba la picioarele ei şi la ciorapii albi şi lungi, şi îşi trecea limba peste dinţii din faţă. Apoi ridică privirea, până ajunse să vadă sub fusta ei.

Lydia continuă să urce. Auzea respiraţia băiatului care mergea în spatele ei.

În vârful dealului, era o poiană din care pornea o singură potecuţă către o dumbravă cu pini. Ea o luă pe potecă, dorindu-şi să ajungă la umbră.

— Hei, strigă Garrett. Nu m-ai auzit? Ţi-am spus să nu te mişti!

— Nu încerc să fug! se tângui ea. E prea cald. Încerc să mă feresc de soare.

El arătă cu degetul către un loc situat la vreo şase metri depărtare. Era acoperit de o pătură groasă de crengi de pin.

— Puteai să cazi acolo, izbucni vocea lui. Puteai să strici totul.

Lydia se uită cu atenţie. Acele de pin acopereau o groapă mare.

— Ce e dedesubt?

— E o capcană mortală.

— Ce e înăuntru?

— Ştii tu, o surpriză pentru oricine ar vrea să ne urmărească, spuse mândru, zâmbind ca şi cum ar fi fost incredibil de deştept doar pentru că se gândise la asta.

— Dar *oricine* ar putea să cadă acolo!

— Căcat, mormăi el. Aici suntem la nord de Paquo. Doar cei care ne urmăresc ar putea veni până aici. Şi ei merită orice li s-ar întâmpla. Acum, hai să mergem, şuieră din nou. O prinse de încheietură şi o duse pe lângă groapă.

— Nu trebuie să mă strângi atât de tare, protestă ea.

Garrett se uită la ea, apoi slăbi întru câtva; cu toate acestea, strânsoarea, atingerea lui mai blândă se dovedi mult mai dezgustătoare; începu să o mângâie pe încheietură cu degetul mijlociu, pe care Lydia îl simţea ca pe o căpuşă grasă care caută un loc unde ar putea să se înfigă.

4

Dubiţa Rollx trecu de cimitirul Tanner's Corner Memorial Gardens. Avea loc o înmormântare şi Rhyme, Sachs şi Thom urmăriră din priviri procesiunea sumbră.

— Uitaţi-vă la sicriu, spuse Sachs.

Era mic, de copil. Cei îndoliaţi erau puţini. Vreo douăzeci de oameni. Rhyme se întrebă de ce nu era mai multă lume. Îşi îndreptă privirea spre dealurile din jurul cimitirului şi dincolo de ele spre pădurea ceţoasă şi terenurile mlăştinoase care se pierdeau în zare.

Nu e un cimitir urât, spuse el. Nu m-ar deranja să fiu îngropat într-un asemenea loc.

Sachs, care urmărise tulburată cortegiul funerar, îi aruncă o privire rece – cum el urma să sufere o intervenţie chirurgicală, ea nu prea voia să vorbească despre moarte.

Apoi Thom luă strâns o curbă şi urmări motocicleta lui Jim Bell; acceleră şi cimitirul dispăru în urma lor.

Aşa cum spusese Bell, Tanner's Corner se afla la 32 de kilometri depărtare de centrul medical din Avery. Panoul cu BINE AŢI VENIT îi anunţa pe vizitatori că populaţia oraşului număra exact 3.018 de suflete, lucru care, foarte posibil, era adevărat, doar că numai o mică parte din ele erau pe Main Street în dimineaţa aceasta călduroasă de august. Locul prăfuit părea să fie un oraş-fantomă. Un cuplu în vârstă stătea pe o bancă uitându-se la strada pustie. Rhyme zări doi bărbaţi, slăbănogi şi jerpeliţi, care trebuie să fi fost beţivanii urbei. Unul stătea pe trotuar, sprijinindu-şi capul murdar în mâini, probabil încercând să scape de mahmureală. Celălalt era rezemat de un copac şi se holba la dubiţa strălucitoare cu ochii tulburi, care chiar şi de la distanţă păreau îngălbeniţi.

O femeie uscăţivă spăla alene ferestrele farmaciei. Rhyme nu observă pe nimeni altcineva.

— Liniştit loc, remarcă Thom.

— Ăsta e un fel de a spune, zise Sachs, care evident împărtăşea sentimentul de nesiguranţă al lui Rhyme cu privire la pustietatea locului.

Main Street era o înşiruire monotonă de clădiri vechi. Rhyme observă un supermarket, două farmacii, două baruri, un fast-food, un butic de haine de damă, o firmă de asigurări şi o combinaţie între un magazin de închirieri video, cofetărie şi salon de manichiură. Reprezentanţa auto A-OK era înghesuită între o bancă şi un depozit militar. Un panou făcea reclamă la un McDonald's aflat la 11 kilometri depărtare, pe Route 17. Altul înfăţişa o pictură albită de soare cu vapoarele de la Monitor and Merrimack[10]. „Vizitaţi muzeul Ironclad." Trebuia să conduci treizeci şi cinci de kilometri ca să te bucuri de această atracţie turistică.

În vreme ce Rhyme era atent la toate detaliile vieţii de oraş micuţ, îşi dădu seama cu groază cât de greu îşi putea desfăşura aici munca de criminalist. În New York, putea să analizeze probele fără probleme, pentru că locuia acolo de zeci de ani – cunoştea oraşul pe de rost, se plimbase pe toate străzile, studiase istoria, flora şi fauna sa. Dar nu ştia nimic despre Tanner's Corner şi împrejurimile sale, habar nu avea despre compoziţia solului, despre aer, apă, nu ştia nimic despre obiceiurile oamenilor, despre ce maşini le plăceau, despre casele în care locuiau, despre firmele pentru care lucrau sau despre dorinţele lor ascunse.

Rhyme îşi aminti de perioada când era începător şi lucra cu un detectiv din NYPD. Bărbatul li se adresase subalternilor săi: „Poate să-mi spună şi mie cineva ce înseamnă expresia: «peşte pe uscat»?"

Tânărul poliţist Rhyme îi răspunsese: „Înseamnă că cineva e scos din elementul său. Derutat".

[10] Cunoscută bătălie navală din Războiul Civil american.

„Ei bine, dar ce se întâmplă când peştii sunt scoşi pe uscat? se răstise bătrânul poliţist cărunt la Rhyme. Ei nu sunt derutaţi. Ei *mor* dracului. Cel mai mare pericol pentru un anchetator este să nu fie familiarizat cu împrejurimile. Ţine minte asta."

Thom parcă şi începu ritualul de coborâre a scaunului cu rotile. Rhyme suflă în tubul de control pentru Storm Arrow şi îşi împinse scaunul către rampa clădirii, evident montată acolo de nevoie, după ce Legea pentru cetăţenii americani cu dizabilităţi intrase în vigoare.

Trei bărbaţi – îmbrăcaţi cu haine de serviciu şi cu teci pentru bricege prinse la centuri – ieşiră pe uşa de lângă rampa amplasată lângă biroul şerifului. Se îndreptară apoi către un Chevy Suburuban de culoarea vinului de Burgundia. Cel mai uscăţiv dintre cei trei îl împunse pe cel mai solid, o matahală de om bărbos, cu părul împletit în coadă, şi dădu din cap înspre Rhyme. Ochii lor – aproape la unison – priviră cercetător silueta lui Sachs. Matahala se uită apoi la Thom, observându-i părul bine aranjat, statura medie, hainele impecabile şi cercelul de aur. Lipsit de orice expresie, şopti ceva către cel de-al treilea, un bărbat care arăta a om de afaceri conservator din Sud. Acesta ridică din umeri. Îşi întoarseră ochii de la vizitatori şi se urcară în Chevy.

„Peşte pe uscat…"

Bell, care mergea pe lângă scaunul lui Rhyme, îi observă privirea.

— Ăla mare e Rich Culbeau. Şi ceilalţi sunt amicii lui. Sean O'Sarian – cel mai slăbuţ – şi Harris Tomel. Culbeau nu e chiar aşa de rău cum pare. Îi place s-o facă pe grozavul, dar de obicei nu creează probleme.

O'Sarian se uită spre ei din maşină – totuşi, Rhyme nu îşi dădu seama dacă privirea lui era îndreptată către el, Thom sau Sachs.

Şeriful avansă grăbit spre clădire. Se chinui un pic cu uşa de la capătul rampei pentru persoane cu handicap. Era blocată.

— Nu-s prea mulţi oameni cu handicap pe aici, remarcă Thom. Cum te simţi? îl întrebă apoi pe Rhyme.

— Sunt bine.

— Nu arăţi bine deloc. Eşti palid. O să îţi iau tensiunea când ajungem înăuntru.

Intrară în clădire. Rhyme estimă că era de pe la 1950. Era vopsită în verde, pe pereţi erau puse tablouri pictate cu degetul de către nişte şcolari, fotografii istorice cu Tanner's Corner şi vreo şase anunţuri pentru angajaţii din district.

— O să fie bine aşa? întrebă Bell, deschizând o uşă. O să o folosim pentru păstrarea dovezilor, dar scoatem chestiile alea dinăuntru şi le mutăm la subsol.

O duzină de cutii erau aliniate pe lângă pereţi. Un poliţist se chinuia să scoată un televizor din cameră. Altul ducea două cutii cu borcane, umplute cu un lichid transparent. Rhyme se uită la ele. Bell izbucni în râs.

— Şi uite aşa, ai găsit criminalul tipic din Tanner's Corner: fură electrocasnice şi bea rachiu de contrabandă[11].

— Ăla e rachiu de contrabandă? întrebă Sachs.

— Pe bune. Vechi de treizeci de zile.

— În borcane? întrebă Rhyme sec, uitându-se la recipiente.

— Recipientul preferat al oricărui fabricant clandestin – pentru că are gâtul larg. Obişnuieşti să bei?

— Doar whisky.

— Rămâi la asta. Bell dădu din cap înspre sticlele pe care poliţistul le cără afară. Federalii şi Departamentul de taxe din Carolina sunt îngrijoraţi cu privire la profitul lor. *Noi* suntem îngrijoraţi să nu pierdem oameni. Seria asta de aici nu-i aşa rea. Dar de multe ori băutura e amestecată cu formol, diluant de vopsea sau îngrăşăminte. Pierdeam câţiva oameni în fiecare an din cauza unor serii nereuşite.

— De ce îi zice *„moonshine"*? întrebă Thom.

---

[11] În original, *moonshine.*

— Pentru că obişnuiau să o prepare noaptea, la lumina lunii – astfel nu aveau nevoie de lanterne şi, ştii, nici nu atrăgeau atenţia agenţilor fiscali.

— Oh, spuse tânărul, ale cărui gusturi variau între St. Emilions, Pomerlos şi vinuri albe de Burgundia, din câte ştia Rhyme.

Rhyme examină camera, dând din cap către unica priză din perete.

— O să avem nevoie de mai multă electricitate.

— Putem trage nişte fire, spuse Bell. O să aduc un om.

Trimise un ajutor de şerif să se ocupe de treaba asta, apoi le spuse că luase legătura cu laboratorul poliţiei statale din Elizabeth City[12] şi depusese o cerere pentru obţinerea în regim de urgenţă a echipamentului de criminalistică necesar. Rhyme constată că lucrurile se mişcau foarte repede pentru districtul Paquenoke şi simţi încă o dată că era vorba de un caz grav.

„În cazul unei răpiri cu motivaţie sexuală, de regulă ai douăzeci şi patru de ore ca să găseşti victima; după asta, răpitorul îşi pierde interesul faţă de ea şi nu îi mai pasă dacă o ucide."

Ajutorul de şerif se întoarse cu două cabluri electrice groase, cu mai multe prize cu împământare la capete. Le puse pe podea.

— Numai bine, spuse Rhyme. Câţi oameni lucrează la cazul ăsta? întrebă apoi.

— Am trei ajutori de şerif cu experienţă şi încă opt mai tineri. Doi oameni la Departamentul de comunicări şi cinci care ţin evidenţe. De regulă îi împărţim cu Serviciul de Planificare Urbanistică Zonală şi cu DPW-ul[13] – lucru cu care nu prea am fost de acord niciodată – dar din cauza răpirilor şi pentru că tu ai venit aici, o să îi folosim pe toţi. Şeful de district e de acord cu asta. Am vorbit ieri cu el.

Rhyme se uită încruntat la perete.

---

[12] Oraşul Elizabeth, situat în apropiere de Paquenoke (n.tr.).

[13] Department of Public Works – Departamentul de lucrări publice.

— Ce înseamnă asta?

— Are nevoie de o tablă, îi explică Thom.

— Mă gândeam mai degrabă la o *hartă* a zonei. Dar da, vreau şi o tablă. Una mare de tot.

— S-a făcut, spuse Bell.

Rhyme şi Sachs schimbară un zâmbet. Asta era una dintre expresiile preferate ale vărului lui Roland.

— Apoi vreau să mă întâlnesc cu ajutorii de şerif cu experienţă aici. Să trecem în revistă informaţiile.

— Şi aer condiţionat, adăugă Thom. Ar trebui să fie mai răcoare aici.

— O să vedem ce putem face, spuse Bell liniştit, ca orice om care nu înţelegea obsesia nordicilor pentru temperaturile mai scăzute.

— Nu îi face bine căldura, sublinie asistentul pe un ton ferm.

— Nu îţi face griji pentru asta, spuse Rhyme.

— Trebuie să răcorim camera, spuse Thom, fixându-l pe Bell cu privirea. Altfel o să îl duc înapoi la hotel.

— Thom, îl avertiză Rhyme.

— Mă tem că nu avem de ales, spuse asistentul.

— Nicio problemă, se învoi Bell. Mă ocup eu de asta. Merse până în hol şi strigă: Steve, vino un pic aici, te rog!

Un tânăr tuns milităreşte, purtând o uniformă de ajutor de şerif, păşi înăuntru.

— Acesta e cumnatul meu, Steve Farr.

Steve era de departe cel mai înalt şerif din câţi văzuseră până acum – la cei doi metri săi – şi avea urechi rotunde şi caraghioase. Păru foarte puţin stingherit când îl văzu pe Rhyme şi zâmbi larg, dându-le impresia unui om de încredere şi competent. Bell îl însărcină să găsească un aparat de aer condiţionat pentru laborator.

— Mă apuc imediat de asta, Jim. Se trase de lobul urechii, se întoarse pe călcâie milităreşte şi dispăru pe coridor.

— Jim, Sue McConnell e pe linia 3. E absolut disperată.

— Bine, o să vorbesc cu ea. Spune-i că vin acum. Bell se întoarse către Rhyme să îi explice. E mama lui Mary Beth. Biata femeie… Soţul i-a murit de cancer în urmă cu un an şi acum i se întâmplă treaba asta. Ştii, continuă el dând din cap, am şi eu copii şi îmi pot imagina prin ce…

— Jim, mă întrebam dacă putem să găsim harta, îl întrerupse Rhyme. Şi să punem tabla aia odată!

Tonul abrupt al lui Rhyme îl făcu pe Bell să clipească nesigur.

— Sigur, Lincoln. Şi dacă noi, cei din Sud, ne mişcăm prea încet pentru voi, yankeii, ne grăbiţi voi, nu-i aşa?

— Poţi fi sigur de asta, Jim!

Unul din trei.

Doar unul din cei trei ajutori de şerif ai lui Jim Bell păru bucuros să îi cunoască pe Rhyme şi pe Sachs. Mai ales pe Sachs. Ceilalţi doi încuviinţară formal, deşi în mod evident ar fi preferat ca acest cuplu ciudat de detectivi să fi rămas la New York.

Cel de treabă era un bărbat cu ochii încercănaţi, pe la vreo treizeci de ani, pe nume Jesse Corn. Fusese la locul crimei de dimineaţă şi, copleşit de remuşcări, admise că Garrett dispăruse cu cealaltă victimă, Lydia, chiar din faţa sa. Până să apuce să traverseze Jesse râul, Ed Schaeffer fusese înţepat de viespi şi zăcea aproape mort.

Unul din ajutorii de şerif care-i primise cu răceală era Mason Germain, un bărbat scund, cu puţin trecut de patruzeci de ani. Ochi întunecaţi, grizonant, cu o ţinută cam prea perfectă pentru o fiinţă umană. Părul îi era dat pe spate, cu urmele de pieptăn vizibile. Se dădea cu mult prea mult aftershave ieftin cu miros de mosc. Îi salută dând din cap pe cei doi, cu un aer de superioritate, iar Rhyme îşi imagină că Germain se bucura că nu era nevoit să dea mâna cu el din cauza dizabilităţii sale. Sachs, fiind femeie, fu „domnişorită" condescendent.

Lucy Kerr era cel de-al treilea ajutor de şerif şi nici ea nu părea mai încântată decât Mason de prezenţa oaspeţilor. Era o femeie înaltă – doar o idee mai scundă ca Sachs. Îngrijită, cu o constituţie atletică şi cu o faţă ovală şi drăguţă. Uniforma lui Mason era şifonată şi murdară, dar cea a lui Lucy – călcată perfect. Părul ei blond era împletit într-o coadă „spic". Era genul de femeie care ar fi putut să pozeze ca model pentru L.L. Bean[14] sau Lands' End[15], în cizme, blugi şi o vestă lungă.

Rhyme ştia că răceala lor era o reacţie firească faţă de apariţia unor poliţişti băgăreţi (mai ales că unul era handicapat şi celălalt – femeie – şi nordici pe deasupra). Dar nici nu îi trecea prin gând să le câştige simpatia. Răpitorul avea să fie tot mai greu de găsit cu fiecare minut care se scurgea. Şi el mai trebuia şi să se opereze de urgenţă.

Un bărbat solid – singurul ajutor de şerif de culoare pe care Rhyme îl văzuse aici – intră în cameră cu o tablă mare şi cu o hartă a districtului Paquenoke.

— Prinde-o acolo sus, Trey.

Bell arătă către perete. Rhyme se uită la hartă şi observă că era bună şi foarte detaliată.

— În regulă. Acum povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat, spuse Rhyme. Începe cu prima victimă.

— Mary Beth McConnell, zise Bell. Are douăzeci şi trei de ani. Studentă în ultimul an la Avery.

— Continuă. Ce s-a întâmplat ieri?

— Păi, era destul de devreme, interveni Mason. Mary Beth era…

— Poţi să fii mai precis? întrebă Rhyme. La ce oră exact?

— Păi nu ştim sigur, răspunse cu răceală Mason. Ştii, nu am găsit ceasuri oprite la ora exactă, ca pe *Titanic.*

[14] Firmă producătoare de articole sportive.

[15] Firmă de haine.

— Trebuie să fi fost înainte de opt, replică Jesse Corn. Billy – băiatul care a fost ucis – făcea jogging şi locul crimei se află la jumătate de oră depărtare de casa lui. Avea ceva treabă la şcoala de vară şi trebuia să fie acasă la opt jumate să facă un duş şi să ajungă la ore.

— Bun, rosti Rhyme. Continuă.

— Mary Beth avea un proiect de studiu. Trebuia să caute nişte artefacte indiene la Blackwater Landing, urmă Mason.

— Ce e ăla, un oraş? întrebă Sachs.

— Nu, e doar un teren de lângă râu. Sunt vreo patruzeci de case şi o fabrică. Niciun magazin. În mare, doar păduri şi mlaştină.

Rhyme observă nişte numere şi litere pe marginile hărţii.

— Unde? întrebă el. Arată-mi!

Mason puse degetul pe perimetrul G-10.

— După cum vedem noi lucrurile, Garrett a apărut şi a prins-o pe Mary Beth. Urma să o violeze, dar Billy Stail îşi făcea tura de jogging prin apropiere, l-a văzut şi a încercat să îl oprească. Garrett a pus mâna pe o lopată şi l-a omorât pe Billy. I-a spart capul. Apoi a luat-o pe Mary Beth şi a dispărut. Mason vorbea încordat. Billy era un băiat bun. Chiar foarte bun. Mergea des la biserică. Sezonul trecut a prins o pasă în ultimele două minute ale unui meci strâns cu Albermale High şi a reuşit să…

— Sunt sigur că era un băiat de treabă, îl întrerupse Rhyme cu nerăbdare. Garrett şi Mary Beth sunt pe jos?

— Da, răspunse Lucy. Garrett nu conduce. Nici măcar nu are permis. Ai lui au murit într-un accident de maşină şi cred că asta l-a influenţat foarte tare.

— Ce probe aţi găsit?

— Ah, am găsit arma crimei, spuse Mason cu mândrie. Lopata. Am avut mare grijă şi când am umblat cu ea. Am purtat mănuşi. Am respectat procedura, exact ca în cărţi.

Rhyme aştepta să audă mai multe.

— Ce altceva aţi mai găsit? întrebă într-un final.

— Păi, ceva amprente.

Mason se uită la Jesse, care continuă:

— Da, aşa e, le-am făcut poze.

— Asta e *tot?* se miră Sachs.

Lucy încuviinţă, strângând din buze la critica subtilă din vocea nordicei.

— Nu aţi cercetat locul faptei? întrebă Rhyme.

— Ba da. Doar că nu am găsit nimic, răspunse Jesse.

Nu mai era nimic altceva? Într-un loc unde un suspect omoară o persoană şi răpeşte o a doua trebuie să fie destule probe cât pentru un *film* care să arate ce a făcut fiecare protagonist în ultimele douăzeci şi patru de ore. Se pare că se confruntau cu două probleme: Insect Boy şi incompetenţa forţelor de ordine. Rhyme prinse privirea lui Sachs şi văzu că ea gândea la fel.

— Cine a condus ancheta? întrebă Rhyme.

— Eu, răspunse Mason. Am ajuns acolo primul. Eram prin apropiere când am auzit apelul.

— Şi când a fost asta *exact?*

— Nouă şi jumătate. Un şofer de camion a văzut de pe autostradă cadavrul lui Billy şi a sunat la urgenţe.

Iar băiatul fusese omorât înainte de ora opt. Rhyme nu era deloc încântat. O oră şi jumătate – cel puţin – era un interval de timp lung pentru o scenă a crimei nesecurizată. Multe dovezi ar fi putut fi furate, tot aşa de bine cum multe altele ar fi putut fi adăugate. Băiatul ar fi putut să o violeze şi să o omoare pe fată, să ascundă cadavrul, să scape de câteva dovezi şi să adauge altele, care să îi ducă pe investigatori pe o pistă greşită.

— Ai căutat tu singur? îl întrebă Rhyme pe Mason.

— Prima dată. Apoi am adus vreo trei, patru colegi. Au cercetat zona bine de tot.

„Şi au găsit doar arma crimei? Dumnezeule… Unde mai pui că patru ajutori de şerif nefamiliarizaţi cu tehnicile criminaliste ar fi putut distruge din probe."

— Pot să întreb, spuse Sachs, de unde ştiţi că Garrett e vinovatul?

— *L-am văzut,* spuse Jesse Corn. Când a răpit-o pe Lydia în dimineaţa asta.

— Asta nu înseamnă că l-a omorât şi pe Billy sau că a răpit-o şi pe cealaltă fată.

— Ah, îşi aminti Bell. Amprentele – le-am scos de pe lopată.

Rhyme încuviinţă şi se uită la şerif.

— Şi amprentele lui erau în dosar de la arestările precedente?

— Exact.

— Acum, povestiţi-mi ce s-a întâmplat în dimineaţa *asta,* spuse Rhyme.

Jesse se băgă în discuţie:

— Era devreme. Imediat după răsărit. Eu şi Ed Schaeffer ne învârteam prin zonă, aşteptând în caz că Garrett avea să se întoarcă. Ed era la nord de râu. Eu eram la sud. Lydia se întoarce să pună nişte flori. Eu o las singură şi mă întorc la maşină. Lucru pe care nu trebuia să îl fac. După aia, o aud strigând şi îi văd pe ei doi pe celălalt mal al râului Paquo. Au dispărut înainte să pot să găsesc o barcă sau ceva să mă ajute să trec dincolo. Ed nu răspundea la staţie. Îmi făceam griji pentru el şi, când m-am întors, l-am găsit aproape mort de la înţepături de viespi. Garrett a întins o capcană.

— Credem că Ed ştie unde a dus-o pe Mary Beth, spuse Bell. A apucat să arunce o privire la harta care se afla în adăpostul lui Garrett. Dar a fost înţepat şi şi-a pierdut cunoştinţa înainte să apuce să ne spună ceva, şi Garrett trebuie să fi luat harta cu el după ce a răpit-o pe Lydia. Nu am mai găsit-o.

— Cum se simte şeriful? întrebă Sachs.

— A intrat în stare de şoc din cauza înţepăturilor. Nimeni nu poate să spună dacă o să trăiască sau nu. Sau dacă o să îşi mai aducă aminte ceva, în cazul în care îşi revine.

„Deci, ne bazăm pe dovezi", gândi Rhyme. De altfel, el asta prefera: dovezile mai degrabă decât martorii.

— Ceva probe de la scena crimei de dimineaţă?

— Am găsit asta. Jesse deschise o geantă-diplomat şi scoase dinăuntru o pungă de plastic cu un pantof sport. Garrett l-a pierdut când a răpit-o pe Lydia. Nimic altceva.

O lopată ieri, un pantof azi…

Nimic altceva. Rhyme se uită deznădăjduit la pantof.

— Pune-l aici. Arătă o masă. Spune-mi despre celelalte crime pentru care Garrett a fost suspectat.

— Toate au avut loc în şi pe lângă Blackwater Landing, îl informă Bell. Două dintre victime s-au înecat în canal. După dovezi, se pare că au căzut şi s-au lovit la cap. Dar medicul legist ne-a spus că ar fi putut să fi fost lovite intenţionat şi împinse înăuntru. Garrett a fost văzut pe lângă casele lor nu cu mult înainte ca ele să moară. Apoi anul trecut cineva a fost înţepat de viespi şi a murit. Exact ca Ed. Ştim că Garrett a fost vinovatul.

Bell vru să continue, dar Mason interveni:

— O fată cu puţin trecută de douăzeci de ani – ca şi Mary Beth, spuse el cu o voce joasă. Foarte de treabă. Credincioasă. Se culcase pe veranda din spate. Garrett a aruncat un cuib de viespi înăuntru. A fost înţepată de o sută treizeci şi şapte de ori. A făcut infarct.

— Am fost la locul crimei după ce am auzit apelul, spuse Lucy Kerr. Foarte urâtă privelişte! A murit încet. Foarte dureros.

— Ah! Şi înmormântarea pe lângă care am trecut? întrebă Bell. Acela a fost Todd Wilkes. Opt ani. S-a sinucis.

— Nu se poate, murmură Sachs. De ce?

— Era foarte bolnav, explică Jesse Corn. Stătea mai mult la spital decât acasă. Asta l-a marcat. Dar mai e ceva – Garrett a fost văzut

urlând la Todd cu câteva săptămâni în urmă. Bănuiam că Garrett s-a tot legat de el şi l-a tot speriat până când săracul nu a mai rezistat.

— Vreun motiv, întrebă Sachs?

— E un psihopat, ăsta e motivul, spuse cu scârbă Mason. Oamenii şi-au bătut joc de el şi el vrea să se răzbune. Simplu ca bună ziua.

— Schizofrenic?

— Nu şi din ce spun consilierii de la şcoală, răspunse Lucy. Are o personalitate antisocială. Aşa au spus. Are un IQ mare. A avut note foarte bune până să înceapă să chiulească în urmă cu vreo doi ani.

— Aveţi o poză cu el? întrebă Sachs.

Şeriful deschise un dosar.

— Uite o poză făcută la secţie chiar după incidentul cu cuibul de viespi.

Poza înfăţişa un băiat subţirel, tuns milităreşte, cu sprâncene groase, unite, şi ochii afundaţi în orbite. Avea o iritaţie pe obraz.

— Uite încă una.

Bell scoase din dosar o tăietură de ziar. Arăta o familie de patru persoane la o masă de picnic. Titlul spunea „Familia Hanlon, la picnicul anual din Tanner's Corner, cu o săptămână înainte de tragicul accident auto de pe Route 112, în care au murit Stuart, 39 de ani, Sandra, 37 de ani, şi fetiţa lor, Kaye, de 10 ani. În fotografie mai apare Garrett, 11 ani, care nu se afla în maşină când s-a produs accidentul".

— Pot să văd raportul de la locul crimei de ieri? întrebă Rhyme.

Bell deschise un dosar. Thom îl luă. Rhyme nu putea să răsfoiască, aşa că apelă la asistentul său.

— Poţi să îl ţii mai bine?

Thom oftă.

Criminalistul era nervos. Scena crimei fusese cercetată foarte neglijent. Erau nişte poze făcute cu un aparat polaroid care arătau nişte amprente, dar mărimile lor exacte nu erau definite. De

asemenea, amprentele nu aveau cartonaşe care să indice cui aparţineau.

Sachs observă şi ea lucrul ăsta şi clătină din cap dezaprobator.

— Tot timpul faci asta? Pui cartonaşe? zise Lucy pe un ton defensiv.

— Evident, confirmă Sachs. E procedura standard.

Rhyme continuă să examineze raportul. Era doar o descriere sumară a locului şi fotografia cu conturul trupului băiatului. Rhyme observă conturul trupului, care era făcut cu vopsea, lucru total neindicat, pentru că putea contamina scena crimei.

Nicio probă de pământ nu fusese luată de la locul faptei şi nici din locul unde, în mod evident, avuse loc o încăierare între Billy, Mary Beth şi Garrett. Şi Rhyme observă multe mucuri de ţigară pe pământ – care ar fi putut aduce destule indicii – dar niciunul nu fusese luat de acolo.

— Următoarea.

Thom întoarse pagina.

Raportul amprentelor era clar mai reuşit. Pe lopată existau patru amprente perfecte şi încă şaptesprezece parţiale, toate identificate ca fiind ale lui Garrett şi Billy. Multe erau şterse, dar câteva ieşeau clar în evidenţă – uşor de văzut şi fără chimicale sau lumină specială – dintr-o pată de noroi de pe mâner. Cu toate acestea, Mason fusese neglijent când examinase scena crimei – urmele mănuşii sale de latex de pe lopată acopereau multe dintre amprentele ucigaşului. Rhyme ar fi concediat un tehnician pentru asemenea neglijenţă, dar cum mai erau şi alte amprente bune, nu mai conta în cazul acesta. Echipamentul urma să ajungă în curând.

— O să am nevoie de cineva care să mă ajute. Aş prefera un poliţist, dar cel mai important lucru e să aibă cunoştinţe ştiinţifice.

Mason îşi plimbă degetul pe mânerul revolverului.

— Putem să găsim pe cineva, dar credeam că tu eşti expertul. Adică, nu de asta am apelat la tine?

— Unul dintre motivele pentru care aţi apelat la mine este acela că eu ştiu când am nevoie de ajutor. Se uită la Bell. Ai în minte pe cineva?

— Băiatul surorii mele – Benny – răspunse Lucy Kerr. Studiază la UNC[16]. Urmează să-şi ia doctoratul.

— E deştept?

— Membru Phi Beta[17]… E doar… ei bine, un pic mai tăcut.

— Nu am nevoie de el pentru discuţii.

— O să îl chem.

— Bun, spuse Rhyme. Acum vreau ca Amelia să cerceteze locurile crimei: camera băiatului şi zona Blackwater.

Mason interveni arătând cu mâna la raport.

— Dar am făcut deja asta. Şi încă foarte bine.

— Aş vrea ca ea să mai verifice o dată, spuse Rhyme scurt. Apoi se uită la Jesse. Tu cunoşti zona. Ai putea să mergi cu ea?

— Sigur. Mi-ar face plăcere.

Sachs se uită urât la el. Dar Rhyme ştia valoarea unui flirt; Sachs avea nevoie de multă cooperare. Rhyme nu credea că Lucy sau Mason ar putea-o ajuta măcar pe jumătate cât deja îndrăgostitul Jesse.

— Aş vrea ca Amelia să aibă şi o armă, spuse Rhyme.

— Jesse e expertul nostru în arme, spuse Bell. Poate să facă rost de un Smith and Wesson.

— Sigur că pot.

— Aş vrea şi nişte cătuşe, spuse Sachs.

— Sigur.

Bell observă că Mason se uita nemulţumit la hartă.

— Care e problema? întrebă şeriful.

---

[16] Universitatea Carolina de Nord.

[17] Phi Beta Kappa – prestigioasă societate academică din SUA care recunoaşte meritele deosebite ale absolvenţilor (n.tr.).

— Chiar vrei părerea mea? răspunse Mason.

— Am întrebat, nu-i aşa?

— Fă tu ce crezi că e mai bine, Jim, spuse Mason cu vocea încordată, dar eu nu cred că avem timp să mai cercetăm. Locul e mare. Trebuie să mergem după băiat şi să îl găsim cât mai repede.

Lincoln Rhyme îi dădu răspunsul. Cu ochii aţintiţi la hartă, la perimetrul G-10, Blackwater Landing, ultimul loc unde Lydia Johansson fusese văzută în viaţă, îi replică:

— Nu avem destul timp să ne mişcăm repede.

5

— L-am vrut, şopti precaut bărbatul, ca şi cum dacă ar fi vorbit mai tare cine ştie ce s-ar fi întâmplat. Se uită încurcat prin curtea prăfuită unde o camionetă fără roţi era proptită pe nişte cărămizi. Am chemat serviciile sociale şi am întrebat de Garrett. Am auzit ce a păţit şi ne-a părut rău. Dar adevărul e că ne-a adus probleme încă de la început. Niciun alt copil pe care l-am avut nu s-a comportat aşa. Am încercat cât am putut, dar mă gândesc că el crede altceva. Şi ne e frică. Tare frică.

Se aşeză pe scaunul uzat de pe veranda casei sale, de la nord de Tanner's Corner, în timp ce discuta cu Amelia Sachs şi cu Jesse Corn. Amelia venise aici, la părinţii adoptivi ai lui Garrett, doar să cerceteze camera, dar, în ciuda faptului că se grăbea, îl lăsă pe Hal Babbage să trăncănească în continuare, în speranţa că ar putea afla mai multe despre Garrett Hanlon; Amelia Sachs nu era întru totul de acord cu părerea lui Rhyme cum că doar probele fizice te duceau la găsirea infractorilor.

Însă singurul lucru care reieşea din convorbirea aceasta era faptul că părinţii adoptivi ai lui Garrett, după cum spunea Hal, se temeau că acesta se va întoarce să îi rănească pe ei sau pe ceilalţi copii. Nevasta sa, care stătea lângă el pe verandă, era o femeie grasă, cu păr buclat roşu-portocaliu. Purta un tricou pătat, primit de la un post de radio de muzică country, pe care scria „CIZMELE MELE BAT RITMUL WKRT[18]". La fel ca soţul ei, Margaret Babbage se tot uita în curte şi înspre pădure după Garrett, presupuse Sachs.

— Nu că i-am fi făcut ceva vreodată, continuă bărbatul. Nu l-am biciuit niciodată – statul nu mai permite lucrul ăsta – dar am fost ferm cu el, am ţinut să facă tot ce i se spunea. De exemplu, noi

[18] Post de radio (n.tr.).

mâncăm după un orar bine stabilit. Ţin mult la treaba asta. Doar Garrett nu ajungea niciodată la timp. Încui mâncarea când nu e ora mesei, aşa că Garrett a făcut foamea destul de mult. Şi uneori mergeam duminica la lecţii de studiu biblic, pentru taţi şi fii, însă lui Garrett nu-i plăcea asta. Doar stătea acolo şi nu scotea un cuvânt. Mă făcea de râs. Şi îl băteam la cap să îşi cureţe cocina aia de cameră. Apoi ezită, oscilând între furie şi frică. Astea sunt lucruri pe care orice copil e pus să le facă. Dar ştiu că el mă urăşte pentru asta.

Soţia veni cu completări:

— Ne-am purtat foarte frumos cu el. Dar sigur nu o să îşi aducă aminte de asta. O să îşi aducă aminte doar că eram stricţi cu el. Vocea ei tremura. Şi se gândeşte la răzbunare.

— Şi să-ţi mai spun ceva, o să ne apărăm, îl avertiză tatăl vitreg al lui Garrett, adresându-se lui Jesse Corn. Arătă înspre o grămadă de cuie şi un ciocan ruginit de pe verandă. Am bătut ferestrele în cuie, dar, dacă încearcă să intre în casă, o să ne apărăm. Copiii ştiu ce au de făcut. Ştiu unde e puşca. I-am învăţat să o folosească.

Îi încuraja să îl împuşte pe Garrett? Sachs era şocată. Văzuse câţiva copii în casă, trăgând cu ochiul de la ferestre, şi nu păreau mai mari de zece ani.

— Hal, spuse Jesse Corn, luându-i vorba din gură lui Sachs. Dacă-l vezi pe Garrett, sună-ne pe noi. Nu te băga în treaba asta! Şi nu îi lăsa pe ăia mici să pună mâna pe arme. Haide, ar trebui să ştii asta mai bine decât mine.

— Facem antrenamente, se apără Hal. În fiecare joi după cină. Ştiu cum să tragă cu puşca. Îşi întoarse privirea pentru că i se păru că zăreşte ceva în curte. Rămase încordat pentru o clipă.

— Aş vrea să văd camera, spuse Sachs.

Bărbatul ridică din umeri.

— Te rog! Dar te descurci singură. Eu nu intru acolo. Mags, arată-le unde e!

Ridică ciocanul şi luă un pumn de cuie. Sachs observă capătul unui pistol ieşind din pantaloni. Începu să bată cuiele în tocul unei ferestre.

— Jesse, strigă Sachs, du-te prin spate şi vezi dacă sunt capcane puse la geam.

— Nu ai cum să vezi, explică mama. Le-a vopsit în negru. Le-a vopsit?

— Atunci stai pe lângă fereastră, continuă Sachs. Nu vreau surprize. Găseşte un loc de pândă şi nu te descoperi.

— Sigur. Loc de pândă. Acum mă duc. Şi dădu viguros din cap, într-un fel care o făcu să-şi dea seama că experienţa lui tactică era egală cu zero. Apoi dispăru în curte.

— Camera lui e pe aici, îi arătă femeia lui Sachs.

Sachs o urmă pe mama vitregă a lui Garrett printr-un coridor întunecat, plin cu rufe, pantofi şi grămezi de reviste. *Family Circle*[19], *Christian Life*[20], *Guns & Ammo*[21], *Field and Stream*[22], *Reader's Digest.*

Îşi întindea gâtul când trecea pe lângă fiecare uşă, aruncându-şi privirea în stânga şi în dreapta, cu degetele sale lungi încleştate pe mânerul de stejar al pistolului. Uşa de la camera băiatului era închisă.

„Garrett a aruncat un cuib de viespi înăuntru. A fost înţepată de 137 de ori…"

— Îţi e chiar aşa de teamă că o să se întoarcă?

După câteva secunde, femeia răspunse:

— Garrett e un băiat cu probleme. Oamenii nu îl înţeleg şi eu ţin mai mult la el decât Hal. Nu ştiu dacă o să se întoarcă, dar, dacă o face, o să iasă urât. Garrett nu stă de două ori pe gânduri când e

---

[19] Revistă americană (n.tr.).

[20] Publicaţie lunară creştină (n.tr.).

[21] Revistă de specialitate axată pe arme de foc şi muniţie (n.tr.).

[22] Revistă vânătorească (n.tr.).

vorba să facă rău oamenilor. Când era la şcoală, nişte băieţi i-au spart vestiarul şi i-au lăsat nişte mesaje, lenjerie murdară şi alte chestii pe acolo. Nimic ieşit din comun, doar farse. Dar Garrett a pus o cuşcă în vestiar, care se deschidea în cazul în care lacătul era forţat. A pus un păianjen în ea. Data următoare când băieţii i-au spart vestiarul, păianjenul l-a muşcat pe unul dintre ei. Aproape l-a orbit. Da, îmi e teamă că o să se întoarcă.

Se opriră în faţa uşii dormitorului. Pe lemnul uşii era scris de mână: „PERICOL. NU INTRAŢI". O viespe ameninţătoare, desenată stângaci, era prinsă de uşă, sub semn.

Nu era aer condiţionat înăuntru şi Sachs simţi că palmele încep să îi transpire. Şi le şterse de blugi.

Porni staţia Motorola şi scoase căştile împrumutate de la Biroul Central de Comunicaţii al Departamentului Şerifului. Preţ de o secundă, căută frecvenţa pe care i-o dăduse Steve Farr. Se auzea prost de tot.

— Rhyme?

— Aici sunt, Sachs. Te aşteptam. Unde ai fost?

Nu dorea să îi spună că pierduse câteva minute încercând să afle mai multe despre felul de a fi al lui Garrett Hanlon.

— Ne-a luat ceva vreme să ajungem aici, îi răspunse.

— Ei bine, ce avem? întrebă criminalistul.

— Acum intru.

Îi făcu semn lui Margaret să se întoarcă în camera de zi, apoi deschise uşa cu un şut şi se trase în spate pe hol, lipită de perete. Niciun sunet nu se auzea din încăperea slab luminată.

„A fost înţepată de 137 de ori…"

Bun. Pistolul pregătit. Hai, hai, hai! Se strecură înăuntru.

— Isuse! Sachs îşi luă poziţia de atac. Trase piedica şi îndreptă pistolul asupra figurii din cameră.

— Sachs? o strigă Rhyme. Ce e?

— Imediat, şopti ea, aprinzând lumina şi dând cu ochii de un poster cu monstrul înfricoşător din filmul *Alien.*

Deschise cu mâna stângă uşa de la dulap. Nimic înăuntru.

— E în regulă, Rhyme. Totuşi, trebuie să îţi spun că nu îmi place deloc cum şi-a decorat camera.

Apoi simţi duhoarea. Haine nespălate, transpiraţie. Şi încă ceva…

— Pfiu, murmură ea.

— Sachs? Ce e? Vocea lui Rhyme era plină de nerăbdare.

— Locul ăsta pute.

— Bun. Ştii regula mea.

— Întotdeauna *miroase* înainte locul crimei. Mai bine nu făceam asta.

— Voiam să curăţ pe aici, apăru în spate doamna Babbage. Trebuia, înainte să ajungeţi voi. Dar mi-a fost prea frică să intru. Şi, de fapt, mirosul de sconcs e greu de scos. Trebuie să speli totul cu suc de roşii. Şi Hal zice că asta e risipă de bani.

Asta era. Peste mirosul de haine murdare, trona mirosul de sconcs, asemănător celui de cauciuc ars.

— O să fie furios că ai spart uşa, şopti mama vitregă a lui Garrett, împreunându-şi mâinile, aproape gata să izbucnească în plâns.

— Mai lăsă-mă puţin singură aici, îi spuse Sachs. O grăbi afară şi închise uşa.

— Iroseşti timpul, Sachs! izbucni Rhyme.

— Trec acum la treabă, răspunse ea.

Se uită în jur, scârbită de cearşafurile gri pătate, de mormanele de haine murdare, de farfuriile cu rămăşiţe întărite de mâncare, pungile pline cu resturi de chipsuri şi fulgi de porumb. Tot locul o făcea să se simtă agitată. Se trezi scărpinându-şi, disperată, scalpul. Se opri, apoi se scarpină din nou. Se întrebă de ce era aşa de furioasă. Poate pentru că dezastrul din cameră sugera faptul că

părinţilor adoptivi nu le pasase deloc de băiat şi că şi din cauza neglijenţei lor ajunsese un răpitor şi un criminal.

Sachs se uită prin cameră şi observă multe amprente şi urme de pantofi pe pervaz. Se pare că băiatul folosea fereastra mult mai des decât uşa şi se întrebă dacă părinţii îi încuiau pe copii în camere pe timpul nopţii.

Se întoarse spre peretele opus patului şi îşi miji ochii. Simţi cum o trec fiori reci.

— Avem de-a face cu un colecţionar, Rhyme.

Se uită la cele douăsprezece borcane mari – terarii pline cu colonii de insecte care stăteau ciorchine în jurul unor recipiente cu apă. Etichetele erau scrise de mână, neglijent, indicând speciile: *notonecta glauca…* păianjenul de apă…

O lupă ciobită era aşezată pe o masă, lângă un scaun vechi de birou, care arăta ca recuperat direct de la gunoi.

— M-am prins de ce îi spune lumea Insect Boy, rosti Sachs, apoi îi povesti lui Rhyme despre borcane. Tresări de repulsie când văzu o hoardă de insecte mici şi umede urcând la grămadă, pe peretele unui borcan.

— Oh, asta e bine pentru noi.

— De ce?

— Pentru că e un hobby rar. Dacă i-ar fi plăcut să joace tenis sau să colecţioneze monede, ne-ar fi fost mult mai greu să îl căutăm în locurile speciale pentru treburile astea. Acum continuă investigaţia.

Rhyme vorbea încet şi blând, părând aproape vesel. Ştia că el se imagina cercetând zona – folosind ochii şi picioarele ei. Când se afla la conducerea Departamentului de criminalistică din cadrul NYPD – Lincoln Rhyme deseori investigase personal scenele crimelor, de regulă petrecând mai mult timp chiar decât ofiţerii începători. Ştia că inspectarea sistematică a locului era lucrul de dinainte de accident care îi lipsea cel mai mult.

— Ce fel de trusă ai? întrebă Rhyme.

Jesse Corn reuşise să îi facă rost de o trusă de criminalistică de la Departamentul Şerifului.

Sachs deschise cutia prăfuită de metal. Nu avea nici jumătate din ceea ce se găsea de regulă în trusa ei de la New York, dar măcar existau obiecte de bază: pensete, o lanternă, sonde, mănuşi de latex şi pungi pentru probe.

— Nu am prea multe chestii aici, spuse ea.

— Sachs, suntem ca nişte peşti pe uscat în cazul ăsta.

— Total de acord, Rhyme.

Îşi puse mănuşile în timp ce se uita prin cameră. Dormitorul lui Garrett era ceea ce se cheamă „scena secundară a crimei", adică nu locul unde s-a petrecut crima, ci unde a fost gândită sau unde infractorii au fugit şi s-au ascuns după comiterea crimei. Rhyme o învăţase cu multă vreme în urmă că de multe ori aceste locuri erau mai importante decât scena propriu-zisă a crimei, pentru că făptaşii, de regulă, erau mai neglijenţi în locurile acestea, descotorosindu-se de haine şi de mănuşi, şi lăsând în urmă arme şi alte dovezi.

Se puse pe treabă, cercetând sistematic podeaua, bucată cu bucată, nelăsând să-i scape nimic.

— Vorbeşte, Sachs, vorbeşte!

— E un loc înfricoşător, Rhyme.

— Înfricoşător? mârâi el. Ce naiba înseamnă „înfricoşător"?

Lui Lincoln Rhyme nu îi plăceau observaţiile de genul ăsta. Prefera adjective de tipul: rece, noroios, albastru, verde, ascuţit. Strâmbase din nas şi când ea îi descrisese ceva ca fiind „mare" sau „mic". („Spune-mi în centimetri sau milimetri, Sachs, sau nu îmi spune deloc." Amelia Sachs cerceta scena crimei înarmată cu un Glock 10, mănuşi de latex şi o ruletă.)

„Ei bine, eu mă simt *înfricoşată.* Asta nu contează deloc?" gândi ea.

— Are nişte postere pe pereţi. Din *Alien.* Şi *Starship Troopers* – nişte gândaci mari, care atacă oameni. A şi desenat câţiva. Sunt

violente. Locul ăsta e o cocină. Ambalaje de mâncare, multe cărţi, haine şi gândacii din borcane. Cam atât.

— Hainele sunt murdare?

— Da. Am pus mâna pe ceva care ne-ar putea fi de folos – nişte pantaloni foarte pătaţi. I-a purtat multă vreme; trebuie să conţină o tonă de probe. Şi toţi au manşete. Ce noroc avem – majoritatea puştilor de vârsta lui poartă numai blugi. Puse pantalonii într-o pungă specială pentru probe.

— Bluze?

— Doar tricouri, răspunse ea. Nimic cu buzunare.

Criminaliştilor le place tot ce are manşete şi buzunare; poţi să găseşti multe indicii acolo.

— Am găsit câteva caiete aici, Rhyme. Dar Jim Bell şi ajutorii de şerif trebuie să se fi uitat deja prin ele.

— Nu îţi da cu presupusul în legătură cu ce au făcut colegii noştri la scena crimei, spuse Rhyme.

— Am priceput.

Începu să răsfoiască paginile.

— Nu sunt jurnale. Nici hărţi. Nimic despre răpiri… Sunt doar imagini cu insecte… desenele celor din terariile lui.

— Poze cu fete, femei tinere? Sado-sexual?

— Nu.

— Adu-le aici. Ce e cu cărţile?

— Are cam o sută. Manuale, cărţi despre animale, insecte… Stai – am găsit aici ceva – e un anuar cu promoţia de acum şase ani de la Liceul Tanner's Corner.

Rhyme puse o întrebare cuiva din cameră. Se întoarse la transmisie.

— Jim spune că Lydia are douăzeci şi şase de ani. A terminat liceul acum opt ani. Dar uită-te la pagina lui McConnell.

Sachs căută până ajunse la litera M.

— Da. Poza lui Mary Beth a fost tăiată cu o lamă ascuţită sau cu ceva de genul ăsta. Individul e tipul clasic de obsedat.

— Nu ne interesează în ce profil se încadrează. Ne interesează dovezile. Celelalte cărţi – cele de pe raft – din care citeşte mai mult?

— Cum pot să…

— După paginile murdare, se răsti el nerăbdător. Începe cu cele de lângă patul său. Aici adu câteva.

Ea alese patru dintre cărţile cele mai uzate. *Manualul entomologului, Ghidul insectelor din Carolina de Nord, Insectele de apă din America de Nord, Lumea în miniatură.*

— Le-am luat, Rhyme. Au multe pasaje subliniate. Câteva şi cu asterisc.

— Bun. Adu-le aici. Dar trebuie să fie ceva mai important în cameră.

— Nu găsesc nimic.

— Continuă să cauţi, Sachs! Are şaisprezece ani. Ştii cazurile cu juvenili la care am lucrat. Camerele adolescenţilor sunt centrele universului lor. Încearcă să gândeşti ca un adolescent de şaisprezece ani. Unde ai ascunde lucruri?

Ea se uită sub saltea, în şi sub sertarele biroului, sub pernele murdare. Apoi lumină cu lanterna spaţiul dintre perete şi pat.

— Am găsit ceva, Rhyme…

— Ce?

Găsise nişte şerveţele mototolite şi un flacon cu o loţiune de corp. Se uită atentă la unul dintre şerveţele. Era pătat cu ceea ce părea a fi spermă uscată.

— Sunt zeci de şerveţele sub pat. Se pare că şi-o freacă des.

— Are şaisprezece ani, spuse Rhyme. Ar fi anormal să *nu facă* asta. Adu unul. Poate o să avem nevoie de probe pentru ADN.

Sachs mai găsi câteva lucruri sub pat: o ramă ieftină de poze, pe care el desenase nişte insecte – furnici, viespi şi cărăbuşi. Înăuntru era fotografia lui Mary Beth McConnell decupată din anuar. Mai

dădu peste un album cu alte douăsprezece poze cu Mary Beth. Fuseseră făcute pe ascuns. Multe erau cu ea în campusul universitar sau pe vreo stradă. Două o înfăţişau în bikini, pe malul unui lac. În amândouă, ea stătea aplecată şi imaginea era focalizată pe porţiunea dintre picioarele ei. Sachs îi dădu raportul lui Rhyme.

— Fata lui de vis, murmură acesta. Continuă.

— Cred că ar trebui să termin aici şi să mă duc la locul crimei.

— Încă un minut, Sachs. Adu-ţi aminte, asta a fost ideea *ta* – să fim nişte buni samariteni. Nu a mea.

Sachs se enervă.

— Ce vrei să fac? întrebă ea mânioasă. Vrei să caut amprente prin praf? Vrei să caut fire de păr?

— Evident că nu. Nu căutăm probe pentru proces; ştii asta. Ne trebuie ceva care să ne dea o idee unde ar fi putut să le ducă pe fete. E limpede că nu o să le aducă acasă. Are un loc special pentru asta. Şi a fost acolo mai devreme – să îl pregătească. O fi el tânăr şi ciudat, dar pare să fie foarte bine organizat în ceea ce face. Şi în cazul în care fetele sunt moarte, sunt convins că deja le-a ales nişte morminte drăguţe şi comode.

În ciuda perioadei îndelungate de când lucrau împreună, pe Sachs încă o deranja duritatea lui Rhyme. Ştia că un bun criminalist trebuia să se detaşeze total de oroarea unei crime, dar ei îi era greu să accepte asta. Poate pentru că îşi dădea seama că şi ea era capabilă de acea detaşare, de acea distanţare glacială de care trebuie să dea dovadă cei mai pricepuţi detectivi, o detaşare care i-ar fi putut împietri inima iremediabil.

„Morminte drăguţe şi comode…"

Lincoln Rhyme, a cărui voce nu era niciodată mai seducătoare decât atunci când îşi imagina o scenă a crimei, continuă:

— Haide, Sachs, intră în mintea lui! *Transformă-te* în Garrett Hanlon! La ce te gândeşti? Cum e viaţa ta? Cum îţi petreci tu timpul în camera asta micuţă? Care sunt gândurile tale ascunse?

Rhyme îi spusese că, de fapt, cei mai buni criminalişti erau ca nişte romancieri talentaţi, care se puneau în pielea personajelor şi puteau să dispară oricând în lumea altcuiva.

Ochii ei cercetară camera încă o dată. „Am şaisprezece ani. Sunt un băiat cu probleme. Sunt orfan şi copiii de la şcoală se iau de mine. Am şaisprezece ani, am şaisprezece ani, am…"

Un gând îi trecu prin minte. Îl reţinu înainte să dispară.

— Rhyme, ştii ce e ciudat?

— Spune-mi, Sachs, vorbi el cu voce blândă.

— E adolescent, nu? Îmi amintesc de Tommy Briscoe cu care mă întâlneam când eram eu de şaisprezece ani. Ştii ce avea pe pereţi în cameră?

— Pe vremea mea, erau nenorocitele alea de postere cu Farrah Fawcett.

— Exact. Garrett nu are măcar un poster cu o vedetă, *Playboy* sau *Penthouse.* Nu are Magic cards[23], Pokémon sau alte jucării. Nu are discuri cu Alanis[24] sau Celine[25]. Nu are postere cu staruri rock… ah şi fii atent: nu are video, televizor, casetofon sau radio. Nici Nintendo. Dumnezeule, are şaisprezece ani şi nici măcar nu are un computer!

Fina sa avea doisprezece ani şi camera ei, practic, gemea de aparate electronice.

— Poate e o problemă financiară – părinţii adoptivi.

— La dracu', Rhyme, dacă aş fi de vârsta lui şi aş vrea să ascult muzică, mi-aş construi singură un aparat de radio. Nimic nu le stă în cale adolescenţilor. Dar lucrurile astea nu prezintă interes pentru el.

— Excelentă treabă, Sachs!

---

[23] Cărţi de joc cu personajele din Magic The Gathering (n.tr.).

[24] Alanis Morisette – cântăreaţă canadiană

[25] Celine Dion

„Posibil, gândi ea, dar ce însemna asta?" Să înregistrezi observaţiile era jumătate din meseria unui bun criminalist. Cealaltă jumătate, de departe mai importantă, era să tragi concluzii utile din observaţiile acelea.

— Sachs…

— Şşt.

Se chinuia să lase deoparte persoana care era: poliţista din Brooklyn, pasionată de maşinile puternice, fost model al agenţiei Chantelle de pe Madison Avenue, campioană la tras cu pistolul, femeia care îşi lăsa lung părul roşu şi îşi tăia unghiile cât mai scurt, datorită obiceiului de a se scărpina în cap pentru a scăpa de stres, o femeie altfel perfectă.

Eliminând persoana aceasta şi întruchipându-se într-un băiat de şaisprezece ani tulburat şi înfricoşător. Cineva care avea nevoie sau dorea să aibă femei cu forţa. Care avea nevoie sau dorea să ucidă.

„Cum mă simt?"

„Nu am plăceri normale, muzică, TV, calculator. Nu mă interesează să fac sex. Nu îmi doresc să am o relaţie firească. Oamenii sunt ca insectele – creaturi de băgat în cuşcă. De fapt, îmi pasă doar de insecte. Sunt unicul lucru care mă linişteşte. Unicul lucru care mă distrează." Îşi spuse astea în timp ce se îndrepta spre borcane. Apoi se uită în jos la podeaua de sub picioarele ei. Urmele scaunului!

— Ce?

— Scaunul lui Garrett… e pe roţi. Stă cu faţa la borcanele cu insecte. Tot ce face e să dea înainte şi înapoi, să se uite la ele şi să le deseneze. La naiba, probabil şi vorbeşte cu ele. Toată viaţa lui constă în gândacii ăştia.

Dar urmele de pe podea se opreau înainte să ajungă la borcanul din capătul rândului – cel mai mare dintre ele şi pus oarecum separat de celelalte. În el erau viespi – *vespula germanica.* Zumzăiau furioase, ca şi cum şi-ar fi dat seama de prezenţa ei acolo.

Se duse la borcan şi se uită la el cu atenţie. Apoi continuă să discute cu Rhyme:

— E aici un borcan plin cu viespi. Cred că e seiful lui.

— De ce?

— Nu stă lângă celelalte borcane. Nu se uită niciodată la el – îmi dau seama după urmele de scaun de pe podea. Şi toate celelalte borcane au apă în ele – sunt pentru insecte acvatice. Ăsta e singurul care are insecte zburătoare în el. E o idee grozavă, Rhyme – cine s-ar uita înăuntrul a aşa ceva? Şi sunt vreo treizeci de centimetri de hârtie ruptă pe fundul borcanului. Cred că a ascuns ceva acolo.

— Uită-te înăuntru şi vezi.

Sachs deschise uşa şi îi ceru doamnei Babbage nişte mănuşi de piele. Când femeia i le aduse, o găsi pe Sachs uitându-se în borcanul cu viespi.

— Nu ai de gând să te atingi de ăla, nu-i aşa? şopti ea disperată.

— O, ba da.

— Vai, Garrett o să se enerveze tare de tot. Ţipă la oricine îi atinge borcanul cu viespi.

— Doamnă Babbage, Garrett e un fugar. Nimănui nu îi pasă la cine urlă el.

— Dar dacă se furişează înapoi şi vede că ai umblat la el… adică… ar lua-o razna de tot. Doamna Babbage era pe punctul de a izbucni în plâns.

— O să îl găsim înainte să se întoarcă, o asigură Sachs. Nu îţi face griji.

Sachs îşi puse mănuşile şi îşi înfăşură braţul cu o faţă de pernă. Cu atenţie deşurubă capacul şi îşi vârî mâna înăuntru. Două viespi se aşezară pe mănuşă, dar îşi luară zborul câteva secunde mai târziu. Restul o ignorară complet. Fu atentă să nu deranjeze cuibul.

„Înţepată de 137 de ori…"

După câţiva centimetri, găsi punga de plastic.

„Te-am prins.” O scoase afară. O viespe evadă şi dispăru undeva în casă, înainte ca ea să apuce să pună capacul la loc.

Îşi dădu jos mănuşile de piele şi le puse pe cele de latex. Deschise punga şi vărsă conţinutul pe pat. Un mosor de aţă subţire de pescuit. Nişte bani – vreo sută de dolari în bancnote şi patru dolari de argint Eisenhower. Altă ramă; în ea era poza din ziar a lui Garrett şi a familiei lui, cu o săptămână înainte de accidentul în care muriseră părinţii şi sora lui. La capătul unui lanţ vechi, se afla o cheie veche şi turtită. Arăta ca o cheie de maşină, deşi nu era niciun logo pe ea; doar un număr de serie. Îi spuse lui Rhyme despre asta.

— Bun, Sachs. Excelent! Nu ştiu ce înseamnă, dar e un început. Acum du-te la scena crimei. Blackwater Landing.

Sachs mai aruncă o privire prin cameră. Viespea evadată se întorsese şi încerca să intre înapoi în borcan. Ea se întrebă ce mesaj încerca să transmită către celelalte insecte.

— Nu pot ţine pasul, îi spuse Lydia lui Garrett. Nu pot merge atât de repede, icni ea. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. Uniforma ei era udă leoarcă.

— Taci din gură! o repezi el. Trebuie să ascult. Nu poţi să nu te plângi tot timpul?

„Ce să asculţi?” se miră ea.

El se uită din nou la hartă şi o duse pe altă potecă. Încă erau în mijlocul pădurii de pini şi, cu toate că nu mai erau expuşi la soare, ea era ameţită şi îşi dădea seama de primele simptome ale insolaţiei.

Se uită din nou la ea, cu ochii la sânii ei.

Pocni din unghii.

Arşiţă cumplită.

— Te rog! imploră ea, plângând. Nu pot face asta. Te rog!

— Taci din gură! Nu îţi mai zic a doua oară.

Un nor de ţânţari se năpusti în faţa ei. Înghiţi vreo doi şi îi scuipă dezgustată. Dumnezeule, cât de mult ura să se afle aici, în pădure!

Lydiei Johansson nu-i plăcea în aer liber. Multă lume iubea pădurile, piscinele şi curţile. Dar fericirea ei era o mulţumire superficială, care avea loc mai mult în spaţii închise: la slujbă, la taclale cu celelalte prietene ale ei cu un pahar de margarita la T.G.I. Friday's, cărţile horror şi televizorul, drumurile la mall pentru a face cumpărături sau nopţile ocazionale petrecute cu prietenul ei.

Bucurii sedentare, toate.

Ce era în afară îi amintea de grătarele pe care le făceau prietenele ei căsătorite, îi amintea de familiile care stau la piscină în timp ce copiii lor se zbenguie cu jucării gonflabile, de picnicuri, de femei bine făcute în slipuri tanga.

Ce era în afară îi amintea Lydiei de o viaţă pe care şi-o dorea, dar nu o avea; de singurătate.

O conduse pe altă potecă, afară din pădure. Copacii dispărură şi în locul lor apăru o groapă imensă. Era o veche carieră de calcar. Plină cu apă albastră-verzuie la fund. Îşi aminti cum cu ani în urmă copiii obişnuiau să înoate aici, asta înainte ca mlaştina să se extindă la nord de Paquo şi zona să devină mai periculoasă.

— Haide, spuse Garrett, arătând către mină.

— Nu. Nu vreau să merg. Îmi e frică.

— Mă doare în cot de ce vrei tu, se răsti el. Haide odată!

O prinse de mâinile legate şi o conduse pe un drum abrupt spre o margine stâncoasă. Garrett îşi dezbrăcă tricoul, se aplecă şi se stropi cu apă pe pielea iritată. Se scărpină până la sânge, apoi îşi examina unghiile. Dezgustător! Apoi se uită la Lydia.

— Vrei să faci asta? E bine de tot. Poţi să îţi dai jos rochia dacă vrei. Du-te să înoţi un pic.

Îngrozită să rămână goală în faţa lui, refuză ferm. Apoi se aşeză pe mal şi se stropi cu apă peste faţă şi braţe.

— Să nu bei din ea. Am adus asta.

Scoase o pungă de pânză din spatele unei pietre, unde o ascunsese de curând. Scoase din ea o sticlă de apă şi nişte pachete

de biscuiţi cu unt de arahide. Mâncă un pachet şi bău jumătate din sticla cu apă. Îi întinse restul.

Ea clătină din cap, dezgustată.

— La naiba, nu am SIDA sau ceva dacă te gândeşti la asta. Trebuie să bei ceva.

Ignorând sticla cu apă, Lydia se aplecă şi bău din apa din baltă. Avea un gust sărat şi metalic. Oribil. Se înecă şi aproape vomită.

— Isuse, ţi-am spus, se răsti Garrett. Îi oferi apă din nou. Sunt multe mizerii acolo. Nu mai fi aşa de tâmpită. Îi aruncă sticla. Ea o prinse neîndemânatică cu mâinile legate şi o bău.

Brusc, se simţi mai relaxată. Se mai odihni un pic şi se întoarse către el.

— Unde e Mary Beth? Ce i-ai făcut?

— E într-un loc lângă ocean. O casă veche de banker.

Lydia pricepu la ce se referă. „Banker", pentru cineva din Carolina, însemna o persoană care locuia în Outer Banks, insuliţele de pe coasta Oceanului Atlantic. Deci acolo era Mary Beth. Şi acum înţelegea de ce mergeau înspre est – înspre terenuri mlăştinoase, care nu ofereau ascunzişuri. Probabil, avea ascunsă o barcă pe undeva să îi ducă prin mlaştină până la Canalul Navigabil Intracostal, apoi la Elizabeth City şi prin Albemarle Sound până la Banks.

El continuă:

— Îmi place acolo. E super. Ţie îţi place oceanul?

O întrebă într-un mod ciudat – aproape ca şi cum ar fi făcut conversaţie – şi părea aproape normal. Pentru o clipă, ea se simţi mai sigură. Dar apoi el încremeni din nou şi ascultă, punându-şi un deget pe buzele ei să o oprească din vorbit, încruntându-se nervos, ca şi cum partea sa întunecată revenise. Într-un final dădu din cap, ca şi cum s-ar fi decis cum că ceea ce se auzi nu prezenta o ameninţare. Îşi frecă dosul palmei de faţă, scărpinându-se pe altă urmă de la iritaţie.

— Să mergem! Arătă înspre poteca abruptă din colţul minei. Nu e departe.

— Până la Outer Banks avem o zi de mers. Poate mai mult.

— Ah, nici vorbă, nu ajungem acolo azi. Râse sec ca şi cum ea ar mai fi zis ceva stupid. O să ne ascundem aici şi îi lăsăm să treacă pe dobitocii ăia care ne caută. O să rămânem aici peste noapte. Nu se uita la ea când spuse asta.

— Să rămânem aici peste noapte? şopti ea fără speranţă.

Dar Garrett nu mai spuse nimic. O înghionti către drumul abrupt care ducea de la gura minei până în pădurea de pini.

6

Ce e aşa atractiv la scena crimei?

Cum cercetase amănunţit zeci de scene de crimă, Amelia Sachs se întrebase de multe ori asta şi se întrebă din nou în timp ce stătea pe Route 112 în Blackwater Landing, uitându-se la râul Paquenoke.

Acesta era locul unde tânărul Billy Young fusese omorât cu sânge rece, unde două femei fuseseră răpite, unde câteva sute de viespi îi schimbaseră pentru totdeauna viaţa unui ajutor de şerif – poate chiar o sfârşiseră. Şi până şi în bătaia soarelui nemilos, Blackwater Landing părea un loc sumbru şi aspru.

Cerceta atentă locul. Un deal abrupt plin de gunoaie ducea de la Route 112 până jos, la malul mocirlos al râului. Unde pământul se nivela, apăreau deja sălciile, chiparoşii şi tufişurile înalte. Un ponton vechi şi putrezit, de vreo zece metri, se întindea deasupra râului, apoi se scufunda sub apă.

Nu erau locuinţe prin zonă, deşi Sachs observase câteva case nu departe de râu. Evident, locuinţele acelea erau scumpe, dar Sachs îşi dădu seama că până şi porţiunea rezidenţială din Blackwater Landing, ca tot districtul de altfel, părea părăsită şi bântuită. Îi luă un moment să îşi dea seama de ce – nu erau copii care să se joace în curţi, deşi era vacanţa de vară. Nu erau piscine, nu erau biciclete, nu erau oameni care să se plimbe. Toate acestea îi aminteau de înmormântarea pe lângă care trecuseră în urmă cu câteva ore – şi de coşciugul copilului – şi se forţă să nu se mai gândească la asta şi să se întoarcă la treabă.

Examină zona. Banda galbenă înconjura două porţiuni. În cea mai apropiată de apă se găsea o salcie, în faţa căreia erau puse nişte buchete de flori – unde Garrett o răpise pe Lydia. Cealaltă era prăfuită şi înconjurată de o mangrovă de copaci, acolo unde băiatul îl omorâse ieri pe Billy şi o răpise pe Mary Beth. În mijloc, erau

câteva gropi puţin adânci, unde Mary săpase după vârfuri de săgeţi şi alte relicve. La vreo şapte metri de centru, era conturul locului unde fusese cadavrul lui Billy.

„Vopsea?" se miră ea. Ajutorii ăia de şerif cu siguranţă nu prea ştiau ce fac.

O maşină aparţinând Departamentului Şerifului trase pe margine şi Lucy Kerr coborî din ea. „Exact de ce aveam nevoie – mai mulţi imbecili." Femeia o salută rece pe Sachs.

— Ai găsit ceva util în casă?

— Câteva lucruri.

Sachs nu mai continuă şi arătă către deal. În căşti auzi vocea lui Rhyme.

— Scena arată la fel de rău ca în poze?

— Ca şi cum ar fi trecut o cireada de vaci pe aici. Sigur sunt peste 20 de urme de picioare.

— Rahat, murmură criminalistul.

Lucy auzi reacţia lui Sachs, dar rămase tăcută, uitându-se la locul unde canalul se întâlnea cu râul.

— Cu aia a trecut dincolo? întrebă Sachs. Se uită către o bărcuţă împotmolită pe malul mocirlos.

— Da, cu aia, răspunse Jesse Corn. Nu e a lui. A furat-o de la nişte oameni. Vrei să o cercetezi?

— Mai încolo. Acum, pe unde nu ar fi luat-o ca să ajungă aici? Adică ieri. Când l-a omorât pe Billy.

— Pe unde *nu* ar fi luat-o? Jesse arătă către est. Nu e nimic încolo. Doar mlaştină şi stufăriş. Nici măcar nu poţi trage barca la ţărm acolo. Deci sau a venit pe Route 112 şi apoi aici. Sau poate, cum avea barca, a vâslit până aici.

Sachs deschise trusa specială. Se uită la Jesse.

— Vreau pământ de aici.

— Adică?

— Probe, mostre, ştii tu.

— Doar de pământ?

— Exact.

— Sigur. Dar de ce?

— Pentru că, dacă găsim urme de pământ care *nu sunt* de aici, s-ar putea să fie din locul unde Garrett le-a dus pe fete.

— Ar putea să fie, spuse Lucy, din grădina Lydiei sau din curtea lui Mary Beth, sau de pe pantofii copiilor care au pescuit pe aici în urmă cu câteva zile.

— S-ar putea, spuse Sachs răbdătoare. Dar oricum trebuie să facem asta.

Îi întinse lui Jesse o pungă de plastic. El se îndepărtă, fericit să fie de ajutor. Sachs coborî dealul. Se opri şi deschise trusa din nou. Nu erau elastice. Îşi aminti că Lucy Kerr avea nişte elastice care îi ţineau părul.

— Poţi să îmi împrumuţi elasticele?

După un scurt moment, ea îşi desprinse părul şi i le întinse. Sachs le trecu peste pantofi.

— Ca să ştiu care urme sunt ale mele, explică ea.

„De parcă ar mai conta în haosul ăsta", se gândi.

Păşi mai departe.

— Ce ai găsit, Sachs? întrebă Rhyme. Recepţia era mai slabă ca înainte.

— Nu prea văd bine, răspunse ea cercetând terenul. Mult prea multe urme. Trebuie să fi fost vreo opt, zece oameni care au umblat pe aici în ultimele douăzeci şi patru de ore. Dar am o idee cu privire la ce s-a întâmplat – Mary Beth s-a lăsat în genunchi. Un bărbat s-a apropiat de ea dinspre vest – de unde vine canalul. Garrett. Îmi amintesc urma pantofului pe care l-a găsit Jesse. Văd locul unde Mary Beth a stat şi s-a retras. Un al doilea om a venit dinspre sud. Billy. A venit până la bancul de nisip. S-a mişcat repede – călca pe vârfuri. Deci a sprintat până aici. Garrett a venit înspre el. S-au luat la bătaie. Billy s-a retras înspre o salcie. Garrett a venit după el. S-au

încăierat din nou. Sachs se uită atentă la conturul trasat unde fusese cadavrul lui Billy. La început, Garrett l-a lovit pe Billy cu lopata în cap. Billy a căzut. Nu l-a terminat din prima. Dar apoi l-a lovit în gât când era căzut. Asta l-a dat gata.

Jesse râse părând surprins, uitându-se la acelaşi contur ca şi Sachs, de parcă ar fi văzut ceva total diferit.

— Cum ţi-ai dat seama de asta?

Sachs îi răspunse absentă:

— Urmele de sânge. Sunt câteva picături aici. Arătă către pământ. Sunt de la capul lui Billy, judecând după distanţa de la care au căzut – aproape doi metri. Dar pata aceea mare – care trebuie să fie de la o carotidă secţionată sau de la jugulară – a început să se formeze când era căzut la pământ… OK, Rhyme, mă apuc de treabă.

Cercetă locul atentă la cele mai mici detalii. Centimetru cu centimetru. Cu ochii aţintiţi la pământul de pe jos şi la ierburile din jur, apoi la cioturile de stejari şi sălcii, iar apoi la crengile ce atârnau deasupra („Scena crimei e *tridimensională*, Sachs", îi amintea de fiecare dată Rhyme).

— Mai sunt mucurile alea de ţigară? întrebă Rhyme.

— Le-am luat. Se întoarse la Lucy. Mucurile, spuse ea arătând către pământ. De ce nu le-a ridicat nimeni?

— Ah, interveni Jesse. Sunt de la Nathan.

— Cine?

— Nathan Groomer. Unul dintre ajutorii de şerif. Încearcă să se lase de ceva vreme, dar nu prea poate.

Sachs oftă, dar nu mai menţiona faptul că un poliţist care fumează la locul crimei ar trebui suspendat. Cercetă în continuare pământul cu mare atenţie, dar degeaba. Orice urmă fusese ştearsă sau înlăturată. Se duse la locul unde se petrecuse răpirea de dimineaţă, trecu pe sub banda poliţiei şi începu din nou să caute în

jurul sălciei. Înainte şi înapoi, luptând cu ameţeala provocată de căldură.

— Rhyme, nu e mare lucru aici… dar… stai! Am găsit ceva.

Observă ceva alb şi sclipitor undeva aproape de apă. Se duse în direcţia aceea şi cu atenţie ridică de pe jos un şerveţel mototolit. Genunchii ei scrâşniră de durere, de la artrita care o chinuia de ani de zile. „Mai bine să fugăreşti un infractor decât să îţi chinui genunchii în halul ăsta", gândi ea. Un şerveţel.

— Arată ca şi cele din casa lui, Rhyme. Doar că ăsta are urme de sânge pe el. Destul de multe.

— Crezi că Garrett l-a scăpat? întrebă Lucy.

Sachs îl examină atentă.

— Nu ştiu. Tot ce pot să spun e că nu a stat aici peste noapte. Conţinutul de umezeală e prea scăzut. Roua dimineţii l-ar fi distrus pe jumătate.

— Excelent, Sachs! De unde ştii asta? Nu îmi amintesc să fi menţionat aşa ceva.

— Ba da, Rhyme. Cartea ta. Capitolul doisprezece. Hârtie.

Sachs coborî înspre apă şi se uită la bărcuţă. Nu găsi nimic înăuntru. Apoi se întoarse către Jesse.

— Poţi să mă duci pe malul celălalt?

Evident Jesse fu mai mult decât bucuros să facă asta. Şi ea se întreba oare cât mai avea să treacă până când o să o invite în oraş la o cafea. Fără să fi fost poftită, Lucy urcă şi ea în barcă şi porniră. Cei trei vâsliră şi traversară râul, care era surprinzător de vijelios.

Pe celălalt mal, Sachs găsi amprente în noroi; pantofii Lydiei – urmă vizibilă de pantofi de asistentă. Şi urmele lui Garrett – un picior desculţ, celălalt încălţat cu perechea pantofului găsit înainte. Se luă după urme până în pădure. Ele duceau la adăpostul vânătoresc unde Ed Schaeffer fusese înţepat de viespi. Sachs se opri înspăimântată.

„Ce dracu' s-a întâmplat aici?"

— Dumnezeule, Rhyme, zona arată ca şi cum ar fi fost măturată.

Ucigaşii folosesc deseori mături sau chiar frunze ca să distrugă dovezile de la locul crimei. Jesse Corn interveni:

— Ah, asta e de la elicopter.

— Elicopter? întrebă Sachs nedumerită.

— Păi da. Medevac[26] – să îl scoată de aici pe Ed Schaeffer.

— Dar curentul de aer de la elice a distrus tot ce era aici, constată Sachs. Procedura standard e să muţi rănitul cât mai departe de scena crimei înainte să aterizeze elicopterul.

— Procedura standard? întreba Lucy Kerr incisiv. Scuze, eram destul de îngrijoraţi pentru Ed. Ştii, încercam să îi salvăm viaţa.

Sachs nu mai răspunse. Intră în adăpost încet, astfel încât să nu deranjeze zecile de viespi care zumzăiau pe lângă cuibul distrus. Dar orice hărţi sau indicii ar fi văzut agentul Schaeffer, nu mai erau acolo de mult şi curentul provocat de elicopter măturase pământul aşa de rău, încât nici nu avea rost să ia o probă.

— Hai să ne întoarcem la laborator, le spuse Sachs lui Lucy şi lui Jesse.

Se întorceau către mal când se auzi un zgomot din spatele ei şi un bărbat masiv se urni înspre ei din tufişurile ce înconjurau nişte sălcii.

Jesse îşi scoase arma, dar, mai rapidă decât el, Sachs avea deja pistolul în mână, cu piedica trasă şi cu ţinta înspre pieptul intrusului. Acesta împietri şi îşi ridică braţele clipind surprins.

Avea barbă, era înalt şi masiv şi îşi purta părul împletit în coadă. Blugi, tricou gri şi vestă de blugi. Bocanci. Părea cunoscut.

Unde îl mai văzuse?

Trebui ca Jesse să îi rostească numele ca să îşi amintească. Rich.

---

[26] Termen folosit pentru a denumi avioanele sau elicopterele folosite pe post de ambulanţă (n.tr.).

Era unul dintre cei trei bărbaţi pe care îi văzuseră mai devreme în faţa biroului şerifului. Rich Culbeau – îşi aminti ea numele neobişnuit. Îşi mai aminti şi cum el şi prietenii săi îi aruncaseră priviri lascive, iar lui Thom – sfidătoare; ţinu pistolul îndreptat către el mai mult decât ar fi făcut dacă nu şi-ar fi amintit acele lucruri. Încet, lăsă arma înspre pământ, puse piedica şi băgă arma în toc.

— Scuze, spuse Culbeau. Nu voiam să sperii pe nimeni. Salut, Jesse!

— Asta e scena crimei, îl informă Sachs.

— Cine e acolo? auzi ea în cască vocea lui Rhyme.

Se întoarse şi şopti în microfon.

— Unul dintre indivizii ăia parcă scoşi din *Deliverance*[27], pe care i-am văzut azi-dimineaţă.

— Rich, avem treabă aici, zise Lucy. Nu te băga şi tu!

— Nu vreau să vă stau în cale, spuse el uitându-se înspre pădure. Dar am tot dreptul să încerc să obţin banii ăia, ca toată lumea de altfel. Nu mă puteţi împiedica să arunc o privire pe aici.

— Care bani?

— La naiba, scuipă Sachs în microfon. Rhyme, e o recompensă pe capul lui.

— Nu se poate! Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Dintre factorii care deteriorează scenele de crimă şi îngreunează investigaţiile, recompensele şi amatorii de suvenire sunt printre cei mai nocivi.

— Mama lui Mary Beth oferă o recompensă, explică Culbeau. Femeia are bani şi pun pariu că, până la noapte, dacă fata nu se întoarce, o să dea două mii. Sau şi mai mult. Apoi se uită la Sachs. Nu vreau să vă fac probleme, doamnă. Nu sunteţi de aici, m-aţi văzut şi v-aţi spus că sunt prost plătit – am auzit când aţi pomenit

[27] Carte scrisă de către James Dickey în 1970. Ulterior, în 1972, romanul a fost ecranizat, Burt Reynolds jucând rolul principal, (n.tr.).

de *Deliverance* în staţia aia meseriaşă. Mi-a plăcut cartea mai mult decât filmul, că tot veni vorba. Aţi citit-o? De fapt, nu contează. Doar să nu vă luaţi prea mult după aparenţe. Jesse, spune-i cine a salvat-o pe fata aceea care a dispărut în Great Dismal anul trecut. Care toată lumea *ştia* că e ca şi moartă şi toată ţara zicea despre asta.

— Rich şi Harris Tomel au găsit-o, confirmă Jesse. Trei zile a rătăcit prin mlaştină. Sigur ar fi murit dacă nu erau ei.

— Mai degrabă eu, mormăi Culbeau. Lui Harris îi place să îşi păstreze mâinile curate.

— Frumos din partea ta, spuse Sachs înţepată. Doar vreau să mă asigur că nu ne stai în cale şi că nu ne îngreunezi căutarea celor două femei.

— Asta nu o să se întâmple. Nu trebuie să te iei aşa de mine. Culbeau se întoarse şi se mişcă greoi mai departe.

— Ce anume a zis? întrebă Sachs.

— Să nu fii aşa furioasă pe el.

Îi povesti lui Rhyme despre întâlnirea cu Culbeau, dar el i-o tăie brusc.

— Nu avem timp să ne facem probleme din cauza localnicilor, Sachs. Trebuie să mergem mai departe. Şi repede. Hai înapoi cu tot ce ai găsit!

— O să ne facă probleme? întrebă Sachs în timp ce traversau canalul cu barca.

— Culbeau? răspunse Lucy. În general e leneş. Fumează şi bea mult, dar în afară de a se mai încăiera prin baruri, nu a făcut nimic rău. Credeam că are un loc retras, şi nici pentru o mie de dolari nu-mi imaginez că ar risca prea mult.

— Ce învârte cu amicii ăia ai lui?

— Ah, i-ai văzut şi pe ei? întrebă Jesse. Păi, Sean – slăbănogul – şi Rich nu au ceea ce s-ar putea numi slujbe. Strâng gunoaie şi mai lucrează cu ziua. Harris Tomel a fost la facultate – cel puţin doi ani.

Tot încearcă să pună pe picioare o afacere. Din câte ştiu, n-au reuşit. Dar toţi trei au bani, deci sigur fac contrabandă cu alcool.

— Da? Şi nu îi poţi închide pentru asta?

Jesse se opri pentru un moment şi apoi continuă:

— Uneori, aici la noi, te legi la cap fără să te doară. Alteori, nu. Un strop din filosofia forţelor de ordine, care, după cum bine ştia şi ea, nu era specifică doar zonei de sud.

Ajunseră din nou pe malul celălalt al râului, lângă scena crimei, şi Sachs coborî din barcă înainte ca Jesse să îi ofere mâna, lucru pe care el îl făcu oricum.

Din senin, o formă întunecată apăru în faţa lor. O barjă motorizată, lungă de peste zece metri, alunecă pe canal în jos, îi depăşi şi îşi continuă drumul pe apele râului. Sachs citi pe margine: „DAVETT INDUSTRIES".

— Ce e aia? întrebă ea.

— O companie străină, răspunse Lucy. Fac livrări până la Intracostal, prin Dismal Swamp Canal şi în Norfolk. Asfalt, bitum, din astea.

Rhyme auzise discuţia prin staţie.

— Întreabă dacă a avut loc o livrare în jurul orei crimei. Ia numele membrilor echipajului.

Sachs o întrebă pe Lucy şi primi răspunsul.

— Am făcut deja asta. Printre primele lucruri pe care eu şi Jim le-am făcut. Răspunsul e negativ. Dacă te interesează, i-am întrebat pe toţi din oraş care în mod normal trec pe Canal Road şi Route 112. Nu ne-au fost de folos.

— A fost o idee bună, spuse Sachs.

— A fost doar procedura standard, răspunse cu răceală Lucy şi se îndreptă înapoi spre maşina ei, ca o fetiţă urâţică de liceu care reuşise să îi arunce o replică acidă şefei majoretelor.

7

— Nu îl las să facă nimic până nu aduceţi aici un aparat de aer condiţionat.

— Thom, nu avem timp de asta! se răsti Rhyme. Apoi îi spuse muncitorului unde să descarce instrumentele aduse de la poliţia statală.

— Steve încearcă să facă rost de unul. Nu e chiar aşa de uşor cum credeam, spuse Bell.

— Nu am nevoie de aşa ceva!

Thom continuă răbdător:

— Sunt îngrijorat pentru disreflexia lui.

— Nu îmi amintesc să fi auzit ca temperatura să aibă efecte negative asupra presiunii arteriale, Thom, spuse Rhyme. Ai citit asta undeva? *Eu* nu am citit. Poate ai vrea să îmi arăţi unde ai citit asta.

— Nu e nevoie să fii sarcastic acum, Lincoln!

— Ah, deci sunt sarcastic, nu-i aşa? Asistentul se întoarse către Bell şi îi explică răbdător: Căldura cauzează inflamarea ţesuturilor. Aceasta, la rândul ei, duce la creşterea presiunii şi la apariţia iritaţiilor. Şi *asta* poate duce la disreflexie. Care îl poate ucide. Avem nevoie de un aparat de aer condiţionat. Scurt şi la subiect.

Thom era singurul asistent al lui Rhyme care rezistase mai mult de câteva luni în slujba criminalistului. Ceilalţi fie îşi dăduseră demisia, fie fuseseră concediaţi.

— Bagă-l în priză! îi ordonă Rhyme unui ajutor de şerif care căra un cromatograf de gaze.

— Nu! Thom îşi încrucişă braţele şi se puse în faţa cablului.

Ajutorul de şerif văzu expresia asistentului şi se opri stânjenit, nefiind pregătit pentru o confruntare cu tânărul insistent.

— Când o să avem aer condiţionat… *atunci* o să îl conectăm.

— Isuse, rânji Rhyme. Unul dintre cele mai frustrante lucruri pentru un cvadruplegic este neputința de a se descărca atunci când e furios. După accident, Rhyme își dăduse repede seama cum un simplu gest, ca și mersul pe jos sau strânsul pumnilor – fără a mai lua în calcul aruncatul obiectelor grele în jur (obiceiul preferat al fostei neveste a lui Rhyme, Blaine) – risipește furia. Dacă mă *enervez*, pot să o dau în spasme sau să încep să am contracții.

— Și niciuna din astea nu o să te omoare – în modul în care ar face-o disreflexia. Thom spuse astea cu mult tact și veselie, ceea ce îl înfurie pe Rhyme și mai mult.

Bell interveni cu delicatețe:

— Lăsați-mi cinci minute și rezolv.

Dispăru, și oamenii lui continuară cu adusul echipamentului. Cromatograful rămase nebăgat în priză pentru moment.

Lincoln Rhyme se uită la aparat. Se întrebă cum ar fi să poată să prindă din nou un obiect cu degetele. Cu inelarul stâng putea să atingă, și chiar simțea un pic de presiune. Dar să poată să prindă ceva, să îi simtă textura, greutatea, temperatura… acestea erau lucruri inimaginabile.

Terry Dobyns, medicul din NYPD, omul care stătuse lângă patul lui Rhyme când acesta se trezise după accidentul care îl lăsase paralizat, îi explicase toate etapele care aveau să urmeze. Rhyme fusese asigurat că urma să treacă prin ele și să scape nevătămat. Dar ceea ce doctorul nu îi spusese era faptul că unele urmau să revină. Că le purtai în tine tot timpul, ca pe niște viruși latenți, și puteau să revină în orice moment.

În cursul ultimilor ani, trecuse iarăși prin stările de disperare și negativism. Iar acum îl măcina furia. Cum altfel, când două femei tinere fuseseră răpite, și un criminal era în libertate. Cât își dorea să se repeadă până la scena crimei, să cerceteze terenul, să ridice probele de la fața locului, să se uite prin lentilele unui microscop, să

apese butoanele unui calculator şi să meargă în timp ce trăgea concluzii.

Dorea să lucreze fără să audă că nenorocita aia de căldură l-ar putea ucide. Se gândi din nou la degetele magice ale doamnei doctor Weaver şi la operaţie.

— Eşti tăcut, spuse Thom precaut. Ce pui la cale?

— Nu pun nimic la cale. Poţi, te rog, să pui în priză cromatograful de gaze şi să îi dai drumul? Durează puţin până când se încălzeşte.

Thom ezită, apoi se duse la aparat şi îl puse în funcţiune. Aranjă restul echipamentelor pe masă.

Steve Farr intră în birou cu un aparat de aer condiţionat Carrier, absolut imens. Ajutorul de şerif se pare că era la fel de puternic pe cât era de înalt, şi singurul indiciu care trăda efortul depus era faptul că i se înroşiseră urechile.

— L-am furat de la Serviciul de Planificare Urbanistică Zonală, gâfâi el. Nu ne prea place de ei.

Bell îl ajută pe Farr să monteze aparatul la o fereastră, şi imediat aerul rece umplu camera.

O siluetă apăru în uşă. De fapt, umplu toată uşa. Un bărbat la vreo douăzeci şi ceva de ani. Umeri masivi, frunte înaltă. Un metru nouăzeci şi cinci, în jur de 150 de kilograme. Timp de câteva secunde apăsătoare, Rhyme se gândi că poate era vreo rudă de-a lui Garrett care venise cu scopul de a îi ameninţa. Dar bărbatul spuse timid:

— Ştiţi… ăăă… eu sunt Ben.

Cei trei bărbaţi se holbară la el, în timp ce Ben se uita încurcat la scaunul cu rotile al lui Rhyme şi la picioarele acestuia.

— Te pot ajuta cu ceva? spuse Bell.

— Păi, îl caut pe domnul Bell.

— Eu sunt şeriful Bell.

Privirea tânărului era încă aţintită asupra picioarelor lui Rhyme. Se uită repede în altă parte, tuşi scurt şi înghiţi.

— Păi, eu sunt nepotul lui Lucy Kerr?

Părea mai mult că întreabă decât că spune ceva.

— Ah, da, asistentul meu de laborator! exclamă Rhyme. Excelent! Exact la timp.

Încă o privire aţintită la picioare, la scaun.

— Mătuşa Lucy nu a pomenit nimic…

„Oare ce urmează?" se întrebă Rhyme.

— …nu a pomenit nimic de un laborator criminalist, murmură el. Sunt doar masterand la UNC în Avery. Domnule, la ce vă referiţi când spuneţi „exact la timp"?

Întrebarea îi era adresată lui Rhyme, dar Ben se uita la şerif.

— Vreau să zic: treci la masă. Avem probe care o să ajungă aici dintr-un moment în altul şi am nevoie să mă ajuţi să le studiem.

— Bun. Ce specie de peşte o să fie? îl întrebă pe Bell.

— Peşte? se miră Rhyme. Peşte?

— Uitaţi cum stă treaba, domnule, spuse bărbatul încet, uitându-se în continuare la Bell. Aş fi fericit să vă pot ajuta, dar trebuie să vă spun că nu am cine ştie ce experienţă.

— Nu e vorba de peşti aici. E vorba despre mostre de la *scena crimei!* Tu ce credeai?

— Scena crimei? Păi, habar nu aveam, îi spuse Ben şerifului.

— Poţi să vorbeşti cu *mine,* îl corectă ferm Rhyme.

Bărbatul roşi şi făcu ochii mari. Părea să tremure din tot corpul în timp ce se forţa să se uite la Rhyme.

— Eu doar… adică, el e şeriful.

— Dar Lincoln conduce ancheta aici, răspunse Bell. E un specialist în criminalistică din New York. Ne ajută cu treaba asta.

— Sigur. Ochii lui erau aţintiţi pe scaunul cu rotile, pe picioarele lui Rhyme, pe tubul de control al scaunului. Apoi la siguranţa podelei.

Rhyme îşi dădu seama că îl urăşte pe acest om, care se comporta ca şi cum criminalistul ar fi fost un mutant de la circ.

Şi o parte din el o ura şi pe Amelia Sachs – pentru că pusese la cale toată diversiunea, şi pentru că îl îndepărtase de preţuitele lui celule de rechin şi de doctoriţa Weaver.

— Păi, domnule…

— Poţi să îmi spui Lincoln.

— Treaba e că eu sunt specializat în sociozoologia marină.

— Care se ocupă…? întrebă Rhyme nerăbdător.

— În mare, de comportamentul animalelor marine.

„Super, gândi Rhyme. Nu numai că mi-au trimis pe unul care se sperie de oameni handicapaţi, dar mai e şi psihiatru de peşti pe deasupra."

— Nu contează. Eşti savant. Lucrurile de bază rămân aceleaşi. Ştii să foloseşti un cromatograf de gaze?

— Da, să trăiţi.

— Şi microscoape de laborator?

Băiatul dădu din cap că da, chiar dacă nu aşa de hotărât cum ar fi dorit Rhyme.

— Dar… Se uită la Bell pentru o clipă, apoi iarăşi la Rhyme. Mătuşa Lucy mi-a spus să trec pe aici. Nu ştiam că vrea să vă ajut la un caz… Nu sunt prea sigur… Adică am ore…

— Ben, va *trebui* să ne ajuţi, îl repezi Rhyme.

— Garrett Hanlon, explică şeriful.

Ben lăsă ca numele să i se întipărească undeva în capul său masiv.

— Ah, puştiul ăla din Blackwater Landing.

Şeriful îi explică despre răpiri şi despre cum fusese Ed Schaeffer atacat de viespi.

— Vai de mine, îmi pare rău de Ed, spuse Ben. L-am cunoscut acasă la mătuşa Lucy, şi…

— Deci avem nevoie de tine, continuă Rhyme, încercând să ducă discuţia înapoi de unde pornise.

— Nu avem nicio idee ce s-a întâmplat cu Lydia, continuă şeriful. Şi nici nu prea mai avem timp să le salvăm pe femeile alea două. După cum vezi, domnul Rhyme are nevoie de un ajutor.

— Păi… Băiatul se uită în faţă, dar nu la Rhyme. Doar că am un examen. Sunt la şcoală, cum v-am spus.

Rhyme continuă răbdător:

— Nu prea avem de ales aici, Ben. Garrett are trei ore avans în faţa noastră şi ar putea să îşi ucidă victimele oricând – dacă nu a şi făcut-o deja.

Zoologul se uită în jur căutând o scuză, dar nu găsi niciuna.

— Păi, cred că pot să mai stau pe aici o vreme, domnule.

— Mulţumesc, spuse Rhyme. Suflă în tubul de control şi se răsuci spre masa cu instrumente. Se opri şi se uită la ele. Apoi la Ben. Acum, dacă îmi schimbi cateterul, ne putem apuca de treabă.

Bărbatul masiv păru şocat.

— Vreţi să vă schimb… şopti el.

— E o glumă, îl linişti Thom.

Dar Ben nu zâmbi. Dădu din cap, nesigur pe el, şi cu graţia unui bizon se duse la cromatograf şi începu să verifice panoul de control.

Sachs se repezi în laboratorul improvizat din primărie, urmată îndeaproape de Jesse Corn.

Lucy Kerr ajunse imediat după ei. Îşi salută nepotul, pe Ben, şi li-l prezentă lui Sachs şi lui Jesse. Sachs le arătă nişte pungi.

— Astea sunt probele din camera lui Garrett, spuse ea, apoi le mai arătă alte câteva pungi. Astea sunt din Blackwater Landing – scena principală a crimei.

Rhyme se uită la pungi, dar cu oarecare neîncredere. Nu numai că nu erau destule dovezi fizice, dar îl deranja şi faptul că trebuia să analizeze indiciile fără să cunoască foarte bine împrejurimile.

„Peşti pe uscat…"

Îi veni un gând.

— Ben, de cât timp locuieşti aici? îl întrebă criminalistul.

— De când mă ştiu, domnule.

— Bun. Cum se numeşte zona aceasta a statului?

Ben tuşi scurt.

— Northern Coastal Plain, cred.

— Ai prieteni geologi care cunosc bine zona asta? Cartografi? Naturalişti?

— Nu. Toţi sunt biologi marini.

— Rhyme, sări Sachs, când eram la Blackwater Landing am văzut ambarcaţiunea aia, îţi aminteşti? Transporta asfalt sau bitum de la o fabrică din apropiere.

— Compania lui Henry Davett, spuse Lucy.

— Nu ar trebui ca ei să aibă un geolog? întrebă Sachs.

— Asta nu ştiu, spuse Bell, dar Davett e inginer şi locuieşte aici de multă vreme. Sigur cunoaşte foarte bine zona.

— Îi poţi da un telefon?

— Sigur. Bell dispăru. Se întoarse un moment mai târziu. Am vorbit cu Davett. Nu are niciun geolog în echipă, dar a spus că poate să ne ajute. Ajunge aici într-o jumătate de oră. Apoi şeriful se uită la Lincoln. Deci, cum vrei să continuăm?

— Eu rămân aici cu tine şi cu Ben. O să studiem dovezile. Vreau ca un grup mic să caute la Blackwater Landing – acolo unde Jesse i-a văzut pe Garrett şi pe Lydia dispărând. O să ghidez echipa cât de bine pot, în funcţie de rezultatele probelor.

— Pe cine vrei în echipă?

— Sachs să aibă comanda, spuse Rhyme. Lucy să fie cu ea.

Bell încuviinţă, şi Rhyme observă că Lucy nu comentă.

— Mă ofer voluntar, se repezi Jesse Corn.

Bell se uită la Rhyme, care aprobă, apoi continuă:

— Cred că ne mai trebuie un om.

— Patru oameni în total? *Numai?* se miră Bell, încruntându-se. La naiba, pot să găsesc zeci de voluntari.

— Nu. Cu cât mai puţini, cu atât mai bine în cazul ăsta.

— Cine să fie al patrulea? întrebă Lucy. Mason Germain?

Rhyme se uită spre coridor şi nu văzu pe nimeni afară. Continuă cu o voce înceată:

— Care e treaba cu Mason? Are ceva antecedente. Asta nu îmi place la un poliţist. Îmi plac dosarele curate.

Bell ridică din umeri.

— Omul a avut o viaţă grea. A crescut la nord de Paquo – pe partea care nu trebuia. Tatăl său a încercat să îi aranjeze o afacere, au început să se ocupe de contrabanda cu alcool şi, când a fost încolţit de agenţii fiscali, s-a sinucis. Mason a trebuit să o ia de la zero. E o expresie prin locurile astea – prea sărac ca să picteze, prea mândru ca să văruiască. Ăsta e Mason. Tot timpul se plânge că e constrâns şi că nu primeşte ce vrea. E un om ambiţios într-un oraş care nu are nevoie de ambiţii.

— Şi are ceva personal cu Garrett, observă Rhyme.

— Exact.

— De ce?

— Mason aproape că a implorat să fie şeful echipei de investigatori în cazul de care îţi spuneam – cel cu fata înţepată mortal de viespi, la Blackwater. Meg Blanchard. Sincer să fiu, cred că victima avea ceva legătură cu Mason. Poate erau împreună. Sau poate era altceva – nu ştiu sigur. Dar voia să îl înfunde pe Garrett rău de tot. Doar că nu a putut să prezinte destule dovezi împotriva lui. Când s-a pensionat fostul şerif, Consiliul de Monitorizare a folosit asta împotriva lui. Am primit eu funcţia, nu el, deşi e mai în vârstă decât mine, şi are şi mai multă experienţă.

Rhyme clătină din cap.

— Nu avem nevoie de astfel de oameni la o operaţiune ca asta. Alege pe altcineva.

— Ned Spoto? sugeră Lucy.

Bill ridică din umeri.

— E un om bun. Da. Poate să şi tragă bine, dar nu o să o facă decât dacă e neapărată nevoie.

— Dar ai grijă ca Mason să nu fie prin zona unde se caută, spuse Rhyme.

— Asta nu o să îi convină.

— Nu mă interesează, spuse Rhyme. Găseşte-i altceva de făcut. Ceva care să pară important.

— O să fac tot ce pot, încuviinţă Bell nesigur.

Steve Farr apăru în uşă.

— Tocmai am sunat la spital, spuse el. Ed e încă în stare critică.

— A spus ceva? Ceva despre hărţi?

— Niciun cuvânt. E inconştient.

Rhyme se întoarse către Sachs.

— Bun… Puteţi să începeţi. Rămâneţi acolo unde se opresc urmele în Blackwater Landing şi aşteptaţi să iau legătura cu voi.

Lucy se uită, nesigură, la pungile cu probe.

— Chiar crezi că aşa o să putem să le găsim pe fete?

— *Ştiu* asta, nu cred, îi răspunse Rhyme scurt.

— Mi se pare că seamănă mai mult a magie, continuă ea, sceptică.

Rhyme izbucni în râs.

— Păi, *exact* asta şi e. Aşi în mânecă, iepuri în pălării. Dar ţine minte, iluzia se bazează pe… pe *ce,* Ben?

Bărbatul masiv tuşi scurt, roşi şi clătină din cap.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnule.

— Iluzia se bazează pe *ştiinţă.* La asta mă refeream. Se uită apoi la Sachs. Te sun de îndată ce aflu ceva.

Cele două femei şi Jesse Corn ieşiră din laborator.

Cu dovezile preţioase aranjate în faţa sa, cu echipamentul familiar gata să fie folosit, cu toate treburile legate de organizare

rezolvate, Lincoln Rhyme îşi rezemă capul pe tetiera scaunului cu rotile şi se uită lung la pungile aduse de Sachs, de bunăvoie sau silit, sau poate doar lăsându-şi mintea să cutreiere acolo unde picioarele nu puteau ajunge şi să atingă ceea ce mâinile lui nu puteau simţi.

8

Ajutorii de şerif discutau.

Mason Germain stătea cu braţele încrucişate, sprijinit de peretele holului care ducea la birourile din departamentul şerifului, putea chiar să le audă vocile.

— Cum se face că noi doar stăm aici şi nu facem nimic concret?

— Nu, nu, nu… Nu ai auzit? Jim a trimis o echipă de căutare.

— Da? Nu ştiam.

„La naiba", îşi spuse Mason. Nici el nu ştiuse.

— Lucy, Ned şi Jesse. Şi poliţista aia din Washington.

— Nu, mă, e din New York. Nu îi vezi freza?

— Puţin îmi pasă părul ei. Mă interesează cum să le găsesc pe Mary Beth şi pe Lydia.

— Şi pe mine. Doar spuneam că…

Mason simţi un gol în stomac. Trimiseseră numai patru oameni după Insect Boy? Bell înnebunise? Se năpusti pe coridor înspre uşa şerifului şi aproape că se ciocni de şerif care tocmai ieşea din depozit – unde tipul ăla ciudat, în scaun cu rotile, se instalase. Bell se holbă la ajutorul de şerif, clipind mirat.

— Salut, Mason… te căutam.

Nu zăbovi prea mult cu privirea la el, totuşi.

— Vreau să mergi până la Rich Culbeau acasă.

— La Culbeau? De ce?

— Sue McConnell oferă o recompensă pentru Mary Beth, iar el vrea să pună mâna pe bani. Nu vrem ca el să-şi bage nasul în treburile noastre. Vreau să stai cu ochii pe el. Dacă nu îl găseşti, aşteaptă acolo până când apare.

Mason nici nu se sinchisi să răspundă la această cerinţă bizară.

— Ai trimis-o pe Lucy după Garrett. Şi nu mi-ai spus nimic.

Bell îl măsură din ochi.

— Lucy şi alţi câţiva s-au dus în Blackwater Landing să vadă dacă pot să îi prindă urma.

— Trebuia să fi ştiut că vreau să fac parte din echipa de căutare.

— Nu pot să trimit pe toată lumea. Culbeau a fost deja la Blackwater Landing astăzi. Nu pot să îl las să compromită ancheta.

— Haide, Jim, nu mă lua cu din astea!

Bell oftă.

— Bine. Vrei adevărul? Cu râca aia a ta împotriva băiatului, Mason, am decis să nu te trimit şi pe tine. Nu vreau să se facă greşeli. Sunt vieţi omeneşti în joc. Vrem să îl prindem şi încă repede.

— Ceea ce vreau şi eu, Jim. După cum ar trebui să ştii, îl urmăresc pe băiatul ăsta de trei ani deja. Nu pot să cred că pe mine mă dai deoparte, şi îl laşi pe ciudatul ăla…

— Hei, destul cu asta!

— Haide, cunosc Blackwater de zece ori mai bine decât Lucy. Am locuit acolo, îţi aminteşti?

Bell îşi coborî vocea:

— Îl vrei prea tare, Mason. Ar putea să îţi afecteze discernământul.

— Te-ai gândit *tu* la asta? Sau a fost *el?*

Arătă înspre cameră, din care se auzea acum scârţâitul ciudat al scaunului cu rotile. Îl scotea din sărite ca zgomotul frezei de la dentist. Faptul că Bell îl rugase pe ciudatul ăla să îi ajute putea provoca probleme la care Mason nici nu voia să se gândească.

— Haide, faptele sunt fapte. Toată lumea ştie ce crezi despre Garrett.

— Da, şi toată lumea e de acord cu *mine.*

— Ei bine, rămâne aşa cum am hotărât eu. N-ai decât să te împaci cu ideea.

Ajutorul de şerif râse amar.

— Aşadar, o să fiu dădaca unui contrabandist.

Bell se uită în spatele lui Mason şi-i făcu semn unui alt ajutor de şerif.

— Hei, Frank…

Poliţistul înalt şi durduliu se îndreptă spre cei doi bărbaţi.

— Frank, mergi tu cu Mason. La Rich Culbeau.

— Îi ducem un mandat? Ce a făcut acum?

— Fără hârţogăraie. Mason o să îţi explice care e treaba. Dacă Culbeau nu e acasă, aşteptaţi-l. Şi asiguraţi-vă că el şi amicii lui nu o să ajungă la scena crimei. Ai înţeles, Mason?

Ajutorul de şerif nu îi răspunse. Se întoarse şi se îndepărtă de şeful său, care îi strigă:

— E mai bine aşa pentru toată lumea.

„Nu prea cred", îşi spuse Mason.

— Mason…

Dar bărbatul nu zise nimic şi intră în biroul ajutorilor de şerif. Frank îl urmă o secundă mai târziu. Mason nici nu îi băgă în seamă pe colegii său care discutau despre Insect Boy, despre Mary Beth cea drăguţă şi despre incredibilul eseu de la 90 de metri al lui Billy Stail. Se duse direct la biroul său şi scoase o cheie din buzunar. Descuie uşa şi îşi scoase încă un încărcător cu 6 cartuşe de 357. Îl lăsă să-i alunece în tocul de piele şi o agăţă de curea. Apoi, când i se adresă lui Nathan Groomer – un agent blond-roşcovan, pe la vreo treizeci şi cinci de ani – vocea lui întrerupse restul discuţiilor:

— Groomer, am ceva de vorbit cu Culbeau. Vii cu mine!

— Dar, spuse Frank încetişor, ţinându-şi în mână pălăria, credeam că Jim voia ca *eu* să merg cu tine.

— Îl vreau pe Nathan, spuse Mason.

— Rich Culbeau? se miră Nathan. Suntem duşmani de moarte. L-am adus la secţie de trei ori şi l-am şi rănit ultima dată. În locul tău, l-aş lua mai degrabă pe Frank.

— Da, căzu Frank de acord. Vărul lui Culbeau lucrează cu tatăl soţiei mele. Mă consideră rudă. Sigur o să mă asculte.

Mason îl privi cu răceală pe Nathan.

— Vreau să vii tu cu mine.

Frank încercă din nou.

— Dar Jim a spus…

— Şi vreau să vii *acum.*

— Haide, Mason, spuse Nathan cu o voce pierită. Nu e cazul să vorbeşti aşa cu mine.

Mason se uita la o sculptură sofisticată – o raţă sălbatică – de pe biroul lui Nathan, ultima sa operă. „Omul ăsta chiar avea talent", îşi spuse el. Apoi i se adresă ajutorului de şerif.

— Eşti gata?

Nathan oftă şi se ridică.

— Dacă îi spun lui Jim? întrebă Frank.

Fără să îi răspundă, Frank ieşi din birou, urmat de Nathan, şi se îndreptară spre maşina de patrulare. Se urcară în ea. Mason simţi cum aerul cald îl învăluia, porni motorul şi dădu aerul condiţionat la maximum.

După ce se instalară, Mason continuă:

— Ascultă, eu…

— Haide, Mason, nu mă lua aşa. Doar îţi spuneam chestii logice. Vreau să zic, anul trecut, Frank şi Culbeau…

— Taci din gură şi ascultă!

— Bine. O să ascult. Chiar nu e nevoie să îmi vorbeşti pe tonul ăsta… Bun. Te ascult. Ce a făcut Culbeau de data asta?

Dar Mason nu îi răspunse. În schimb, îl întrebă:

— Unde îţi e Ruger-ul?

— Puşca pentru cerbi? M77?

— Exact.

— E în portbagaj. Acasă.

— Ai instalat luneta Hitech?

— Evident.

— Mergem acum să o luăm.

Ieşiră din parcare şi, cum intrară pe Main Street, Mason porni girofarul, dar nu şi sirena. Părăsiră oraşul în viteză.

— Deci Ruger-ul. De asta aveai nevoie de mine, şi nu de Frank.

— Ai ghicit.

Nathan Groomer era cel mai bun ţintaş din tot departamentul şi printre cei mai buni din districtul Paquenoke. Mason îl văzuse nimerind un cerb de la peste 700 de metri.

— Deci după ce iau puşca mergem la Culbeau?

— Nu.

— Păi, unde mergem atunci?

— La vânătoare.

— Sunt drăguţe casele de aici, remarcă Sachs.

Ea şi Lucy Kerr conduceau spre nord, în paralel cu Canal Road, îndreptându-se din nou spre Blackwater Landing. Jesse Corn şi Ned Spoto, un ajutor de şerif scund şi îndesat, la aproape patruzeci de ani, îi urmau, într-o altă maşină de patrulare.

Lucy se uita tăcută la casele noi şi elegante din zona rezidenţială, pe care Sachs le remarcase înainte.

Sachs observă din nou cât de părăsite erau toate casele şi curţile, fără picior de copil prin zonă. Exact ca şi străzile din Tanner's Corner.

„Copii", se gândi ea din nou. „Să nu mă mai gândesc la asta", îşi mai spuse ea o dată.

Lucy viră la dreapta pe Route 112, apoi se opri în locul unde fuseseră şi în urmă cu o jumătate de oră, creasta de pe care se vedea scena crimei.

Maşina lui Jesse parcă imediat în spatele lor. Cei patru coborâră până la râu şi apoi se urcară în barcă.

— Frate, la nord de Paquo, murmură Jesse în timp ce îşi ocupa poziţia de vâslit.

Spuse asta pe un ton sumbru care o făcu pe Sachs să creadă că era o glumă, dar observă că nimeni nu zâmbi. Ajunşi pe celălalt mal al râului, coborâră şi urmăriră paşii lui Garrett şi ai Lydiei până la adăpostul unde Ed Schaeffer fusese înţepat, apoi vreo cincisprezece metri în pădure, unde urmele dispărură.

Se împrăştiară, încercuind zona la indicaţiile lui Sachs, căutând orice semn care să le poată indica pe unde ar fi luat-o Garrett. Nu găsiră nimic şi se întoarseră la locul de unde dispăreau urmele.

— Ştii poteca aia? îl întrebă Lucy pe Jesse. Aia pe unde au tulit-o drogaţii ăia când i-a găsit Frank Sturgis anul trecut.

Jesse încuviinţă din cap. Îi zise lui Sachs:

— E cam la cincizeci de metri spre nord. Pe aici. Arătă cu degetul. Garrett sigur o cunoaşte şi, în plus, e cea mai bună cale de a trece prin pădure şi prin mlaştină.

— Hai să vedem despre ce e vorba, spuse Ned.

Sachs se întrebă cum să rezolve conflictul ce se întrezărea şi ajunse la concluzia că există o singură variantă: să îl înfrunte direct. Dacă aborda problema cu tact, nu avea sorţi de izbândă, cel puţin nu cu cei trei contra sa (Jesse Corn, credea ea, era de partea ei doar din motive sentimentale).

— Ar trebui să rămânem aici până când avem veşti de la Rhyme.

Jesse zâmbi vag, sugerând că nu era întru totul de partea ei. Lucy dădu din cap.

— Garrett *sigur* a luat-o pe aici.

— Nu avem cum să ştim asta sigur, răspunse Sachs.

— Ce-i drept, totul e cam încâlcit pe aici, sări Jesse.

— Toate ierburile alea, să fim serioşi, interveni Ned. Nu iei drumul ăla, nu ai cum să faci un timp bun pe acolo.

— Va trebui să aşteptăm, spuse Sachs, gândindu-se la un pasaj din cartea de criminalistică a lui Lincoln Rhyme, *Probe fizice:*

> Tot mai multe investigaţii care implică suspecţi fugari sunt distruse de impulsul de a acţiona repede şi de a pleca în urmărire, când, de fapt, în majoritatea cazurilor, o examinare minuţioasă, fără grabă, a dovezilor ar creşte şansele de a ajunge la suspect şi, implicit, de a-l aresta.

— Treaba e că un orăşean nu pricepe cum stă treaba cu pădurile, spuse Lucy Kerr. Dacă o iei pe drumul ăla, câştigi o grămadă de timp. Sigur pe acolo a luat-o Garrett.

— Putea să se întoarcă la râu, spuse Sachs. Poate avea o altă barcă ascunsă pe undeva – mai la vale.

— Asta aşa e, recunoscu Jesse, atrăgându-şi o privire întunecată din partea lui Lucy.

Urmă un lung moment de linişte, cei patru oameni stând nemişcaţi, în timp ce sudoarea curgea pe ei şi ţânţarii îi înconjurau.

— Vom aştepta, rosti Sachs simplu într-un final.

Hotărând acest lucru, ea se aşează pe ceea ce era, cu siguranţă, cea mai inconfortabilă piatră din toată pădurea şi, prefăcându-se că o interesează, studie o ciocănitoare care bătea furioasă într-un stejar înalt din faţa lor.

9

— Scena principală a crimei, mai întâi, îi spuse Rhyme lui Ben. Blackwater. Dădu din cap satisfăcut, privind grămăjoara de probe de pe masă. Hai să ne ocupăm întâi de pantoful lui Garrett. Cel pe care l-a pierdut când a prins-o pe Lydia.

Ben îl ridică, trase fermoarul pungii de plastic şi îşi băgă mâna înăuntru.

— Mânuşi! ordonă Rhyme. Întotdeauna să porţi mânuşi de latex atunci când umbli cu probe.

— Din cauza amprentelor? întrebă zoologul, scoţându-le grăbit.

— Ăsta ar fi unul dintre motive. Celălalt e contaminarea. Nu am vrea să confundăm locurile în care ai fost *tu* cu locurile în care a fost suspectul.

— Sigur. Aşa e. Ben încuviinţă, dând viguros din cap, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu uite regula asta. Scutură pantoful şi se uită atent la el. Mi se pare că e nişte pietriş înăuntru.

— La dracu', nu i-am zis Ameliei să ceară plăcuţe sterile pentru analiză. Rhyme se uită prin cameră. Vezi revista aia? *People?*

— E de trei săptămâni, răspunse Ben, ridicând-o.

— *Nu îmi pasă* cât de recente sunt ştirile cu privire la viaţa amoroasă a lui Leonardo DiCaprio, bolborosi Rhyme. Scoate dinăuntru taloanele de abonament… Nu-i aşa că le urăşti şi tu? Dar ne sunt utile – ies de sub presă sterile, aşa că sunt nişte plăcuţe perfecte pentru analiză.

Ben ascultă ordinele şi turnă gunoaiele şi pietrele pe carton.

— Pune o mostră în microscop şi lasă-mă să mă uit ce e acolo. Rhyme îşi conduse scaunul aproape de masă, dar obiectivul microscopului era cu câţiva centimetri prea înalt pentru el. La naiba!

— Aş putea să ţin eu microscopul ca să puteţi vedea, sugeră Ben.

Rhyme râse amar.

— Cântăreşte în jur de cincisprezece kilograme. Nu, trebuie să găsim ce…

Dar zoologul ridică instrumentul şi îl stabiliză cu braţele sale masive. Sigur că Rhyme nu putea să manevreze butoanele de zoom, dar văzu suficient încât să îşi dea seama despre ce era vorba.

— Calcar şi praf. Ar putea proveni din Blackwater Landing?

— Hm, gândi Ben, mă îndoiesc. În mare parte acolo e doar noroi.

— Analizează o mostră şi cu cromatograful. Vreau să văd ce mai conţine.

Ben puse mostra înăuntru şi apăsă butonul de testare.

Cromatograful e aparatul ideal pentru orice criminalist. Inventat la începutul secolului al XX-lea de un botanist rus, folosit destul de rar până în anii 1930, aparatul analizează compoziţii de, bunăoară, mâncare, droguri, sânge, şi izolează elementele pure din ele. Există vreo şase modele diferite, dar cel mai folosit, în special în criminalistică, este cromatograful de gaze, care arde mostrele. Vaporii rezultaţi sunt separaţi astfel încât să indice substanţele componente care alcătuiesc mostra. Într-un laborator criminalist, cromatograful e de obicei conectat la un spectrometru de masă, care poate identifica exact o mare parte din substanţe.

Cromatograful de gaze e folosit doar în cazul materialelor care pot fi vaporizate – arse – la o temperatură relativ scăzută. Calcarul, în mod evident, nu o să se aprindă. Dar pe Rhyme nu el îl interesa; ci urmele altor materiale care se amestecaseră. Acestea ar fi dus cu siguranţă la restrângerea numărului posibil de locuri unde fusese Garrett.

— O să dureze puţin, spuse Rhyme. Cât timp aşteptăm, hai să aruncăm un ochi la pământul de pe *striaţiile* tălpii de pantof. Ştii, Ben, *iubesc* striaţiile. Şi de pe pantofi, şi de pe cauciucuri. Sunt ca nişte bureţi. Ţine minte asta!

— Da, domnule. Sigur, domnule.

— Ia o mostră şi vezi dacă vine de altundeva decât din Blackwater Landing.

Ben răzui puţin pământ pe o altă plăcuţă, pe care o ţinu apoi în faţa lui Rhyme. Acesta o examina cu atenţie. Ca orice specialist criminalist, cunoştea importanţa pământului. Se prinde de haine, lasă urme de la şi până la casa unui suspect, ca firimiturile de pâine din povestea cu Hansel şi Gretel, legând perfect scena crimei de criminal. Se cunosc cam 1100 de tipuri diferite de sol şi, dacă o mostră de la scena crimei are o culoare identică cu pământul din curtea suspectului, atunci e foarte posibil ca el să fi fost acolo. Asemănarea compoziţiei solului poate, la rândul ei, să dovedească legătura. Locard, marele criminalist francez, a dezvoltat un principiu al acestei ştiinţe, numit după el, care susţine că în cazul oricărei crime există un schimb de substanţe între infractor şi victimă, sau scena crimei. Rhyme aflase că, pe lângă sânge, în cazuri de omor prin agresiune sau atac, pământul era substanţa cel mai des transferată.

Cu toate acestea, neajunsul în ce priveşte pământul ca dovadă este faptul că e prea răspândit. Pentru a avea cât de cât valoare criminalistică, o cantitate mică de pământ care ar putea proveni de la criminal trebuie să fie diferit de pământul găsit în mod obişnuit la scena crimei.

Primul pas în analiza pământului este să verifici tipurile de sol de la scena crimei – o mostră – în raport cu posibila mostră de la suspect.

Rhyme îi explică asta lui Ben, iar bărbatul masiv ridică o pungă cu pământ pe care Sachs scrisese „Mostră sol – Blackwater Landing" şi pusese data şi ora exactă a colectării. Mai era şi o notiţă care nu îi aparţinea: „Adunat de adjunctul J. Corn". Rhyme şi-l imagină pe tânărul ajutor de şerif gonind, dornic să îi îndeplinească porunca. Ben turnă nişte pământ pe o a treia plăcuţă. O aşeză lângă cel răzuit de pe talpa pantofului lui Garrett.

— Cum le comparăm? întrebă tânărul, uitându-se la instrumente.

— Cu ochii.

— Dar…

— Doar uită-te la ele. Vezi dacă culoarea mostrei cunoscute e diferită de culoarea mostrei necunoscute.

— Şi cum fac asta?

Rhyme se sili să îi răspundă calm:

— Doar te uiţi la ele.

Ben se uită la o grămadă, apoi la cealaltă.

Din nou. Încă o dată.

Şi încă o dată.

„Haide, haide… nu e *aşa* de greu", se chinui Rhyme să nu-şi piardă răbdarea, ceea ce nu era prea uşor.

— Ce vezi? întrebă Rhyme. Pământul din cele două locuri e diferit?

— Păi, nu îmi dau seama exact. Cred că unul e mai deschis la culoare.

— Uită-te la ele prin microscop.

Ben puse cele două mostre pe lamele şi se uită la ele prin lentilele microscopului.

— Nu sunt sigur. E greu de spus. Cred… cred că *există* o diferenţă între ele.

— Lasă-mă să văd.

Din nou, mulţumită forţei sale impresionante, Ben ridică microscopul şi Rhyme se uită prin lentile.

— Cu siguranţă, e diferit faţă de cel pe care îl ştim deja, spuse Rhyme. E mai deschis la culoare. Şi are mai multe cristale înăuntru. Mai mult granit, mai multă argilă şi mai multe tipuri de vegetaţie. Deci, nu e din Blackwater Landing… Dacă avem noroc, asta e din gaura de şarpe în care se ascunde.

Un zâmbet palid apăru pentru o secundă pe faţa lui Ben, primul pe care îl văzuse Rhyme până acum.

— Ce e?

— Ah, păi noi le spunem „găuri de şarpe" la peşterile în care se găsesc ţipari murenidieni…

Zâmbetul tânărului dispăru, pentru că privirea lui Rhyme îl avertiză că nu aveau timp pentru anecdote.

— Când sunt gata analizele calcarului din cromatograf, bagă şi pământul de pe amprente, continuă criminalistul.

— Da, domnule.

O secundă mai târziu, ecranul computerului conectat la cromatograf şi spectrometru pâlpâi şi apărură linii vălurite, ca nişte creste şi văi. Apoi se deschise o fereastră, iar criminalistul se apropie, manevrându-şi scaunul cu rotile. Se lovi de o masă şi scaunul său Storm Arrow o luă în stânga, lovindu-l pe Rhyme.

— Rahat!

Ben se alarmă.

— Domnule, sunteţi în regulă?

— Da, da, da, murmură Rhyme. Ce caută nenorocita asta de masă aici? Nu avem nevoie de ea.

— O să o iau din drum, se grăbi Ben, ridicând masa grea cu o singură mână, de parcă ar fi fost făcută din lemn de plută, şi plasând-o în colţ. Scuze, trebuia să mă fi gândit la asta.

Rhyme ignoră remuşcările zoologului şi se uită la ecran.

— Cantităţi mari de nitraţi, fosfaţi şi amoniu.

Asta era îngrijorător, dar Rhyme rămase tăcut pentru moment; voia să vadă ce substanţe erau în noroiul pe care Ben îl răzuise de pe talpa pantofului. Imediat, rezultatele apărură pe ecran.

Rhyme oftă.

— Mai mulţi nitraţi, mai mult amoniac – chiar foarte mult. Şi mai mulţi fosfaţi. Detergenţi, de asemenea. Şi încă ceva… Ce dracu' e aia?

— Unde? întrebă Ben, aplecându-se spre ecran.

— Acolo jos. Baza de date a identificat substanţa ca fiind camfen. Ai auzit de ea vreodată?

— Nu, domnule.

— Ei bine, se pare că Garrett a păşit prin chestia aia, orice o fi. Se uită apoi la punga cu probe. Ce altceva mai avem? Şerveţelul alb găsit de Sachs…

Ben ridică punga şi o apropie de Rhyme. Şerveţelul era plin de sânge. Se uită apoi la cealaltă mostră – şerveţelul pe care Sachs îl găsise în camera lui Garrett.

— Sunt la fel?

— Par la fel, răspunse Ben. Amândouă albe şi cam de aceeaşi mărime.

— Du-i-le lui Jim Bell, spuse Rhyme. Spune-i că vreau o analiză ADN. Varianta rapidă…

— Hm, cum anume, domnule?

— ADN-ul pur, reacţia în lanţ de polimeraze. Nu avem timp pentru RFLP – asta e versiunea cu unu din şase miliarde. Vreau doar să ştiu dacă e sângele lui Billy Stail sau al altcuiva. Pune pe cineva să adune mostre de la Billy Stail şi de la Mary Beth, şi de la Lydia.

— Mostre? Ce fel de mostre?

Rhyme se strădui încă o dată să îşi păstreze răbdarea.

— Mostre de material genetic. Orice ţesut din corpul lui Billy. De la femei ar fi mai uşor de găsit fire de păr – dacă au şi rădăcini. Pune un ajutor de şerif să ia nişte perii de păr sau piepteni din baia de acasă de la Mary Beth şi de la Lydia, şi să le ducă la acelaşi laborator unde se face analiza şerveţelului.

Bărbatul luă punga şi părăsi încăperea. Se întoarse o secundă mai târziu.

— Într-o oră, două, o să fie gata, domnule. O trimit la centrul medical din Avery, nu la poliţia statală. Ofiţerul Bell, adică şeriful Bell, s-a gândit că aşa ar fi mai uşor.

— O oră? murmură Rhyme, încruntându-se. Mult prea mult.

Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă întârzierea aceasta ar fi destul de lungă încât să îi împiedice să îl găsească pe Insect Boy înainte să le ucidă pe Lydia sau pe Mary Beth.

Ben stătea nemişcat cu braţele sale groase pe lângă corp.

— Hm, aş putea să îi chem înapoi. Le-am spus cât de important e totul… vreţi să mă duc să îi chem?

— E în regulă, Ben. O să continuăm aici. Thom, tabelele noastre!

Asistentul începu să scrie pe tablă, în timp ce Rhyme îi dicta.

GĂSIT LA SCENA PRINCIPALĂ A CRIMEI –
BLACKWATER LANDING

Şerveţel plin de sânge
Calcar
Nitraţi
Fosfaţi
Amoniac
Detergenţi
Camfen

Rhyme se uită la listă. Mai multe întrebări decât răspunsuri…

„Peşti pe uscat…"

Privirea i se îndreptă spre grămăjoara de pământ pe care Ben o strânsese din pantoful băiatului. Apoi îşi dădu seama de ceva şi începu să strige cu putere, uluindu-i pe Thom şi pe Ben:

— Jim! Jim! Unde dracu' e? Jim!

Şeriful, alarmat, intră grăbit în cameră.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Câţi oameni lucrează aici în clădire?

— Nu ştiu. Vreo douăzeci.

— Şi toţi locuiesc în district?

— Nu. Unii vin din Pasquotank, Albemarle şi Chowan.

— Vreau să vină toţi aici, acum.

— Poftim?

— Toată lumea din clădire. Vreau mostre de pământ de pe pantofii lor… Stai: Şi de pe preşurile din maşinile lor.

— Pământ?

— Pământ! Noroi! Murdărie! Ştii tu. Vreau asta acum!

Bell se retrase, iar Rhyme se uită la Ben.

— Suportul ăla? Cel de acolo.

Zoologul se mişcă greoi înspre masa pe care se afla un suport lung, în care erau mai multe eprubete.

— E un aparat de testare a gradientului de densitate. Indică exact greutatea materialelor, ca pământul, noroiul.

Ben dădu din cap.

— Am mai auzit de aşa ceva, dar n-am lucrat cu vreunul.

— E uşor. Sticlele alea de acolo – Rhyme se uită înspre două sticle întunecate la culoare. Pe una era lipită o etichetă cu „tetra", pe cealaltă „etanol". O să le amesteci aşa cum îţi spun eu şi o să umpli eprubetele până aproape de gură.

— Sigur. Asta la ce o să ajute?

— Începe să amesteci. O să îţi spun eu la momentul potrivit.

Ben amestecă, aşadar, chimicalele conform instrucţiunilor lui Rhyme şi apoi umplu douăzeci de eprubete alternând între cele două lichide de culori diferite – etanolul şi tetrabrometanul.

— Pune un pic de pământ de pe talpa pantofului lui Garrett în eprubeta din stânga. Pământul o să se separe şi o să ne arate ceva. O să luăm mostre de la toţi angajaţii care locuiesc în locuri diferite din cadrul districtului. Dacă urmele unuia o să fie identice cu cele ale

lui Garrett înseamnă că pământul respectiv ar putea să fie din apropiere.

Bell se întoarse cu primul dintre angajaţi şi Rhyme îi explică tot ce urma să se întâmple. Şeriful rânji, admirativ.

— Asta da idee, Lincoln! Vărul Roland ştia el de ce te lăuda atât.

Dar jumătatea de oră petrecută cu acest exerciţiu se dovedi a fi inutilă. Nicio urmă de la oamenii din clădire nu se potrivea cu cea a lui Garrett. Rhyme se încruntă când ultima mostră de la un angajat dădu greş.

— La naiba!

— A fost o încercare foarte bună, spuse Bell. Adică timp preţios irosit.

— Să arunc probele? întrebă Ben.

— Nu. Niciodată nu arunci probele înainte să le clasezi, răspunse Rhyme ferm. Apoi îşi reaminti să nu fie atât de dur în ordine; matahala aia era aici doar datorită unor legături de familie. Thom, dă-ne o mână de ajutor, continuă el. Sachs a cerut un aparat Polaroid. Trebuie să fie pe aici pe undeva. Găseşte-l şi fotografiază de aproape toate eprubetele. Scrie numele fiecărui angajat pe spatele lor.

Asistentul găsi camera şi se apucă de lucru.

— Acum, haide să analizăm ce a luat Sachs din casa părinţilor adoptivi ai lui Garrett. Pantalonii ăia din pungă – vezi dacă e ceva în manşete.

Ben deschise punga de plastic cu mare atenţie şi examină pantalonii.

— Da, domnule, nişte ace de pin.

— Bun. Au căzut de pe ramuri sau au fost tăiate?

— Se pare că au fost tăiate.

— Excelent! Asta înseamnă că *le-a făcut* ceva. Le-a tăiat cu un scop. Şi scopul lui *ar putea* să aibă de-a face cu crima. Încă nu ştim ce anume, dar ar putea să fie camuflaj.

— Duhnesc a sconcs, spuse Ben, mirosind hainele.

— Asta a spus şi Amelia, răspunse Rhyme. Din păcate, nu ne ajută. Cel puţin, nu acum.

— De ce nu? întrebă zoologul.

— Pentru că nu putem să facem o legătură anume între un animal sălbatic şi o locaţie anume. Un sconcs *nemişcat* ar fi de mare ajutor; unul care se mişcă, deloc. Hai să ne uităm la urmele de pe haine. Taie câteva bucăţi din pantaloni şi pune-le în cromatograf.

În timp ce aşteptau rezultatele, Rhyme examina restul de dovezi din camera băiatului.

— Thom, arată-mi caietul ăla!

Asistentul frunzări paginile pentru Rhyme. Nu erau decât desene de insecte. Dădu din cap. Nimic de ajutor aici.

— Celelalte cărţi?

Rhyme arătă înspre cele patru cărţi cu coperţi cartonate, pe care le găsise Sachs în cameră. Una dintre ele – *Lumea în miniatură* – fusese citită şi răscitită de atâtea ori, încât era ferfeniţă. Rhyme observă anumite pasaje marcate sau încercuite. Dar niciunul dintre ele nu oferea vreun indiciu cu privire la locul unde băiatul şi-ar fi petrecut timpul. Păreau să fie doar chestii despre insecte. Îi spuse lui Thom să le pună alături.

Rhyme se uită să vadă ce avea Garrett ascuns în borcanul cu viespi: bani, poze cu Mary Beth şi cu familia sa. Cheia veche. Firul pentru undiţă.

Mărunţişul consta în câteva bancnote de cinci, de zece şi câteva monede de argint de un dolar. Rhyme observă că nu erau notiţe pe marginea bancnotelor (unde mulţi criminali îşi scriu mesaje sau planuri – o modalitate rapidă de a scăpa de instrucţiuni incriminatoare pentru complici e să cumperi ceva şi să laşi bancnota să se piardă în gaura neagră a circulaţiei). Rhyme îl puse pe Ben să scaneze bancnota cu PoliLight – o sursă de lumină alternativă – şi observă că atât pe hârtii, cât şi pe monede erau cel puţin câteva sute

de amprente diferite, mult prea multe ca să ofere vreun indiciu util. Nu era nicio etichetă pe rama de poze sau pe firul de undiţă, aşa că nu se putea afla ce magazine frecventa Garrett.

— Guta asta susţine doar un kilogram, spuse Rhyme, uitându-se la mosor. Cam puţin, nu-i aşa, Ben?

— Abia prinzi un biban-soare cu aşa ceva, domnule.

Rezultatele analizei urmelor de pe pantalonii băiatului clipeau în aşteptare pe ecranul computerului. Rhyme citi cu voce tare:

— Petrol lampant, mai mult amoniac, mai mulţi nitraţi şi din nou camfen. Încă un tabel, te rog, Thom!

Dictă următoarele:

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CAMERA LUI GARRETT

Miros de sconcs
Ace de pin tăiate
Desene cu insecte
Poze cu Mary Beth şi cu familia băiatului
Cărţi despre insecte
Gută
Bani
Cheie necunoscută
Petrol lampant
Amoniac
Nitraţi
Camfen

Rhyme se uită la tabele. Apoi continuă:

— Thom, sună-l pe Cooper, te rog!

Asistentul ridică telefonul şi formă numărul din memorie.

Cooper, care lucra cu laboratorul criminalistic NYPD, cântărea probabil de vreo două ori mai puţin decât Ben. Arăta ca un actuar timid şi era unul dintre cei mai buni tehnicieni criminalişti din ţară.

— Poţi să mă treci pe speaker, Thom?

Un buton fu apăsat şi o secundă mai târziu vocea blândă de tenor a lui Cooper se făcu auzită.

— Salut, Lincoln. Ceva îmi zice că nu eşti în spital.

— Cum ţi-ai dat seama de asta, Mel?

— Nu a fost nevoie de cine ştie ce logică. Telefonul îmi arăta că mă suni de la Sediul Administraţiei Centrale a Districtului Paquenoke. Îţi amâni operaţia?

— Nu. Ajut la un caz aici. Ascultă, Mel, nu am mult timp la dispoziţie şi am nevoie de informaţii despre o substanţă pe nume camfen. Ai auzit de ea?

— Nu. Dar stai un pic, să mă uit în baza de date.

Rhyme auzi şi zgomot frenetic de tastatură. Cooper, de altfel, tasta mai repede decât oricare altă cunoştinţă de-a lui Rhyme.

— Bun, bun… interesant.

— Nu vreau să aud *interesant*, Mel. Am nevoie de lucruri concrete.

— E o terpenă – carbon şi hidrogen. Provine din plante. Era folosit în compoziţia pesticidelor, dar a fost interzis în anii optzeci. Cel mai des se folosea la sfârşitul anilor 1800, drept combustibil de lămpi. Era mare chestie pe vremea aceea – înlocuise uleiul de balenă. La fel de răspândit ca gazul natural pe vremea aia. Încerci să urmăreşti un necunoscut?

— Nu e necunoscut, Mel. E *extrem* de cunoscut. Doar că nu putem să dăm de el. Lămpi vechi, zici? Deci urmele de camfen înseamnă că probabil se ascunde într-o clădire de prin secolul al XIX-lea.

— Probabil, dar mai există o posibilitate. Aici spune că această substanţă, camfenul, este utilizată în zilele noastre doar în industria de parfumerie.

— Bunăoară?

— Parfumuri, aftershave-uri, cosmetice, în general.

Rhyme cugetă.

— Cât la sută din compoziţia unui parfum finisat e camfen?

— Puţin, doar urme. Părţi dintr-o mie.

Rhyme spunea tot timpul echipei sale de specialişti criminalişti să nu le fie frică să facă presupuneri îndrăzneţe în analiza dovezilor. Cu toate acestea era conştient de secundele numărate ale vieţii celor două femei şi simţea că avea suficiente resurse ca să urmărească această pistă.

— Va trebui să riscăm, spuse el, apoi continuă: Vom presupune că acest camfen provine din lămpi vechi, nu din parfumuri, şi vom acţiona ca atare. Acum ascultă-mă, Mel! O să îţi trimit o fotocopie a unei chei. Am nevoie ca tu să-mi dai un indiciu despre ea.

— Uşor. E de maşină?

— Nu ştiu.

— Casă?

— Nu ştiu.

— E recentă?

— Nu am nicio idee.

— Poate o să fie un pic mai greu decât am crezut, continuă Cooper. Dar trimite-o şi o să văd ce pot face.

După încheierea convorbirii, Rhyme îi ceru lui Ben să facă fotocopii ale cheii pe ambele părţi şi să le trimită prin fax lui Cooper. Apoi încercă să dea de Sachs prin radio. Nu funcţiona. O sună pe telefonul mobil.

— Da? veni răspunsul.

— Sachs, eu sunt.

— Ce are radioul?

— Nu are semnal.

— Pe unde trebuie să mergem, Rhyme? Am trecut râul, dar am pierdut urma. Şi sincer – vocea ei se preschimbă într-o şoaptă – ăştia de aici sunt nerăbdători. Lucy m-ar mânca de vie.

— Am terminat analiza principală, dar încă nu ştiu ce să fac cu toate rezultatele – îl aştept pe omul de la fabrica din Blackwater Landing. Henry Davett. Ar trebui să ajungă aici dintr-o clipă în alta. Dar ascultă, Sachs, vreau să faci altceva. Am găsit urme clare de amoniac şi de nitraţi pe hainele lui Garrett şi în pantoful pe care l-a pierdut.

— O bombă? întrebă ea, vocea ei seacă lăsând să se simtă disperarea.

— Aşa se pare. Şi firul de pescuit pe care l-ai găsit tu e mult prea puţin rezistent pentru a pescui serios cu el. Cred că îl foloseşte pentru a declanşa capcanele. Păşeşte atent şi uită-te după capcane. Dacă vezi ceva ce aduce a indiciu, ai grijă că ar putea să fie doar o momeală.

— Sigur, Rhyme.

— Rămâi pe poziţii. Sper să îţi pot da indicaţii în curând.

Garrett şi Lydia mai avansaseră vreo cinci-şase kilometri. Soarele strălucea sus pe cer. Era probabil ora prânzului, iar arşiţa devenise insuportabilă. Apa pe care Lydia o băuse la carieră deja ieşise din organismul ei; simţea că e punctul de a leşina de căldură şi de sete.

Ca şi cum ar fi ghicit asta, Garrett vorbi:

— Ajungem imediat acolo. E mult mai răcoare. Şi am mai multă apă.

Terenul era deschis aici. Păduri distruse şi mlaştini. Nu existau nici case, nici drumuri. Erau multe poteci vechi, care se despărţeau în zeci de direcţii. Ar fi aproape imposibil pentru cineva care i-ar fi urmărit să îşi dea seama pe unde au luat-o – cărările erau ca un labirint.

Garrett arătă spre o potecă îngustă cu o stâncă pe partea stângă şi o prăpastie de şase metri în dreapta. Continuară pe drumul acesta aproape un kilometru, pe urmă el se opri. Se uită înapoi. Când observă cu satisfacţie că nu era nimeni prin preajmă, intră în tufişuri şi se întoarse cu o aţă de nailon – semăna cu cea de pescuit – pe care o prinse deasupra potecii, puţin deasupra nivelului solului. Era aproape imposibil de observat. O legă de un băţ, care, la rândul său, proptea o sticlă de peste zece litri, plină cu un lichid lăptos. Nişte depuneri erau vizibile pe margini; ea apucă să se uite mai atent – amoniac. Se îngrozi pe loc. „Era oare o bombă?" se întrebă. Fiind asistentă la urgenţe, tratase mulţi adolescenţi care se răniseră încercând să confecţioneze în casă explozibile. Îşi amintea pielea lor înnegrită, sfâşiată în urma detonării.

— Nu poţi face asta, şopti ea.

— Nu vreau să mai aud un cuvânt de la tine, izbucni el, pocnindu-şi unghiile. O să termin ce am de făcut aici şi apoi mergem acasă.

„Acasă?"

Lydia se uita încremenită la sticla imensă în timp ce Garrett o acoperea cu crengi.

Băiatul o trase după el din nou. În ciuda temperaturii care creştea cu fiecare minut, el se mişca din ce în ce mai repede, iar ea se chinuia să ţină pasul. Băiatul se murdărea tot mai rău, era acoperit de praf şi de frunze moarte. Arăta ca şi cum s-ar fi preschimbat el însuşi într-o insectă cu fiecare pas care îl ducea mai departe de civilizaţie. Îi amintea de o poveste pe care o avusese de citit pentru şcoală, dar pe care nu apucase niciodată să o termine.

— Acolo sus, arătă Garrett spre un deal. E un loc unde putem să stăm. O să ajungem mâine la ocean.

Uniforma îi era leoarcă de transpiraţie. Cei doi nasturi de sus îi erau desfăcuţi şi i se vedea sutienul alb. Băiatul continua să se holbeze la pielea albă a sânilor ei. Dar ei nici nu-i mai păsa; tot ce

voia era să scape de Lumea de Afară, să se adăpostească undeva la umbră, oriunde ar fi dus-o.

Cincisprezece minute mai târziu, ieşiră din pădure şi înaintară printr-un luminiş. În faţa lor era o moară veche, înconjurată de stufăriş. Era aşezată lângă un şuvoi de apă care fusese înghiţit de mlaştină în mare măsură. O aripă a morii era arsă. În mijlocul molozului trona un horn pârjolit – cunoscut drept „Monumentul Sherman", după numele generalului care arsese zeci de case şi clădiri în trecerea sa către mare, lăsând în urmă un peisaj întreg carbonizat.

Garrett o duse spre partea din faţă a morii, porţiunea care scăpase neatinsă de foc. O împinse înăuntru şi trase uşa grea din lemn de stejar. Pentru un scurt moment rămase nemişcat, ascultând. Când fu absolut convins că nu îi urmărea nimeni, îi dădu o altă sticlă cu apă. Se abţinu cu greu să nu o golească din prima. Luă o înghiţitură, aşteptă să i se înmoaie gura uscată, apoi o dădu încet pe gât.

Când termină, el îi luă sticla, îi dezlegă mâinile doar ca să le lege din nou, dar de data asta la spate.

— Trebuie neapărat să faci asta? întrebă ea, furioasă.

Enervat de stupizenia întrebării, îşi dădu ochii peste cap şi o culcă la podea.

— Stai acolo şi ţine-ţi dracului gura.

Garrett se rezemă de peretele opus şi închise ochii. Lydia îşi ridică puţin capul spre fereastră şi ascultă atentă după zgomote de elicopter sau de bărci, sau după lătratul câinilor echipei de căutare. Dar tot ce auzea era respiraţia lui Garrett, care, în situaţia disperată în care se afla, părea să fie sunetul făcut de Dumnezeu, care o abandona.

10

Alături de Jim Bell, în pragul uşii îşi făcu apariţia o siluetă.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu început de chelie şi cu o faţă distinsă şi rotundă. În mână avea un sacou albastru, iar cămaşa lui albă era călcată impecabil şi apretată, deşi pătată de transpiraţie la subraţ. Cravata în dungi era prinsă cu un ac.

Rhyme crezuse la început că bărbatul era Henry Davett, vederea criminalistului rămăsese perfectă chiar şi după accident, iar pe monograma de pe acul de cravată se putea citi şi de la 3 metri depărtare: WWJD.

William? Walter? Wayne?

Rhyme habar nu avea cine putea să fie.

Bărbatul îl măsură din ochi, apoi îl salută dând din cap.

— Henry, aş vrea să îl cunoşti pe Lincoln Rhyme, rosti Jim Bell.

Deci nu era o monogramă. Chiar *era* Davett. Rhyme îl salută şi el, gândindu-se că probabil acul de cravată fusese al tatălui său. William Ward Jonathan Davett.

Davett intră în cameră. Ochii săi se opriră imediat asupra echipamentelor.

— Oh, să înţeleg că eşti obişnuit cu cromatograful? întrebă Rhyme, observând că Davett părea să cunoască aparatul.

— Departamentul meu de Cercetare şi Dezvoltare are câteva cromatografe. Dar modelul ăsta… rosti el, dând din cap în mod critic. Nici măcar nu se mai fabrică. De ce îl mai folosiţi?

— Bugetul, Henry, spuse Bell.

— Trimit eu unul aici.

— Nu e nevoie.

— Ăsta e un gunoi, rosti cu glas aspru bărbatul. Aduc unul nou aici în douăzeci de minute.

Rhyme interveni:

— Problema nu e *în a găsi* dovezile. Problema e în a le interpreta. Aici mă poţi ajuta. Acesta este Ben Kerr, asistentul meu de laborator.

Cei doi îşi strânseră mâinile. Ben părea uşurat că încă o persoană fără handicap fizic se afla în cameră.

— Ia loc, Henry, spuse Bell, aducându-i un scaun de birou.

Bărbatul se aşeză şi se aplecă un pic în faţă, aranjându-şi cu grijă cravata. Gesturile sale, postura, ochii mici şi încrezători se contopeau în viziunea lui Rhyme, iar acesta se gândea că avea de a face cu o persoană încântătoare, inteligentă… cu un adevărat om de afaceri.

Pe urmă îi zbură gândul din nou la WWJD. Nu era sigur că rezolvase dilema.

— Treaba asta are de-a face cu femeile răpite, nu?

Bell încuviinţă.

— Nimeni nu zice asta direct, dar noi ştim asta. Se uită înspre Rhyme şi Ben. Credem că Garrett ar fi violat-o şi ucis-o pe Mary Beth, şi ar fi scăpat de cadavru undeva.

Douăzeci şi patru de ore.

Şeriful continuă:

— Credem totuşi că mai avem şanse să o salvăm pe Lydia. Cel puţin asta sperăm. Şi trebuie să îl oprim pe Garrett până nu mai face şi alte victime.

— Şi bietul Billy, sări furios afaceristul. Am auzit că era un băiat foarte bun, care a încercat să o salveze pe Mary Beth şi a fost ucis.

— Garrett i-a sfărâmat craniul cu o lopată. A fost urât de tot.

— Deci secundele sunt numărate. Cu ce pot să te ajut? se întoarse omul de afaceri către Rhyme. Spuneai să îmi dau cu părerea referitor la ceva?

— Avem câteva indicii legate de la locurile pe unde a fost Garrett şi încotro s-ar putea îndrepta cu Lydia. Speram să ştii ceva despre zonă şi să ne ajuţi.

Davett încuviinţă.

— Cunosc zona asta destul de bine. Am diplome în geologie şi inginerie chimică. Plus că am locuit în Tanner's Corner toată viaţa mea, deci cunosc binişor districtul Paquenoke.

Rhyme arătă înspre tabelul cu indicii.

— Poţi să te uiţi peste ele şi să ne dai nişte idei? Încercăm să ajungem într-un anume loc, pornind de la indicii.

— Probabil ar fi undeva unde se poate ajunge mergând pe jos, adăugă Bell. Lui Garrett nu îi plac maşinile. Sigur nu o să conducă.

Davett îşi puse o pereche de ochelari şi îşi lăsă capul pe spate, uitându-se la perete.

GĂSIT LA SCENA PRINCIPALĂ A CRIMEI –
BLACKWATER LANDING

Şerveţel plin de sânge
Calcar
Nitraţi
Fosfaţi
Amoniac
Detergent
Camfen

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CAMERA LUI GARRETT

Miros de sconcs
Ace de pin tăiate
Desene cu insecte
Poze cu Mary Beth şi cu familia băiatului
Cărţi despre insecte
Gută

Bani
Cheie necunoscută
Petrol lampant
Amoniac
Nitraţi
Camfen

Davett se uită pe îndelete la listă, părând surprins de câteva ori. Se încruntă uşor.

— Nitraţi şi amoniac? Aveţi idee la ce au folosit astea?

Rhyme încuviinţă.

— Cred că a lăsat nişte exploziv ca să oprească echipa de căutare. I-am avertizat în legătură cu ele.

Cu o grimasă pe faţă, Davett se întoarse la listă.

— Camfen… cred că se folosea la felinarele vechi. Precum cele care funcţionau pe bază de cărbune.

— Exact. Deci, noi credem că a dus-o pe Mary Beth într-o clădire veche. Secolul nouăsprezece.

— Sunt sute de case şi hambare vechi pe aici… Ce mai avem? Calcar… Asta nu o să ne ajute prea mult. E o culme întreagă de calcar care traversează districtul Paquenoke. Aducea bani serioşi în zonă. Se ridică şi trasă o dâră cu degetul de la Great Dismal Swamp până înspre sud-vest, de la L-4 până la C-14. Poţi să găseşti calcar oriunde în regiune. Nu prea o să fie de ajutor. Dar, se dădu un pic în spate şi îşi încrucişa braţele, fosfatul e folositor. Carolina de Nord e un producător important de fosfat, dar nu sunt mine pe aici. Astea ar veni mai în sud. Deci, dacă iau în calcul şi detergenţii, aş spune că băiatul a fost într-o zonă cu apă poluată.

— Rahat, izbucni Bell, asta înseamnă doar că a fost prin Paquenoke.

— Nu, răspunse Davett. Paquo e curat ca lacrima. O fi el mai întunecat, dar se alimentează din Dismal Swamp şi din lacul Drummond.

— Ah, e apă magică, spuse şeriful.

— Ce e aia? întrebă Rhyme.

Davett îi răspunse:

— Noi, ăştia mai bătrâni, spunem că apa din Great Dismal e apă magică. Conţine acid tanic de chiparoşi şi ienuperi în putrefacţie. Acidul omoară bacteriile, deci apa rămâne proaspătă pentru multă vreme – înainte de apariţia frigiderelor o foloseau ca apă de băut pe vapoare. Oamenii credeau că are puteri magice.

— Aşadar, continuă Rhyme, deloc interesat de legendele locale, dacă nu îl puteau ajuta în anchete, dacă nu e din Paquenoke, de unde ar trebui să fie urmele de fosfaţi?

Davett se uită la Bell.

— Unde a răpit-o pe ultima fată?

— Tot acolo unde a răpit-o pe Mary Beth. Blackwater Landing. Bell puse un deget pe hartă şi arătă înspre nord, la H-9. A traversat râul, s-a dus până la adăpostul ăla vânătoresc, apoi în nord vreo 800 de metri. Mai departe, echipa de căutare a pierdut urma. Aşteaptă să le dăm indicaţii.

— Atunci nu e niciun dubiu. Davett spuse asta pe un ton foarte încrezător şi încurajator. Omul de afaceri îşi mişcă degetul pe hartă înspre est. A traversat Stone Creek. Aici. Vedeţi? Multe dintre cascadele de aici par din spumă de bere. Aşa de plină de fosfaţi şi de detergenţi e apa. Începe lângă Hobeth Falls în nord. Oamenii din partea locului habar nu au de planul urbanistic zonal.

— Bun, spuse Rhyme. După ce a traversat pârâul, ai idee pe unde putea să o ia?

Davett se uită din nou la tabele.

— Dacă aţi găsit ace de pin, aş spune că pe aici. Arătă pe hartă între I-5 şi J-8. Carolina de Nord e plină de pini, dar prin zona asta

pădurile sunt de stejar, cedri bătrâni, chiparoşi şi eucalipţi. Singura pădure mare de pini pe care o ştiu e în nord-est. Înspre Great Dismal. Davett se uită la tabele din nou pentru câteva secunde, şi dădu din cap. Îmi e teamă că atât ştiu. Câte echipe de căutare aţi trimis?

— Una, răspunse Rhyme.

— Ce? Davett se întoarse către el, încruntat. Doar una? Sper că glumeşti.

— Nu, răspunse Bell, apărându-se de privirea fermă a lui Davett.

— Păi, cât de mare e?

— Patru oameni, răspunse şeriful.

— Asta e o nebunie, râse Davett batjocoritor, apoi arătă către hartă. Sunt sute de kilometri pătraţi. E vorba de Garrett Hanlon… Insect Boy. El *trăieşte* la Nord de Paquo. O să vă dejoace planurile cât ai zice peşte.

Şeriful tuşi.

— Domnul Rhyme crede că nu e bine să foloseşti mulţi oameni.

— În situaţia asta, foloseşti *câţi oameni poţi*, îi spuse Davett lui Rhyme. Ar trebui să iei cincizeci de oameni, să le dai tuturor puşti şi să îi pui să caute prin tufişuri până dau de el. Habar nu ai ce faci.

Rhyme observă că Ben ascultase discursul lui Davett cu o expresie mai mult decât ruşinată. Zoologul se gândise, desigur, că oricine trebuia să fie mai *delicat* atunci când se certa cu o persoană handicapată.

Criminalistul, în schimb, continuă pe un ton calm:

— Dacă l-am urmări cu mulţi oameni, l-am face pe Garrett să o omoare pe Lydia, apoi să se ascundă.

— Nu, răspunse Davett pe un ton autoritar. L-ar speria şi l-ar face să îi dea drumul. Am vreo patruzeci şi cinci de oameni care lucrează într-o tură la uzină chiar în momentul de faţă. În jur de douăsprezece sunt femei. Nu le-am putea băga în treaba asta. Dar

bărbaţii… Lasă-mă să îi chem. O să le facem rost de arme. Lasă-i să caute pe la Stone Creek.

Rhyme îşi imaginã exact ce ar fi făcut treizeci, patruzeci de vânători de recompense amatori într-o astfel de situaţie. Clătină din cap.

— Nici gând. Cum spun eu, aşa trebuie să facem.

Li se întâlniră privirile pentru o secundă, şi camera se umplu de tăcere. Davett ridică din umeri, dar prin acest gest nu îi dădea dreptate lui Rhyme. Era chiar opusul: un protest categoric, care le transmitea că în cazul în care îi ignorau sfatul, Rhyme şi cu Ben îşi asumau un mare risc.

— Henry, interveni Bell. Ne-am înţeles cu domnul Rhyme să conducă operaţiunea. Îi suntem recunoscători.

O parte din remarca şerifului îi era adresată lui Rhyme şi servea drept scuză pentru comportamentul lui Davett.

Dar, din punctul său de vedere, Rhyme era încântat să fie cel care se lovea de prostia lui Davett. Era greu să îşi imagineze asta, dar Rhyme, care nu credea deloc în prevestiri, simţea prezenţa bărbatului ca un semn – care îi spunea că operaţia o să reuşească şi că o să îi amelioreze starea. Simţea toate acestea datorită schimbului de replici avut înainte – când puternicul om de afaceri îl privise în ochi şi îi spusese că se înşela amarnic. Davett nici măcar nu observase starea în care era Rhyme; tot ce văzuse erau faptele lui Rhyme, deciziile sale şi atitudinea sa. Corpul său distrus nici nu conta pentru Davett. Mâinile magice ale doctoriţei Weaver l-ar fi dus într-un loc unde oamenii s-ar fi purtat cu el aşa în mod normal.

— O să mă rog pentru fetele alea, spuse omul de afaceri. Apoi se întoarse către Rhyme. O să mă rog şi pentru dumneata, domnule. Privirea sa de rămas-bun zăbovi un pic mai mult asupra lui Rhyme, şi criminalistul simţi că promisiunea fusese sinceră. Davett ieşi pe uşă.

— Henry e cam încăpăţânat, spuse Bell după ce Davett părăsise încăperea.

— Şi are şi el vreun interes în povestea asta, nu? întrebă Rhyme.

— Fata aceea care a murit anul trecut din cauza viespilor, Meg Blanchard…

„A fost înţepată de 137 de ori…”

Rhyme încuviinţă.

Bell continuă:

— Ea a lucrat la firma lui Henry. Mergea la aceeaşi biserică ca şi el şi familia lui. Davett e ca restul oamenilor din oraş – crede că ar fi mai bine fără Garrett Hanlon aici. Înclină să creadă că, aşa cum gândeşte el, ar trebui să gândească toată lumea.

„Biserică… rugăciune…” Rhyme îşi dădu brusc seama de un lucru şi se întoarse către Bell.

— Acul de cravată al lui Davett. Litera J vine de la Jesus?

Bell râse.

— Ai ghicit. Henry şi-ar spulbera toţi rivalii în domeniul afacerilor fără nicio remuşcare, dar e diacon în biserică. Merge acolo de vreo trei ori pe săptămână. Unul dintre motivele pentru care ar vrea să trimită o armată după băiat ar fi faptul că el îl consideră pe Garrett păgân.

Rhyme nu îşi dădea seama de la ce veneau restul iniţialelor.

— Renunţ. De la ce vin celelalte litere?

— Vin de la „What Would Jesus Do?[28]” Asta se întreabă toţi credincioşii de pe aici când trebuie să ia o decizie importantă. Eu unul nu am nicio idee ce ar face El într-un astfel de caz. Dar îţi spun ce o să fac *eu*. Pun mâna pe telefon, o sun pe Lucy şi pe prietena ta şi le pun pe urmele lui Garrett.

[28] Ce ar face Isus?

— Stone Creek? întrebă Jesse Corn după ce Sachs transmise mesajul lui Rhyme echipei de căutare. Ajutorul de şerif arătă cu degetul. Patru sute de metri în direcţia aia.

Începu să meargă prin tufişuri, urmat de Lucy şi de Amelia. Ned Spoto era în spate, scrutând zona, nesigur.

După cinci minute ieşiră din desiş şi intrară pe o potecă bătătorită. Jesse îi conduse tot în dreapta, înspre est.

— Asta e poteca? o întrebă Sachs pe Lucy. Cea pe care crezi că a luat-o el?

— Exact, răspunse Lucy.

— Aveai dreptate, şopti Sachs doar pentru ea. Dar oricum a trebuit să aşteptăm.

— Nu, de fapt *tu* a trebuit să ne arăţi cine e şeful, replică Lucy.

„Chiar aşa stă treaba", gândi Sachs. Apoi continuă:

— Dar acum ştim că probabil e ascunsă o bombă pe undeva pe potecă. Nu ştiam asta înainte.

— Oricum m-aş fi uitat eu după capcane. Lucy tăcu şi continuă să meargă pe potecă, cu ochii fixaţi în pământ, dovedind astfel că, într-adevăr, s-ar fi uitat.

După zece minute ajunseră la Stone Creek, pârâul cu apă lăptoasă şi plină de clăbuci poluanţi. Pe mal găsiră două perechi distincte de paşi – nişte urme de adidaşi de mărime mică, dar înfipte adânc, provenind probabil de la o femeie mai greoaie, cu siguranţă Lydia. Şi urmele unui bărbat care umbla în picioarele goale. Garrett probabil scăpase şi de celălalt pantof.

— Haide să traversăm aici, rosti Jesse. După cum a menţionat şi domnul Rhyme, cunosc bine pădurea de pini. Asta e cea mai rapidă cale să ajungem la ei.

Sachs începu să se îndrepte către apă.

— Stai! strigă Jesse.

Ea încremeni, apoi îşi puse mâna pe pistol şi se lăsă în jos.

— Ce s-a întâmplat?

Lucy şi Ned râdeau de reacţia ei şi stăteau aşezaţi pe bolovani, scoţându-şi ciorapii şi pantofii.

— Dacă îţi uzi şosetele şi umbli în continuare, după nici cincizeci de metri o să plângi după o cutie de plasturi pentru băşici.

— Nu prea te pricepi la căţărări, nu-i aşa? o întrebă Ned pe poliţistă.

Jesse Corn râse, exasperat de partenerul său.

— Asta pentru că ea locuieşte la *oraş*, Ned. Tot aşa pun pariu că nici tu nu eşti expert în metrouri şi zgârie-nori.

Sachs ignoră şi mustrarea, şi remarca defensivă a lui Jesse; îşi dădu jos bocancii şi şosetele, şi îşi suflecă jeanşii.

Începură să traverseze apa. Era rece ca gheaţa şi îi dădea o senzaţie minunată. Îi păru rău că ajunseseră imediat dincolo.

Aşteptară câteva minute pe cealaltă parte să li se usuce picioarele şi îşi traseră la loc ciorapii şi bocancii. Apoi cercetară malul până când găsiră din nou urmele. Echipa continuă să meargă pe cărarea care ducea în pădure, dar, pe măsură ce pământul devenea tot mai uscat şi tot mai plin de tufişuri, pierdeau urmele.

— Pinii sunt într-acolo, spuse Jesse. Arătă înspre nord-est. Pare cel mai logic să o fi luat pe aici.

Urmând indicaţiile sale, se căţărară vreo douăzeci de minute, uitându-se atenţi după fire mascate. Apoi stejarii lăsară loc pentru ienuperi şi cucută. Dar nicio urmă a răpitorului sau a victimei nu se mai întrezărea nicăieri – lăsându-i fără vreun indiciu referitor la locul prin care pătrunseseră în pădure.

— E mult prea mare, murmură Lucy. Cum o să găsim urma aici?

— Să ne răspândim, sugeră Ned. Păru demoralizat văzând desişul din faţa sa. Dacă a lăsat o bombă aici, dracu' o vede.

Exact când erau pe punctul de a se răsfira, Sachs ridică mâna.

— Staţi. Aşteptaţi aici! ordonă ea, apoi începu să se mişte încetişor prin tufişuri, uitându-se atentă după capcane. Doar la cincisprezece metri de ei, într-o dumbravă de flori acum stearpă,

găsi urmele lui Garrett şi ale Lydiei în pământul prăfuit. Duceau la o potecă liberă care intra în pădure. Au luat-o pe aici! îi chemă ea pe ceilalţi. Urmaţi-mă! M-am uitat eu după capcane.

O secundă mai târziu, cei trei agenţi o ajunseră din urmă.

— Cum ai găsit-o? întrebă Jesse Corn, mândru de ea.

— Ce miros simţi? întrebă ea.

— Sconcs, răspunse Ned.

— Pantalonii lui Garrett miroseau a sconcs, îi explică Sachs. M-am gândit că a luat-o pe aici. Doar am urmat mirosul.

Jesse râse şi se uită la Ned.

— Ei bine, ce zici de *aşa* o orăşeancă?

Ned îşi dădu ochii peste cap şi îi urmă pe restul pe potecă, mişcându-se încet spre pădurea de pini.

De mai multe ori pe parcursul drumului trecură pe nişte suprafeţe mari de teren arid – tufişurile şi copacii erau complet lipsiţi de viaţă. Sachs se simţea nesigură în timp ce treceau pe acolo – echipa era total expusă unui atac. La jumătatea drumului, în al doilea luminiş şi după o spaimă sănătoasă provocată de un animal care ţâşnise din tufişuri, Sachs îşi scoase telefonul mobil.

— Rhyme, eşti acolo?

— Ce e? Ai găsit ceva?

— I-am luat urma. Spune-mi – sunt dovezi care să indice că Garrett a tras vreodată cu arma?

— Nu, răspunse el. De ce?

— Sunt suprafeţe aride, mari, aici în pădure – ploile acide sau poluarea au terminat plantele. Nu avem *deloc* acoperire. E un loc perfect pentru o ambuscadă.

— Nu văd niciun indiciu care să îmi indice faptul că Garrett s-ar pricepe la arme de foc. Am găsit nitrat, dar dacă era de la muniţie, am mai fi găsit şi urme de praf de puşcă, solvent, nitroglicerină sau mercur. Şi nu am găsit nimic de acest gen.

— Ceea ce înseamnă că nu a tras cu arma de multă vreme, continuă ea.

— Exact.

Sachs închise telefonul.

Uitându-se în jur cu precauţie, speriaţi, continuară să parcurgă mai mulţi kilometri, prin arşiţa înăbuşitoare. Ameţiţi de căldură, de zumzetul insectelor, încă mergeau pe poteca pe care porniseră Garrett şi Lydia, deşi paşii celor doi nu mai erau de multă vreme vizibili. Sachs se întrebă dacă nu cumva pierduseră…

— Staţi! strigă Lucy Kerr.

Se lăsă în genunchi. Ned şi Jesse împietriră. Sachs îşi scoase într-o clipită pistolul. Apoi observă că Lucy se uita la un fir argintiu şi sclipitor care traversa poteca.

— Măi să fie, vorbi Ned. Cum l-ai văzut? E aproape invizibil.

Lucy nu îi răspunse. Se târî pe marginea drumului, urmărind firul. Cu grijă, dădu la o parte frunzele. Frunzele foşneau pe măsura ce femeia le ridica una câte una.

— Vrei să chem geniştii din Elizabeth City? o întrebă Jesse.

— Şşt, îi făcu Lucy semn să tacă.

Mâinile sale dibace dădeau la o parte frunzele una câte una, cu o precizie milimetrică.

Sachs îşi ţinea respiraţia. Într-un caz recent, fusese victima unei bombe. Nu fusese rănită grav, dar îşi amintea că într-o fracţiune de secundă zgomotul uimitor, valul de presiune şi dărâmăturile o acoperiseră complet. Nu mai dorea să treacă prin asta încă o dată. Mai ştia că multe bombe artizanale erau umplute cu bile sau monede pe post de şrapnel. Oare şi Garrett făcuse la fel? Îşi aminti de poza lui: ochii întunecaţi şi înfundaţi. Îşi aminti şi de borcanul plin cu insecte. Îşi aminti de moartea acelei femei în Blackwater Landing – care murise de la înţepăturile de viespi. Îşi aminti de Ed Schaeffer care încă se afla în comă. Da, se hotărî ea, Garrett cu siguranţă a pus cea mai periculoasă capcană de care era în stare.

Tresări când Lucy eliberă ultima frunză din grămadă.

Lucy oftă uşurată şi se ridică.

— E doar un păianjen, murmură ea.

Sachs îl văzu şi ea. Nu era aţă de pescuit, ci doar un fir de păianjen.

Se ridicară toţi în picioare.

— Păianjen, repetă Ned râzând. Jesse chicoti şi el.

Dar vocile lor nu aveau un ton glumeţ şi Sachs observă că în timp ce porneau din nou la drum, fiecare păşea cât mai înalt peste nisipul strălucitor.

*

Lincoln Rhyme – cu capul pe spate, se uita la tabel.

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CAMERA LUI GARRETT

Miros de sconcs
Ace de pin tăiate
Desene cu insecte
Poze cu Mary Beth şi cu familia băiatului
Cărţi despre insecte
Gută
Bani
Cheie necunoscută
Petrol lampant
Amoniac
Nitraţi
Camfen

Oftă nervos. Se simţea complet neajutorat. Dovezile îi păreau absolut inutile.

Ochii îi erau fixaţi pe cuvintele „Cărţi despre insecte". Apoi îşi întoarse privirea către Ben.

— Ziceai că eşti student, nu?

— Aşa e, domnule.

— Pun pariu că citeşti mult.

— Asta fac tot timpul – dacă nu sunt pe teren.

Rhyme se uită la cărţile aduse de către Amelia din camera lui Garrett. Apoi medită un pic.

— Ce spun cărţile preferate ale cuiva despre omul respectiv? În afară de ce e evident – adică subiectul cărţilor în sine.

— Adică?

— Păi, dacă o persoană are multe cărţi de autoajutorare, asta spune ceva despre persoana respectivă. Dacă are multe romane, asta spune altceva. Cărţile lui Garrett sunt ca nişte ghiduri entomologice. Ce crezi despre asta?

— Nu ştiu ce să zic, domnule. Bărbatul se uită involuntar la picioarele lui Rhyme, apoi la tabelul de dovezi. Nu prea ştiu eu să citesc oamenii, murmură el. Mai bine mă pricep la animale. Sunt mult mai sociabile, mai previzibile, mai logice decât oamenii. Şi, de departe, mai inteligente. Apoi îşi dădu seama că vorbea aiurea şi se opri, ruşinat.

Rhyme se uită în continuare la cărţi.

— Thom, poţi să îmi aduci cadrul meu special pentru citit?

Conectat la o unitate ECU[29] pe care Rhyme o putea controla cu singurul său deget funcţional, aparatul folosea un cursor de cauciuc ca să întoarcă paginile.

— E în dubiţă, nu-i aşa?

— Aşa cred.

[29] Unitate de control a motorului.

— Sper că l-ai împachetat. Ţi-am zis să îl împachetezi.

— Am spus că aşa cred, rosti asistentul pe un ton neutru. Mă duc să văd dacă e acolo. Apoi ieşi din cameră.

„Şi, de departe, mai inteligente…"

Thom se întoarse un moment mai târziu, cu aparatul respectiv.

— Ben, îl chemă Rhyme. Îmi dai cartea aia de sus?

— Aia? întrebă bărbatul, uitându-se la cărţi. Era vorba de un *Ghid al insectelor din Carolina de Nord*.

— Pune-o în cadru. Apoi reluă pe un ton mai blând: Te rog.

Asistentul îi arătă lui Ben cum să monteze cartea, apoi conectă mai multe cabluri la aparatul ECU de sub mâna lui Rhyme.

Criminalistul citi prima pagină şi nu găsi nimic util. Apoi mintea sa dădu un ordin către deget. Un impuls fulgeră din creier, o luă în jos pe rămăşiţele spiralate ale axonilor din măduva spinării, pe lângă milioanele de celule moarte şi apoi alunecă prin braţul lui Rhyme şi într-un final prin mâna sa.

Degetul lui Rhyme tresări jumătate de centimetru.

Degetul cursorului se mişcă în lateral. Pagina se întoarse.

11

Urmăriră poteca prin pădure, înconjuraţi de mirosul uleios al pinilor şi de parfumul unei specii de viţă-de-vie foarte răspândite în zonă.

În timp ce se uita la poteca din faţa lor, căutând firele puse de Garrett, îşi dădu brusc seama că urmele celor doi dispăruseră de mult. Strivi ceea ce crezu că e un gândac care i se urcase pe gât, dar era doar o dâră de transpiraţie care o gâdila. Lucy se simţea murdară. În alte zile – mai mult seara şi în zilele libere – îi plăcea mult să stea în grădină. De regulă, cum se întorcea de la serviciu, îşi punea pe ea nişte pantaloni scurţi, un tricou şi nişte tenişi bleumarin, şi mergea să lucreze într-una din parcelele grădinii din jurul casei. Construită în stil colonial şi vopsită verde-deschis, casa îi rămăsese de pe urma divorţului, când Bud, într-un acces de vinovăţie, semnase actele de cedare. Acolo Lucy îşi îngrijea florile, violete, orhidee, lalele, le altoia, le uda, le şoptea vorbe încurajatoare ca şi cum ar fi fost copiii ei, copii pe care cândva fusese sigură că urma să îi aibă cu Buddy.

Uneori, aflată în misiune prin Carolina, aplicând vreun mandat sau interogând diverse persoane care ascundeau maşinile altora în garajele lor, Lucy mai găsea câte o plantă micuţă şi tânără şi, după terminarea programului, o scotea din rădăcină şi o ducea acasă ca pe un copil găsit. Aşa adoptase o mulţime de plante şi ele crescuseră mari îngrijite de ea.

Ochii îi erau fixaţi acum pe iarba de munte peste care păşeau în urmărirea celor doi. Trecură pe lângă nişte flori de ciuboţica-cucului şi apoi veni o zonă cu papură şi orez sălbatic, toate cu peste un cap mai înalte decât ea şi cu frunze ascuţite ca lama de brici. Mai erau plante pe care Lucy le recunoştea. Le mai admiră o dată şi îşi continuă drumul.

Poteca ducea către un deal abrupt – mai mulţi bolovani de vreo şapte metri înălţime. Lucy se caţără cu uşurinţă, dar când ajunse sus se opri. Îşi zise: „Nu, nu, ceva nu e în regulă aici".

Lângă ea, Amelia Sachs ajunse sus pe platou şi se opri. Un moment mai târziu, Jesse şi Ned apărură şi ei. Jesse respira greu, dar Ned, om care alerga şi făcea înot, călca cu paşi mari fără să dea vreun semn de oboseală.

— Ce e? o întrebă Amelia pe Lucy văzând privirea ei încruntată.

— Nu e logic deloc. Garrett nu ar fi luat-o pe aici.

— Am urmărit poteca exact aşa cum ne-a indicat domnul Rhyme, sări Jesse. E unica zonă cu pini pe care am găsit-o. Urmele lui Garrett duceau în direcţia asta.

— Da. Duceau. Dar nu le-am mai văzut de ceva vreme.

— De ce crezi că nu a luat-o pe aici? întrebă Amelia.

— Uite să vezi ce plante cresc aici. Tot mai multe plante de mlaştină, arătă ea. Şi acum, că suntem pe platou, putem vedea mai bine pământul – uite cât de mlăştinos devine! Haide, să fim serioşi, Jesse! Unde o să îl ducă drumul ăsta pe Garrett? Ne îndreptăm drept către Great Dismal.

— Ce e aia? întrebă Amelia. Great Dismal?

— E o mlaştină imensă, una dintre cele mai mari de pe Coasta de Est, explică Ned.

— Nu ai unde să te adăposteşti acolo, continuă Lucy. Nu sunt case, nu sunt drumuri. Cel mai bun lucru pe care l-ar putea face acolo ar fi să se chinuie să ajungă până în Virginia, dar ar dura zile întregi.

— Unde mai pui că în perioada asta e plin de insecte şi de şerpi, care abia aşteaptă să te mănânce de viu, adăugă Ned Spoto.

— E vreun loc aici pe unde ar putea să se ascundă? Peşteri? Case? se uită în jur Sachs.

— Peşteri nu sunt, răspunse Ned. Poate nişte clădiri vechi. Cursul apei s-a schimbat. Mlaştina înghite zona şi multe dintre

casele vechi de aici au dispărut deja. Lucy are dreptate. Dacă Garrett a luat-o pe aici, se îndreaptă către o fundătură.

— Cred că trebuie să ne întoarcem, spuse Lucy.

Se gândea că Amelia o să se enerveze, dar femeia îşi scoase mobilul şi formă un număr. Apoi vorbi la telefon.

— Rhyme, suntem în pădurea de pini. E o cărare, dar nu am găsit niciun indiciu cum că Garrett ar fi luat-o pe acolo. Lucy spune că nu are logică să o fi luat pe acolo. Spune că în nord-est e doar teren mlăştinos. Nu ar avea unde să meargă.

— Mă gândesc că a mers înspre vest, spuse Lucy. Sau poate în sud, înapoi la râu.

— Aşa ar putea să ajungă la Millerton, sugeră Jesse.

Lucy încuviinţă.

— Câteva dintre fabricile mari de acolo s-au închis când companiile şi-au mutat afacerile în Mexic. Băncile au rechiziţionat o grămadă de proprietăţi. Sunt zeci de case abandonate, unde ar putea să se ascundă.

— Sau înspre sud-est, sugeră Jesse. Asta aş face eu – aş lua-o pe Route 112 sau pe lângă şinele de tren. Sunt o grămadă de case abandonate şi de hambare şi în direcţia aia.

Amelia îi repetă tot lui Rhyme.

Lucy Kerr se gândea: „Ce om ciudat e Rhyme! Atât de chinuit, şi totuşi atât de încrezător".

Poliţista din New York ascultă, apoi închise telefonul.

— Lincoln spune să mergem mai departe. Dovezile nu sugerează cum că ar fi luat-o pe altundeva.

— Nu că nu ar fi pini înspre vest sau sud, îi sări ţandăra lui Lucy.

Dar roşcata dădea din cap dezaprobator.

— Ar putea fi logic, dar nu asta ne arată dovezile. Mergem înainte.

Ned şi Jesse se uitau când la o femeie, când la cealaltă. Lucy îl privi pe Jesse şi văzu că bărbatul era îndrăgostit până peste cap; sigur nu putea să conteze pe ajutorul lui.

— Nu, spuse ea. Eu cred că ar trebui să ne întoarcem, să vedem unde i-am pierdut.

Amelia se uită în ochii lui Lucy.

— Uite ce… îl putem suna pe Jim Bell dacă vrei.

Bine că îi amintea că Jim îl numise pe nenorocitul ăla de Lincoln Rhyme şeful operaţiunii şi că el o desemnase pe Amelia în fruntea echipei de căutare. Era o nebunie – un bărbat şi o femeie care nu mai fuseseră niciodată până atunci în Tar Heel State[30], doi oameni care nu ştiau nimic despre geografia zonei, nici despre oamenii de aici, le spuneau localnicilor ce şi cum să facă.

Dar Lucy Kerr ştia că avea o slujbă, care, ca şi în armată, o forţa să urmeze comenzile superiorilor.

— Bine, murmură ea nervoasă. Dar să ştii şi tu, nu sunt de acord cu asta. Nu are nicio logică.

Se întoarse şi o luă pe potecă, lăsându-i pe ceilalţi în urmă. Paşii ei se auziră dintr-odată mai încet, când păşi pe covorul gros de ace de pin răsfirate pe potecă.

Telefonul Ameliei sună şi ea încetini să răspundă.

Lucy păşi rapid înaintea ei, peste covorul de ace, încercând să îşi controleze furia. Garrett Hanlon nu avea cum să meargă pe aici. Era o pierdere de vreme. Trebuiau să aibă câini. Trebuiau să sune la poliţia din Elizabeth City şi să aducă elicoptere. Trebuiau să…

Apoi totul se înceţoşă şi ea se prăbuşi, ţipând uşor, cu mâinile întinse să amortizeze căderea.

— Isuse!

Lucy căzu lată la pământ, fără suflare, cu ace de pin înfipte în palme.

---

[30] Statul „Călcâi de smoală”.

— Nu te mişca, spuse Amelia Sachs, ridicându-se după ce se năpustise asupra ei.

— De ce dracu' ai făcut asta? gâfâi Lucy, cu mâinile zgâriate de la contactul cu solul.

— Nu te mişca! Ned şi Jesse, nici voi!

Ned şi Jesse încremeniră, cu mâinile pe arme, uitându-se în jur, neştiind exact ce se întâmpla.

Amelia se retrase de pe covorul de ace de pini, găsi un băţ lung în pădure, şi îl ridică. Se îndreptă în faţă încetişor, şi-l lăsă să cadă în pământ.

Doi paşi în faţa lui Lucy, exact acolo unde urma să calce, băţul dispăru printr-o grămadă de crengi de pin.

— E o capcană.

— Dar nu am văzut fire nicăieri, spuse Lucy. Şi am fost atentă.

Cu grijă, Amelia ridică apoi crengile şi acele. Erau aşezate pe o plasă de fire de undiţă şi acopereau o groapă adâncă de peste o jumătate de metru.

— Firul de pescuit nu declanşa nimic, spuse Ned. A fost folosit pentru asta – o capcană mortală. Lucy, aproape că ai păşit în ea.

— Şi înăuntru? întrebă Jesse. O bombă?

— Dă-mi lanterna un pic, spuse Amelia. O primi şi lumină groapa din faţa lor, apoi se retrase rapid.

— Ce e? întrebă Lucy.

— Nu e bombă, răspunse Amelia. E un cuib de viespi. Ned se uită.

— Hristoase, ce ticălos…

Amelia ridică cu grijă restul de crengi, lăsând la iveală groapa şi cuibul, care era de mărimea unei mingi de fotbal.

— Doamne, murmură Ned, închizându-şi ochii, şi gândindu-se cum ar fi fost să fii afundat până la brâu într-o groapă cu sute de viespi, toate gata să te înţepe.

Lucy îşi frecă palmele. Trecuseră de capcană. Se ridică în picioare.

— Cum de ai ştiut?

— Nu am ştiut. Lincoln era la telefon. Citea cărţile lui Garrett. Era subliniat un pasaj despre o insectă pe nume leul furnicilor. Leul ăsta sapă o groapă şi înţeapă victimele care cad înăuntru. Garrett încercuise pasajul, şi cerneala era veche de doar câteva zile. Rhyme şi-a amintit de acele tăiate de pin, şi de firul de pescuit. Şi-a închipuit că băiatul ar fi putut să sape o groapă pentru o capcană, şi mi-a spus să fiu atentă la o îngrămădeală de crengi de pin pe potecă.

— Haide să ardem cuibul, spuse Jesse.

— Nu, replică Amelia.

— Dar e periculos.

Lucy era de acord cu poliţista.

— Un foc doar l-ar face pe Garrett să ştie unde suntem. Mai bine lăsăm groapa neacoperită, ca oamenii să o vadă. O să ne întoarcem şi o să ne ocupăm atunci de ea. Oricum, nimeni nu prea trece pe aici.

Amelia fu de acord. Apoi formă un număr la telefon.

— Am găsit-o, Rhyme. Nimeni nu a fost rănit. Nu era o bombă înăuntru – era un cuib de viespi… Bine. O să fim atenţi… Continuă să citeşti cartea aia. Să ne spui dacă ai mai găsit ceva.

Continuară să meargă pe potecă încă o jumătate de kilometru, până când Lucy se întoarse către Amelia şi reuşi să îi vorbească.

— Mulţumesc. Aveai dreptate că a venit pe aici. M-am înşelat eu. Ezită pentru o fracţiune de secundă, apoi continuă: Jim a făcut o alegere bună – să vă aducă pe voi din New York pentru treaba asta. Nu prea am fost de acord la început, dar nu contest rezultatele.

Amelia se încruntă.

— Să ne aducă aici? La ce te referi?

— Să ajutaţi.

— Jim nu a făcut asta.

— Poftim? întrebă Lucy.

— Nu, nu, nu, noi eram la centrul medical din Avery. Lincoln urmează să se opereze. Jim a auzit că urma să venim acolo, aşa că a venit în dimineaţa asta să ne întrebe dacă nu vrem să-i dăm o mână de ajutor.

Urmă o pauză lungă, apoi Lucy râse uşurată.

— Am crezut că au şterpelit toţi banii districtului să vă aducă pe voi aici a doua zi după răpiri.

Amelia clătină din cap.

— Operaţia e programată poimâine. Am avut ceva timp liber. Cam asta ar fi tot.

— Băiatul ăla, Jim. Nu a spus nimic despre asta. Chiar poate să fie tare tăcut câteodată.

— Erai îngrijorată că el nu te credea în stare să te ocupi de cazul ăsta?

— Cred că da. Asta gândeam.

— Vărul lui Jim lucrează cu noi în New York. I-a spus lui Jim că o să fim aici pentru câteva săptămâni.

— Stai un pic, te referi la Roland? întrebă Lucy. Sigur, îl cunosc. Am cunoscut-o şi pe nevasta lui, înainte să moară. Băieţeii lui sunt nişte scumpi.

— Au venit la noi la un grătar nu cu mult în urmă, spuse Amelia.

Lucy râse din nou.

— Cred că am fost eu paranoică… Deci aţi fost la Avery? La centrul medical?

— Da.

— Acolo lucrează Lydia Johansson. Ştii, e asistentă acolo.

— Nu ştiam asta.

Zeci de amintiri o năpădiră pe Lucy. De unele îşi aducea aminte cu plăcere, pe altele dorea să le evite cum evitase roiul de viespi din

capcana lui Garrett. Nu ştia dacă voia să i le împărtăşească Ameliei. Dar se decise asupra uneia.

— Din cauza asta vreau atât de mult să o salvez. Am avut nişte probleme medicale în urmă cu câţiva ani şi Lydia a fost una dintre asistentele care au avut grijă de mine. E o persoană bună. Cea mai bună.

— O să o salvăm, răspunse Amelia şi o spuse cu un ton al vocii pe care Lucy uneori – nu des, dar de câteva ori – îl recunoştea în propria voce. Un ton care nu lăsa loc de îndoială.

Se îndepărtară mult mai încet de data asta. Capcana îi făcuse să fie şi mai precauţi. Şi căldura era înfiorătoare. Lucy se întoarse către Amelia.

— Operaţia prietenului tău… e pentru starea în care e el?

— Da.

— Ce e cu privirea aia? întrebă Lucy, observând cum faţa Ameliei se întunecase.

— Probabil nu o să îl ajute la nimic.

— Atunci, de ce o mai face?

— Există o şansă să îl ajute, îi explică Amelia. O şansă mică. Operaţia e experimentală. Nimeni cu gradul său de invaliditate nu a reuşit să se facă mai bine după operaţie.

— Şi nu vrei ca el să treacă prin asta?

— Nu. Chiar deloc.

— De ce?

Amelia ezită pentru o secundă.

— Pentru că l-ar putea ucide. Sau să îi agraveze starea.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Da.

— Mă gândesc că nu a ajutat, nu? spuse Lucy.

— Deloc.

Lucy dădu din cap.

— Mi-am dat seama că e un om încăpăţânat.

— Asta e puţin spus, răspunse Amelia.

Un zgomot se auzi lângă ei în tufişuri şi, până când mâna lui Lucy găsi pistolul, Amelia deja avea aţintită arma pe pieptul unui curcan sălbatic. Cei patru zâmbiră, dar amuzamentul dură doar câteva secunde şi fu înlocuit de nervozitate, odată cu valul de adrenalină care punea stăpânire pe ei.

Cu armele coborâte, cu ochii pe potecă, îşi continuară drumul, fără să mai vorbească pentru moment.

Oamenii erau de mai multe categorii, când venea vorba de situaţia în care se afla Rhyme.

Unii râdeau în faţă de el.

Alţii, ca Henry Davett, nici nu băgau în seama condiţia în care se afla.

Cei mai mulţi făceau exact ca Ben – încercau să pretindă că Rhyme nici măcar nu exista şi să se roage să scape cât mai repede.

Varianta asta o detesta Rhyme cel mai mult – era cea mai ostentativă modalitate de a-i aminti cât de diferit era. Dar nu avea timp să se gândească la atitudinea asistentului său. Garrett o ducea pe Lydia tot mai adânc în pădure. Şi Mary Beth McConnell ar fi putut fi pe moarte, fie sufocată, fie de la deshidratare, fie de la o rană.

Jim Bell păşi în cameră.

— S-ar putea să am veşti bune de la spital. Ed Schaeffer a vorbit cu una dintre asistente. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa din nou, dar asta îmi pare un semn bun.

— Ce a spus? întrebă Rhyme. Ceva ce a văzut pe hartă?

— Ea a spus că sună ca şi „important". Apoi „măsline". Bell se duse la hartă şi puse degetul pe o localitate aflată la sud-est de Tanner's Corner. E o construcţie aici. Au numit drumurile după plante şi fructe, şi chestii de genul ăsta. E o stradă care se numeşte

Olive Street[31]. Dar asta e mult la sud de Stone Creek. Să le spun asta lui Lucy şi Ameliei? Să cerceteze zona? Cred că ar trebui.

„Oh, eterna dilemă, reflectă Rhyme, să ai încredere în dovezi sau în martori?" Dacă alegea greşit, Lydia sau Mary Beth putea să moară.

— Ar trebui să rămână unde sunt acum, în nordul râului.

— Eşti sigur? întrebă şeriful, neîncrezător.

— Da.

— Bine, răspunse Bell.

Telefonul sună şi, apăsând ferm cu inelarul de la mâna stângă, Rhyme răspunse.

Vocea lui Sachs se auzi în căşti.

— Am ajuns într-un punct mort, Rhyme. Sunt patru sau cinci poteci aici, fiecare mergând în direcţii diferite şi nu avem nicio idee pe unde a luat-o Garrett.

— Nu mai am nimic nou pentru tine, Sachs. Încercăm să mai desluşim din dovezi.

— Nimic nou în cărţi?

— Nimic special. Dar sunt fascinante – nişte lecturi foarte serioase pentru un băiat de şaisprezece ani. E mai deştept decât aş fi crezut. Unde eşti exact, Sachs? Rhyme se uită în sus. Ben! Mergi la hartă, te rog!

Ben se îndreptă spre perete şi aşteptă acolo. Sachs se consultă cu altcineva din echipa de căutare. Apoi continuă:

— La vreo 7 kilometri nord-est de unde am trecut Stone Creek, cam în linie dreaptă.

Rhyme îi repetă totul lui Ben, care îşi puse degetul pe hartă. Locaţia J-7.

Lângă degetul său masiv, era o formaţiune neidentificată în formă de L.

---

[31] Strada Măslinei.

— Ben, ai vreo idee ce e pătratul acela?

— Cred că e vechea carieră de calcar.

— Isuse, murmură Rhyme, scuturându-şi frustrat capul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben, temându-se că greşise undeva.

— De ce dracu' nu mi-a spus nimeni că e o carieră acolo?

Faţa rotundă a lui Ben se înroşi şi mai tare; chiar punea la suflet criticile.

— Nu am…

Dar Rhyme nici nu asculta. Nu era nimeni de învinuit decât el însuşi pentru scăparea aceasta. Cineva îi spusese despre carieră. Henry Davett, atunci când îi precizase că afacerile cu calcar sunt înfloritoare în anumite luni ale anului, în zona aceasta. Rhyme ar fi trebuit să întrebe despre o carieră imediat după ce aflase asta. Şi nitraţii nu proveneau de la fabricarea vreunei bombe, ci de la dinamitarea pietrelor – reziduuri care rezistă zeci de ani.

— E o carieră abandonată nu departe de tine, continuă el în telefon. Înspre sud-vest.

Urmă o pauză. Vorbe şoptite.

— Jesse ştie de ea, răspunse Amelia.

— Garrett a fost acolo. Nu ştiu dacă mai e. Aşa că, fiţi atenţi. Şi ţineţi minte, că nu pune bombe, ci aranjează capcane. Sună-mă când afli ceva.

Acum că Lydia era departe de Lumea de Afară şi nu îi mai era atât de rău de la căldură şi de la epuizare, îşi dădu seama că trebuie să se descurce cu Lumea Dinăuntru. Şi era la fel de înspăimântător.

Cel care o răpise se foia prin încăpere, se uita pe fereastră, apoi se aşeza pe vine, pocnindu-şi unghiile şi vorbind singur, uitându-se la trupul ei, apoi iarăşi se plimba. La un moment dat, Garrett văzu ceva pe podea şi o vârî în gură mestecând-o hămesit. Gândul că ar putea fi o insectă aproape că o făcu să vomite.

Erau în ceea ce părea să fi fost biroul morii. De aici se vedea un hol, parţial ars de flăcări, care ducea la mai multe încăperi, probabil hambarele şi camera în care se măcina. Lumina orbitoare a după-amiezii se strecura prin pereţii arşi şi prin tavanul coridorului.

Ceva portocaliu îi atrase atenţia. Înălţă capul şi văzu câteva pungi de Doritos[32]. Şi chipsuri Cape Cod. Unt de arahide Reese. Şi mai multe ambalaje de biscuiţi cu unt de arahide Planters, de care avusese şi la carieră. Sucuri şi apă Deer Park. Nu le observase când intraseră în moară.

Ce era cu atâta mâncare? Cât timp urmau să stea aici? Garrett spusese că doar pentru o seară, dar erau destule provizii pentru o lună. Urma să o ţină aici mai mult decât atât?

— Mary Beth e teafără? întrebă Lydia. I-ai făcut ceva?

— O da, ca şi cum i-aş face ei ceva, răspunse el sarcastic. Nu prea cred.

Lydia se întoarse şi rămase concentrată la razele de lumină care pătrundeau în holul pârjolit. De undeva din spate se auzi un scârţâit – piatra morii care se rotea, presupuse fata.

Garrett continuă să îi vorbească:

— Am luat-o doar ca să fiu sigur că e bine. Voia să plece din Tanner's Corner. Îi place la plajă. Adică, la dracu', cui nu-i place? Mai bine decât rahatul ăla de Tanner's Corner.

Pocnea din unghii tot mai repede. Era nervos şi agitat. Deschise o pungă de chipsuri cu mâinile sale imense. Mâncă vreo câţiva pumni, mestecând neglijent, bucăţi căzându-i din gură. Bău o sticlă întreagă de Coca-Cola dintr-odată. Apoi mai înfulecă nişte chipsuri.

— Locul ăsta a ars în urmă cu doi ani, continuă. Nu ştiu cine i-a dat foc. Îţi place zgomotul ăla? Roata hidraulică? E super tare. Roata care se tot învârte. Ştii, îmi aminteşte de o melodie pe care tatăl meu o cânta tot timpul prin casă. *Roata morii se-nvârteşte…* Îşi mai

[32] Chipsuri cu aromă de tortilla (n.tr.).

îngrămădi mâncare în gură şi vorbi din nou. Pentru moment, fata nu îl putea înţelege. Băiatul înghiţi. Aici, mult. Stai aici noaptea şi asculţi broaştele. Dacă mă duc până la ocean – cum fac acum – stau o noapte aici. O să îţi placă noaptea aici. Se opri şi se aplecă înspre ea. Îi era prea frică să se uite la el, îşi ţinea ochii în jos, dar observa că băiatul o studia cu atenţie. Apoi într-o secundă se ridică şi se înghesui lângă ea.

Lydia îi simţi mirosul şi se înfioră. Aşteptă ca mâinile sale să o pipăie pe piept şi între picioare.

Dar nu era deloc interesat de ea. Aşa se părea. Garrett dădu la o parte un bolovan, şi ridică ceva de dedesubt.

— Un miriapod. Apoi zâmbi.

Creatura era lungă, galben-verzuie, şi o dezgusta.

— E plăcut să le ţii în mână. Super senzaţie. Îmi plac mult. Lăsă miriapodul să îi umble pe mână şi pe încheietură. Nu sunt insecte, continuă el. Sunt ca nişte verişori. Sunt periculoşi doar dacă încerci să le faci rău. Muşcătura lor e urâtă de tot. Indienii de aici îi măcinau şi ungeau vârfurile săgeţilor cu otrava lor. Când miriapodul se simte ameninţat, se cacă otravă şi apoi fuge. Prădătorul trece prin excremente şi moare. Tare, nu?

Garrett tăcu şi se uită atent la miriapod, în acelaşi mod în care Lydia se uita la nepoţii ei – cu afecţiune şi amuzament, aproape cu dragoste.

Lydia simţi cum începe să o cuprindă groaza. Ştia că trebuia să rămână calmă, ştia că nu trebuia să i se opună lui Garrett, ştia că trebuia să îi facă jocul. Dar văzând gândacul ăla dezgustător pe braţul său, auzindu-l cum îşi pocneşte unghiile, văzându-i pielea umflată şi umedă, ochii roşii, resturile de mâncare de pe bărbie, tremura îngrozită.

Copleşită de dezgust şi de frică, Lydiei i se năzări că aude o voce slabă care o îndeamnă: „Da, da, da!" O voce care putea să fie doar a unui înger păzitor.

„Da, da, da!”

Se rostogoli pe spate. Garrett se uită în sus, zâmbind încântat de senzaţia provocată de insecta de pe pielea lui, curios să vadă ce făcea ea. Şi Lydia îl izbi cu toată forţa de care era în stare. Avea picioare puternice, obişnuite să-i susţină greutatea în timpul celor opt ore pe care le petrecea la spital şi lovitura care urmă îl aruncă pe Garrett în spate. Se dădu cu capul de perete şi căzu pe podea cât era el de lung. Apoi scoase un ţipăt puternic şi se prinse de mână; miriapodul îl muşcase.

„Da!” îşi spuse Lydia triumfătoare, în timp ce se rostogolea la loc. Se chinui să se ridice şi fugi orbecăind către camera de măcinat de la capătul coridorului.

12

După părerea lui Jesse Corn, se aflau aproape de mină.

— Mai avem de mers vreo cinci minute, îi spuse lui Sachs. Apoi se mai uită la ea de două ori şi, după ce se gândi puţin, continuă: Ştii, voiam să te întreb… Când ai scos arma, atunci când a ieşit curcanul ăla din tufiş. Ei bine, şi la Blackwater Landing, când Rich Culbeau ne-a luat prin surprindere… A fost… ei bine, a fost ceva. Se pare că te pricepi să baţi un cui.

Sachs cunoştea de la Roland Bell expresia asta din sud, care însemna „a trage cu arma".

— Unul din hobby-urile mele, răspunse ea.

— Nu zău?

— E mai uşor decât să alergi. Mai ieftin decât să faci jogging la sală.

— Ai participat la turnee?

Sachs încuviinţă.

— North Shore Pistol Club pe Long Island.

— Măi să fie, spuse el cu mai puţin entuziasm. Partide de NRA Bullseye[33].

— Da.

— Ăsta e şi sportul meu preferat! Bine, şi trasul la ţinta mobilă şi capcanele. Dar pistoalele sunt specialitatea mea.

Şi ale ei, dar se gândi să nu dea de înţeles că are prea multe în comun cu Jesse Corn, care era clar nebun după ea.

— Îţi reîncarci singură muniţia? întrebă el.

— Păi, da. Adică gloanţele de calibru 38 şi 45. Nu şi la gloanţele percutoare. E mai greu să scot bulele din interior.

---

[33] Partide de tragere la ţintă, organizate de Asociaţia Naţională a Armelor de Foc (n.tr.).

— Oau, nu-mi spune că îţi faci singură gloanţele!

— Păi, da, recunoscu ea, amintindu-şi de vremurile când apartamentele tuturor celorlalţi din blocul unde locuia miroseau a clătite şi a şuncă duminică dimineaţa, pe când al ei era îmbibat de miros de plumb.

— Eu nu fac asta, se scuză el. Le cumpăr.

Continuară să meargă în tăcere, uitându-se după alte capcane.

— Deci, reîncepu Jesse Corn, zâmbind timid, dându-şi la o parte smocul blond de pe frunte. Hai să îţi arăt arma mea…

Sachs se uită la el întrebător, iar el continuă:

— Adică, care e cel mai bun scor pe care l-ai obţinut? În competiţia Bullseye.

Ea ezită şi atunci el o încurajă:

— Haide, poţi să îmi spui. E doar un sport… Şi, ştii, concurez de zece ani, deci cred că am un mic avantaj asupra ta.

— Douăzeci şi şapte de mii, răspunse Sachs.

Jesse încuviinţă.

— Da, asta e partida – adică rotaţia de trei pistoale, nouă sute de puncte maximum pentru fiecare pistol. Care e punctajul tău maxim?

— Nu, ăsta e punctajul, răspunse ea, tresărind din cauza spasmului artritic care îi trecea prin picioare. Douăzeci şi şapte de mii.

Jesse se întoarse către ea, uitându-se să vadă dacă era o glumă. Când văzu că ea nu zâmbeşte, râse scurt.

— Dar ăsta e scorul perfect!

— Ah, nu obţin asta la fiecare tragere. Dar m-ai întrebat care a fost cel mai bun punctaj.

— Dar… Făcuse ochii mari de uimire. Nu am cunoscut pe nimeni care să fi obţinut scorul maxim.

— Ai cunoscut acum, râse în hohote Ned. Şi nu te simţi prost, Jess, e doar un sport.

— Douăzeci şi şapte… Tânărul ajutor de şerif clătină din cap uimit.

Sachs îşi dădu seama că ar fi fost mai bine dacă ar fi minţit. Cu informaţia asta despre talentul ei la tras cu arma, dragostea lui Jesse pentru ea fusese pecetluită.

— Ştii, după ce terminăm cu toate astea, spuse el timid, dacă ai ceva timp liber, poate vrei să vii cu mine la o partidă de tragere să prăpădim ceva muniţie.

Şi Sachs se gândi: „Mai bine o cutie de gloanţe Winchester 38 decât o cafea de la Starbucks, însoţită de o discuţie despre cât de greu e să cunoşti femei în Tanner's Corner".

— Să vedem cum merg lucrurile.

— Deci am fixat o întâlnire, spuse el, folosind cuvântul pe care ea spera să nu îl audă.

— Acolo, arătă Lucy. Uitaţi-vă.

Se opriră la marginea pădurii şi văzură cariera în faţa lor.

Sachs le spuse să se ghemuiască şi să meargă înainte aşa. La naiba, era tare dureros. Ea se îndopa cu glucozamină şi condroitină zilnic, dar umiditatea din Carolina şi căldura îi chinuiau bietele încheieturi. Se uită atentă la hăul imens – două sute de metri lungime şi cel puţin o sută adâncime. Pereţii erau galbeni, ca oasele vechi, iar la fund erau scăldaţi de o apă verzuie şi sălcie, urât mirositoare. Vegetaţia pe o arie de vreo douăzeci de metri înjur suferise o moarte cumplită.

— Staţi departe de apă, îi avertiză în şoaptă Lucy Kerr. E foarte periculoasă. Copiii obişnuiau să înoate aici. Nu mult după ce mina a fost închisă. Nepotul meu a înotat şi el o dată aici – fratele mai mic a lui Ben. Dar i-am arătat poza lui Kevin Dobbs, care a fost pescuit din lac după ce se înecase şi rămase acolo timp de o săptămână. Nu a mai venit niciodată să înoate aici.

— Cred că dr. Spock[34] ar fi de acord cu ce ai zis, spuse Sachs şi Lucy izbucni în râs.

Sachs se gândea la copii din nou.

„Nu acum, nu acum…"

Telefonul vibră. În timp ce se apropiau de prada lor, ea îl trecuse pe vibraţii. Răspunse. Vocea lui Rhyme se auzi la celălalt capăt.

— Sachs, unde eşti?

— Pe marginea carierei, şopti ea.

— Garrett e acolo?

— Nu ştiu, abia am ajuns. Nimic încă. O să începem să căutăm. Toate clădirile au fost dărâmate şi nu prea văd unde s-ar putea ascunde. Dar sunt destule locuri unde ar fi putut lăsa o capcană.

— Sachs…

— Ce s-a întâmplat, Rhyme? Tonul său solemn din voce o sperie.

— Trebuie să îţi spun ceva. Tocmai am primit rezultatele analizelor de ADN şi a celor serologice. Urmele de pe şerveţelul pe care l-ai găsit la scena crimei în dimineaţa asta.

— Şi?

— Era sperma lui Garrett. Şi sângele era de la Mary Beth.

— A violat-o, şopti Sachs.

— Fii atentă, Sachs, dar mişcă-te repede. Nu cred că Lydia mai are mult timp la dispoziţie.

Se ascundea într-un butoi murdar şi întunecos, care fusese cândva folosit pentru depozitarea grânelor.

Cu mâinile legate la spate şi încă ameţită de căldură şi deshidratare, Lydia Johansson găsise ascunzătoarea aceasta fugind prin coridorul luminos, imediat ce îl lăsase pe Garrett zvârcolindu-

[34] Benjamin Spock, medic pediatru american, autor al cărţii *Baby and Child Care (Îngrijirea sugarului şi a copilului)*

se de durere. Când se strecurase înăuntru şi închisese uşa, câţiva zeci de şoareci trecură rapid pe lângă ea şi abia se abţinu să nu ţipe.

Acum asculta paşii lui Garrett în apropiere.

Simţea cum o cuprinde panica şi începe să regrete evadarea sa. Dar nu mai era cale de întors acum. Îl rănise pe Garrett şi el urma să o rănească la rândul lui în cazul în care o găsea. Sau poate mai rău. Nu putea să mai facă nimic, decât să încerce să evadeze.

Nu, se decise ea.

Nu aşa trebuia să gândească. Una dintre cărţile sale cu îngeri spunea că nu există „a încerca". Sau făceai, sau nu. Nu o să încerce să evadeze. O să evadeze.

Trebuia numai să creadă.

Lydia privi printr-o crăpătură din uşă şi ascultă cu atenţie. Îl auzi mişcând într-una din camerele din apropiere, bombănind singur şi izbind în butoaie şi în uşi. Spera să creadă că ea fugise afară prin peretele prăbuşit al coridorului ars, dar era evident din felul în care caută că ştia că ea încă era aici. Nu putea să mai rămână în cameră. Se uită iarăşi prin crăpătură, nu îl văzu, ieşi din butoi şi fugi în încăperea alăturată, păşind pe vârfuri cu tenişii ei albi. Singura ieşire de acolo era o scară care ducea la etajul al doilea. Se căţără pe ea, gâfâind din greu, sărind pe lângă pereţi şi pe lângă grilaje.

Auzi vocea lui răsunând în coridor.

— L-ai făcut să mă muşte! Mă doare, mă doare!

„Mai bine te muşca de ochi sau între picioare", gândi ea urcând şi mai repede. „Mori, mori, mori!"

Îl auzi cum deschidea violent uşile din camera de dedesubt. Auzi mormăielile lui guturale. Îşi imagină că poate să îl audă jucându-se cu unghiile.

Din nou panică. Greaţă.

Camera de la capătul scărilor era mare şi avea mai multe ferestre faţă în faţă cu aripa arsă din moară. Era o singură uşă, neîncuiată şi o deschise pătrunzând chiar în camera de măcinare – două pietre de

moară imense erau aşezate în centrul ei. Mecanismul de lemn era putred; sunetele auzite de ea nu era făcute de pietre, ci de roata hidraulică, alimentată de pârâul deviat, încă se mai rotea încetişor. Apa ruginie curgea în cascade peste ea, într-o groapă adâncă, ca o fântână. Lydia nu putea să îi vadă fundul. Apa trebuie să se fi vărsat înapoi în pârâu.

— Stai! strigă Garrett.

Ea sări speriată de strigătul ameninţător. Garrett stătea în uşă. Ochii îi erau roşii şi bulbucaţi, şi îşi mângâia mâna pe care era o vânătaie mare neagră-gălbuie.

— L-ai făcut să mă muşte, rosti el uitându-se la ea cu ură. Acum e mort. M-ai făcut să îl omor! Nu voiam, dar m-ai obligat! Acum mişcă-ţi curul jos. O să îţi leg şi picioarele de acum înainte.

Începu să înainteze către ea.

Îi văzu faţa osoasă, sprâncenele împreunate, mâinile sale imense, ochii furioşi. Îşi imagină mai multe lucruri: un pacient de-al său suferind de cancer, murind încet-încet. Mary Beth McConnell închisă undeva. Băiatul mestecând furios chipsurile. Miriapodul. Zgomotul unghiilor. Lumea de Afară. Numeroasele nopţi petrecute de una singură – disperată să primească un telefon de la prietenul ei. Ea ducând florile la Blackwater Landing, deşi nu voia…

Era mult prea mult pentru ea.

— Stai, spuse Lydia calmă.

Garrett clipi. Apoi se opri.

Ea îi zâmbi – aşa cum ar fi zâmbit unui pacient în fază terminală – şi luându-şi rămas-bun printr-o rugăciune de la prietenul ei, Lydia, cu mâinile încă prinse la spate sări cu capul înainte în groapa cu apă neagră.

Ţinta lunetei ultraperformante era fixată pe umerii poliţistei roşcovane.

„Ce păr are", se gândi Mason Germain.

El şi cu Nathan Groomer cercetau cariera de calcar Anderson Rock Products. Erau la vreo sută de metri de echipa de căutare. Nathan vorbi într-un final:

— Trebuie să fi venit aici de vreo jumătate de oră. Asta nu are de-a face cu Rich Culbeau.

— Nu. Nu chiar.

— Cum adică „nu chiar"?

— Culbeau e pe-aici pe undeva. Cu Sean O'Sarian…

— Băiatul ăla e mai înfricoşător decât doi Culbeau.

— Asta aşa e, fu Mason de acord. Şi Harris Tomel la fel. Dar nu asta facem noi.

Nathan se uită în spate la ajutorii de şerif şi la roşcată.

— Cred că nu. Tu de ce uiţi la Lucy Kerr prin luneta de la puşca mea?

După o fracţiune de secundă, Mason îi înapoie arma Ruger M77.

— Pentru că nu mi-am luat nenorocitul de binoclu. Şi nu la Lucy mă uitam.

Porniră de-a lungul crestei. Mason se gândea la roşcată. Se gândea la Mary Beth McConnell cea drăguţă. Şi la Lydia. Se gândea cum uneori viaţa nu merge aşa cum ai vrea. Mason Germain ştia, bunăoară, că ar fi trebuit să aibă un grad mult mai mare decât cel pe care îl avea acum. Ştia că trebuia să fi compus altcumva cererea de promovare. Exact aşa cum ar fi trebuit să se fi comportat diferit atunci când Kelley l-a lăsat pentru şoferul ăla de tir în urmă cu cinci ani şi, de altfel, trebuia să se fi comportat diferit în toată căsnicia sa *înainte* ca ea să îl părăsească.

Şi trebuia să fi judecat altcumva primul caz cu Garrett Hanlon. Atunci când Meg Blanchard se trezise cu viespile pe faţă… O sută treizeci şi şapte de înţepături şi o moarte lentă şi dureroasă.

Acum plătea pentru alegerile greşite. Viaţa lui nu era decât un şir de zile monotone, făcându-şi griji, stând pe verandă şi bând prea mult. Nici măcar nu găsea energia necesară să iasă cu barca pe

Paquo şi să se reapuce de cântat la bas. Încerca disperat să îşi dea seama cum putea repara ireparabilul. El…

— Deci îmi spui şi mie ce facem? îl întrebă Nathan.

— Îl căutăm pe Culbeau.

— Dar tocmai ai spus… şi vocea lui Nathan se stinse.

Mason tăcu şi ajutorul de şerif oftă adânc.

— Casa lui Culbeau, unde tre' să fim, e la vreo zece kilometri de aici şi uită-ne la nord de Paquo, eu cu puşca mea de vânătoare şi tu cu gura cusută.

— Vreau să spun că, dacă Jim *întreabă* unde am fost, noi am fost să îl căutăm pe Culbeau.

— Şi ce facem noi exact e…?

Nathan Groomer putea să taie copaci de la cinci sute de metri cu puşca sa marca Ruger. Putea să scoată din maşină una-două, chiar şi ultimii beţivi recalcitranţi, folosindu-şi farmecul. Putea să cioplească raţe sălbatice pe care să le vândă apoi unor colecţionari chiar şi cu cinci sute de dolari bucata, dacă s-ar fi obosit. Dar cam aici se opreau talentele şi capacităţile sale intelectuale.

— O să îl prindem pe băiatul ăla, spuse Mason.

— Garrett.

— Da, Garrett. Cine altcineva? O să îl descopere ei pentru noi. Arătă înspre roşcată şi ceilalţi ajutori de şerif. Şi noi o să îl terminăm.

— Ce vrei să spui prin „terminăm"?

— Tu o să îl împuşti, Nathan. Şi îl vreau ciuruit zdravăn.

— Să îl împuşc?

— Da, dom'ne, spuse Mason.

— Stai puţin aşa. Nu îmi risc *cariera* doar că tu vrei să îl prinzi pe băiatul ăla.

— Nu ai nicio carieră, se răsti Mason. Ai o *slujbă.* Şi dacă vrei să o mai ai, vei face ce-ţi spun. Ascultă aici – am vorbit cu el. Cu Garrett. În timpul investigaţiilor, atunci când i-a omorât pe oamenii ăia.

— Da? Ai vorbit? Mă gândeam eu.

— Şi ştii ce mi-a spus?

— Nu. Ce anume?

Mason se gândea dacă răspunsul suna credibil. Apoi, amintindu-şi de ochii concentraţi ai lui Nathan în timp ce cioplea o raţă de lemn, timp de ore întregi, în culmea fericirii, continuă:

— Garrett a spus că, dacă era nevoie, l-a fi ucis pe orice ajutor de şerif care i-ar fi stat în cale.

— A spus el asta? Băiatul?

— Da. S-a uitat la mine în ochi şi a spus astea. Şi a spus că abia aştepta să o facă. Spera ca eu să fiu primul, dar oricare altul ar fi fost bun.

— Gunoiul! I-ai spus lui Jim?

— Sigur că i-am zis. Crezi că nu i-aş fi spus? Dar nu i-a acordat nicio atenţie. Îmi place de Jim Bell. Şi ştii asta. Dar adevărul e că e mult mai preocupat să îşi păstreze slujba lui comodă decât să facă ce trebuie.

Ajutorul de şerif îl aprobă şi, într-un fel, Mason era uimit că Nathan luase toate astea de bune cu atâta uşurinţă şi nu se gândise nicio clipă că altul era motivul pentru care el voia să îl prindă neapărat pe băiat.

Lunetistul se gândi pentru un moment.

— Garrett are o puşcă?

— Nu ştiu, Nathan. Dar spune-mi: cât de greu e să faci rost de o armă în Carolina de Nord? Vorba aia „o găseşti în drum" îţi spune ceva?

— Asta aşa e.

— Vezi tu, Lucy şi Jesse – până şi Jim – nu îl apreciază pe băiatul ăsta aşa cum o fac eu.

— Îl apreciezi?

— Apreciez *pericolul,* spuse Mason.

— Ah!

— A ucis trei oameni până acum. Probabil şi pe Todd Wilkes. L-a spânzurat. Sau probabil l-a terorizat până când băiatul s-a sinucis. Care e tot crimă. Şi fata aceea care a fost înţepată – Meg? Ai văzut pozele cu ea după înţepături? Apoi gândeşte-te la Ed Schaeffer. Săptămâna trecută am băut cu el. Acum e în spital şi s-ar putea să nu îşi mai revină niciodată.

— Nu sunt lunetist sau ceva de genul ăsta, Mase.

Dar Mason Germain nu voia să cedeze.

— Ştii ce decizie o să ia tribunalul. Are şaisprezece ani. O să spună: „Săracul băiat! Părinţii îi sunt morţi. Hai să îl punem într-o instituţie de reeducare". Apoi o să scape de acolo în juma' de an, cel mult un an, şi o să o ia de la capăt. O să mai ucidă vreun jucător de fotbal sau o altă fată inocentă.

— Dar…

— Nu îţi face griji, Nathan. Le faci o favoare celor din Tanner's Corner.

— Nu asta voiam să spun. Chestia e că, dacă îl omorâm, nu mai avem nicio şansă să o găsim pe Mary Beth. E singurul care ştie unde e.

Mason râse amar.

— Mary Beth? Crezi că mai e în viaţă? Nicio şansă. Garrett a violat-o, a ucis-o şi a îngropat-o pe undeva. Nu trebuie să ne mai facem griji pentru ea. Treaba noastră acum e să ne asigurăm că nu o să mai rănească pe nimeni. Eşti de acord cu mine?

Nathan nu răspunse, dar zdrăngănitul puştii pe care o încărca era la fel de bun ca orice răspuns.

II
CĂPRIOARA ALBĂ

13

În spatele ferestrei era un cuib mare de viespi.

Sprijinindu-şi capul de geamul jegos al celulei sale, Mary Beth McConnell, total epuizată, se uita în gol la el.

Mai mult decât orice altceva din acel loc îngrozitor, cuibul – gri, umed şi dezgustător – îi dădea un sentiment de zădărnicie.

Mai mult decât gratiile pe care Garrett le montase cu atâta grijă la fereastră. Mai mult decât uşa din lemn masiv de stejar, încuiată cu nişte lacăte imense. Mai mult decât amintirea drumului dinspre Blackwater Landing în compania lui Insect Boy.

Cuibul de viespi avea o formă conică, cu vârful îndreptat în jos. Stătea pe o creangă bifurcată, pe care Garrett o proptise undeva lângă fereastră. Cuibul era căminul a cel puţin câteva sute de insecte galben-negre sclipitoare, care se strecurau permanent înainte şi înapoi prin deschizătura de la fund.

Garrett nu mai era când se trezise de dimineaţă şi, după ce zăcu vreo oră în pat – ameţită de la puternica lovitură în cap pe care o primise noaptea trecută – Mary Beth se ridicase clătinându-se pe picioare şi se uitase pe fereastră. Primul lucru pe care îl observase fusese cuibul de viespi de lângă fereastra din spate.

Viespile nu îşi făcuseră cuibul aici; Garrett îl plasase în faţa ferestrei. La început, nu îşi dăduse seama care putea fi motivul. Apoi, realiză cu disperare că băiatul care o capturase îl lăsase afară ca pe un steag al victoriei.

Mary Beth McConnell ştia ce înseamnă istoria. Ştia despre războaie, ştia despre cuceriri. Steagurile nu se puneau doar pentru identificarea taberei; se puneau să le readucă aminte celor cuceriţi cine îi controla.

Şi Garrett câştigase.

De fapt, câştigase *lupta;* urmările războiului urmau să se decidă mai târziu.

Mary Beth îşi puse mâna pe rana de la cap. Fusese lovită zdravăn la tâmplă şi pielea era julită rău. Se întrebă dacă avea să se infecteze.

Găsi un elastic în rucsac şi îşi prinse părul său lung şi negru într-o coadă. Sudoarea îi curgea pe gât în jos şi o chinuia o sete cumplită. Aerul sufocant din cameră o înăbuşea, se gândi să îşi dea jos cămaşa de blugi – tot timpul purta mâneci lungi, fiindu-i frică de şerpi şi păianjeni, atunci când ieşea afară şi era înconjurată de iarbă înaltă sau de tufişuri. Dar în ciuda căldurii, se hotărî să nu îşi mai scoată bluza. Nu ştia când urma să se întoarcă băiatul şi, sub bluză, avea doar un sutien roz de dantelă, chiar nu era nevoie să îi dea idei lui Garrett Hanlon.

Se mai uită o dată la cuib şi apoi plecă de la fereastră. Se plimbă prin cele trei cămăruţe ale cabanei încă o dată, căutând în zadar o ieşire. Era o clădire bine construită şi foarte veche. Pereţi groşi – o combinaţie de buşteni şi scânduri solide. În faţa ferestrei din prima cameră era o pajişte întinsă, care se termina cu un şir de copaci, la vreo sută de metri depărtare. Uitându-se pe fereastra din spate, cea cu cuibul de viespi, putea să vadă printre trunchiurile de copaci suprafaţa sclipitoare a iazului pe care îl ocoliseră cu o zi înainte.

Încăperile erau mici, dar surprinzător de curate. În camera de zi erau o canapea lungă maro-aurie, câteva scaune vechi aşezate în jurul unei mese ieftine, o a două masă, pe care se aflau douăsprezece borcane de un litru acoperite cu plasă şi pline cu insecte adunate de el. A doua cameră avea înăuntru o saltea şi o măsuţă. A treia era goală, în afară de câteva borcane de vopsea maro, pe jumătate pline, care stăteau într-un colţ; se pare că Garrett zugrăvise exteriorul cabanei de curând. Culoarea era închisă şi deprimantă, iar Mary Beth nu înţelegea de ce o folosise până când îşi dădu seama că era de aceeaşi nuanţă ca scoarţa copacilor din jur. Camuflaj. Şi îşi dădu seama iarăşi de un lucru la care se gândise şi

cu o zi în urmă – băiatul era mult mai viclean şi mai periculos decât crezuse.

În camera de zi erau provizii de hrană – chipsuri, pufuleţi şi rânduri de conserve de legume şi fructe, marca Farmer John.

Un fermier îi zâmbea de pe etichetă, iar fotografia părea la fel de demodată ca şi cea din anii 1950 cu Betty Crocker[35]. Căută disperată prin cameră după apă sau suc – orice bun de băut, dar nu găsi nimic. Conservele de fructe şi legume conţineau suc, dar nu găsea niciun desfăcător sau cuţit. Avea rucsacul cu ea, dar îşi lăsase instrumentele de arheologie la Blackwater Landing. Încercă să lovească o conservă de masă ca să o deschidă, dar metalul nu cedă.

Jos era o pivniţă, unde ajungeai dând la o parte chepengul de pe podeaua camerei principale. Se uită la ea şi o cuprinse un dezgust care îi făcu pielea de găină. Noaptea trecută – când Garrett era plecat – îşi adunase curajul şi coborâse treptele în cămăruţa de la demisol, căutând să scape din oribila cabană. Dar nu era nicio cale de ieşire acolo jos, doar zeci de cutii vechi, borcane şi pungi.

Nu îl auzise pe Garrett întorcându-se şi, brusc, el se repezi la ea, coborând treptele. Ţipase şi încercase să fugă, dar următorul lucru pe care şi-l amintea era cum zăcea pe podeaua murdară, cu părul mânjit de sânge şi pe Garrett, mirosind ca un adolescent în călduri, venind încet spre ea şi cuprinzând-o de pe după gât cu ochii la sânii ei. O ridicase şi, în timp ce o căra sus, fără să ia în seamă protestele ei, îi simţea penisul întărit frecându-se de ea.

„Nu! îşi spuse ea. Nu te mai gândi la asta. Sau la durere. Sau la frică."

Şi totuşi, unde era Garrett acum?

Pe cât de frică îi fusese ieri de Garrett dând târcoale cabanei, pe atât de speriată era acum la gândul că uitase complet de ea. Sau că avea poate să moară într-un accident sau să fie împuşcat de vreun

[35] Personaj fictiv, mascota companiei americane General Mills (n.tr.).

agent de poliţie care o căuta pe ea. Şi atunci, ea avea să moară de sete. Mary Beth îşi aminti de un proiect în care ea şi asistentul său fuseseră implicaţi: o societate istorică din Carolina de Nord sponsorizase deshumarea unui mormânt din secolul al XIX-lea, cu scopul de a face analize ADN pentru a afla dacă rămăşiţele aparţineau unui urmaş al lui Sir Francis Drake, după cum susţinea o legendă urbană. Dar, spre oroarea ei, când capacul sicriului fusese deschis, oasele mâinilor cadavrului erau ridicate şi existau urme de zgârieturi în interior. Omul fusese îngropat de viu.

Cabana aceasta să fi fost sicriul ei? Şi nimeni…

Ce a fost asta? Uitându-se pe fereastra din faţă, i se păru că vede ceva mişcându-se la marginea pădurii în depărtare. Printre tufişuri şi frunze, i se păru că zăreşte un bărbat. Judecând după hainele lui şi pălăria cu borul larg care păreau negre şi pentru că avea un aer încrezător, îşi zise că arăta ca un misionar în sălbăticie.

Dar stai… chiar era cineva acolo? Sau erau doar umbrele de pe copaci? Nu putea să îşi dea seama.

— Aici! strigă ea.

Dar fereastra era închisă ermetic şi, chiar dacă ar fi fost deschisă, nu ar fi avut cum să îi audă ţipătul spart de la o asemenea distanţă.

Îşi luă rucsacul, sperând că încă mai are în el fluierul pe care, grijulie, mama ei i-l cumpărase pentru protecţie. Pe Mary Beth o amuzase ideea – un fluier să te apere de viol în Tanner's Corner? – dar acum îl căuta disperată.

Doar că fluierul dispăruse. Poate că Garrett îl găsise şi îl luase când ea zăcea inconştientă pe salteaua pătată de sânge. Oricum, strigase după ajutor – cât de tare putuse, cu toate că avea gâtul uscat. Mary Beth apucă unul dintre borcanele pline cu insecte, gândindu-se să îl spargă de geam. Îl trase în spate de parcă ar fi fost un jucător de baseball. Apoi îşi coborî mâna. Nu! Misionarul plecase. În locul unde stătuse înainte se afla doar un trunchi negru de salcie, iarbă şi un dafin care se legăna în vântul fierbinte.

Poate doar *asta* văzuse.

Poate nici nu fusese cineva acolo.

Pentru Mary Beth McConnell – transpirată, speriată, moartă de sete – adevărul şi minciuna se împleteau acum şi toate miturile pe care le studiase, referitoare la zona aceasta sinistră din Carolina de Nord păreau reale. Poate Misionarul nu fusese decât un alt personaj imaginar, ca şi Domniţa lacului Drummond.

Ca şi celelalte stafii din Great Dismal Swamp.

Ca şi Căprioara Albă din legenda indiană, care se potrivea alarmant de bine cu situaţia în care se afla.

Cu capul zvâcnind de durere, ameţită de căldură, Mary Beth se întinse pe canapeaua prăfuită şi închise ochii privind viespile planând pe lângă şi apoi intrând în cuib, steagul victoriei lui Garrett.

Lydia simţi fundul apei sub picioare şi se împinse înapoi la suprafaţă.

Înecându-se, scuipând apa, se trezi într-o baltă mlăştinoasă, la câţiva metri depărtare de moară. Cu mâinile în continuare legate la spate, se zbătu să îşi revină, tresărind de durere. Era posibil să îşi fi scrântit sau rupt glezna într-una din pedalele roţii hidraulice. Dar aici apa avea aproape doi metri adâncime şi, dacă nu ar fi dat din picioare, s-ar fi înecat.

Durerea din gleznă era cruntă, dar Lydia se chinui să iasă la suprafaţă. Îşi dădu seama că, atunci când lua mult aer în piept şi se întorcea pe spate, putea să plutească şi să îşi ţină faţa afară din apă, în timp ce înota folosindu-şi piciorul sănătos.

Avansase vreo jumătate de metru, când simţi ceva alunecos pe ceafă, care i se încolăci apoi în jurul capului şi se îndreptă către faţă. „Şarpe!" îşi spuse disperată. Îşi aminti de un caz pe care îl avusese în camera de urgenţe luna trecută – un bărbat care fusese muşcat de un mocasin de apă, cu mâna umflată înfiorător de la venin; era

înnebunit de durere. Se răsuci, şi şarpele îi alunecă peste gură. Ţipă. Dar cu plămânii goi şi fără să se mai poată menţine la suprafaţa apei, se scufundă şi începu să se sufoce. Apoi pierdu urma şarpelui. „Unde era? Unde?" se gândi ea disperată. O muşcătură pe faţă putea să o orbească. Sau, dacă îi muşca jugulara sau carotida, putea să o ucidă.

Unde? Era peste ea? Gata să atace?

„Te rog, te rog, te rog, ajută-mă", îl implora ea pe îngerul ei păzitor.

Şi poate că îngerul o auzi. Pentru că atunci când scoase din nou capul la suprafaţă, şarpele nu mai era nicăieri. În sfârşit, atingea mâlul de pe fundul apei cu vârful şosetei – pantofii şi-i pierduse atunci când sărise. Se opri, îşi recăpătă suflarea şi încercă să se calmeze. Apoi încet, se chinui să urce până la ţărm, pe malul abrupt, mocirlos şi plin de frunze putrezite, care o încetinea din greu. Cu fiecare pas înainte, era trasă doi înapoi. „Fii atentă la noroiul din Carolina îşi reaminti ea; te prinde ca nisipul mişcător."

Exact în momentul când ieşi din apă, auzi un foc de armă şuierând în apropiere.

„Doamne, Garrett are o puşcă! Trage după mine!"

Căzu înapoi în apă şi se scufundă. Rămase acolo cât putu, dar într-un final trebui să iasă după aer. Şi atunci, auzi coada unui castor lovind a doua oară apa. Animalul o zbughi spre barajul său imens de vreo şaizeci de metri lungime. Îi veni să râdă isteric de alarma falsă, dar reuşi să se controleze.

Apoi se împiedică de ierburile şi noroiul de pe mal şi se întinse gâfâind şi scuipând apă. Îşi trase răsuflarea şi după cinci minute se ridică în capul oaselor şi se uită în jur.

Garrett nu era nicăieri. Încercă să se ridice în picioare, să îşi elibereze mâinile, dar banda izolatoare nu cedă, în ciuda faptului că se udase. Putea să vadă coşul ars al morii de unde se afla. Privi în jur şi se gândi pe ce cărare să o ia ca să ajungă acasă, la sud de

Paquo. Nu era atât de departe; curentul nu o dusese departe de moară.

Dar nu era în stare să se mişte.

Era paralizată de frică, de situaţia sa disperată.

Apoi se gândi la serialul preferat de la televizor – *Atingerea îngerilor* – şi îşi aminti ce se întâmplase ultima dată când îl văzuse. De îndată ce se terminase episodul şi începuse publicitatea, uşa casei se deschisese şi prietenul ei intrase înăuntru cu şase sticle de bere. Venea pe la ea foarte rar şi Lydia fusese încântată. Petrecuseră împreună două ore minunate. Îşi dădu seama că îngerul ei îi oferise amintirea ca să nu uite că întotdeauna există speranţă, în special atunci când o aştepţi mai puţin.

Agăţându-se cu disperare de gândul acesta, Lydia se ridică anevoie în picioare şi începu să-şi croiască drum printre plantele de mlaştină. Auzi din apropiere un sunet gutural. Un mârâit slab. Ştia că sunt pisici sălbatice aici. Urşi şi porci mistreţi, de asemenea. Lydia se îndrepta încrezătoare spre potecă, ca şi cum ar fi fost la serviciu, împărţind pastilele şi înveselindu-i pe pacienţi.

Jesse Corn găsi o pungă.

— Aici! Uitaţi! Am găsit ceva. Un sac de iută.

Sachs coborî pe o pantă abruptă până la Jesse, care îi indica o zonă unde calcarul fusese dinamitat. Putea să vadă urmele unde fusese introdus explozibilul în piatră. Nu era de mirare că Rhyme găsise atâta nitrat; toată zona era un câmp imens de demolare.

Se apropie de Jesse, care stătea lângă un sac.

— Rhyme, mă auzi? rosti Sachs în telefon.

— Continuă. E mult bruiaj, dar te aud.

— Am găsit un sac, îi spuse. Apoi se uită la Jesse. Cum i-ai spus?

— Sac de iută. Împletit. Asta e pânză din zona asta.

Ea continuă discuţia cu Rhyme.

— E un sac vechi din pânză de iută. Pare să aibă ceva înăuntru.

— L-a lăsat Garrett aici? întrebă Rhyme.

Sachs se uită la solul pietros.

— Urmele de aici sigur sunt ale lui Garrett şi ale Lydiei. E o pantă care duce către moară.

— Să mergem după ei, spuse Jesse.

— Nu încă, răspunse Sachs. Trebuie să vedem ce e cu sacul.

— Descrie-l! ordonă criminalistul.

— Pânză. Şaptezeci pe nouăzeci de centimetri. Nu pare să aibă multe înăuntru. E închis. Nu legat la gură, doar răsucit.

— Deschide-l cu atenţie. Adu-ţi aminte de capcane.

Sachs se uită înăuntrul sacului cu grijă.

— E totul în ordine, Rhyme.

Lucy şi Ned ajunseră şi ei, şi toţi patru se uitară la sac ca şi cum ar fi fost un cadavru.

— Ce e înăuntru?

Sachs îşi trase mănuşile sale de latex, înmuiate de soare. Imediat mâinile începură să îi transpire din cauza căldurii.

— Sticle goale de apă. Marca Deer Park. Nu sunt etichete cu preţul pe ele. Ambalaje de la două pachete de unt de arahide Planters şi chipsuri cu brânză. Vrei codurile de bare pentru ele ca să verifici de unde au fost aduse?

— Dacă am avea o săptămână la dispoziţie aş vrea, murmură Rhyme. În cazul ăsta, nu are rost să te oboseşti cu asta. Mai spune-mi despre sac.

— E ceva scris pe el. Dar e prea şters să îmi dau seama ce e. Voi ce ziceţi? Sachs se uită la ceilalţi.

Niciunul nu putu să vadă clar.

— Ai idee ce a fost înainte în sac? întrebă Rhyme.

Sachs ridică sacul şi îl mirosi.

— E mucegăit. Sigur a stat într-un spaţiu închis multă vreme. Nu îmi dau seama ce a fost înainte în el. Sachs întoarse sacul pe dos şi îl bătu tare cu palma. Câteva boabe zbârcite de porumb căzură pe jos.

— Porumb, Rhyme.

— Numele meu, râse Jesse[36].

— Sunt ferme pe aici? întrebă Rhyme.

Sachs îi întrebă pe ceilalţi trei.

— Lăptării sunt, dar ferme deloc, răspunse Lucy, uitându-se la Ned şi la Jesse, care încuviinţară.

— Dar vacile sunt hrănite cu porumb, continuă Jesse.

— Sigur, răspunse Ned. Mă gândesc că poate să fie de la vreun magazin de pe undeva. Sau de la vreun depozit.

— Ai auzit, Rhyme?

— Nutreţ şi grâne. O să le spun lui Ben şi lui Jim Bell să vadă despre ce e vorba. Altceva, Sachs?

Sachs se uită la palmele sale. Se înnegriseră. Apoi întoarse sacul pe dos.

— E puţin pârlit, Rhyme. Nu a ars sacul, dar a stat în ceva ce a ars.

— Ai idee ce ar putea să fie?

— Bucăţi de cărbune, deci mă gândesc că lemn.

— Bine, răspunse el. Trec asta pe listă.

Sachs cercetă apoi urmele lui Garrett şi ale Lydiei.

— Mergem după ei, îi spuse lui Rhyme.

— Te sun când mai aflu ceva.

Sachs se întoarse la echipa sa.

— Înapoi spre vârf. Apoi simţi durerea din genunchi şi se uită înspre marginea de sus a stâncii unde se afla cariera.

— Nu părea aşa de înaltă când am ajuns aici.

— Ah, stai liniştită, asta e o regulă – stâncile sunt întotdeauna de două ori mai înalte atunci când le urci faţă de când le coborî, răspunse Jesse Corn, responsabilul cu aforismele din grup, în timp ce o lăsă cu politeţe să treacă în faţa lui ca să urce poteca abruptă.

---

[36] *Corn* în engleză înseamnă „porumb”.

14

Lincoln Rhyme ignoră o musculiţă sclipitoare, colorată în negru şi verde, care zburătăcea pe lângă el, şi se uită la ultimul tabel cu dovezi.

GĂSITE LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CARIERA DE CALCAR

Sac vechi din pânză – nu se poate citi inscripţia de pe el
Porumb – nutreţ şi grâne?
Urme de cărbune pe sac
Apă marca Deer Park
Chipsuri cu brânză marca Planters

Dovezile ciudate sunt de regulă şi cele mai bune. Rhyme se simţea cel mai bine la locul unei crime atunci când găsea ceva complet neidentificabil. Pentru că asta însemna că, în cazul în care ar fi *putut* să identifice dovada, ar fi găsit imediat şi sursele. Dar aceste mostre – dovezile pe care Sachs le găsise la mină – erau banale. Dacă ar fi putut să citească ce scria pe sac, atunci ar fi putut continua. Dar nu avea cum. Dacă apa şi biscuiţii ar fi avut etichete cu preţul pe ele, ar fi putut ajunge la magazinele de unde fuseseră cumpăraţi şi probabil vreun vânzător l-ar fi putut recunoaşte pe Garrett şi ar fi putut da informaţii utile cu privire la el. Dar nu aveau. Şi lemnul ars? Asta ar fi condus la fiecare grătar făcut în Paquenoke. Inutil.

Porumbul, în schimb, putea să fie folositor – Jim Bell şi Steve Farr vorbeau chiar în acest moment la telefon, sunând la centrele de distribuţie pentru nutreţ şi grâne, dar Rhyme se îndoia că

funcţionarii de acolo ar fi spus mai mult decât: „Da. Vindem porumb. În saci din pânză. Ca toată lumea".

La naiba! Era complet pierdut în locul ăsta. Avea nevoie de săptămâni – luni – să ajungă să îl simtă cum trebuie.

Dar, evident, nu avea la dispoziţie aşa mult timp.

Se uită rapid la tabel.

GĂSITE LA SCENA PRINCIPALĂ A CRIMEI –
BLACKWATER LANDING

Şerveţel plin de sânge
Calcar
Nitraţi
Fosfaţi
Amoniac
Detergent
Camfen

Nu mai avea ce să deducă de aici.

„Înapoi la cărţile despre insecte", îşi spuse.

— Ben, dă-mi cartea aia de acolo – *Lumea în miniatură.* Vreau să mă uit mai atent la ea.

— Da, dom'le, răspunse absent tânărul, uitându-se la tabelul cu dovezi. O ridică şi o ţinu astfel încât Rhyme să poată citi.

Ben ţinu cartea pentru câteva secunde la nivelul pieptului lui Rhyme, care se uita încruntat la Ben. Tânărul se trase în spate brusc, dându-şi seama că îi dă ceva unui om care nu avea cum să o ţină în braţe.

— Vai de mine, domnule Rhyme… uitaţi, se scăpă Ben, roşind tot. Îmi pare atât de rău. Nu mă gândeam, domnule. Vai de mine, ce prost sunt! Chiar…

— Ben, replică Rhyme, taci dracului din gură.

Bărbatul clipi şocat. Apoi înghiţi în sec. Lăsă mai jos cartea care părea micuţă în mâinile sale masive.

— A fost un accident, domnule. V-am spus că…

— Taci. Din. Gură.

Ben îl ascultă. Închise gura, se uită prin cameră după un ajutor pe care nu îl găsea. Thom stătea tăcut cu spatele la perete, cu braţele încrucişate, evident nedorind să se implice în calmarea spiritelor.

Rhyme continuă să mormăie gutural:

— Scoate-ţi morcovul din fund. Deja m-am săturat. Nu mai tremura atâta.

— Să tremur? Încercam să mă comport normal cu cineva care… adică…

— Nu, nu asta încercai. Încercai să îţi dai seama cum să scapi naibii de aici fără să te uiţi la mine mai mult decât trebuie şi fără să te stresezi prea mult.

Ben înlemni.

— Domnule, nu cred că sunteţi prea corect.

— Rahat. Ar fi timpul să îmi dau jos mănuşile… râse Rhyme cu răutate. Cum îţi place metafora *asta?* Eu, să îmi dau jos mănuşile. Ceva ce nu o să pot face prea curând, nu-i aşa?… Cum îţi sună gluma *asta* de handicapat?

Ben îşi dorea cu disperare să evadeze cumva – să iasă pe uşă – dar parcă prinsese rădăcini în pământ.

— Nu sunt contagios, izbucni Rhyme. Crezi cumva că o să iei asta de la mine? Nu merge aşa. Tu te învârţi pe aici de parcă dacă ai respira acelaşi aer cu mine, tu o *să fii* scos din cameră într-un scaun cu rotile. La dracu', ţi-e frică să te uiţi la mine, să nu cumva să ajungi ca mine.

— Nu e adevărat!

— Nu e? Eu zic că e… Cum de te îngrozesc aşa de tare?

— Nu mă îngroziţi, strigă Ben. Nici gând!

— Ba da, se înfurie şi mai tare Rhyme. Te *îngrozeşte* să stai în aceeaşi cameră cu mine. Eşti un laş nenorocit.

Bărbatul se aplecă către Rhyme, tremurând, şi îi strigă:

— Mai du-te-n mă-ta, Rhyme! Se opri o secundă nebun de furie, şi apoi continuă: Am venit aici ca să-i fac o favoare mătuşii mele. Mi-am dat peste cap tot orarul şi nici măcar nu sunt plătit pentru asta. Te ascult cum dai ordine aici de parcă ai fi stăpân. Adică, nici nu ştiu cine te crezi, domnule…

Vocea i se stinse, se uită chiorâş la Rhyme, care râdea în hohote.

— Ce e? izbucni Ben. De ce naiba râzi?

— Vezi cât de uşor e? îl întrebă Rhyme, chicotind.

Thom se chinuia şi el să nu zâmbească.

Respirând din greu şi stând ţeapăn, Ben se şterse la gură. Nervos, dar grijuliu.

— La ce te referi? Ce e aşa de uşor?

— Să mă priveşti în ochi şi să îmi spui că sunt un imbecil, continuă Rhyme calm. Ben, eu sunt la fel ca toată lumea. Nu îmi place când oamenii se poartă cu mine de parcă aş fi o păpuşă de porţelan. Şi ştiu sigur că ei nu vor să îşi facă griji că mă pot răni.

— M-ai păcălit! Ai spus toate lucrurile alea doar să mă fraiereşti.

— Să spunem mai bine că am făcut-o ca să putem să ne înţelegem mai bine. Rhyme nu era prea sigur că Ben va putea ajunge vreodată ca Henry Davett – un om căruia îi pasă doar de suflet şi ignoră materialul. Dar măcar reuşise să îi dea un brânci tânărului în direcţia bună.

— Ar trebui să ies acum pe uşă şi să nu mă mai întorc.

— Mulţi oameni ar face asta, Ben, dar am nevoie de tine. Te pricepi. Ai talent la criminalistică. Acum, haide, am spart gheaţa. Să ne întoarcem la lucru.

Ben începu să monteze cartea *Lumea în miniatură* în cadrul aparatului de citit. În timp ce se uita la Rhyme, se gândi la ceva.

— Spui că sunt mulţi oameni care te privesc în faţă şi te înjură?

Rhyme, care studia coperta, se uită cu întârziere la Thom, care îi răspunse tânărului:

— Ah, sigur. Dar asta doar după ce îl cunosc mai bine.

Lydia era tot la doar vreo sută de metri de moară.

Se deplasa cât de repede putea pe poteca eliberatoare, dar glezna îi zvâcnea de durere şi o încetinea considerabil. De asemenea, trebuia să se mişte încet, fără să facă zgomot – şi pentru a face asta, avea nevoie de mâini. Dar ca unii dintre pacienţii săi de la spital, cu probleme cerebrale, echilibrul îi era limitat şi reuşea doar să se împiedice întruna şi să facă mult mai mult zgomot decât era nevoie.

Se învârti într-un cerc larg în jurul morii. Se opri. Garrett nu era pe nicăieri. Niciun sunet nu se auzea, în afară de şuieratul pârâului care se revărsa în mlaştină.

Încă cinci paşi. Apoi zece.

„Haide îngerule, gândi ea. Mai rămâi cu mine un pic. Ajută-mă să trec prin asta. Te rog… câteva minute şi o să ajungem acasă în siguranţă."

„Doamne, ce doare!" Se întrebă dacă nu cumva îşi rupsese un os. Glezna îi era umflată şi ştia că, dacă era vorba de o fractură, mersul forţat nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Pielea i se învineţea din ce în ce mai tare – vase de sânge sparte. Putea face septicemie… cangrenă, amputare. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, ce ar fi zis prietenul ei? Ar fi părăsit-o, gândi ea. Relaţia lor nu se putea numi serioasă – cel puţin din partea lui. În plus, ştia din experienţa ei de la oncologie cum oamenii începeau să se îndepărteze de pacienţii desfiguraţi.

Se opri şi ascultă, apoi se uită în jur. Oare Garrett fugise? Poate renunţase la ea şi se întorsese în Outer Banks să fie cu Mary Beth?

Lydia continuă să înainteze înspre cărarea care ducea înapoi la carieră. Odată ce o găsi, trebui să păşească atent, ştiind de capcana cu amoniac. Nu îşi mai amintea exact unde o amplasase.

Încă vreo zece metri… şi acolo o aştepta cărarea care o ducea acasă.

Se opri iarăşi şi ascultă. Nimic. Observă un şarpe închis la culoare, care stătea la soare pe o buturugă de cedru bătrân. „Adio", îşi spuse ea. Mă întorc acasă.

Lydia porni înainte.

Şi exact atunci, mâna lui Insect Boy se iţi printre ramurile unui arbust şi o prinse de glezna sănătoasă. Dezechilibrată, fără să îşi poată folosi mâinile, Lydia nu putu decât să se întoarcă într-o parte astfel încât să poată să cadă în fund. Ţipătul ei trezi şarpele care dispăru.

Garrett se urcă peste ea, ţintuind-o la pământ, cu faţa roşie de furie. Trebuia să o fi pândit vreo cincisprezece minute, tăcut, nemişcat, până ce fata s-a apropiat suficient. Ca un păianjen aşteptându-şi prada.

— Te rog, murmură Lydia, abia respirând din cauza şocului şi îngrozită că fusese trădată de îngerul ei păzitor. Nu mă răni…

— Taci din gură, şopti el furios, uitându-se în jur. Aproape că mi-am pierdut răbdarea cu tine.

O smuci violent. Ar fi putut să o ia de mână sau să o rostogolească pe spate ca să o ridice. Dar nu asta urmărise. O prinse de la spate, mâinile lui peste sânii ei, şi o ridică în picioare. Simţi trupul său încordat cum se freacă dezgustător de spatele şi de fundul ei. După câteva secunde, care durară cât o veşnicie, îi dădu drumul, dar o prinse de mână cu degetele sale osoase şi o trase înspre moară, neluând în seamă văicărelile fetei. Se opri doar o singură dată din drum, atunci când examină un şir de furnici care îşi cărau ouăle de-a latul potecii.

— Să nu le răneşti, murmură el şi se uită cu atenţie la picioarele ei, voind să se asigure că îl ascultă.

Aparatul întoarse o altă pagină din *Lumea în miniatură* cu un sunet care îi amintea lui Rhyme de un măcelar care-şi ascuţea cuţitul. Cartea, judecând după starea în care era, părea să fie preferata lui Garrett.

> Insectele sunt nişte supravieţuitori fantastici. De exemplu, o anumită specie de molie de culoare albă, în zone industriale precum, Manchester, Anglia, şi-a schimbat culoarea în negru, astfel încât să se poată camufla cu funinginea de pe scoarţa copacilor, reducând riscul de a fi atacată de prădători.

Rhyme mai întoarse câteva pagini apăsând cu degetul inelar tasta de control. Citea pasajele subliniate de Garrett. Paragraful de deasupra pasajului cu leul furnicilor salvase echipa de căutare de una dintre capcanele băiatului şi Rhyme încercă să mai găsească şi alte indicii în carte. Ben Kerr, specializat în psihologia vietăţilor marine îi spusese că oamenii se inspiră de multe ori din comportamentul animalelor – în special când e vorba de instincte de supravieţuire.

> Călugăriţele îşi freacă aripile de abdomen, producând un zgomot incredibil, care îi dezorientează pe cei care le urmăresc. De asemenea, călugăriţele mănâncă orice creatură mai mică decât ele, inclusiv păsări şi mamifere…
>
> Se spune că omul a învăţat de la cărăbuşi cum să construiască roata…
>
> Un naturalist pe nume Réamur a descoperit în secolul al XVII-lea că viespile îşi construiesc cuiburi de hârtie din fibră de lemn şi salivă. Asta i-a dat ideea să facă hârtie din celuloză, şi nu din pânză, aşa cum o făceau până atunci producătorii de hârtie…

Dar era ceva relevant pentru caz în toate acestea? Era ceva care ce ar fi putut ajuta la găsirea celor doi pe un teren de o sută cincizeci de kilometri pătraţi de pădure şi mlaştini?

> Simţul olfactiv este foarte dezvoltat la insecte. Pentru ele este un simţ multidimensional. De fapt, ele „percep" mirosurile şi le folosesc în multe situaţii. Pentru a învăţa, pentru a explora mediul, pentru a comunica. Atunci când o furnică găseşte hrană, ea se întoarce la muşuroi lăsând în urmă o dâră de miros, atingând sporadic solul cu abdomenul. Alte furnici o iau pe aceeaşi rută ca să ajungă la hrană. Ele ştiu în ce direcţie să meargă datorită mirosului care le ghidează ca nişte săgeţi indicatoare. De asemenea, simţul olfactiv al insectelor le semnalează apropierea duşmanilor. Cum insectele pot detecta un miros de la kilometri, rareori sunt luate prin surprindere de inamicii lor…

Şeriful Jim Bell intră grăbit în cameră. Un zâmbet flutură pe faţa lui îngrijorată.

— Tocmai am aflat veşti de la o asistentă de la spital. Ed pare să îşi revină din comă, şi a şi vorbit un pic. Doctorul său o să sune în câteva minute. Sper să aflăm ce a vrut să zică prin „măsline" şi dacă a văzut ceva anume pe harta din adăpost.

În ciuda faptului că de regulă nu avea încredere în martori, Rhyme îşi dădu seamă că i-ar fi de folos spusele lui Ed. Dezorientarea şi senzaţia de „peşte pe uscat" apăsau greu pe umerii săi.

Bell începu să se plimbe prin laborator, uitându-se plin de speranţă la uşă ori de câte ori auzea paşi care se apropiau.

Lincoln Rhyme se întinse din nou sprijinindu-şi capul pe tetiera scaunului cu rotile. Se uită iarăşi la tabelul cu dovezi, apoi la hartă şi la carte. Toate acestea în timp ce o muscă neagră-verzuie

zburătăcea disperată prin cameră, părând să fie în aceeaşi stare de spirit ca şi el.

Un animal din apropiere ţâşni pe potecă şi dispăru în tufişuri.

— Ce a fost aia? întrebă Sachs, arătând în direcţia de unde venise sunetul. Animalul i se păru o combinaţie între un câine şi o pisică maidaneză.

— O vulpe cenuşie, răspunse Jesse. Sunt rar întâlnite. Totuşi, adevărul e că nici eu nu merg prea des la nord de Paquo.

Se mişcară încet, în timp ce încercau să urmeze indicaţiile vagi cu privire la drumul parcurs de Garrett. Toate acestea, cu ochii în patru după capcane şi ambuscade care puteau surveni în orice clipă.

Sachs îşi aminti de presimţirea avută şi care o bântuia încă de dimineaţă, de când trecuse pe lângă locul unde fusese înmormântat copilul. Lăsaseră în urmă pinii şi ajunseră într-o altă zonă de pădure. Copacii semănau cu speciile pe care le întâlneai mai degrabă într-o junglă tropicală. Lucy o lămuri că erau arbori tupelo, chiparoşi bătrâni şi cedri. Toţi erau uniţi de o pânză de muşchi şi de lujeri care absorbea sunetele şi îi accentuau senzaţia de claustrofobie de care suferea. Pământul era plin de ciuperci şi de mucegai, şi de băltoace acoperite cu spumă. În aer plutea un iz de putrefacţie.

Sachs se uită la pământul bătătorit şi apoi la Jesse.

— Suntem la kilometri întregi depărtare de oraş. Cine a făcut cărările astea?

Jesse ridică din umeri.

— În mare parte rău-platnicii.

— Cum adică? întrebă ea, amintindu-şi că şi Rich Culbeau folosise termenul.

— Ştii tu, cei care nu îşi plătesc datoriile la timp. Nişte nenorociţi de contrabandişti puştani, localnici, drogaţi.

Ned Spoto luă o gură de apă şi zise:

— Primim telefoane câteodată: că s-au auzit împuşcături aici, că a ţipat cineva, strigăte după ajutor, semnale luminoase ciudate, chestii de genul ăsta. Doar că atunci când ajungem la locul faptei, nu găsim nimic… nu tu cadavru, nu tu infractor, niciun martor. Uneori mai găsim o urmă însângerată, care nu ne duce nicăieri. Venim – trebuie să facem asta – dar nimeni din departament nu se aventurează aici neînsoţit.

— Te simţi altcumva aici, continuă Jesse. Te simţi ca şi cum – o să sune ciudat – nu se pune preţ pe viaţă aici. E altfel. Mai degrabă aş aresta doi puşti înarmaţi şi ameţiţi de droguri care dau o spargere la o prăvălie decât să vin aici. Chestia e că aici nu există reguli. Cam trebuie să ştii la ce să te aştepţi. În locul ăsta… Apoi ridică din umeri.

Lucy încuviinţă.

— E adevărat. Nici regulile normale nu se aplică nimănui care se află la nord de Paquo. Sau noi, sau ei. Aici poţi să împuşti pe cineva înainte să îi citeşti drepturile şi totuşi să nu ai remuşcări. E greu de explicat.

Lui Sachs nu îi plăcea conversaţia. Dacă ceilalţi ajutori de şerif nu ar fi fost serioşi în ceea ce spuneau, ar fi părut că ar fi vrut să o sperie pe ea, o fată de la oraş.

Într-un final se opriră într-un loc unde poteca se ramifica în trei direcţii. Înaintară vreo cincizeci de paşi pe fiecare, dar nu găsiră niciun indiciu cu privire la drumul ales de Garrett şi de Lydia. Se întoarseră la răscruce.

Îşi aminti de cuvintele lui Rhyme. „Fii atentă, Sachs, dar mişcă-te repede. Nu cred că avem mult timp la dispoziţie."

„Mişcă-te repede…"

Dar nu aveau nicio idee pe unde trebuiau să meargă şi Sachs se uita în jur gândindu-se că nici măcar Lincoln Rhyme nu ar fi putut să îşi dea seama pe unde trebuia să o ia.

Telefonul mobil sună şi Lucy, şi Jesse se uitară la ea plini de speranţă. Şi Sachs spera acelaşi lucru. Poate că Lincoln Rhyme avea vreo idee pe unde să o ia.

Sachs răspunse şi îl ascultă pe criminalist, apoi încuviinţă. Respiră adânc şi se uită la cei trei ajutori de şerif.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jesse Corn.

— Lincoln şi cu Jim tocmai au vorbit cu cei de la spital. Se pare că Ed Schaeffer s-a trezit şi a spus: „Îmi iubesc copiii", apoi a murit… Ei crezuseră că încerca să spună ceva referitor la Olive Street[37], dar se pare că încerca să zică „îi iubesc". Asta a fost tot ce a putut să rostească. Îmi pare foarte rău.

— Isuse, murmură Ned.

Lucy îşi plecă fruntea şi Jesse îşi trecu braţul peste umerii ei.

— Ce facem acum? întrebă el.

Lucy se uita în jos. Sachs putea să îi vadă ochii plini de lacrimi.

— O să îl prindem pe băiatul ăla, asta o să facem, spuse ea pe un ton ferm. O să alegem drumul cel bun şi o să mergem până când îl găsim. Şi o să ne mişcăm repede. Îţi convine aşa? se întoarse către Sachs, care nu avea nimic împotrivă să-i cedeze temporar comanda.

— Sigur că da.

[37] Pronunţia *Olive Street* în engleză e similară cu pronunţia *I love them* care înseamnă „îi iubesc" (n.tr.).

15

Lydia văzuse privirea aceasta în ochii bărbaţilor de prea multe ori.

Nevoie. Dorinţă. Foame.

Uneori o „mâncărime", alteori o expresie stupidă a dragostei.

Tânăra masivă, cu păr sârmos, cu faţa ciupită de vărsat, credea că nu are ce să le ofere bărbaţilor. Dar, de asemenea, ştia că, măcar pentru câţiva ani, urmau să ceară doar un lucru de la ea şi se hotărâse acum multă vreme că trebuia să exploateze acea puţină putere pe care o avea ca să răzbată în viaţă. Şi Lydia Jonansson juca acum pe terenul ei.

Se întoarseră în biroul întunecat din moară. Garrett stătea aplecat peste ea, cu părul ud şi lucios de sudoare. Erecţia lui era vizibilă prin pantalonii largi.

Privirea îi alunecă înspre pieptul fetei, unde uniforma ei transpirată se rupsese atunci când se aruncase în ecluză (sau oare o rupsese el atunci când o prinsese pe potecă?), iar breteaua de la sutien îi plesnise (sau oare tot el făcuse asta?).

Lydia se depărtă de el, tresărind din cauza durerii din gleznă. Lipită de perete, stând cu picioarele despărţite, urmărea *privirea* aceea a băiatului. Simţi cum repulsia pune stăpânire pe ea.

Şi totuşi se gândea: „Să îl las?"

Era tânăr. Sigur avea să termine repede şi atunci s-ar fi sfârşit. Poate apoi ar fi adormit, şi atunci ea i-ar fi găsit cuţitul şi s-ar fi dezlegat. Apoi l-ar fi imobilizat şi *legat* cu bandă izolatoare.

Dar mâinile lui roşii şi ciolănoase, faţa lui umflată aproape de obrazul ei, respiraţia dezgustătoare şi mirosul oribil… Cum putea să îi facă faţă? Lydia îşi închise ochii pentru o secundă. Murmură o rugăciune la fel de ineficientă ca un fard de ochi ieftin.

Iar îngerii din apropiere rămaseră tăcuţi şi nu o ajutară să ia o decizie.

Trebuia doar să îi zâmbească. Ar fi sărit imediat pe ea. Sau putea să i-o sugă… Nu ar fi însemnat nimic.

„Trage-mi-o repede şi hai să ne uităm la un film după…" Aşa glumea ea cu prietenul ei. Îl întâmpina în uşă, îmbrăcată în lenjeria roşie pe care o comandase de la Sears, îl îmbrăţişa şi îi şoptea vorbele acelea în ureche.

„Fă asta, îşi spuse ea, şi poate reuşeşti să scapi."

„Dar nu pot!"

Ochii lui Garrett erau pironiţi asupra sa şi o cercetau amănunţit. Scula lui nu putea să o chinuie mai mult decât o făceau ochii lui roşii chiar în acel moment. Isuse, nu era doar o insectă – era un mutant parcă desprins dintr-una din cărţile de groază ale Lydiei, un mutant pe care Dean Koontz sau Stephen King l-ar fi putut închipui.

Se juca cu unghiile.

Se uita acum la picioarele ei moi şi catifelate… punctul ei forte, după cum îi plăcea ei să creadă. Garrett izbucni.

— De ce plângi? E vina ta că te-ai lovit. Nu trebuia să fugi. Lasă-mă să văd.

Se uită atent la glezna ei umflată.

— E în regulă, spuse repede Lydia, dar apoi cu o mişcare aproape involuntară îşi împinse piciorul înspre el.

— Nişte dobitoci de la şcoală mi-au făcut vânt pe dealul din spate de la Mobil Station anul trecut, spuse el. Mi-am scrântit glezna. Arăta cum e la tine acum. M-a durut ca naiba.

„Termină odată cu asta, îşi spuse ea. O să fii atât de aproape de casă."

„Trage-mi-o repede…"

„Nu!"

Dar nu se trase deoparte atunci când Garrett se aşeză în faţa ei. Degetele lui lungi – Dumnezeule, erau imense – se încolăciră în jurul pulpei, apoi o prinseră de gleznă. Tremura. Se uită prin găurile din ciorapii ei albi acolo unde pielea rozalie era vizibilă. Îi examina piciorul.

— Nu ai nicio tăietură. Dar piciorul e negru. Ce s-a întâmplat?

— S-ar putea să fie rupt.

Garrett nu îi răspunse şi nici nu părea s-o compătimească prea tare. De parcă nu dădea doi bani pe durerea care o chinuia. De parcă nu putea să înţeleagă suferinţa unui om. Grija lui era doar un pretext ca să o atingă.

Îşi întinse piciorul mai departe, muşchii ei tremurând din pricina efortului şi îl atinse cu talpa între picioare.

Ochii băiatului se îngustară. Respiră tot mai repede.

Lydia înghiţi în sec.

Îi mişca piciorul. Îl frecă de penisul său, prin pânza udă. Era la fel de tare ca şi lemnul roţii hidraulice de care se lovise atunci când încercase să evadeze.

Mâna lui Garrett avansă pe piciorul ei. Simţi cum unghiile i se agăţau în ciorapi.

Nu…

Da…

Apoi Garrett încremeni.

Îşi lăsă capul pe spate, şi nările îi fremătară. Trase adânc aer în piept. De două ori.

Lydia inhală şi ea mirosul amar. După o secundă recunoscu mirosul de amoniac.

— Rahat, şopti el, cu ochii cât cepele de groază. Cum de ne-au găsit aşa de repede?

— Ce?

Garrett sări în picioare.

— Capcana! Au declanşat-o! O să ajungă aici în zece minute! Cum dracu' au ajuns aşa de repede aici? Se aplecă spre ea, şi fata îi văzu chipul desfigurat de furie şi ură. Ai lăsat ceva pe potecă? Le-ai trimis vreun mesaj?

Lydia se trase înapoi, sigură că urma să o omoare. Părea să-şi fi ieşit din minţi.

— Nu! Jur! Îţi promit!

Garrett înainta spre ea. Lydia se făcu mică, dar băiatul o luă în altă direcţie. Parcă înnebunise şi îşi smulgea sălbatic hainele de pe el. Fata se uită la trupul lui slab şi văzu că era la fel de excitat. Gol puşcă, fugi în colţul camerei. Acolo erau nişte haine împăturite, aşezate pe podea. Se îmbracă cu ele şi îşi puse şi pantofi.

Lydia îşi ridică capul şi se uită pe geamul prin care pătrundea mirosul puternic de amoniac. Deci capcana sa nu fusese o bombă la urma urmei – folosise amoniacul ca pe o armă; se vărsase peste echipa de căutare, arzându-i şi orbindu-i.

Garrett continuă să vorbească în şoaptă:

— Trebuie să o iau pe Mary Beth.

— Nu pot să păşesc, se smiorcăi Lydia. Ce o să îmi faci?

Băiatul îi arătă briceagul şi îi scoase lama. Apoi se îndreptă către ea.

— Nu, nu, te rog…

— Eşti rănită. Nu ai cum să ţii pasul cu mine.

Lydia fixă lama cu privirea. Era murdară şi ciobită.

Garrett se apropie. Lydia începu să plângă.

„Cum ajunseseră atât de repede?" se întrebă din nou Garrett Hanlon, năpustindu-se panicat pe uşa din faţă a morii şi luând-o spre râu.

Duşmanii săi traversaseră drumul de la Blackwater Landing până la moară în doar câteva ore. Era uluit; crezuse că o să le ia cel puţin o zi, dacă nu chiar două până când să îi dea de urmă. Băiatul

se uită înspre cărarea dinspre cariera de calcar. Nimeni. Se întoarse în direcţia opusă şi o luă încetişor pe un drumeag care evita cariera.

Pocnindu-şi unghiile, se întrebă: „Cum, cum, cum?"

„Relaxează-te", îşi spuse. Era timp berechet. După ce sticla cu amoniac se va fi vărsat peste pietre, poliţiştii urmau să se deplaseze ca melcul, cu ochii în patru după alte capcane. În câteva minute urma să ajungă la mlaştină, de unde sigur i-ar fi pierdut urma. Chiar şi cu ajutorul câinilor nu l-ar mai fi găsit. Urma să fie cu Mary Beth în opt ore. El…

Apoi se opri.

Pe marginea potecii era o sticlă goală din plastic. Arăta ca şi cum cineva ar fi aruncat-o acolo. Adulmecă aerul, ridică sticla şi inspiră. Amoniac!

Îi veni în minte imaginea unei muşte prinse în pânza unui păianjen. „Rahat! gândi el. M-au păcălit!"

Apoi se auzi vocea unei femei:

— Rămâi unde eşti, Garrett!

O roşcată drăguţă, îmbrăcată cu blugi şi într-un tricou negru, ieşi din tufişuri. Ţinea în mână un pistol care era îndreptat spre pieptul lui. Ochii îi fugeau de la briceag la faţa băiatului.

— E aici, strigă femeia. L-am prins! Apoi îşi coborî vocea şi se uită fix în ochii lui. Fă exact ce îţi spun şi nu o să te rănesc. Vreau să arunci briceagul şi să te întinzi cu faţa la pământ.

Dar băiatul nu schiţă niciun gest.

Pur şi simplu rămase în picioare, jucându-se nedumerit cu degetele. Părea speriat şi în acelaşi timp absolut disperat.

Amelia Sachs se uită încă o dată la cuţitul pătat pe care băiatul îl ţinea strâns în palmă. Pistolul ei Smith & Wesson era aţintit tot spre pieptul lui.

Ochii o înţepau de la combinaţia de amoniac şi transpiraţie, şi îşi şterse faţa cu mâneca.

— Garrett… îi vorbi calm. Întinde-te la pământ. Nimeni nu o să te rănească dacă faci ceea ce îţi spunem.

Apoi, de la depărtare, se auzi vocea lui Ned Spoto:

— Am găsit-o pe Lydia! E teafără. Mary Beth nu e aici.

— Unde eşti, Amelia? strigă Lucy.

— Pe cărarea care duce către pârâu, răspunse Sachs. Garrett, aruncă briceagul aici pe pământ! Apoi întinde-te!

Se uită la ea cu precauţie. Pielea lui roşie era umflată şi ochii îi erau umezi.

— Haide, Garrett! Suntem patru în total. Nu ai cum să scapi.

— Cum? întrebă el. Cum m-aţi găsit? Vocea sa era copilăroasă, mult mai subţire decât majoritatea vocilor de băieţi de şaisprezece ani.

Nu îi răspunse că datorită lui Lincoln Rhyme găsiseră capcana cu amoniac şi moara.

Tocmai când o luau în jos pe poteca din mijloc, criminalistul îi sunase.

— Un funcţionar de la o fabrică de nutreţ şi grâne cu care a vorbit Jim Bell, îi informase el, ne-a spus că porumbul nu se utilizează ca nutreţ în zona asta. A spus că probabil vine de la vreo moară cu uium şi Jim ştie de o moară abandonată, care a ars în urmă cu un an. Asta ar explica şi de ce sacul e pârlit.

Bell intervenise şi le explicase celor patru cum să ajungă la moară. Apoi Rhyme mai făcuse câteva precizări:

— Am o idee în legătură cu amoniacul ăla.

Rhyme citise cărţile lui Garrett şi găsise un pasaj subliniat, despre cum se folosesc insectele de miros pentru a simţi pericolele. Îşi dăduse seama că din moment ce amoniacul nu era pentru material explozibil, precum cel găsit la carieră, probabil că Garrett aranjase o capcană care urma să elibereze amoniac. În cazul în care urmăritorii aveau să calce pe firul de undiţă şi să verse amoniacul, băiatul ar fi detectat mirosul şi ar fi putut să fugă.

După ce găsiseră capcana, lui Sachs îi venise ideea să umple o sticlă de apă cu amoniac, să înconjoare moara şi să o împrăştie pe pământ, astfel încât să îl sperie pe băiat.

Şi reuşise să îl sperie.

Dar Garrett continuă să nu-i dea ascultare. Băiatul se uită în jur, apoi o privi în ochi, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă era în stare să îl împuşte.

Se scărpină pe faţă, îşi şterse transpiraţia şi prinse mai bine briceagul în mână, uitându-se disperat în stânga şi în dreapta.

De teamă să nu îl facă să fugă – sau să o atace – Sachs încercă să imite o mamă grijulie.

— Garrett, fă ceea ce îţi spun. Totul o să fie bine. Doar fă ceea ce îţi spun. Te rog!

— Dacă poţi să tragi, fă-o! şopti Mason Germain.

La vreo sută de metri depărtare de ei stătea roşcata aia băgăreaţă din New York, faţă în faţă cu ucigaşul. Mason şi Nathan Groomer se aflau pe culmea unui deal.

Mason stătea în picioare şi Nathan era culcat la pământ, îşi fixase carabina Ruger pe nişte bolovani şi îşi controla respiraţia, exact aşa cum fac vânătorii profesionişti înainte să împuşte vânatul.

— Haide, îl grăbi Mason. Nu bate vântul. Vezi totul clar. Împuşcă-l!

— Mason, băiatul nu *face* nimic.

Apoi îi văzu pe Lucy Kerr şi pe Jesse Corn intrând în spaţiul defrişat unde se aflau Sachs şi Garrett. Cei doi îşi îndreptară pistoalele către băiat.

— L-au prins şi are doar un cuţit micuţ, continuă Nathan. Se pare că o să se predea.

— Nu o să se predea, izbucni Mason Germain, care se mişca nerăbdător. Ţi-am spus că se preface. O să îi omoare de îndată ce nu sunt atenţi. Nu înseamnă nimic pentru tine faptul că Ed Schaeffer a

murit? Steve Farr îl sunase să îi anunţe vestea tristă în urmă cu jumătate de oră.

— Haide, Mason! Sunt la fel de distrus ca toţi. Asta nu are nimic de-a face cu înţelegerea. De altfel, uită-te. Lucy şi Jesse sunt la doi metri de el.

— Ţi-e teamă să nu îi nimereşti pe ei? La naiba, ai putea să nimereşti o monedă de la distanţa asta. Nimeni nu ţinteşte la fel de bine ca tine, Nathan. Trage!

— Eu…

Mason se uită înspre zona unde stăteau cei cinci. Roşcata îşi coborî pistolul şi păşi spre băiat. Garrett ţinea în continuare cuţitul în mână, bălăngănindu-şi capul din faţă în spate.

Femeia mai înaintă.

„Sigur că da, nenorocito, *eşti de mare ajutor.*"

— S-a băgat în calea ta?

— Nu. Dar vreau să spun, continuă Nathan, că nici măcar nu ar trebui să fim aici.

— Nu asta e problema, murmură Mason. Suntem aici. Am autorizaţie să protejez echipa de căutare şi îţi dau ordin să tragi. Ai lăsat siguranţa?

— Da.

— Atunci trage.

Se uită prin luneta carabinei.

Mason privi cum ţeava puştii încremeneşte în timp ce Nathan se uneşte cu arma sa. Mason mai văzuse lucrul acesta înainte – când mergea la vânătoare cu prietenii lui care erau mult mai buni trăgători decât el. Era un lucru sinistru pe care nu îl putea înţelege bine. Arma devine o parte din tine, chiar înainte de a trage, aproape fără a o mai comanda.

Mason aştepta detunătura.

Nicio urmă de vânt. Ţinta era perfectă.

„Trage, trage, trage", era mesajul tăcut al lui Mason.

Dar în loc de pocnetul puştii, auzi un oftat. Nathan îşi lăsă capul în jos.

— Nu pot.

— Dă-mi mie nenorocita aia de puşcă.

— Nu, Mason. Haide.

Dar privirea ajutorului de şerif îl îngheţă pe ţintaş, care se trase la o parte şi îi înmână puşca.

— Câte gloanţe ai pe ţeava? răbufni Mason.

— Eu…

— Câte gloanţe ai pe ţeavă? întrebă Mason încă o dată, în timp ce se aşeza în aceeaşi poziţie în care stătuse mai devreme şi colegul său.

— Cinci. Să nu mi-o iei în nume de rău, Mason, dar nu eşti cel mai bun ţintaş din lume şi sunt trei oameni nevinovaţi în calea ta, şi dacă… Dar vocea i se stinse. Ideea îl îngrozea şi Nathan nu mai continuă.

Adevărat, Mason nu era cel mai bun trăgător din lume. Dar omorâse sute de cerbi. Şi obţinuse punctaje bune la tragerile din Raleigh. Pe lângă asta, ţintaş bun sau nu, Insect Boy trebuia să moară acum.

Mason respiră adânc şi îşi trecu degetul peste trăgaci. Atunci îşi dădu seama că Nathan îl minţise. Siguranţa nu era trasă. Mason apăsă butonul furios şi îşi controlă respiraţia din nou.

„Inspiră, expiră."

Fixă ţinta pe faţa băiatului.

Roşcata se apropie din nou de Garrett şi stătea acum în bătaia puştii.

„Isuse Hristoase, cucoană, *mă încurci!"* Se trase înapoi, dar gâtul ei apăru din nou pe centrul ţintei. Se trase înspre stânga, dar rămase încă în vizor.

„Respiră, respiră."

Mason era prea atent la faţa umflată a lui Garrett ca să îşi mai controleze mâinile care tremurau isteric.

Coborî ţinta spre pieptul lui Garrett.

Poliţista roşcată apăru iarăşi în colimator. Apoi dispăru din nou.

Ştia că trebuia să apese cu blândeţe trăgaciul. Dar ca în multe alte ocazii din viaţa lui, mânia prelua controlul şi decise în locul lui. Apasă trăgaciul.

16

Un dop de pământ zbură în aer în spatele lui Garrett, care ca şi Sachs îşi acoperi urechile cu mâinile, atunci când simţise un glonţ trecând pe lângă ei. O fracţiune de secundă mai târziu se auzi şi bubuitura puştii.

Sachs sări înapoi. Având în vedere intervalul de timp dintre impactul glonţului şi detunătură, îşi dădu seama că nici Lucy, nici Jesse nu trăseseră, ci împuşcătura venise de undeva de la vreo sută de metri în spatele lor. Ajutorii de şerif se uitau şi ei în spate, cu armele pregătite, încercând să vadă cine a tras.

Ghemuindu-se, Sachs se uită la faţa lui Garrett şi îi văzu ochii nedumeriţi şi plini de spaimă. Pentru doar o secundă, Garrett nu mai era un criminal care ucise cu brutalitate un băiat sau un violator care îşi bătuse joc de Mary Beth McConnell. Era un băieţel speriat, care se smiorcăia.

— Cine e? întrebă Lucy. Culbeau?

Se adăpostiră în tufişuri.

— Stai la pământ, Amelia! strigă Jesse. Nu ştim pe cine au în vizor. Ar putea să fie vreun prieten de-al lui Garrett care trage după noi.

Dar Sachs se îndoia. Glonţul îi fusese destinat lui Garrett. Se uită înspre dealurile din apropiere, încercând să-l zărească pe lunetist.

Încă un glonţ trecu pe lângă ei, de data asta la o distanţă mult mai mare.

— Sfântă Fecioară! exclamă Jesse abţinându-se să nu rostească o blasfemie. Uitaţi-vă acolo sus – e *Mason!* Şi Nathan Groomer e cu el.

— E *Germain?* se miră Lucy pe un ton amar, privind şi ea cu ochii întredeschişi înspre deal. Apăsă furioasă butonul de la aparatul său walkie-talkie şi strigă în el lui Germain: Mason, ce dracu' faci? Eşti

acolo sus? Mă auzi?… Centrala. Răspunde, centrala. La naiba, nu am recepţie.

Sachs îşi scoase repede telefonul mobil şi îl sună pe Rhyme, care răspunse imediat. Auzi vocea lui seacă prin difuzor.

— Sachs, l-aţi…

— L-am prins, Rhyme. Dar ajutorul ăla de şerif, Mason Germain, e pe un deal din apropiere şi încearcă să îl împuşte pe băiat. Nu putem să îl contactăm prin radio.

— Nu, nu, nu, Sachs! Nu *poate* să îl omoare. Am mai analizat nivelul de degradare al sângelui de pe şerveţel – Mary Beth era în viaţă noaptea trecută. Dacă Garrett moare, nu o să o găsim niciodată.

Amelia îi strigă ceea ce aflase lui Lucy, dar femeia nu putea îl contacteze pe Mason prin staţie.

Încă un foc. Un bolovan fu spulberat, împroşcându-i cu praf.

— Opriţi-l, se rugă Garrett. Nu, nu… Mi-e frică. Opriţi-l!

Sachs continuă convorbirea cu Rhyme.

— Întreabă-l pe Bell dacă Mason are telefon mobil şi spune-i să îl sune imediat şi să îi ordone să se oprească.

— Bine, Sachs.

Rhyme închise telefonul.

„Dacă Garrett moare, nu o să o găsim niciodată."

Amelia Sachs luă rapid o decizie şi îşi aruncă pistolul, păşind la o palmă de Garrett, punându-se în calea gloanţelor lui Mason. Se gândea: „Până când m-am hotărât să fac asta, poate că Mason a şi apăsat pe trăgaci, şi glonţul o să mă nimerească în spate".

Îşi ţinu respiraţia. Îşi imagină cum glonţul o nimereşte.

O secundă trecu fără împuşcătură.

— Garrett, trebuie să laşi cuţitul din mână.

— Ai încercat să mă omori! M-ai păcălit!

Se întrebă dacă ar fi înjunghiat-o de furie sau de panică.

— Nu. Nu am avut nimic de-a face cu asta. Uită-te, stau în faţa ta. Te protejez. Nu o să tragă din nou.

Garrett îi studie faţa cu atenţie cu ochii săi care clipeau neîntrerupt.

Sachs se întrebă dacă Mason aştepta ca ea să se dea la o parte ca să îl poată nimeri pe Garrett. Era un fapt cert că omul nu ţintea deloc bine şi îşi imagină un glonţ nimerind-o în şira spinării.

„Oh, Rhyme, se gândi ea, eşti aici pentru operaţia aia ca să încerci să fii mai aproape de mine; poate azi o să ajung eu mai aproape de tine…"

Jesse Corn se grăbea să ajungă în vârful dealului, fluturându-şi braţele şi strigând cât putea de tare:

— Mason, nu mai trage! Nu mai trage!

Garrett continuă să se uită atent la Sachs. Apoi îşi aruncă briceagul şi începu să îşi pocnească unghiile.

În timp ce Lucy sărea să îi pună cătuşele, Sachs se întoarse către dealul de unde trăsese Mason. Îl văzu pe acesta stând în picioare şi vorbind la telefon. Se uită la ea, îşi vârî telefonul în buzunar şi coborî.

— La ce dracului te gândeai? izbucni Sachs furioasă.

Se îndreptă direct spre el. Erau despărţiţi doar de câţiva centimetri şi ea era un pic mai înaltă.

— Îţi salvam curul, cucoană, răspunse tăios Mason. Sau poate nu ai observat că avea o armă.

— Mason, interveni Jesse, încerca doar să calmeze lucrurile. L-a convins să se predea.

Dar Amelia Sachs nu avea nevoie de un frate mai mare care să o protejeze.

— Fac treaba asta de ani de zile. Nu mi-ar fi făcut nimic. Singura ameninţare era din partea ta. Puteai să ne împuşti pe *amândoi.*

— Pe dracu', mormăi Mason şi se aplecă înspre ea.

Sachs putea să îi simtă mirosul de mosc al aftershave-ului. Femeia se retrase un pas şi continuă:

— Şi, dacă l-ar fi omorât pe Garrett, Mary Beth sigur ar fi murit sechestrată.

— Mary Beth e moartă! se răsti Mason. Fata aia zace într-o groapă pe undeva şi sigur nu o să îi găseşti trupul niciodată.

— Din analiza sângelui ei, Lincoln a aflat că ieri-noapte era în viaţă, îl informă Sachs.

Urmă un moment de pauză.

— Dar ieri nu e azi, murmură bărbatul.

— Haide, Mason, interveni Jesse. Totul a ieşit cum trebuie.

Dar Mason nu se calmă. Îşi ridică mâinile şi apoi le lăsă să cadă cu zgomot pe coapse. Se uită fix în ochii lui Sachs.

— Nici nu ştiu de ce naiba avem nevoie de tine aici!

— Mason, se vârî în discuţie Lucy Kerr, totul s-a terminat. Nu am fi găsit-o pe Lydia fără ajutorul domnului Rhyme şi al Ameliei. Trebuie să le mulţumim pentru asta. Las-o baltă.

— *Ea* nu o lasă baltă.

— Când cineva mă ia în bătaia puştii trebuie să aibă un motiv al naibii de bun ca să facă asta, răspunse Sachs pe un ton indiferent. Şi chiar nu ai niciun motiv să tragi după băiatul ăla doar pentru că tu nu ai fost în stare să câştigi cazul pe cale legală.

— Nu e treaba ta să îmi zici mie cum să îmi fac datoria. Eu…

— Bine, hai să terminăm odată cu asta, rosti Lucy, şi să ne întoarcem la birou. Avem motive să credem că Mary Beth *nu* e moartă, aşa că trebuie să o găsim.

— Hei! strigă Jesse. Uite elicopterul!

Un elicopter de la centrul medical ateriză în luminişul de lângă moară şi medicii o scoaseră pe Lydia pe o targă; avea o uşoară insolaţie şi o gleznă sucită destul de rău. Femeia fusese aproape isterică la început – Garrett se îndreptase spre ea cu un cuţit şi, deşi nu făcuse decât să taie o bucată de bandă izolatoare ca să o lege la

gură, era în stare de şoc. Reuşi să se calmeze puţin şi să le spună că Mary Beth nu se afla în apropierea morii. Garrett o dusese undeva lângă ocean, în Outer Banks. Nu ştia unde anume. Lucy şi Mason încercaseră să îl facă pe Garrett să vorbească, dar băiatul tăcea mâlc şi privea morocănos în pământ, cu mâinile încătuşate.

Lucy se uită la Mason.

— Tu, Nathan şi Jesse luaţi-l pe Garrett şi duceţi-l până în Easedale Road. O să îi spun lui Jim să trimită o maşină acolo. Unde coteşte Possum Creek[38]. Amelia vrea să cerceteze moara şi eu o să o ajut. Peste o jumătate de oră mai trimiteţi o maşină la Easedale şi pentru noi.

Sachs ar fi putut să-i susţină oricât de mult privirea lui Mason, dar acesta se întoarse către Garrett şi se uită la el cum se uită un călău la un condamnat la moarte.

— Haide. Cătuşele alea sunt puse bine, Jesse?

— Sigur că da, veni răspunsul.

Sachs era bucuroasă că Jesse era cu ei şi că încerca să îl ţină în frâu pe Mason. Auzise poveşti despre prizonieri „pe cale să evadeze" care fuseseră bătuţi crunt de către poliţiştii care îi transportau. În unele cazuri chiar mureau pe drum.

Mason îl prinse pe Garrett de mână şi îl ridică în picioare. Băiatul se uită disperat la Sachs, apoi Mason îl conduse pe potecă în jos.

— Ţine un ochi pe Mason, îi spuse Sachs lui Jesse. S-ar putea să ai nevoie de toată cooperarea de care e în stare Garrett ca să o găsim pe Mary Beth. Şi dacă e prea speriat sau prea furios, nu o să scoţi nimic de la el.

— O să mă asigur de asta, Amelia, veni răspunsul. Ai fost foarte curajoasă să te apropii aşa de el. Eu nu aş fi făcut-o.

— Ei bine, răspunse ea cam sătulă să fie linguşită, uneori acţionezi şi fără să te gândeşti.

---

[38] Pârâul Ornitorincului.

Jesse încuviinţă fericit din cap, ca şi cum tocmai ar fi învăţat o expresie nouă.

— Ah, voiam să te întreb – ai cumva vreo poreclă?

— Nu prea.

— Bine. Îmi place cum sună „Amelia".

Pentru un moment, se gândi că poate avea să o sărute ca să sărbătorească reuşita misiunii de până acum. Dar bărbatul se întoarse şi o porni după Mason, Nathan şi Garrett.

„Dumnezeule, îşi spuse exasperată Amelia în timp ce Jesse îi făcea cu mâna, unul dintre ajutorii de şerif vrea să mă împuşte, iar altul visează să mă ducă în faţa altarului. Super."

Sachs cercetă moara cu mare atenţie, în special în camera unde Garrett o ţinuse pe Lydia.

Ştia că trebuia să existe indicii, care să arate unde o dusese băiatul pe Mary Beth. Totuşi, uneori legătura dintre criminal şi loc era aşa de firavă, încât nu se putea detecta mai nimic la o primă inspecţie. Sachs nu găsi decât gunoi, obiecte de uz casnic şi lemne arse, mâncare, apă, ambalaje şi bandă izolatoare (toate fără codurile de bare de la magazin). Dădu şi peste harta pe care o văzuse bietul Ed Schaeffer. Arăta traseul lui Garrett către moară, dar nimic altceva nu era marcat.

Cu toate acestea, se mai uită o dată. Apoi încă o dată. În parte pentru că aşa o învăţase Rhyme şi în parte pentru că era minuţioasă din fire. (Dar oare, se gândi ea, nu era o tactică de tergiversare? Pentru a amâna cât mai mult întâlnirea lui Rhyme cu doamna doctor Weaver?)

— Am găsit ceva! strigă Lucy.

Sachs îi sugerase să caute în camera unde se măcina grâul. Lydia le povestise că acolo încercase să fugă de Garrett şi Sachs se gândise că, dacă avusese loc o luptă, poate băiatului îi căzuseră nişte lucruri

din buzunare. Îi spusese repede lui Lucy cum să cerceteze locul, la ce să se uite în mod special şi ce să facă apoi cu probele.

— Uite, spuse Lucy entuziasmată, arătându-i o cutie de carton. Am găsit asta ascunsă în spatele pietrei de moară.

Înăuntru erau o pereche de pantofi vechi, o geacă impermeabilă, o busolă şi o hartă a coastei Carolinei de Nord. Sachs observă, de asemenea, nişte urme de nisip alb în pantofi şi printre pliurile hărţii.

Lucy dădu să despăturească harta.

— Nu, o opri Sachs. Ar putea să fie ceva urme înăuntru. Aşteaptă până când ne întoarcem la Lincoln.

— Dar poate a notat pe hartă locul unde a dus-o pe Mary Beth.

— Posibil. Dar putem să ne uităm şi la laborator. Dacă pierdem urma acum, o pierdem de tot. Mai caută înăuntru, continuă ea. Vreau să verific poteca pe care o luase Garrett atunci când l-am prins. Ducea către apă. Poate a ascuns o barcă pe undeva. Poate mai găsim o hartă sau ceva asemănător.

Sachs ieşi din moară şi se îndreptă spre pârâu. De îndată ce trecu de dealul de unde Mason încercase să îl omoare pe băiat, se trezi faţă în faţă cu doi bărbaţi înarmaţi care se holbau la ea.

„Nu ei din nou."

— Ei bine, spuse Rich Culbeau şi goni o musculiţă care i se aşezase pe fruntea arsă de soare. Dădu din cap şi părul lui lung, prins la spate, flutură ca o coadă de cal.

— Mulţam mult, cucoană, zâmbi sarcastic celălalt.

Sachs îşi aminti cum îl cheamă. Harris Tomel – cel care semăna a om de afaceri din Sud la fel de mult cum Rich Culbeau semăna a motociclist.

— Am pierdut recompensa, continuă Tomel. Şi am stat toată ziua în soare.

— Ţi-a spus cumva băiatul unde e Mary Beth? o întrebă Rich.

— Va trebui să vorbeşti cu şeriful Bell despre asta, răspunse Sachs.

— Mă gândeam doar că poate a spus ceva.

„Cum au găsit moara?" se întrebă poliţista. Poate urmăriseră echipa de căutare, dar la fel de posibil, poate le dăduse cineva un pont – Mason Germain, bunăoară, sperând să aibă spatele asigurat în postura sa de lunetist.

— Am avut dreptate, continuă Culbeau.

— Adică? întrebă Sachs.

— Sue McConnell a mărit recompensa la două mii. Apoi ridică din umeri.

— Atât de aproape şi totuşi atât de departe, adăugă Tomel.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am treabă. Sachs trecu pe lângă ei, gândindu-se unde era al treilea din gaşcă. Slăbănogul…

Amelia auzi un zgomot din spate şi simţi cum cineva îi scoate pistolul din toc. Se întoarse rapid, ghemuindu-se, şi văzu cum pistolul dispăru în mâna sfrijitului şi pistruiatului Sean O'Sarian, care ţopăia şi rânjea ca un idiot.

— Haide, Sean, clătină din cap Culbeau.

Sachs îşi întinse mâna.

— Aş vrea pistolul înapoi.

— Doar mă uitam. E foarte fain. Harris colecţionează arme. Ce zici, Harris, nu că arată bine arma asta?

Tomel nu răspunse şi, în loc de asta, oftă şi îşi şterse fruntea transpirată.

— Vezi că o să ai necazuri, rosti Sachs.

— Dă-i pistolul înapoi, Sean, rosti Culbeau. E mult prea cald ca să avem chef de poantele tale.

Bărbatul se prefăcu a-i înapoia arma, dar apoi rânji şi îşi retrase mâna.

— Auzi, dulceaţă, de unde eşti tu exact? New York parcă, nu? Cum e acolo? Viaţa e dură acolo, nu-i aşa?

— Potoleşte-te odată şi dă-i înapoi nenorocitul ăla de pistol, mormăi Culbeau. Am ratat banii. Haide să uităm de treaba asta şi să ne întoarcem în oraş.

— Dă-mi arma înapoi acum, murmură Sachs.

Dar O'Sarian ţopăia împrejur, ţintind copacii ca un băiat de zece ani care se joacă de-a hoţii şi vardiştii.

— Poc, poc…

— Bine, las-o baltă, rosti Sachs. Şi aşa nu e al meu. Când te saturi de el, du-l înapoi la Departamentul Şerifului. Apoi se întoarse cu spatele la el şi dădu să plece.

— Hei, se încruntă el, dezamăgit că ea nu-i făcea jocul. Doar nu…

Sachs se feri de el, se aplecă şi îl prinse de gât de la spate şi i-l puse sub bărbie. O fracţiune de secundă mai târziu un briceag îi era ţintuit de gât.

— Hristoase, ce naiba faci? se răsti el, dar apoi, dându-şi seama că, dacă vorbea, lama îi cresta pielea gâtului, tăcu.

— Bun, bun, spuse Culbeau ridicându-şi mâinile. Hai să nu…

— Aruncaţi-vă armele la pământ, spuse Sachs. Toţi.

— Eu nu am făcut nimic, protestă Culbeau.

— Ascultă, domnişoară, încercă Tomel să ajungă la o înţelegere cu ea. Nu am vrut să îţi facem probleme. Prietenul nostru e…

Vârful cuţitului îi înţepa bărbia ţepoasă.

— Faceţi odată cum vă spune, scuipă printre dinţi O'Sarian, de-a dreptul disperat. Lăsaţi jos nenorocitele alea de arme.

Culbeau îşi îndreptă carabina în jos, urmat de Tomel.

Dezgustată de mirosul lui O'Sarian, Sachs îşi coborî o mână şi îşi recuperă pistolul. Apoi făcu un pas înapoi, îl împinse pe O'Sarian şi ţinu pistolul aţintit asupra lui.

— Doar glumeam, spuse O'Sarian. Aşa sunt eu. Mă distrez. Nu înseamnă nimic. Să îi spună careva că doar mă jucam…

— Ce se întâmplă aici? rosti Lucy Kerr care venea pe cărare cu mâna pe mânerul de la arma sa.

Culbeau dădu din cap.

— Sean a fost un dobitoc.

— Lucru care o să îl omoare într-o zi, răspunse Lucy.

Sachs îşi plie briceagul şi îl puse înapoi în buzunar.

— Uitaţi, m-a tăiat. Uitaţi, sânge! O'Sarian ridică un deget.

— La naiba, spuse Tomel pe un ton reverenţios, deşi Sachs nu pricepu la ce se referea.

Lucy se uită la Sachs.

— Vrei să faci ceva în privinţa asta?

— Un duş, îi răspunse Amelia.

Culbeau izbucni în râs.

— Nu avem timp de pierdut cu ei, continuă Sachs.

Lucy se uită la cei trei bărbaţi.

— Asta e o scenă a crimei, băieţi. Voi aţi ratat oricum recompensa. Arătă spre carabinele lor. Dacă vreţi să vânaţi, mergeţi altundeva.

— De parcă ar fi deschis sezonul de vânătoare, răspunse sarcastic O'Sarian. Adică, serios, *chiar nu ştii?*

— Atunci întoarceţi-vă în oraş înainte să vă distrugeţi vieţile şi mai mult.

Bărbaţii îşi ridicară armele de jos. Culbeau se apropie de O'Sarian şi îi şopti ceva pe un ton furios. O'Sarian ridică din umeri şi rânji. Pentru o secundă Sachs se gândi că Rich urma să îl lovească. Dar bărbatul înalt se potoli şi se întoarse către Lucy.

— Aţi găsit-o pe Mary Beth?

— Nu încă. Dar l-am prins pe Garrett, care o să ne spună.

— Am fi vrut să punem mâna pe recompensă, continuă Culbeau, dar mă bucur că l-aţi prins. Băiatul ăla e o pacoste.

Cele două rămaseră singure, şi Sachs o întrebă pe Lucy:

— Ai mai găsit ceva la moară?

— Nu. M-am gândit să vin după tine să te ajut să cauţi barca.

Cele două îşi continuară drumul, iar Sachs îşi aminti de ceva.

— Aproape că uitasem. Ar trebui să trimitem pe cineva la capcană – la cuibul de viespi. Să le omoare şi să umple groapa.

— Ah, Jim l-a trimis deja pe Trey Williams acolo, cu un spray împotriva viespilor şi cu o lopată. Dar cuibul era vechi şi gol.

— Gol?

— Exact.

Aşadar, până la urmă nu fusese o capcană, ci doar o diversiune menită să îi încetinească. Sachs îşi dădu seama că de fapt nici sticla de amoniac nu era destinată să le facă vreun rău. Garrett *ar fi putut* să o facă în aşa fel încât să cadă pe urmăritori şi să îi orbească. Dar o agăţase de peretele unei stânci. Dacă nu ar fi găsit firul de pescuit şi ar fi declanşat capcana, sticla ar fi căzut peste bolovani, la vreo trei metri sub potecă, alertându-l pe Garrett cu mirosul de amoniac, dar nefăcând rău nimănui.

Îşi aminti ochii lui măriţi de frică.

„Mi-e frică. Opriţi-l!"

Deodată, Sachs îşi dădu seama că Lucy vorbea cu ea.

— Scuze?

Femeia repetă:

— Unde ai învăţat să manevrezi cuţitul ăla al tău aşa de bine?

— M-am antrenat în sălbăticie.

— În sălbăticie? Unde?

— Într-un loc care se numeşte Brooklyn, răspunse Sachs.

Aşteptare.

Mary Beth McConnell stătea lângă fereastra soioasă. Se simţea nervoasă şi ameţită de la căldura înăbuşitoare din închisoarea sa şi de la setea care îi pârjolea gâtlejul. Nu găsise să bea nici măcar o picătură de apă în toată casa. Uitându-se pe geamul din spate, undeva pe lângă cuibul de viespi, văzu sticle goale de apă aruncate la gunoi. O aţâţau şi setea îi creştea doar la vederea lor. Ştia că nu

avea cum să reziste mai mult de una, două zile în aşa căldură fără să bea nimic.

„Unde eşti? Unde?" vorbi încetişor cu Misionarul.

Asta dacă *într-adevăr ar fi fost* un om acolo, şi nu doar un produs al imaginaţiei sale disperate.

Se sprijini de peretele cald al adăpostului. Se întrebă dacă avea să leşine. Încercă să înghită, dar nici măcar salivă nu mai avea. Aerul cald îi învăluia faţa, la fel de înăbuşitor ca şi lâna fierbinte.

Apoi se gândi furioasă: „Oh, Garrett… Ştiam că o să apară probleme. Îşi aminti vechea zicală: «Nicio faptă bună nu scapă nepedepsită.» Nu trebuia să îl ajut"… Dar cum aş fi putut să nu o fac? Cum să nu îl salvez de băieţii ăia mai mari? Îşi aduse aminte de imaginea cu cei patru băieţi uitându-se la Garrett care zăcea leşinat pe Maple Street, anul trecut. Un băiat înalt, cu o figură batjocoritoare, coleg cu Billy Stail în echipa de fotbal, îşi trăsese fermoarul de la blugi, îşi scosese penisul şi era gata să urineze pe Garrett. Atunci ea sărise la ei, îi făcu cu ou şi cu oţet şi înhăţase un telefon de la unul dintre ei să cheme o ambulanţă pentru Garrett.

„Trebuia să o fac, desigur… Dar după ce l-am salvat, am devenit…"

În primele zile de după incident, Mary Beth se amuzase de faptul că Garrett umbla peste tot după ea, admirând-o din umbră, îi telefona acasă să îi spună ce auzise la ştiri, îi lăsa cadouri (dar ce cadouri: un gândac verde sclipitor într-o cuşcă micuţă, desene stângace cu păianjeni şi centripede; o libelulă).

Dar începu să îl vadă cam prea des. Auzea paşi care o urmăreau noaptea. Vedea o siluetă între copaci, lângă casa sa din Blackwater Landing. Îi auzea vocea înaltă şi ciudată murmurând cuvinte pe care nu le putea înţelege sau alteori îl auzea vorbind şi cântând de unul singur. O urmărea pe Main Street şi se ducea glonţ la ea, pălăvrăgind în neştire şi făcând-o să se simtă tot mai nesigură. Se uita – ruşinat, dar şi plin de dorinţă – la sânii, picioarele şi părul ei.

„Mary Beth, Mary Beth… ştiai că, dacă o pânză de păianjen ar înconjura tot globul pământesc, ar cântări mai puţin de treizeci de grame… Hei, Mary Beth, ştiai că pânza de păianjen e cam de cinci ori mai rezistentă decât oţelul? Şi e mult mai elastică decât nailonul. Unele pânze sunt superfaine – arată ca un hamac. Muştele coboară să se aşeze şi nu se mai trezesc niciodată."

(Ar fi trebuit să observe, îşi dădu seama acum, că multe dintre lucrurile pe care le spunea Garrett aveau legătură cu prada şi prădătorul în lumea insectelor.)

Fata îşi schimbă programul astfel încât să nu mai dea la tot pasul de Garrett. Găsi alte magazine, găsi alte drumuri către casă sau alte trasee de mers cu bicicleta.

Dar ceva se întâmplă, ceva care anulă toate eforturile făcute de ea ca să-l ţină la distanţă pe Garrett Hanlon: Mary Beth făcuse o descoperire. Şi o făcuse chiar pe malul râului Paquenoke, în inima Blackwater Landing-ului – locul pe care băiatul îl considera ca fiind spaţiul său personal. Cu toate acestea, era o descoperire atât de importantă, încât nici măcar o gaşcă întreagă de traficanţi de alcool nu ar fi putut să o ţină departe de loc, cu atât mai mult un băiat firav obsedat de insecte.

Mary Beth nu ştia de ce îi plăcea atât de mult istoria. Îşi aducea aminte cum se ducea la Colonial Williamsburg când era mică. Se afla doar la două ore de condus de la Tanner's Corner şi familia ei mergea deseori acolo. Mary Beth ţinuse minte toate drumurile din apropierea oraşului, aşa că ştia exact unde mergeau şi când se apropiau de destinaţie. Închidea ochii şi, după ce tatăl ei parca Buick-ul, mama o ducea de mână în parc şi atunci deschidea ochii şi se prefăcea că e uimită că se afla iarăşi în Colonial America.

Simţise aceeaşi emoţie – doar că de vreo sută de ori mai puternică – atunci când se plimbase pe malul râului Paquo în Blackwater Landing, săptămâna trecută, cu ochii în pământ, şi observase ceva pe jumătate îngropat în noroi. Se lăsase pe vine şi începuse să

dezgroape cu delicateţea unui chirurg. Şi, da, acolo erau: relicve – dovada pe care tânăra în vârstă de douăzeci şi trei de ani o căutase disperată atâta vreme. Dovadă care urma să îi demonstreze teoria ce avea să rescrie istoria Americii.

Ca toţi locuitorii din Carolina de Nord – şi majoritatea specialiştilor din America – Mary Beth McConnell studiase istoria Coloniei Roanoke la orele de clasă: Pe la finalul anilor 1500, o colonie de englezi se stabilise pe insula Roanoke, între ţinutul central din Carolina de Nord şi Outer Banks. Relaţiile dintre colonişti şi indienii băştinaşi se deterioraseră după un început prietenos. Apropiindu-se iarna şi neavând mâncare şi provizii, guvernatorul John White, cel care fondase colonia, se urcase pe corabie şi pornise înapoi către Anglia să aducă ajutoare. Dar când s-a întors în Roanoke, toţi coloniştii – peste o sută de bărbaţi, femei şi copii – dispăruseră.

Un singur indiciu lăsa de înţeles ce se întâmplase şi anume cuvântul „Croatoan" scrijelit pe scoarţa unui copac din apropierea coloniei. Cuvântul era denumirea indiană pentru Hatteras, un loc situat la şaptezeci de kilometri sud de Roanoke. Majoritatea istoricilor considerau că toţi coloniştii muriseră pe mare, în drum spre Hatteras, sau că fuseseră ucişi când ajunseseră acolo, deşi nu exista nicio dovadă că ar fi ajuns, de fapt, acolo.

Mary Beth vizitase insula Roanoke de câteva ori şi văzuse piesa de teatru inspirată de tragedia coloniştilor. Spectacolul o impresionase şi o emoţionase. Dar nu se gândise prea mult la poveste până mai târziu, când, la Universitatea Carolina de Nord din Avery a studiat în amănunt istoria Coloniei Pierdute. O parte a poveştii, care dăduse naştere la multe întrebări fără răspuns despre soarta coloniştilor, avea legătură cu o fată pe nume Virginia Dare şi cu legenda Căprioarei Albe.

Era o poveste pe care Mary Beth – singură la părinţi, rebelă şi o fire deschisă – o putea înţelege. Virginia Dare fusese primul copil

englez care se născuse în America. Era nepoata guvernatorului White şi totodată făcea parte din colonia dispărută. Cărţile de istorie presupuneau că fata murise în drum spre sau la Hatteras. Dar pe măsură ce Mary Beth îşi continuase cercetările, aflase că, nu mult după dispariţia coloniştilor, atunci când tot mai mulţi britanici se stabileau în Eastern Seaboard, legendele locale despre Colonia Pierdută începuseră să apără precum ciupercile după ploaie.

Una dintre legende spunea că, de fapt, coloniştii nu muriseră chiar atunci, ci supravieţuiseră şi trăiau alături de triburile locale. Virginia Dare devenise o femeie tânără şi frumoasă – blondă, cu pielea deschisă, ambiţioasă şi curajoasă. Un vraci s-a îndrăgostit de ea, dar fata l-a respins şi nu mult timp după, a dispărut. Vraciul susţinea că nu o rănise, dar pentru că îi respinsese dragostea, o transformase într-o căprioară albă.

Nimeni nu îl crezuse, dar la scurt după dispariţia ei, oamenii au început să vadă în pădure o frumoasă căprioară albă, care părea să conducă restul animalelor. Tribul înfricoşat de puterile căprioarei a organizat un concurs să o prindă.

Un tânăr viteaz a reuşit să o găsească şi, dintr-un unghi imposibil, a nimerit-o cu o săgeată cu vârf de argint. Săgeata i-a pătruns în piept şi, în timp ce îşi dădea ultima suflare, căprioara s-a uitat la vânător cu nişte ochi înfricoşător de umani.

„Cine eşti?" a întrebat tremurând vânătorul.

„Virginia Dare", a şoptit căprioara înainte să moară.

Mary Beth se hotărâse să cerceteze legenda la modul cel mai serios cu putinţă. Petrecuse multe nopţi studiind arhive la Chapel Hill şi la Duke University, citind jurnale vechi de sute de ani, şi găsise numeroase trimiteri la „căprioara albă" şi la misterioasele „bestii albe" din nord-estul Carolinei de Nord. Dar făptura nu fusese văzută nici în Roanoke, nici în Hatteras. Creaturile la care se

făcea referire fuseseră văzute „pe coasta apelor negre, unde râul Serpentine[39] curge înspre vest din Great Swamp".

Mary Beth ştia că orice legendă are o sămânţă de adevăr. Se gândise că poate Coloniştii Pierduţi, temându-se să nu fie atacaţi de vreun trib local, lăsaseră scris pe scoarţă cuvântul „Croatoan" cu scopul de a-i induce în eroare şi apoi se îndreptaseră nu spre sud, ci spre vest, ca apoi să se stabilească pe malurile *şerpuitului* râu Paquenoke – lângă Tanner's Corner, care azi se numea Blackwater Landing. Coloniştii deveniseră tot mai puternici, iar indienii – temându-se de ameninţarea pe care o reprezentau – i-au atacat şi omorât. Virginia Dare, presupusese Mary Beth, interpretând legenda Căprioarei Albe, ar fi putut să fi fost una dintre ultimele persoane rămase în viaţă, care s-a luptat până la moarte.

Ei bine, aceasta era teoria ei, dar Mary Beth nu găsise niciodată o dovadă ca să o şi susţină. Zile întregi cercetase zona din jurul Blackwater Landing, ajutându-se de hărţi şi încercând să îşi dea seama unde se stabiliseră coloniştii. Într-un final, chiar săptămâna trecută, plimbându-se pe malul râului Paquo, găsise dovezile existenţei coloniei.

Îşi aminti groaza din vocea mamei sale, atunci când o anunţase că merge să cerceteze zona de lângă Blackwater Landing.

„Nu *acolo"*, îi tăiase elanul femeia, spunându-i astea ca şi cum ea însăşi ar fi fost în pericol. „Acolo ucide oameni Insect Boy. Dacă te găseşte, sigur îţi face rău."

„Mamă, se enervase ea, eşti exact ca dobitocii ăia de la şcoală care îl aţâţă tot timpul."

„Iarăşi ai zis cuvântul ăla. Te-am rugat să nu îl pronunţi. Cuvântul cu litera «D»."

„Haide, mamă, vorbeşti ca o baptistă fanatică."

[39] Şerpuit.

„Până şi numele e înspăimântător", murmurase Sue McConnell. „Blackwater[40]."

Atunci Mary Beth îi explicase cum în Carolina de Nord erau zeci de râuri numite Blackwater. Oricărui râu care curgea dinspre mlaştină i se zicea automat apă neagră, pentru că avea apa închisă la culoare din cauza vegetaţiei descompuse. Şi Paquenoke se alimenta din Great Dismal Swamp.

Dar informaţiile acestea nu o înseninaseră pe maică-sa deloc.

„Draga mea, te rog, nu te duce acolo." Apoi femeia apelase la o mică escrocherie sentimentală: „Acum că tatăl tău nu mai e printre noi, dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu aş mai avea pe nimeni… Aş fi singură. Nu aş şti ce să fac. Nu ai vrea asta, nu-i aşa?"

Dar Mary Beth, în frenezia care o apucase, tipică tuturor exploratorilor şi savanţilor, îşi împachetase ustensilele şi plecase în dimineaţa călduroasă a zilei de ieri să îşi continue săpăturile arheologice.

Şi ce se întâmplase? Fusese atacată şi răpită de Insect Boy. Mama ei avuse dreptate.

Acum stătea în cabana încinsă şi dezgustătoare, cuprinsă de durere, pe jumătate moartă de sete, şi se gândea la mama ei. De când îi murise soţul de cancer, viaţa ei nu mai avea niciun rost. Renunţase la toţi prietenii, la voluntariatul de la spital, la orice rutină şi normalitate. Mary Beth se trezi asumându-şi chiar ea rolul de părinte, în timp ce maică-sa se uita toată ziua la televizor şi mânca toate lucrurile nesănătoase posibile. Durdulie, nesăbuită şi mofturoasă, era acum doar o copilă jalnică.

Dar ceea ce o învăţase tatăl ei – atât în timpul vieţii, cât şi după tragica sa moarte – fusese că trebuie să faci ceea ce doreşti mai mult şi nu trebuie să laşi pe nimeni să te oprească. Mary Beth nu renunţase la şcoală aşa cum o rugase mama ei, ca să-şi ia o slujbă

[40] Apă neagră.

aproape de casă. După ce avea să-şi termine studiile, voia să se ocupe de antropologie americană. Dacă găsea o slujbă prin apropiere, cu atât mai bine. Dar dacă trebuia să conducă un şantier arheologic în Santa Fe sau în Alaska, atunci acolo avea să meargă. Voia să fie alături de mama sa, dar avea şi ea o viaţă.

Numai că acum, când trebuia să se ocupe de săpături şi să găsească şi mai multe dovezi în Blackwater Landing, când trebuia să discute cu profesorul ei şi să înceapă să studieze relicvele găsite, era prizoniera unui adolescent psihopat.

Simţi cum o cuprinde un val de deznădejde.

Îi venea să plângă.

Dar se abţinu.

„Încetează!… Fii puternică! Fii fiica *tatălui* tău, care a luptat cu boala fiecare secundă din viaţă. Nu fi fata mamei. Fii Virginia Dare, care a condus Colonia Pierdută. Fii Căprioara Albă, regina animalelor din pădure."

Şi chiar atunci, în timp ce se gândea la o ilustraţie cu maiestuosul animal, dintr-o carte despre legendele din Carolina de Nord, văzu o sclipire la marginea pădurii.

Misionarul ieşi dintre copaci, ţinând un rucsac mare pe umăr. Era adevărat!

Mary Beth apucă unul dintre borcanele lui Garrett, în care se afla un gândac ce semăna cu un dinozaur şi îl aruncă în fereastră. Borcanul se sparse şi cioburile se împrăştiară dincolo de barele de metal de afară.

— Ajută-mă, ţipă ea în surdină din cauza gâtului uscat. Ajutor!

La o sută de paşi depărtare bărbatul se opri. Apoi se uită în jur.

— Te rog! Ajută-mă! Urmă un geamăt prelung. Se uită în spate. Apoi în pădure.

Fata respiră adânc şi încercă să mai strige o dată, dar gâtul ei cedă. Începu să tuşească şi să scuipe sânge.

În depărtare, Misionarul continuă să se îndepărteze, intrând în pădure. Dispăru o secundă mai târziu.

Mary Beth se aşeză pe canapeaua jerpelită şi îşi sprijini capul de perete cu un gest de deznădejde. Se uită brusc înapoi, pentru că observase ceva mişcându-se. Era în apropiere – chiar în interiorul camerei. Gândacul din borcan – triceraptosul în miniatură – supravieţuise traumei de a-şi fi pierdut casa. Mary Beth se uită la el căţărându-se pe nişte cioburi. Gândacul îşi deschise o pereche de aripi, apoi o a doua, care începură să fâlfâie şi să-l ridice spre libertate.

17

— L-am prins, rosti Rhyme uitându-se la Jim Bell şi la cumnatul său, ajutorul de şerif Steve Farr. Eu şi Amelia. Asta a fost înţelegerea. Acum trebuie să ne întoarcem la Avery.

— Lincoln, începu Bell pe un ton blând, problema e că Garrett nu vorbeşte deloc. Nu ne spune unde e Mary Beth.

Ben Kerr stătea nesigur privind spectrul de culori care se ivea pe ecranul computerului de la cromatograf. Reţinerea sa iniţială dispăruse complet şi acum părea să regrete că misiunea lui se apropia de sfârşit. Amelia Sachs era şi ea în laborator. Mason Germain nu, lucru la fel de bun, pentru că Rhyme era furios pe el de când îi pusese lui Sachs viaţa în pericol, trăgând după Garrett la moară. Bell îi ordonase furios ajutorului de şerif să nu se mai implice în operaţiune pentru moment.

— Apreciez asta, i-o tăie scurt Rhyme, dând de înţeles că Bell îşi răceşte gura de pomană cerând în continuare ajutor. Dar momentan ea nu e în pericol. Lydia a spus că Mary Beth e în viaţă şi a dat şi coordonatele aproximative ale locului unde a dus-o băiatul. Dacă organizaţi o acţiune serioasă în Outer Banks, trebuie să o găsiţi în câteva zile.

În plus, Lincoln Rhyme era acum pregătit pentru operaţie. Criminalistul punea preţ special pe discuţia avută cu Henry Davett şi pe privirea ca de oţel a omului de afaceri – pe care o considera un porte-bonheur. Imaginea bărbatului îl îndemna să se întoarcă la spital, să îşi termine testele şi să intre în operaţie. Se uită la Ben şi era pe cale să îi spună să împacheteze aparatura, când Sachs îi luă partea lui Bell.

— Am găsit dovezi importante la moară, Rhyme. De fapt, Lucy le-a găsit. Sunt foarte bune.

— Dacă sunt aşa de bune, răspunse Rhyme pe un ton amar, sigur o să îşi dea seama altcineva ce să facă cu ele.

— Uite, Lincoln, începu să vorbească Bell, cu accentul său inconfundabil de Carolina. Nu vreau să te stresez, dar eşti singurul de aici care are experienţă în astfel de situaţii. Arătă înspre cromatograf. Habar nu am avea ce să facem cu maşinăria asta, de exemplu. Sau ce înseamnă urma asta de pământ de aici.

Cu capul rezemat de suportul moale al scaunului Storm Arrow, Rhyme se uită la figura lui Sachs care îl implora. Apoi oftă.

— Garrett nu a spus *nimic?*

— Vorbeşte, răspunse Farr, trăgându-se de o ureche. Dar nu recunoaşte că l-ar fi ucis pe Billy, şi spune că a răpit-o pe Mary Beth din Blackwater Landing pentru binele ei. Nu vrea să spună unde e.

Sachs interveni şi ea:

— Pe căldura asta, Rhyme, fata ar putea să moară de sete.

— Sau să moară de foame, completă Farr.

„Pentru numele lui Dumnezeu…"

— Thom! izbucni Rhyme. Sun-o pe doctoriţa Weaver şi spune-i că mai rămân aici ceva vreme. Încearcă să fii diplomat.

— Asta e tot ce îţi cerem, Lincoln, rosti Bell uşurat. Încă o oră, două. Am aprecia foarte mult ajutorul – o să te facem cetăţean de onoare al oraşului Tanner's Corner, glumi şeriful. O să îţi dăm şi cheia oraşului.

„Cu cât mai repede, cu atât mai bine, gândi Rhyme. Să termin odată şi să scap de aici." Apoi se uită la Bell.

— Unde e Lydia?

— La spital.

— E în regulă?

— Nu are nimic grav. O ţin pentru observaţii o zi.

— Ce a spus ea, *exact?* întrebă Rhyme.

Sachs răspunse în locul lui Bell:

— Garrett i-a spus că a dus-o pe Mary Beth undeva în est, aproape de ocean. În Outer Banks. A mai spus că, de fapt, nici nu a răpit-o. Fata s-a dus cu el de bunăvoie. Că a avut doar grijă de ea şi că îi e mult mai bine unde e acum. Mi-a mai spus că noi l-am prins pe Garrett complet nepregătit. Nici nu se gândise că o să ajungem atât de repede la moară. Când a simţit mirosul de amoniac a intrat în panică, şi-a schimbat hainele, i-a astupat gura şi a fugit pe uşă.

— În ordine… Ben, avem câteva lucruri la care trebuie să ne uităm.

Zoologul încuviinţă, îşi trase mănuşile de latex încă o dată – fără să i se spună să facă asta, observă Rhyme.

Rhyme se interesă de mâncarea şi de băutura de la moară. Ben îi arătă ce găsiseră.

— Nu au etichete, observă criminalistul. Ca şi celelalte. Nu ne ajută cu nimic. Să vedem dacă s-a prins ceva de marginile lipicioase ale bandei izolatoare.

Sachs şi cu Ben o examinară timp de zece minute cu o lupă. Sachs descoperi aşchii de lemn lipite, şi Ben ridică încă o dată microscopul, astfel încât criminalistul să poată să se uite prin obiectiv. Dar la analiza microscopică, reieşi că bucăţile de lemn erau identice cu cele din moară.

— Nimic util, spuse Amelia.

Ben ridică harta districtului Paquenoke. Era marcată cu X-uri şi cu săgeţi, care indicau drumul parcurs de Garrett de la Blackwater Landing până la moară. Nici harta nu avea etichetă. Şi nici nu dădea de înţeles unde s-ar fi putut duce băiatul după ce ar fi terminat treaba la moară.

— Ai un ADEES?

— Ce anume?

— Aparat pentru detectarea energiei electrostatice.

— Nici măcar nu ştiu cum arată.

— Cu ajutorul lui se poate pune în evidenţă scrisul de pe o hârtie de deasupra celei pe care o cercetăm. Dacă Garrett a scris ceva pe o coală de deasupra hărţii, numele unui oraş sau o adresă, am putea s-o aflăm.

— Păi, nu am aşa ceva. Să sun la poliţia statală?

— Nu. Ben, luminează-mi cu lanterna hartă de la o distanţă mică. Vezi dacă se observă ceva.

Ben se conformă şi, deşi examină fiecare părticică din hartă, nu găsi nimic.

Rhyme îi ordonă lui Ben să verifice şi a doua harta, cea pe care Lucy o găsise în camera de măcinat grâne.

— Să vedem dacă găsim vreo urmă în pliurile hărţii. E prea mare ca să o întindem pe taloanele din reviste. Deschide-o peste un ziar.

Din ea căzu nisip. Rhyme observă imediat că era nisip de ocean, genul de nisip care se găsea la Outer Banks – firicelele erau curate şi deschise la culoare, diferite de nisipul de insulă.

— Introdu o mostră în cromatograf. Să vedem dacă găsim ceva util.

Ben porni aparatul zgomotos.

În timp ce aşteptau rezultatele, tânărul deschise harta larg şi o puse pe masă. Bell, Ben şi Rhyme o examinară amănunţit. Cuprindea tot ţărmul estic al Statelor Unite, din Norfolk, Virginia şi rutele navale din Hampton Roads, până în Carolina de Sud. Verificară fiecare bucată, dar nu găsiră nimic. Garrett nu marcase niciun punct.

„Sigur că nu, gândi Rhyme. Niciodată nu e foarte uşor." Folosiră lanterna şi pe harta aceasta, tot fără niciun rezultat.

Rezultatele cromatografului pâlpâiră pe ecran. Rhyme se uită rapid la ele.

— Nu ne prea ajută. Clorură de sodiu – sare – şi iod, material organic… Toate se găsesc în apa de mare. Dar altceva nu prea mai e. Nu ne ajută să legăm nisipul de o locaţie anume. Apoi Rhyme

arătă înspre pantofii băiatului, care fuseseră în cutie împreună cu harta. Ceva urme acolo? îl întrebă pe Ben.

Tânărul examină cu atenţie pantofii, le dezlegă chiar şi şireturile – exact ceea ce urma să îi ceară Rhyme. „Băiatul chiar are potenţial de criminalist, gândi Rhyme. Nu ar trebui să îşi irosească talentul pe nişte peşti nevrotici."

Pantofii erau nişte Nike destul de vechi – atât de obişnuiţi, încât era imposibil de reperat magazinul de unde îi cumpărase.

— Urme de frunze uscate. Arţar şi stejar. Aşa cred.

Rhyme fu de acord.

— Altceva nu mai e în cutie?

— Nimic.

Rhyme se uită la tabel. Privi atent unde scria camfen.

— Sachs, acolo în moară, erau cumva lămpi vechi puse pe pereţi? Sau felinare?

— Nu, răspunse Sachs. Niciuna.

— Eşti sigură, insistă el aspru, sau poate nu le-ai observat?

Sachs îşi încrucişă mâinile şi spuse pe un ton calm:

— Podelele erau din lemn de castan, groase de treizeci de centimetri, pereţii din tencuială şi şipcă. Era un graffiti pe unul dintre pereţi, vopsit în albastru. Spunea: „Josh şi Brittany, iuby pe vecie", scris I-U-B-Y. Era o masă stil Shaker, crăpată în mijloc şi vopsită în negru, trei sticle de apă Deer Park, un pachet de chipsuri Reese cu unt de arahide, cinci pungi de Doritos, chipsuri de cartofi, şase doze de Pepsi, opt cutii de unt de arahide marca Planters şi biscuiţi cu aromă de brânză. În cameră erau două ferestre, din care una era acoperită de scânduri de lemn. Cealaltă avea doar o bucată de pervaz întreagă şi toate clanţele de la uşi şi cremonele de la ferestre fuseseră furate. Mai erau nişte întrerupătoare vechi pe pereţi. Şi, da, sunt sigură că nu erau lămpi vechi în cameră.

— Oau, ţi-a cam servit-o, Lincoln, râse Ben.

Nefăcând parte din gaşcă, tânărul se alese cu o privire urâtă din partea lui Rhyme. Criminalistul se uită încă o dată la dovezi şi dădu din cap spre Bell.

— Îmi pare rău, Jim, cel mult pot să îţi spun că fata e ţinută într-o casă nu prea departe de ocean, dar – dacă frunzele sunt din preajma locului – atunci sigur nu e pe apă. Pentru că stejarii şi arţarii nu cresc în nisip. Şi casa e veche – asta ştiu datorită lămpilor pe bază de camfen. Secolul al XIX-lea. Doar atât pot să fac.

Ben se uită la harta care înfăţişa coasta de est, dând şi el din cap.

— O să mă duc să vorbesc cu Garrett din nou, să vedem dacă e mai cooperant. Dacă nu, o să vorbesc cu avocatul lui şi mă gândesc să îi propun o înţelegere în schimbul căreia să primesc ceva informaţii. Dacă nici aşa nu merge, o să trimit o echipă să cerceteze în Outer Banks. Lincoln, ne-ai salvat vieţile! Nici nu pot să îţi mulţumesc destul. Cât o să mai rămâi aici?

— Până când îi arăt lui Ben cum să împacheteze echipamentul.

Rhyme se gândi din nou la mascota sa norocoasă, Henry Davett. Dar spre surprinderea lui, buna dispoziţie care ar fi trebuit să pună acum stăpânire pe el era înlocuită de frustrarea de a nu fi găsit ultimul răspuns din acest puzzle. Unde era Mary Beth? Dar aşa cum îi spunea fosta lui nevastă în timp ce ieşea pe uşă cu noaptea în cap să investigheze o crimă, „nu ai cum să salvezi întreaga lume".

— Jim, îţi urez noroc.

Sachs se uită la Bell.

— Te deranjează dacă vin cu tine? Să îl văd pe Garrett.

— Chiar te rog, răspunse şeriful.

Păru că vrea să mai adauge ceva – probabil referitor la farmecele feminine care ar fi ajutat-o pe ea să îl facă pe Garrett să vorbească. Dar apoi făcu mutarea potrivită – după cum remarcă şi Rhyme – şi nu mai rosti nimic.

— Să trecem la treabă, Ben, spuse Rhyme. Îşi îndreptă scaunul către masa pe care erau puse eprubetele. Acum, ascultă-mă atent!

Instrumentele unui criminalist sunt ca şi armele unui poliţist. Trebuie să fie împachetate şi depozitate cum se cuvine. Ai grijă de ele ca şi cum viaţa cuiva ar depinde de acest lucru, pentru că, ai încredere în mine, asta o să se şi întâmple. Mă asculţi, Ben?

— Ascult.

18

Închisoarea din Tanner's Corner era la doar două cvartale depărtare de Departamentul Şerifului.

Sachs şi Bell se îndreptau într-acolo, păşind pe trotuarul fierbinte. Încă o dată, poliţista fu şocată să constate că Tanner's Corner arăta ca un oraş-fantomă. Beţivanii pe care îi văzuseră când ajunseseră aici de dimineaţă stăteau tăcuţi pe bănci. O femeie slăbănoagă tocmai îşi parca Mercedesul într-un loc liber şi intră în salonul de manichiură. Maşina extravagantă părea să nu se încadreze deloc în peisajul oraşului. Altcineva nu mai era pe stradă. Sachs observă că vreo şase firme fuseseră abandonate în oraş. Una dintre ele era un magazin de jucării. Un manechin de bebeluş, purtând o bluză decolorată de soare stătea într-o vitrină. „Unde sunt oare copiii?" se întrebă din nou.

Apoi se uită pe partea cealaltă a străzii şi văzu o figură care se holba la ea de undeva din cotloanele întunecate ale barului lui Eddie. Îşi miji ochii.

— Ce e cu ăia trei?

Bell se uită şi el spre bar.

— Culbeau şi amicii lui?

— Da. Par să aducă numai necazuri. Mi-au şi furat pistolul, continuă Sachs. De fapt doar unul dintre ei. O'Sarian.

Şeriful se încruntă.

— Ce s-a întâmplat exact?

Răspunsul femeii fu scurt:

— Am recuperat arma.

— Vrei să îi arestez?

— Nu, dar mă gândeam că ar fi bine să ştii că sunt supăraţi că nu au pus mâna pe recompensă. Dacă vrei să ştii părerea mea, cred că e ceva mai mult decât atât. Îl vor mort pe băiat.

— Ei şi tot restul oraşului.

— Da, dar restul oraşului nu umblă tot timpul cu arme la ei, răspunse Sachs.

Bell chicoti.

— Nu toţi, asta-i sigur.

— Şi sunt şi puţin curioasă cum au ajuns ei la moară.

Şeriful se gândi puţin.

— Crezi că Mason a fost implicat?

— Da, răspunse Sachs.

— Tare aş vrea să îşi ia concediu săptămâna asta. Dar nu prea sunt şanse să se întâmple asta. Ei bine, am ajuns. Nu prea arată ca o închisoare, dar merge.

Intrară în clădirea cărămizie fără etaj. Aparatul de aer condiţionat făcea suportabilă temperatura. Bell îi spuse să îşi lase arma într-un dulăpior la intrare, făcu şi el acelaşi lucru şi amândoi păşiră în camera de interogatoriu. Uşa se închise după ei.

Garrett Hanlon, purtând un tricou albastru primit de la poliţie, stătea aşezat la o masă de lemn vizavi de Jesse Corn. Ajutorul de şerif îi zâmbi lui Sachs şi ea îi răspunse tot cu un zâmbet. Apoi se uită la băiat şi nu îi veni să creadă când văzu cât de şocat şi disperat părea.

„Mi-e frică. Opriţi-l!"

Faţa şi braţele îi erau acoperite de dungi roşii care nu fuseseră acolo înainte.

— Ce ai pe piele? îl întrebă ea.

Băiatul îşi frecă braţele cu privirea aţintită la podea.

— Otravă de la plante, murmură apoi.

— Ţi-au fost citite drepturile, nu-i aşa? îl întrebă Bell cu o voce blândă. Ţi le-a citit ajutorul de şerif Kerr?

— Mda.

— Şi le înţelegi?

— Cred că da.

— Un avocat e pe drum deja. Domnul Fredericks. Vine de la o întâlnire pe care a avut-o în Elizabeth City şi ar trebui să ajungă aici în curând. Nu eşti obligat să ne spui nimic până când nu soseşte el aici. Înţelegi asta?

Băiatul încuviinţă.

Sachs se uită la geamul prin care doar cei de afară puteau să vadă înăuntru. Se întreba cine se ocupa cu filmatul.

— Dar noi sperăm că o să vorbeşti cu noi, Garrett, continuă Bell. Avem câteva întrebări foarte importante pe care vrem să ţi le punem. În primul rând, e adevărat că Mary Beth e în viaţă?

— Sigur că e.

— Ai violat-o?

— *Nu aş face aşa ceva,* răspunse băiatul indignat.

— Dar ai răpit-o, continuă Bell.

— Nu chiar.

— Nu *chiar?*

— Deci ea nu pricepea că e periculos în Blackwater Landing. Trebuia să o scot de acolo să fie în siguranţă. Asta e tot. Am salvat-o. Uneori trebuie să îi obligi pe oameni să facă lucruri pe care nu le vor. Pentru binele lor. Şi, ştiţi, abia după se prind.

— E undeva lângă plajă, nu? Outer Banks.

Băiatul clipi, îngustându-şi ochii. Îşi dădu seama că găsiseră harta şi vorbiseră şi cu Lydia. Se uită în jos la masă şi rămase tăcut.

— Spune-ne unde e exact, Garrett.

— Nu pot.

— Fiule, ai probleme serioase. Te paşte un caz de crimă.

— Nu l-am ucis pe Billy.

— Cum de ştiai că mă refeream la Billy? întrebă rapid Bell.

Jesse Corn, impresionat de şeful său, ridică admirativ o sprânceană către Sachs. Garrett îşi pocni unghiile.

— Toată lumea ştie că Billy a murit.

Se uită apoi prin cameră şi îşi opri privirea asupra Ameliei Sachs. Poliţista îi susţinu privirea băiatului o fracţiune de secundă, apoi se uită în altă parte.

— Am găsit amprentele tale pe lopata cu care a fost ucis.

— Lopata cu care a fost ucis?

— Da.

Băiatul păru că se gândeşte.

— Îmi amintesc că am văzut lopata pe jos şi cred că am ridicat-o.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu mă gândeam. Mă simţeam ciudat văzându-l pe Billy întins la pământ într-o baltă de sânge.

— Atunci, ai idee cumva cine l-a ucis pe Billy?

— A fost un bărbat. Mary Beth mi-a spus că îşi făcea un proiect pentru şcoală în zona aia, lângă râu, şi Billy s-a oprit să discute cu ea. Atunci a venit un bărbat care îl urmărise pe Billy tot drumul şi cei doi au început să se certe. Tipul a pus mâna pe lopată şi l-a omorât. Atunci am apărut şi eu şi el a luat-o la fugă.

— L-ai văzut?

— Da, dom'le.

— Din ce cauză se certau? întrebă sceptic Bell.

— Ceva legat de droguri, mi-a spus Mary Beth. Se pare că Billy vindea substanţe interzise copiilor din echipa de fotbal. Steroizi sau ceva de genul ăla.

— Haide, râse amar Jesse Corn.

— Garrett, continuă Bell. Billy nu lua substanţe interzise. Îl cunoşteam. Şi niciodată nu au fost plângeri la şcoală legate de consum de steroizi.

— Înţeleg că Billy Stail se lega de tine tot timpul, urmă Jesse Corn. Billy şi alţi câţiva băieţi din echipa de fotbal.

Sachs se gândi că nu era corect, cei doi bărbaţi îl asaltau cu întrebări lucrând împreună.

— Îşi băteau joc de tine. Îţi spuneau Bug Boy. Ai încercat să îl loveşti o dată pe Billy, iar el şi prietenii lui te-au bătut urât de tot.

— Nu îmi amintesc.

— Directorul Gilmore ne-a spus asta, continuă Bell. A spus că a trebuit să cheme paza.

— Poate. Dar nu eu l-am ucis.

— Ştiai că Ed Schaeffer a murit? A fost înţepat de viespile alea din adăpost.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Dar nu a fost vina mea. Nu eu am pus cuibul acolo.

— Nu era o capcană?

— Nu, cuibul doar stătea acolo în adăpost. Mergeam acolo tot timpul – uneori şi dormeam acolo – şi viespile nu mi-au făcut nimic. Ele atacă doar atunci când simt că vrei să le faci rău.

— Spune-ne atunci despre bărbatul acela care l-a omorât pe Billy, continuă şeriful. L-ai mai văzut pe aici în alte daţi?

— Da, dom'le. De vreo două-trei ori în ultimii ani. Se plimba prin pădurile din jurul Blackwater Landing. Apoi l-am văzut o dată lângă şcoală.

— Alb sau de culoare?

— Alb. Şi înalt. Cam de vârsta domnului Babbage.

— În jur de patruzeci şi ceva de ani?

— Da, mă gândesc. Are părul blond. Şi purta o salopetă cafenie. Şi un tricou alb.

— Dar pe lopată erau doar amprentele tale şi ale lui Billy, spuse Bell. Doar atât.

— Păi, cred că purta mănuşi, răspunse Garrett.

— De ce ar purta cineva mănuşi în perioada asta a anului? întrebă Jesse.

— Poate ca să *nu lase* amprente? îi replică Garrett.

Sachs se gândi la amprentele mai puţin vizibile de pe lopată. Nu ea şi Rhyme verificaseră amprentele. Uneori, se poate întâmpla ca

până şi mănuşile să lase urme. Cele de la mănuşile de bumbac şi de lână erau mult mai puţin vizibile, deşi se puteau prinde fibre din material în aşchiile cozii.

— Păi, Garrett, tot ce spui tu aici s-ar fi putut întâmpla, rosti Bell. Dar nu cred că e adevărat.

— Billy era mort! Eu doar am ridicat lopata şi m-am uitat la ea. Ceea ce nu ar fi trebuit să fac. Dar am făcut-o. Asta e tot ce s-a întâmplat. Ştiam că Mary Beth e în pericol, aşa că am dus-o să fie în siguranţă. Băiatul se uită implorând la Sachs în timp ce vorbea.

— Haide să ne întoarcem la Mary Beth, spuse Bell. De ce era în pericol?

— Pentru că era în Blackwater Landing.

Se juca din nou cu unghiile… „Nu seamănă deloc cu ticul meu, gândi Sachs. Eu îmi înfig unghiile în piele, el le loveşte una de cealaltă. Oare ce e mai rău? se întrebă ea. Ticul meu, se hotărî; e mai distructiv."

Băiatul se uită cu ochii lui roşii şi umezi la Sachs.

„Nu mai face asta! Nu pot să mă uit la tine!" gândi ea, privind în altă parte.

— Şi Todd Wilkes? Băiatul care s-a spânzurat? L-ai ameninţat cumva?

— Nu!

— Fratele lui te-a văzut în timp ce strigai la el săptămâna trecută.

— Arunca beţe de chibrit aprinse într-un muşuroi de furnici. Era de rahat şi a trebuit să îi spun.

— Cum rămâne cu Lydia? spuse Bell. De ce ai răpit-o pe ea?

— Eram îngrijorat şi pentru ea.

— Pentru că era în Blackwater Landing?

— Exact.

— Voiai să o violezi, nu-i aşa?

— Nu! începu să ţipe Garrett. Nu voiam să îi fac rău. Nici ei, nici altcuiva. Şi nu l-am omorât pe Billy. Toată lumea vrea să mă facă să recunosc ceva ce nu am făcut.

Bell scoase un şerveţel şi îl înmână băiatului.

Uşa se deschise violent şi Mason Germain intră în cameră. Probabil se uitase prin fereastră şi faţa sa arăta clar că îşi pierduse răbdarea. Sachs îi putea simţi mirosul de apă de colonie – începuse să îl deteste.

— Mason! rosti Bell.

— Ascultă aici, băiete, spune-ne acum unde e fata! Dacă nu ne spui, te ducem la Lancaster şi o să rămâi acolo până la proces… Ai auzit de Lancaster, nu-i aşa? Că, dacă nu, pot să îţi spun eu.

— Încetează! Destul! ordonă o voce înaltă.

În cameră intră un bărbat scund, tuns scurt, cu părul aranjat impecabil. Era chiar mai mic de statură decât Mason. Purta un costum gri cu toţi nasturii închişi, o cămaşă bleu şi o cravată în dungi. Pantofii lui aveau tocuri înalte de aproape opt centimetri.

— Nu mai spune un cuvânt, îl sfătui pe Garrett.

— Bună, Cal, rosti Bell, deloc încântat că omul se afla aici. Şeriful i-l prezentă lui Sachs pe avocatul lui Garrett, Calvin Fredericks.

— Ce naiba faci? Îmi interoghezi clientul fără ca eu să fiu aici? arătă înspre Mason. Şi ce naiba e prostia aia cu Lancaster? Ar trebui să te arunc pe tine acolo pentru modul în care îi vorbeşti.

— Ştie unde e fata, Cal, murmură Mason. Nu vrea să ne spună. Şi i-au fost citite drepturile. El…

— Un băiat de şaisprezece ani? Ei bine, cred că o să rezolv cazul chiar acum şi o să merg să iau cina. Se întoarse către Garrett. Tinere, cum te simţi?

— Mă mănâncă faţa.

— Te-au bătut?

— Nu, dom'le, doar mă mănâncă.

— Lasă că rezolvăm asta. Să îi aducă cineva o cremă. Acum, fii atent. Eu voi fi avocatul tău. Statul m-a trimis aici şi tu nu trebuie să plăteşti nimic. Ţi-au citit drepturile? Ţi-au spus că ai dreptul să nu vorbeşti dacă nu vrei?

— Da, dom'le. Dar şeriful Bell dorea să mă întrebe ceva.

— Vai, Jim, ce drăguţ din partea ta! *La ce* te gândeai? Patru contra unu?

— Ne gândeam la Mary Beth McConnell, răspunse Mason. Fata pe care a răpit-o.

— După cum se spune.

— Şi pe care a violat-o, murmură Mason.

— Nu e adevărat! strigă Garrett.

— Am găsit un şerveţel însângerat plin cu sperma lui, se răsti Mason.

— Nu, nu! strigă băiatul în timp ce faţa i se înroşea tot mai mult. Mary Beth s-a lovit. Asta s-a întâmplat. S-a lovit la cap, iar eu i-am şters sângele cu şerveţelul pe care îl aveam în buzunar. Şi referitor la cealaltă chestie… uneori, ştiţi, mi-o mai frec… Ştiu că nu ar trebui să o fac. Ştiu că nu e bine. Dar nu mă pot abţine.

— Şşt, Garrett, nu trebuie să le dai explicaţii, îi spuse Fredericks. Apoi se întoarse către Bell. Interogatoriul a luat sfârşit. E timpul să îl duceţi înapoi în celulă.

Pe când Jesse Corn îl conducea afară din cameră, Garrett se opri brusc şi se întoarse către Sachs.

— Te rog, trebuie să faci ceva pentru mine. Te rog! Camera mea de acasă – am nişte borcane înăuntru.

— Haide, Jesse, du-l afară! ordonă Bell.

Dar Sachs se trezi vorbind cu Garrett.

— Stai. Borcanele cu insecte?

Băiatul încuviinţă.

— Poţi să pui apă în ele? Sau măcar să le duci afară – să aibă o şansă. Domnul şi doamna Babbage nu o să facă nimic să le ţină în viaţă. Te rog…

Sachs ezită, simţind privirile tuturor aţintite asupra ei. Apoi dădu din cap.

— Bine. O să o fac. Îţi promit.

Garrett îi zâmbi.

Bell îi aruncă o privire criptică lui Sachs, arătă înspre uşă şi Jesse îl conduse pe băiat afară. Avocatul începu să meargă după el, dar Bell îl opri.

— Nu pleci nicăieri, Cal. Aşteptăm aici până când apare McGuire.

— Ia mâna de pe mine, Bell, murmură avocatul, dar se aşeză după cum îi ordonase şeriful. Isuse, ce-i cu prostiile astea? Vorbiţi cu un băiat de şaisprezece ani fără să…

— Taci din gură, Cal. Nu îi scoteam cu cleştele o mărturisire, pe care oricum nu a făcut-o şi pe care oricum nu aş fi folosit-o. Avem mai multe dovezi decât ne trebuie ca să îl băgăm în puşcărie pe viaţă. Tot ce mă interesează e să o găsim pe Mary Beth. E undeva în Outer Banks şi nu putem să dăm de ea fără ajutor.

— Nici vorbă. Băiatul nu va mai spune nimic.

— Ar putea să moară de foame sau de sete, Cal. Sau de insolaţie…

Avocatul tăcu, iar şeriful continuă:

— Cal, băiatul ăsta e o adevărată pacoste. Am o tonă de plângeri împotriva lui…

— Exact asta mi-a spus secretara în timp ce veneam aici. La dracu', majoritatea sunt pentru chiul. Ah, şi pentru voyeurism – amuzant, nu-i aşa? Pentru că nici măcar nu stătea pe proprietatea reclamanţilor, ci pe trotuar.

— Cuibul de viespi din urmă cu câţiva ani, spuse Mason nervos. Meg Blanchard.

— Tu l-ai eliberat, răspunse vesel avocatul. Nu a fost nici măcar proces penal pentru asta.

— De data asta e diferit, Cal, spuse Bell. Avem martori, avem dovezi bune şi Ed Schaeffer e mort. Putem să facem ce vrem cu băiatul ăsta.

Un bărbat suplu, purtând un costum albastru şifonat intră în camera de interogatoriu. Avea păr rar grizonant, cu început de chelie şi părea să aibă în jur de cincizeci şi cinci de ani. Se uită la Amelia şi o salută absent, apoi se încruntă la Fredericks.

— Am auzit destul ca să cred că acest caz de crimă, răpire şi agresiune sexuală e printre cele mai facile pe care le-am avut în ultimii ani.

Bell îl prezentă lui Sachs pe Bryan McGuire, procurorul districtului Paquenoke.

— Are şaisprezece ani, răspunse Fredericks.

— Nicio curte din statul ăsta nu o să îl judece ca adult, şi nici nu o să îi dea două sute de ani în puşcărie, replică procurorul pe un ton imperturbabil.

— Dă-i drumul, McGuire, rosti Fredericks nerăbdător. Vrei să cădem la o înţelegere. Îţi ştiu tonul ăsta.

McGuire îi făcu un semn lui Bell şi Sachs îşi dădu seama că şeriful discutase în prealabil cu procurorul despre subiectul în cauză.

— *Evident* că vrem să ajungem la o înţelegere, continuă Bell. Sunt şanse mari ca fata să fie încă în viaţă şi vrem să o găsim înainte să *moară.*

— Cal, avem atâtea capete de acuzare în cazul ăsta, continuă McGuire, încât ai fi surprins cât de flexibili putem să fim.

— Uimeşte-mă, răspunse obraznic avocatul apărării.

— Pot să îl acuz de reţinere ilegală, acte de violenţă şi omor din culpă – o dată pentru Billy Stail, şi o dată pentru ajutorul de şerif

care a murit. Da, chiar o să fac asta. Totul depinde dacă o găsim pe fată în viaţă.

— Ed Schaeffer, replică avocatul. Moartea sa a fost accidentală.

— A fost o nenorocită de capcană, izbucni Mason.

— Atunci îl acuz de omor din culpă în cazul lui Billy şi de omor din imprudenţă în cazul ajutorului de şerif, răspunse McGuire.

Fredericks căzu pe gânduri.

— Să văd ce pot să fac.

Se grăbi înspre celule să discute cu clientul său. După cinci minute, se întoarse posomorât.

— Care-i povestea? întrebă Bell, descurajat de expresia feţei avocatului.

— Nu am avut noroc.

— Nu a cooperat?

— Deloc.

— Cal, dacă ştii ceva ce noi nu ştim, şi nu ne zici ce e, mă doare în cot de relaţia avocat-client, murmură Bell.

— Nu, nu, Jim. Serios. Spune că o protejează pe fată. Spune că ea e fericită acolo unde e şi că ar trebui să îl căutaţi pe bărbatul cu salopetă cafenie şi bluză albă.

— Nici măcar nu ne-a oferit descriere bună a bărbatului, zise Bell, şi ar putea să spună cu totul altceva mâine doar pentru că inventează.

McGuire îşi dădu părul pe spate, chiar dacă nu era nevoie. Sachs simţea mirosul de colonie Aqua Net dinspre avocatul apărării. Procurorul folosea Brulcreem.

— Ascultă, Cal, asta e problema. Îţi ofer exact ce auzi. Afli unde e fata şi dacă e în viaţă, şi o să reduc acuzaţiile. Dacă nu eşti de acord, deschid procesul şi merg până în pânzele albe. Băiatul ăla nu o să mai iasă din închisoare tot restul vieţii. Şi amândoi ştim asta.

Tăcere.

— Am o idee, rosti Fredericks.

— Sigur că da, îi replică sceptic McGuire.

— Nu, ascultă-mă… Am avut un caz în Albermale în urmă cu ceva vreme. O femeie pretindea că fiul ei fugise de acasă. Dar povestea părea un pic trasă de păr.

— Cazul *Williams?* întrebă McGuire. Cu femeia de culoare?

— Exact.

— Am auzit de el. Tu ai fost avocatul ei? întrebă Bell.

— Da. Ne spunea gogoşi şi avusese probleme psihice în trecut. Am angajat un psiholog din Avery pentru o părere profesională. I-a făcut câteva teste şi, în timpul unuia, ne-a spus exact ce se întâmplase.

— Hipnoză – prostia aia cu recuperarea memoriei? întrebă McGuire.

— Nu, e ceva diferit. Îi spunea terapia scaunului gol. Nu ştiu exact cum funcţionează, dar a făcut-o să vorbească. Ca şi cum avea nevoie doar de un mic imbold. Lasă-mă să îl sun pe tipul ăsta să vină încoace şi să stea de vorbă cu Garrett. S-ar putea ca băiatul să coopereze. Dar – şi îl împunse cu degetul în piept pe Bell – tot ce discută ei rămâne confidenţial şi poţi să afli doar dacă eu sau reprezentantul legal ne dăm acordul.

Bell se uită la McGuire şi încuviinţă.

— Sună-l, spuse procurorul.

— Bine, răspunse Fredericks şi se îndreptă spre telefonul din colţul camerei.

— Auziţi? întrebă Sachs.

Avocatul se întoarse către ea.

— Cazul la care te-a ajutat psihologul. Cazul Williams.

— Da?

— Ce s-a întâmplat cu băiatul ei până la urmă? Fugise de acasă?

— Nu. Mama lui îl omorâse. L-a legat cu sârmă şi l-a înecat în iazul din spatele casei. Hei, Jim, cum fac legătura cu exteriorul?

Mary Beth strigă atât de tare, încât simţi că îi ia foc gâtul şi se temu că probabil îşi distrusese pentru totdeauna corzile vocale.

Misionarul, care deja o luase spre marginea pădurii se opri. Îşi ducea rucsacul pe un singur umăr şi ţinea într-o mână ceva care semăna cu un tub de spray. Se uită în jur.

„Te rog, te rog, te rog", se gândea Mary Beth. Ignorând durerea, mai încercă o dată.

— Aici! Ajută-mă!

Bărbatul se uită înspre baracă. Apoi îşi continuă drumul.

Fata respiră adânc, se gândi la zgomotul făcut de Garrett când se juca cu unghiile, la ochii lui umezi şi la erecţia puternică, apoi la moartea tatălui ei şi la Virginia Dare… Şi ţipă cum nu mai ţipase niciodată.

De data aceasta Misionarul se opri, se uită înapoi către adăpost, îşi dădu jos pălăria, lăsă rucsacul şi tubul pe pământ, şi începu să alerge înspre ea.

„Mulţumesc"… începu ea să plângă. „Mulţumesc!"

Era subţirel şi bine bronzat. Pe la vreo cincizeci de ani, dar în formă fizică bună.

— Care e problema? gâfâi el când ajunse la vreo douăzeci de metri de ea şi încetini pasul. Ai păţit ceva?

— Te rog, se chinui ea să vorbească. Durerea din gât era insuportabilă. Scuipă încă o dată sânge.

Bărbatul înainta precaut până la fereastra spartă, uitându-se la cioburile de pe jos.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu pot să ies. Cineva m-a răpit…

— Te-a răpit?

Mary Beth îşi şterse faţa plină de lacrimi de fericire şi sudoare.

— Un puşti de liceu din Tanner's Corner.

— Stai puţin… Am auzit despre asta. A fost la ştiri. Tu eşti cea pe care a răpit-o?

— Da.

— Unde e el acum?

Fata încercă să vorbească, dar gâtul o durea mult prea tare. Respiră adânc şi într-un final reuşi să îi răspundă:

— Nu ştiu. A plecat noaptea trecută. Te rog… nu ai apă?

— Am adus cu mine un bidon. Mă duc după el.

— Şi cheamă poliţia. Ai telefon?

— Nu la mine. Dădu din cap şi zâmbi. Am contract de colaborare cu primăria. Arătă înspre rucsac şi tub. Distrugem plantele de marijuana, ştii tu, puştii le sădesc aici. Primăria ne-a dat telefoane, dar nu prea îl ţin la mine. Eşti rănită grav? Apoi se uită la crusta de sânge de pe capul fetei.

— E în regulă. Dar… apă. Am nevoie de apă.

Bărbatul păşi înapoi spre pădure şi, pentru un moment terifiant, fata se sperie că nu avea să se întoarcă. Dar Misionarul ridică de jos un bidon gălbui şi fugi înapoi. Mary Beth îl apucă cu mâinile tremurânde şi se strădui să bea cât mai încet posibil. Apa era caldă şi stătută, dar nu mai băuse niciodată ceva atât de bun.

— O să încerc să te scot de aici, spuse bărbatul şi se îndreptă spre uşă.

Se auzi o bufnitură, ca şi cum ar fi tras un şut în uşă sau ar fi încercat să o spargă. Încă una. Încă două. Bărbatul luă un bolovan şi îl aruncă în uşă, dar fără efect. Se întoarse apoi la fereastră.

— Nu se clinteşte.

Îşi şterse fruntea transpirată şi examină gratiile de la fereastră.

— Mamă, a construit o adevărată închisoare aici. Ar dura ore întregi şi cu un fierăstrău. Bun, mă duc după ajutor. Cum te cheamă?

— Mary Beth McConnell.

— O să alertez poliţia, apoi vin să te scot de aici.

— Te rog, nu sta mult!

— Am un prieten care locuieşte în apropiere. Sun la poliţie şi ne întoarcem. Băiatul ăla… e înarmat?

— Nu ştiu. Nu am văzut nicio armă. Dar nu sunt sigură.

— Stai liniştită, Mary Beth. O să fie totul în regulă. De obicei nu prea fug, dar astăzi o să fac o excepţie. Se întoarse şi începu să gonească peste câmp.

— Domnule… mulţumesc.

Dar bărbatul nu mai auzi vorbele lui Mary Beth. Sprintă prin ierburile înalte şi dispăru în pădure. Nici măcar nu se oprise să îşi ia echipamentul. Mary Beth rămase în faţa ferestrei mângâind bidonul ca şi cum ar fi fost un nou-născut.

19

Sachs o observă pe Lucy Kerr stând pe o bancă în faţa unei băcănii, savurând un Arizona Ice Tea. Traversă strada şi o salută. Remarcă o plăcuţă în faţa magazinului, pe care scria Bere Rece.

— Aveţi în Tanner's Corner legea aceea care nu permite să ai doza de bere deschisă dacă eşti pe stradă?[41]

— Da, răspunse Lucy. Şi o luăm la modul cel mai serios. Înseamnă că, dacă trebuie să bei dintr-o doză, în primul rând trebuie ca doza să fie deschisă.

După o secundă, Sachs îşi dădu seama de glumă şi râse.

— Vrei să bei ceva mai tare?

— Nu mersi, răspunse Lucy.

Sachs reveni după un minut, ţinând în mână un pahar cu bere blondă Sam Adams, se aşeză lângă ajutorul de şerif şi îi vorbi despre convorbirea referitoare la psiholog dintre McGuire şi Fredericks.

— Sper să meargă, răspunse Lucy. Jim ne-a spus că trebuie să fie mii de case vechi în Outer Banks. Trebuie să limităm căutarea.

Amândouă rămaseră tăcute pentru câteva momente. Un băiat singuratic trecu pe lângă ele cu un skateboard zgomotos şi dispăru. Sachs o întrebă pe Lucy de ce nu erau copii în oraş.

— Aşa e, răspunse femeia. Nu prea m-am gândit la asta, dar cred că majoritatea cuplurilor de tineri s-au mutat de aici în oraşe mai mari. Tanner's Corner nu e oraşul în care să stai dacă aştepţi să ţi se nască un copil.

— Tu ai copii? o întrebă Sachs.

---

[41] Open Container Law este o lege din SUA care interzice consumul de băuturi alcoolice în anumite spaţii publice (n.tr.).

— Nu. Eu şi Buddy nu am avut. Apoi ne-am despărţit şi nu am mai cunoscut pe nimeni după el. Ăsta e marele meu regret. Că nu am copii.

— De cât timp eşti divorţată?

— Trei ani.

Sachs păru surprinsă că femeia nu se recăsătorise. Era foarte atrăgătoare – în special ochii. Pe vremea când Sachs lucra ca fotomodel în New York, înainte să intre în poliţie, petrecuse multă vreme în compania unor oameni care arătau foarte bine. Dar de atâtea ori aveau privirile goale; şi, dacă ochii nu erau frumoşi, nici oamenii nu erau, credea Amelia Sachs.

— Ei, o să cunoşti pe cineva într-o bună zi şi o să ai o familie, o încuraja Amelia pe Lucy.

— Am slujba, răspunse rapid Lucy. Ştii, nu am nevoie chiar de tot în viaţă.

Ceva rămânea nespus aici – ceva ce Lucy nu voia să divulge. Sachs se întrebă dacă ar fi cazul să insiste sau nu. Încercă să o abordeze cumva.

— Sigur sunt cel puţin o mie de bărbaţi în districtul Paquenoke care ar face orice să iasă cu tine.

După un scurt moment, Lucy îi răspunse:

— De fapt, nu prea ies la întâlniri.

— Serios?

Urmă altă pauză. Sachs se uită de-a lungul străzii prăfuite şi abandonate. Băiatul cu skateboardul dispăruse de mult. Lucy respiră adânc şi se pregăti să răspundă ceva, dar, în loc să facă asta, mai luă o gură de Ice Tea. Apoi începu să vorbească:

— Mai ştii că ţi-am spus că am avut nişte probleme cu sănătatea?

Sachs dădu din cap că da.

— Cancer la sân. Nu era în stadiu prea avansat, dar doctorul a spus că ar trebui să îmi facă o dublă mastectomie. Şi asta a şi făcut.

— Îmi pare rău, spuse Sachs. Încă urmezi tratamentele?

— Da. Am fost cheală pentru o vreme. Arătam interesant. Mai luă o gură de Ice Tea. De trei ani şi jumătate sunt în recuperare şi până acum totul e în regulă, continuă Lucy. Chiar m-a dat peste cap ce s-a întâmplat. Adică, nimeni din familia mea nu a avut astfel de probleme. Bunica e sănătoasă tun. Mama lucrează cinci zile pe săptămână la Parcul Naţional din Mattamuskeet şi merge împreună cu tata să facă alpinism de două-trei ori pe an.

— Nu poţi să ai copii din cauza radiaţiilor? întrebă Sachs.

— Ah, nu, am avut protecţie. Doar că… nu ştiu… nu îmi prea place să ies la întâlniri. Ştii ce vor bărbaţii după primul sărut…

Sachs nu putea să nu fie de acord cu asta

— O să cunosc un tip drăguţ, o să bem o cafea sau ceva şi după zece minute o să încep să îmi fac griji cum o să reacţioneze când o să afle. Într-un final, ajung să nu îi mai răspund la telefoane.

— Deci ai renunţat la gândul de a avea o familie? o întrebă Sachs.

— Poate o să întâlnesc cândva un văduv care are copii, îi răspunse femeia. Mi-ar plăcea asta.

Spuse acestea pe un ton firesc, dar Sachs îşi dădu seama că probabil îşi repetase sieşi lucrurile acestea de prea multe ori. Poate chiar zilnic.

Lucy îşi aplecă capul.

— Mi-aş da insigna de ajutor de şerif într-o clipită, dacă aş putea să am copii. Dar ce să fac? Viaţa nu te duce întotdeauna acolo unde vrei să te ducă.

— Şi soţul te-a lăsat imediat după operaţie? Cum spuneai că îl cheamă?

— Bud. Nu chiar imediat. Opt luni mai târziu. La naiba, nici nu îl pot învinovăţi.

— De ce spui asta?

— Ce anume?

— Că nu îl poţi învinovăţi.

— Pur şi simplu nu pot. M-am schimbat prea mult. M-am schimbat în ceva ce nu îl mai interesa.

Sachs tăcu pentru un moment, apoi continuă:

— Lincoln e diferit. Cât se poate de diferit.

— Deci e ceva mai mult între voi decât o relaţie între colegi, nu-i aşa?

— Cam aşa stă treaba, răspunse Sachs.

— Mă gândeam eu. Apoi râse. Hei, eşti o poliţistă dură din marele oraş… Cum te simţi tu când te gândeşti la copii?

— Mi-ar plăcea să am copii. Tata ar fi vrut să aibă nepoţi. Şi el a fost poliţist. Îi surâdea ideea să fie trei generaţii din familia noastră cu aceeaşi meserie. Se gândea că poate revista *People* o să facă un reportaj sau ceva. Era revista lui preferată.

— De ce foloseşti trecutul?

— A murit în urmă cu câţiva ani.

— A fost ucis în timpul serviciului?

Sachs se gândi cum să îi răspundă, dar într-un final rosti ceea ce nu voia:

— Cancer.

Lucy tăcu pentru un moment, apoi continuă uitându-se la Sachs şi apoi la închisoare.

— Lincoln poate să aibă copii?

Sachs sorbi spuma din paharul cu bere.

— Teoretic da.

Se decise să nu îi spună lui Lucy cum în dimineaţa aceasta, când fuseseră la Institutul Neurologic din Avery, motivul pentru care Sachs ieşise afară să vorbească cu doctoriţa Weaver fusese să o întrebe dacă operaţia lui Rhyme ar fi afectat şansele lui de a avea copii. Doctoriţa îi răspunsese că probabil nu şi începuse să îi explice despre intervenţiile necesare ca ea să poată rămâne însărcinată. Dar chiar atunci apăruse Jim Bell ca să-i roage să-l ajute.

Nu îi spusese nici că Rhyme nu dorea să audă vreodată vorbindu-se despre copii şi că ea se gândea că Lincoln avea anumite reţineri când venea vorba de asta. Motivele puteau fi numeroase: frica de a avea o familie, când el avea o asemenea meserie periculoasă. Sau faptul că el ştia că persoanele handicapate, cel puţin din punct de vedere statistic, aveau o viaţă mai scurtă decât restul. Sau poate că dorea să aibă libertatea de a se hotărî într-o dimineaţă că totul se va sfârşi pentru el. Poate toate acestea se combinau cu ideea lui cum că Sachs şi cu el ar fi fost nişte părinţi total ieşiţi din tiparele normalităţii (deşi ea tot timpul îi răspundea: „Şi ce anume e normal în ziua de azi?").

— Tot timpul m-am întrebat, reflectă Lucy, dacă aş avea copii, oare aş renunţa la munca mea? Tu ce zici?

— Tot timpul port o armă cu mine, dar, de regulă, mă ocup cu investigarea scenei crimei. Nu prea mă bag la treburi riscante. Trebuie să fiu mai atentă şi când conduc. Am un Camaro de trei sute şaizeci de cai putere în garaj în Brooklyn. Nu prea văd cum s-ar potrivi un scaun de copil înăuntru. Apoi râse. Cred că ar trebui să învăţ să conduc un Volvo cu cutie automată. Ar trebui să iau lecţii.

— Te şi văd făcând figuri cu maşina ieşind din parcare de la Food Lion.

O tăcere bizară se lăsă între cele două femei. Era genul de tăcere care apare de regulă între doi străini care îşi divulgă secretele cele mai ascunse şi apoi îşi dau seama că nu pot să mai continue.

Lucy se uită la ceas.

— Ar trebui să mă întorc la sediu. Să îl ajut pe Jim cu telefoanele la Outer Banks. Aruncă doza goală într-un coş de gunoi şi dădu din cap. Mă tot gândesc la Mary Beth. Mă întreb unde e, dacă e teafără, dacă e speriată…

În schimb, Amelia Sachs se gândea la Garrett Hanlon. Pentru că vorbiseră despre copii, Sachs îşi închipuia cum s-ar simţi ea dacă ar

fi avut un fiu acuzat de crimă şi de răpire. Care urma să rămână o noapte în închisoare. Poate sute de nopţi. Sau chiar mii.

Lucy se opri.

— Te întorci?

— În două minute.

— Sper să ne vedem înainte să pleci, adăugă Lucy şi o luă în jos pe stradă.

Câteva minute mai târziu, uşa de la închisoare se deschise şi Mason Germain păşi afară. Nu îl văzuse niciodată zâmbind şi nu zâmbea nici acum. Se uită în jur pe stradă, dar nu o observă. Trecu pe cealaltă parte şi intră într-o clădire – un magazin sau un bar – înainte să se ducă la Departamentul Şerifului.

Apoi o maşină se opri pe marginea străzii şi doi bărbaţi coborâră. Unul era Cal Fredericks, avocatul lui Garrett, iar celălalt, un bărbat de vreo patruzeci de ani. Purta o cămaşă şi o cravată – ultimul nasture desfăcut şi nodul neglijent atârnând la câţiva centimetri sub gât. Mânecile erau suflecate şi în mână avea o geacă sport bleumarin. Pantalonii cafenii erau teribil de şifonaţi. Avea o faţă blândă ca de învăţător. Cei doi intrară în clădire.

Sachs aruncă paharul într-un coş de gunoi, traversă strada şi intră după ei în închisoare.

20

Cal Fredericks îi făcu cunoştinţă Amaliei Sachs cu doctorul Elliott Penny.

— Ah, lucrezi cu Lincoln Rhyme, spuse surprins doctorul.

— Da, aşa e.

— Mi-a spus că mulţumită vouă a fost prins Garrett. Lincoln e aici?

— E la şerif acum. Nu cred să stea mult acolo.

— Avem un prieten comun. Mi-ar plăcea să îl salut. O să trec pe acolo dacă am ocazia.

— Ar mai trebui să stea vreo oră acolo, răspunse Sachs, care apoi se întoarse către Cal Fredericks. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur, doamnă, răspunse precaut avocatul. Cel puţin teoretic, Sachs lucra pentru inamic.

— Mason Germain vorbea cu Garrett mai devreme, acolo în camera de interogare. A menţionat Lancaster. Despre ce e vorba?

— E un centru de detenţie pentru infractori periculoşi. O să fie transferat acolo după ce se încheie aranjamentele de rigoare. O să rămână acolo pe perioada procesului.

— E pentru infractori juvenili?

— Nu, nu. Adulţi.

— Dar are doar şaisprezece ani, spuse Sachs.

— Ah, păi, McGuire o să ceară să fie judecat ca adult, dacă nu facem o pledoarie bună.

— Cât de rău e acolo?

— Unde, la Lancaster? Avocatul ridică din umerii înguşti. O să fie bătut acolo. Nu zic că nu. Nu ştiu cât de rău. Dar *sigur* o să fie rănit. Un băiat ca el nu prea are şanse la Lancaster.

— Nu poate să stea izolat?

— Nu şi acolo. E toată lumea la grămadă. De fapt, e o puşcărie mai mare. Tot ce putem spera e că paznicii o să îl protejeze.

— Cum rămâne cu cauţiunea?

Fredericks râse.

— Niciun judecător din lumea asta nu o să pună problema cauţiunii într-un astfel de caz.

— Nu putem să îl transferăm altundeva? Lincoln are nişte prieteni în New York.

— New York? Fredericks îi zâmbi strâmb, tipic pentru un sudist. Nu cred că asta ar influenţa prea mult ce se întâmplă aici. Se uită înspre doctorul Penny. Nu, nu, cea mai bună soluţie este să îl convingem pe Garrett să coopereze.

— Părinţii lui adoptivi nu ar trebui să fie aici?

— Ba da, i-am şi sunat, dar Hal a spus că băiatul o să se descurce singur. Nici nu a vrut să mă lase să vorbesc cu Maggie – maică-sa.

— Dar Garrett nu poate lua decizii de unul singur, replică Sachs. E doar un puşti.

— Ah, explică Fredericks, înainte de aranjament sau de pledoarie, o să îi delegăm un reprezentant legal. Nu îţi face griji, o să fie bine.

Sachs se uită la doctor.

— Ce o să îi faceţi? Testul cu scaunul gol?

Doctorul Penny se uită întrebător la avocat, care dădu din cap afirmativ. Doctorul începu.

— Nu e un test. E un fel de terapie Gestalt – o tehnică comportamentală care e renumită pentru viteza cu care obţine informaţii despre înţelegerea mai multor tipuri de comportament. O să îl pun pe Garrett să îşi imagineze că Mary Beth stă pe un scaun în faţa lui şi o să îl pun să îi vorbească. Să îi explice de ce a răpit-o. Sper să îl fac să înţeleagă că fata e speriată şi supărată, şi că nu e bine ceea ce a făcut el. Că o să îi fie mai bine dacă ne spune unde a dus-o.

— Şi o să funcţioneze?

— Nu e pentru cazuri de genul acesta, dar cred că am putea obţine rezultate.

Avocatul se uită la ceas.

— Doctore, eşti gata?

Acesta încuviinţă.

— Să mergem.

Doctorul şi Fredericks intrară în camera de interogatoriu.

Sachs se retrase şi îşi turnă un pahar cu apă pe care îl sorbi încet. Când agentul de pază începu să îşi citească ziarul, Sachs intră rapid în camera de observaţie, unde era montat aparatul video. Camera era goală. Sachs închise uşa şi se aşeză. Îl putea vedea pe Garrett stând pe un scaun în centrul camerei. Doctorul era la masă, iar Carl Fredericks şedea într-un colţ cu coatele sprijinite de genunchi, lăsând să i se vadă tocurile înalte ale pantofilor.

Un al treilea scaun, neocupat, era pus în faţa lui Garrett. Pe masă, erau câteva cutii reci de Coca-Cola. Sachs le putea auzi vocile prin difuzor.

— Garrett, sunt doctorul Penny. Cum te simţi?

Niciun răspuns.

— E cam cald aici, nu ţi se pare?

Garrett tăcea în continuare. Se uită apoi în jos şi începu să se joace cu unghiile. Sachs nu auzea zgomotul. Se trezi că se joacă şi ea cu unghia, adâncind-o în degetul arătător. Simţi umezeală şi văzu picături de sânge. „Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te", îşi spuse ea şi se forţă să îşi coboare mâinile.

— Garrett, sunt aici să te ajut. Lucrez împreună cu avocatul tău, domnul Fredericks care e de faţă, şi încercăm să obţinem o pedeapsă cât mai mică pentru ce s-a întâmplat. Te putem ajuta, dar avem nevoie să cooperezi.

— Doctorul o să îţi vorbească, Garrett, spuse Fredericks. O să încercăm să aflăm câteva lucruri. Dar tot ce spui o să rămână între noi. Nu vom spune nimănui fără acordul tău. Ai priceput?

Garrett încuviinţă.

— Ţine minte, Garrett, adăugă doctorul, noi suntem băieţii buni. Suntem de partea ta… Acum, vreau să încerc ceva.

Ochii îi erau fixaţi pe faţa băiatului, care îşi scarpină pielea iritată.

— De ce nu, răspunse Garrett.

— Vezi scaunul de acolo? arătă doctorul Penny către obiect şi Garrett se uită şi el.

— Da, îl văd.

— O să încercăm un fel de joc. O să îţi imaginezi că o persoană importantă stă pe el.

— Cum ar fi preşedintele?

— Nu, voiam să spun cineva important pentru tine. Cineva cunoscut. O să îţi imaginezi că stă în faţa ta. Şi vreau să fii cât se poate de sincer cu persoana în cauză. Să îi spui tot ce vrei să îi spui. Împărtăşeşte-ţi secretele cu ea. Dacă eşti furios, descarcă-te. Dacă iubeşti persoana, spune-i asta. Dacă vrei să o ai – cum ai vrea o anume fată – spune-i asta. Ţine minte, poţi să spui orice. Nimeni nu o să se supere pe tine.

— Să vorbesc cu scaunul? întrebă Garrett. De ce?

— Un motiv ar fi că o să te facă să te simţi mai bine după lucrurile urâte care s-au întâmplat astăzi.

— Adică, atunci când am fost prins?

Sachs zâmbi.

Doctorul Penny se forţă să nu zâmbească şi el şi apropie scaunul gol de Garrett.

— Acum, imaginează-ţi că o persoană importantă stă acolo. Să zicem Mary Beth McConnell. Şi tu ai vrea să îi spui ceva şi acum ai

ocazia. Ceva ce nu i-ai mai spus niciodată pentru că ţi-a fost prea greu. Ceva foarte important. Nu orice rahat.

Garrett se uită stresat prin cameră, căutând privirea avocatului, care îl încuraja. Băiatul respiră adânc.

— Bine, cred că sunt gata.

— Bine. Acum imaginează-ţi că Mary Beth stă pe scaun.

— Dar nu vreau să îi spun nimic *ei*, îl întrerupse Garrett.

— Nu vrei?

Băiatul dădu din cap.

— Deja i-am spus tot ce voiam să îi spun.

— Sigur nu mai vrei să îi spui ceva?

— Nu ştiu, ezită Garrett… Poate. Doar… chestia e că mai degrabă mi-aş imagina pe altcineva stând în scaun. Nu am putea să facem asta?

— Pentru moment, hai să rămânem cu Mary Beth. Spuneai că poate ar fi totuşi ceva. Care ar fi lucrul acela? Vrei să îi reproşezi cumva că te-a lăsat baltă? Că te-a rănit? Sau că te-a înfuriat? Vrei să îi spui cum te-ai răzbuna pe ea? Orice, Garrett. Poţi să spui orice. Totul e în regulă.

Garrett ridică din umeri.

— Păi, de ce nu ar putea să fie altcineva?

— Să zicem că pentru moment trebuie să fie Mary Beth.

Băiatul se întoarse brusc înspre peretele cu oglinda şi se uită în direcţia unde stătea Sachs. Neintenţionat, femeia se trase înapoi, deşi ştia că băiatul nu are cum să o vadă.

— Continuă, îl încurajă doctorul.

Băiatul se întoarse către el.

— Bine. Cred că i-aş spune că mă bucur că e în siguranţă.

Doctorul radie de fericire şi arătă înspre scaun.

— Foarte bine, Garrett. Să începem de aici. Spune-i că tu ai salvat-o. Spune-i şi de ce.

Garrett se uită nesigur către scaunul gol din faţa sa. Începu:

— Ea era în Blackwater Landing şi…

— Nu, nu, aminteşte-ţi că vorbeşti cu Mary Beth. Închipuie-ţi că stă pe scaun în faţa ta.

Băiatul tuşi să îşi cureţe gâtul.

— Erai în Blackwater Landing. Şi era foarte periculos. Oamenii erau răniţi tot timpul în Blackwater Landing, ba chiar ucişi. Eram îngrijorat pentru tine. Nu voiam ca bărbatul în salopetă să te rănească şi pe tine.

— Bărbatul în salopetă? întrebă doctorul.

— Cel care l-a omorât pe Billy.

Doctorul se uită la avocat care dădu din cap. Apoi continuă:

— Garrett, ştii, chiar dacă ai salvat-o pe Mary Beth, ea tot s-ar putea să creadă că a făcut ceva să te enerveze.

— Să mă enerveze? Dar nu a făcut nimic de genul ăsta.

— Păi, ai luat-o de la familia ei.

— Am luat-o să mă asigur că nu o să păţească nimic. Îşi aminti de regulile jocului şi se uită către scaun. Te-am luat de acolo să mă asigur că nu o să păţeşti nimic.

— Nu pot decât să mă gândesc, spuse doctorul pe un ton blând, că mai e ceva ce ai vrea să-i spui. Am simţit asta înainte – ceva foarte important, dar tu nu vrei să spui.

Sachs observase şi ea asta pe faţa băiatului. Părea tulburat, dar nedumerit de jocul pe care îl propusese doctorul. Oare la ce se gândea? Chiar era ceva ce voia să spună. Ce era oare?

Garrett îşi privi unghiile lungi şi murdare.

— Păi, poate chiar e ceva.

— Continuă.

— E… cam greu.

Cal Fredericks stătea cu o foaie de hârtie în faţă şi cu un creion în mână.

— Hai să revedem scena, spuse doctorul Penny cu blândeţe. Mary Beth e acolo. Aşteaptă. Vrea ca tu să îi spui ceea ce vrei să spui.

— Chiar vrea? Credeţi asta? întrebă Garrett.

— Da, îl asigură doctorul. Vrei să îi spui ceva referitor la locul unde se află acum? Unde ai dus-o? Cum e acolo? De ce ai dus-o în locul acela?

— Nu, răspunse Garrett. Nu vreau să îi spun nimic legat de asta.

— Atunci ce vrei să îi spui?

— Te… Şi vocea lui se stinse. Începu să îşi pocnească unghiile.

— Ştiu că e greu.

Sachs stătea aplecată în scaun. „Haide, haide, Garrett, se gândea. Vrem să te ajutăm. Să ne întâlnim la jumătatea drumului." Doctorul Penny continuă cu vocea sa monotonă:

— Haide, Garrett. Acolo pe scaun stă Mary Beth. Aşteaptă. Se întreabă ce ai să îi zici. Vorbeşte-i! Doctorul împinse băutura răcoritoare mai aproape de băiat, care o ridică şi luă câteva înghiţituri lungi. Cătuşele zornăiau la contactul cu doza, de fiecare dată când Garrett o ducea la gură. După o scurtă pauză, doctorul continuă: Ce voiai să îi spui lui Mary Beth? Lucrul acela important. Văd că vrei să îl spui. Simt că ai nevoie să te descarci. Şi cred că şi ea vrea să îl audă. Doctorul împinse scaunul gol mai aproape de băiat. Uite, acolo e Mary Beth, Garrett. Stă chiar în faţa ta şi se uită la tine. Care e lucrul acela pe care vrei să i-l zici, dar încă nu ai reuşit? Acum ai ocazia. Haide!

Garrett mai luă o gură de Coca-Cola. Sachs observă că mâinile băiatului tremurau. „Oare ce va urma? se întrebă. Ce are să îi spună?"

Dintr-odată, luându-i prin surprindere pe cei doi bărbaţi din cameră, Garrett se aplecă în faţă şi începu să vorbească spre scaun.

— Îmi place foarte, foarte mult de tine, Mary Beth. Şi… şi cred că te iubesc.

Respiră adânc de câteva ori, îşi pocni unghiile, îşi înfipse degetele în braţele scaunului şi îşi coborî capul roşind tot.

— Asta e tot ce voiai să îi spui? întrebă doctorul.

Garrett încuviinţă.

— Altceva?

— Nu.

De data aceasta *doctorul* se uită la avocat care dădu din cap.

— Domnule, începu Garrett. Doctore… am şi eu o întrebare.

— Spune, Garrett.

— Bine… am o carte acasă, pe care aş vrea foarte mult să o am aici. Îi spune *Lumea în miniatură.* Se poate?

— Să vedem ce se poate face, răspunse doctorul.

Se uită la Fredericks, care îşi dădu ochii peste cap. Bărbaţii se ridicară şi îşi traseră gecile.

— Asta e tot pentru moment, Garrett.

Băiatul nu spuse nimic.

Sachs se ridică repede şi se strecură afară din încăpere. Gardianul nu observase nimic.

Fredericks şi doctorul ieşiră, iar Garrett fu dus înapoi în celulă.

Jim Bell intră şi el în cameră, iar Fredericks îi făcu cunoştinţă cu doctorul.

— Ei bine, întrebă Jim, aţi aflat ceva?

— Absolut nimic, dădu din cap Fredericks.

— Tocmai am terminat cu înţelegerea, spuse Bell pe un ton sinistru. La ora şase vin după el să îl ducă în Lancaster. În seara asta.

— *Seara asta?* se miră Sachs.

— Mai bine îl scoatem din oraş. Sunt câţiva oameni aici care şi-ar face dreptate singuri.

— Pot să încerc mai târziu, rosti doctorul Penny. Acum e foarte agitat.

— Sigur că e agitat, murmură Bell. Tocmai a fost arestat sub acuzaţii de omor şi de răpire. Şi pe mine m-ar frământa treaba asta. Faceţi ce vreţi cu Lancaster, dar McGuire e decis să arunce toate acuzaţiile asupra lui şi îl ducem de aici înainte să se întunece. Şi apropo, Cal, trebuie să îţi spun asta: McGuire îl va acuza de omor de gradul întâi.

După cum se aşteptase, Amelia Sachs îl găsi pe Rhyme cât se poate de ţâfnos.

— Haide, Sachs, ajută-l pe bietul Ben cu echipamentul şi hai să mergem. I-am spus doctoriţei Weaver că ajungem cândva *anul* ăsta la ea.

Sachs rămase tăcută lângă fereastră. Într-un final spuse:

— Rhyme.

Criminalistul îşi ridică privirea şi încercă să îşi dea seama ce o preocupa.

— Nu îmi place deloc ce văd, Sachs.

— Ce?

— Nu îmi place absolut deloc. Ben, trebuie să scoţi garnitura înainte să împachetezi aia.

— Garnitură?

Ben se chinuia să închidă SLA – sursa de lumină alternativă, folosită să găsească substanţele invizibile pentru ochiul liber.

— Bagheta, îi explică Sachs.

— Mersi. Ben începu să strângă firele de la computer.

— Privirea ta, Sachs. *Asta* nu îmi place deloc. Privirea ta şi tonul vocii.

— Ben, îl rugă ea, ai putea se ne laşi câteva minute singuri?

— Nu, nu poate, se răsti Rhyme. Nu avem atâta timp la dispoziţie. Trebuie să împachetăm şi să plecăm de aici.

— Cinci minute, spuse ea.

Ben se uită la cei doi, dar privirea imploratoare a lui Sachs îl convinse pe tânăr să iasă afară din cameră. Rhyme încercă să îi ia vorba din gură.

— Sachs, am făcut tot ce puteam. Am salvat-o pe Lydia. L-am prins pe infractor. Pentru o pedeapsă mai mică o să spună unde e Mary Beth.

— Nu o să le spună nimic.

— Dar asta nu e problema noastră. Nu mai avem ce să…

— Nu cred că el a făcut-o.

— Să o ucidă pe Mary Beth? De acord. Probele de sânge arată că probabil e încă în viaţă, dar…

— Nu, mă referam că nu el l-a omorât pe Billy.

Rhyme îşi scutură capul să scape de un fir de păr enervant de pe frunte.

— Chiar crezi în povestea cu bărbatul în salopetă cafenie, despre care mi-a spus Jim?

— Da.

— Sachs, e un băiat cu probleme şi ţi-e milă de el. Şi mie mi-e milă de el, dar…

— Nu asta e problema.

— Ai dreptate, nu asta e problema, izbucni el. Singurul lucru relevant în acest caz sunt dovezile. Şi dovezile ne arată că nu există niciun bărbat în salopetă şi că Garrett e vinovat.

— Dovezile ne arată că ar putea să fie vinovat, Rhyme. Nu ne spun sigur lucrul acesta. Dovezile pot să fie interpretate în multe moduri. Pe lângă asta, am şi eu ceva dovezi de-ale mele.

— Cum ar fi?

— M-a rugat să am grijă de insectele sale în locul lui.

— Aşa, şi?

— Nu ţi se pare un pic ciudat ca unui ucigaş cu sânge rece să îi pese atât de mult ce se întâmplă cu nişte nenorocite de insecte?

— Asta nu e o dovadă, Sachs. E strategia lui. E un război psihologic şi încearcă să ne nimicească apărarea. Băiatul e deştept, adu-ţi aminte. Are un IQ ridicat şi note bune. Şi uită-te la lecturile lui preferate. Sunt chestii foarte inteligente – băiatul a învăţat multe de la insecte. Şi un lucru sigur despre insecte e faptul că nu au simţul moralităţii. Vor doar să supravieţuiască. Asta a învăţat de la ele. Asta a stat la baza dezvoltării lui ca şi copil. E trist, dar nu e problema noastră.

— Ştii capcana pe care a pus-o? Cea acoperită de ace de pini.

Rhyme încuviinţă.

— Era adâncă doar de jumătate de metru. Şi cuibul de viespi dinăuntru era gol. Şi sticla cu amoniac nu era pusă astfel încât să rănească pe cineva. Servea doar pentru avertizare, să ştie când se apropie cineva de moară.

— Nu sunt dovezi empirice, Sachs. Ca şerveţelul pătat de sânge, de exemplu.

— A spus că se masturba. Apoi Mary Beth s-a lovit la cap şi i-a şters rana cu şerveţelul. Oricum, dacă ar fi violat-o, de ce să mai folosească un şerveţel?

— Să cureţe după.

— Nu se încadrează în tipologia nici unui viol din câte ştiu eu.

Rhyme dădu un citat care îi aparţinea:

— „Un profil este un *ghid.* Dovada este…"

— „Dumnezeu", completă ea propoziţia. Bun, în cazul ăsta – am găsit multe amprente la scena crimei. Ţine minte, locul a fost călcat în picioare. Unele dintre amprente ar putea să fie ale bărbatului în salopetă.

— Nu există alte amprente pe arma crimei.

— Susţine că bărbatul purta mănuşi, răspunse ea.

— Nu am găsit urme de mănuşi de piele.

— Puteau să fie de pânză. Stai să verific, şi…

— *Puteau* să fie, *puteau* să fie… Haide, Sachs, astea sunt doar speculaţii.

— Dar ar fi trebuit să îl auzi când vorbea despre Mary Beth. Era îngrijorat pentru ea.

— Se prefăcea. Care e regula mea de bază?

— Ai multe reguli de bază, murmură ea.

— Nu poţi să ai încredere în martori, continuă el nelăsându-se înduplecat.

— Crede că o iubeşte şi că ţine la ea. Chiar crede că o protejează.

Vocea unui bărbat îi întrerupse:

— Ah, el *chiar* o protejează.

Sachs şi cu Rhyme se uitară înspre uşă, unde stătea doctorul Penny. Bărbatul continuă:

— O protejează de ea însăşi.

Sachs le făcu cunoştinţă.

— Doream să te cunosc, Lincoln, spuse doctorul Penny. Sunt psiholog criminalist. Eu şi Bert Markham am lucrat împreună anul trecut şi mi-a vorbit foarte frumos despre tine.

— Bert îmi e prieten bun, spuse Rhyme. Tocmai a fost numit în fruntea Departamentului de criminalistică la poliţia din Chicago.

Doctorul Penny arătă înspre coridor.

— Avocatul lui Garrett discută cu procurorul chiar acum, dar nu prea cred că o să iasă bine pentru băiat.

— La ce te refereai adineaori când spuneai că o protejează de ea însăşi? întrebă cinică Sachs. Vreo porcărie de martor care are legătură cu personalitatea multiplă?

— Nu, răspunse doctorul, deloc deranjat de scepticismul ei. Sigur avem de-a face cu o tulburare emoţională sau mintală, dar nu e ceva atât de neobişnuit ca un caz de personalitate multiplă. Garrett ştie exact ce le-a făcut lui Mary Beth şi lui Billy Stail. Sunt convins că a ascuns-o undeva să o ţină departe de Blackwater Landing, unde *probabil i-a ucis* pe ceilalţi oameni în decursul ultimilor ani. Şi l-a

îngrozit – cum îl cheamă? – pe băiatul ăla, Wilkes, până când săracul s-a sinucis. Cred că plănuise să o violeze şi să o ucidă pe Mary Beth tot atunci când l-a ucis pe Billy, dar partea din el care susţine că o iubeşte pe Mary Beth nu l-a lăsat să facă asta. A dus-o cât mai departe posibil de Blackwater Landing ca să se abţină în a-i face rău. Cred că *a violat-o* până la urmă, doar că pentru el nici măcar nu a fost viol, ci doar ceea ce el considera un pas înainte în *relaţia* lor. Adică, exact ceea ce fac doi soţi în luna de miere. Dar încă simţea nevoia de a ucide, aşa că s-a întors a doua zi la Blackwater Landing şi a găsit o altă victimă, pe Lydia Johansson. Cu siguranţă urma să o ucidă pe ea în locul lui Mary Beth.

— Sper că nu eşti chemat din partea apărării, spuse Sachs. Pentru că mărturia ta nu e deloc imparţială.

Doctorul Penny dădu din cap.

— Judecând după dovezile avute, am auzit că băiatul o să intre la închisoare oricum, indiferent de mărturii.

— Nu cred că l-a ucis pe băiatul ăla. Şi nu cred că, în ce priveşte răpirea, lucrurile stau chiar aşa cum par.

Doctorul Penny ridică din umeri.

— Opinia mea din punct de vedere profesional este că Garrett e vinovat. Sigur că nu am făcut toate testele, dar până acum este evident că suferă de comportament disocial şi sociopat – şi am în vedere toate cele trei sisteme de diagnosticare posibile. Clasificarea internaţională a bolilor, DSM-IV[42] şi Catalogul Revizuit al Psihopaţilor. Ar trebui să recurg la toate testele? Desigur. Dar Garrett are o personalitate antisocială/criminală. Are un IQ ridicat, gândeşte strategic şi organizat, consideră răzbunarea ceva normal, nu are mustrări de conştiinţă… pe scurt e o persoană periculoasă.

[42] Manual de statistică şi diagnosticare a bolilor mintale, ediţia IV, publicat de Asociaţia Americană de Psihiatrie (n.tr.)

— Sachs, spuse Rhyme, unde vrei să ajungi? Nu mai e treaba noastră.

Dar ea îi ignoră privirea.

— Dar, doctore…

Doctorul îşi ridică mâna.

— Pot să îţi pun o întrebare?

— Ce anume?

— Ai copii?

— Nu, răspunse ea după o scurtă ezitare. De ce?

— E de înţeles faptul că îl compătimeşti – toţi îl compătimim – dar s-ar putea să confunzi sentimentul acesta cu nişte sentimente materne latente.

— Asta ce înseamnă?

— Vreau să zic, continuă doctorul, că, dacă nutreşti dorinţa de a avea cândva copii, nu poţi să ai o părere obiectivă despre un băiat de şaisprezece ani şi despre gradul său de inocenţă sau vinovăţie. În special dacă băiatul e şi orfan şi a şi avut o viaţă grea.

— Pot să fiu foarte obiectivă, se răsti Sachs. Doar că simt multe chestii care nu se leagă. Motivele invocate de Garrett nu au sens, el…

— Motivele sunt veriga slabă a lanţului de dovezi, Sachs, ştii asta.

— Nu îmi mai trebuie maxime, Rhyme, se mai răsti o dată.

Criminalistul oftă în zadar şi se uită la ceas.

Doctorul Penny continuă:

— Te-am auzit când l-ai întrebat pe Cal Fredericks în legătură cu ce urmează să se întâmple cu băiatul la Lancaster.

Femeia ridică o sprânceană.

— Ei bine, cred că îl poţi ajuta, spuse doctorul. Cel mai bun lucru pe care ai putea să îl faci ar fi să petreci ceva timp în compania lui. Districtul o să desemneze un asistent social să lucreze împreună cu reprezentantul legal şi va trebui să obţii acordul lor, dar sunt sigur

că nu vor fi probleme. S-ar putea chiar să ţi se destăinuie despre Mary Beth.

Thom apăru în hol în timp ce Sachs se gândea la spusele doctorului.

— Dubiţa e parcată afară, Lincoln.

Rhyme se uită la hartă pentru ultima oară şi apoi se întoarse către uşă.

— La drum, prieteni…

Jim Bell intră în cameră şi îşi puse mâna pe braţul paralizat al lui Rhyme.

— Acum organizăm o echipă de căutare în Outer Banks. Cu puţin noroc, o să o găsim în câteva zile. Lincoln, nu pot să îţi mulţumesc destul.

Rhyme răspunse dând din cap şi îi ură noroc şerifului.

— O să te vizitez la spital, Lincoln, spuse Ben. O să aduc şi o sticlă de whisky. Când o să ai voie să bei din nou?

— Nu prea curând.

— O să îl ajut pe Ben să termine de împachetat, spuse Sachs.

— O să te ducem noi la Avery, îi promise Bell.

— Mersi, spuse Sachs. Rhyme, o să ajung şi eu acolo în curând.

Dar criminalistul se pare că plecase deja din Tanner's Corner. Dacă nu cu trupul, cel puţin cu mintea şi nu răspunse. Sachs auzi doar zgomotul făcut de scaunul cu rotile Storm Arrow în timp ce se îndepărta de cameră.

Cincisprezece minute mai târziu, deja împachetaseră o mare parte a echipamentului şi Sachs îl trimisese pe Ben acasă, mulţumindu-i pentru munca de voluntariat.

Între timp îşi făcuse apariţia şi Jesse Corn. Sachs se întrebă dacă el aşteptase pe coridor, pândind momentul când putea să stea de vorbă cu ea.

— Chiar e cineva, nu-i aşa? o întrebă Jesse. Domnul Rhyme. Ajutorul de şerif începu să aranjeze nişte cutii care erau deja aranjate.

— Chiar aşa, răspunse Sachs pe un ton neutru.

— Operaţia aceea de care vorbeşte… o să îl facă mai bine?

„O să îl omoare. O să îi înrăutăţească starea. O să îl transforme într-o legumă."

— Nu.

Se gândi că Jesse avea să o întrebe de ce o mai face. Dar, atunci ajutorul de şerif o surprinse.

— Uneori, simţi nevoia pur şi simplu să faci ceva. Chiar dacă nu are niciun sens.

Sachs ridică din umeri. „Da, uneori, chiar trebuie să faci ceva."

Închise lacătul micuţ al unei cutii de microscop şi înfăşură ultimul cablu electric. Observă un teanc de cărţi pe masă, cele pe care le găsise în camera lui Garrett, din casa părinţilor săi adoptivi. Ridică *Lumea în miniatură,* cartea pe care băiatul i-o ceruse doctorului Penny. O frunzări şi citi un paragraf.

> În lume sunt cunoscute 4.500 de specii de mamifere, dar se estimează că ar exista în jur de 980.000 de specii de insecte, la care se adaugă încă două-trei milioane nedescoperite încă. Diversitatea şi mobilitatea lor stârneşte mai mult decât simplă admiraţie. Ne putem gândi la termenul „biofilie", folosit de biologul şi entomologul de la Harvard E.O. Wilson, prin care înţelege afinitatea oamenilor faţă de alte vieţuitoare. Cu siguranţă, între insecte şi oamenii care le iubesc există o legătură comparabilă cu aceea dintre alţi oameni şi, bunăoară, un câine sau un cal de curse campion.

Se uită de-a lungul coridorului, unde Cal Fredericks şi Bryan McGuire discutau în contradictoriu. Avocatul lui Garrett pierdea vizibil teren.

Sachs închise cartea. Îşi aminti vorbele doctorului: „Cel mai bun lucru pe care ai putea să îl faci ar fi să petreci ceva timp în compania lui".

— Poate e cam deplasat să mergem să tragem cu pistolul, dar ce ai zice de o cafea? îi propuse Jesse.

Sachs râse în sinea ei. Deci până la urmă fusese invitată la Starbucks.

— Păi, nu prea pot. Trebuie să-i duc lui Garrett cartea asta la închisoare. Apoi trebuie să merg la spitalul din Avery. Poate altădată?

— Cu siguranţă.

21

În barul lui Eddie, foarte aproape de închisoare, Rich Culbeau spuse hotărât:

— Asta nu e joacă.

— Nici eu nu cred că e joacă, răspunse Sean O'Sarian. Doar am *râs*. Adică, la naiba, am râs. Mă uitam la reclama aia de acolo. Arătă înspre ecranul unsuros al TV-ului din bar, deasupra suportului pentru berea Nuts. Aia cu tipul ăla care vrea să ajungă la aeroport, şi maşina…

— Faci asta prea mult. Te distrezi tot timpul. Nu eşti atent.

— Bine, ascult. Mergem prin spate. Uşa o să fie deschisă.

— Exact asta urma să întreb şi eu, spuse Harris Tomel. Uşa din spate nu e deschisă niciodată. Tot timpul e încuiată şi, ştiţi, are un zăvor pe dinăuntru.

— Zăvorul o să fie închis şi uşa o să fie descuiată. Bine?

— Dacă zici tu, răspunse Tomel sceptic.

— O să fie deschisă, spuse şi Culbeau. Apoi intrăm. O să fie cheia de la celula lui pe masa aia mică de metal. Ştiţi de care masă zic?

Sigur că ştiau masa. Oricine care petrecuse măcar o noapte în închisoarea din Tanner's Corner trebuie să îşi fi zdrelit gleznele de nenorocita aia de masă de metal fixată de podea lângă uşă, cu atât mai mult dacă alcoolul era motivul pentru care se afla acolo.

— Da, intrăm, spuse O'Sarian, fiind atent de data aceasta.

— Descuiem celula şi intrăm. O să dau cu spray paralizant în faţa băiatului. Apoi îi pun o pungă peste cap – am una pe care o folosesc să înec pisoii în iaz, doar o să i-o pun peste cap şi îl scoatem prin spate. Poate să strige cât vrea, că nimeni nu o să îl audă. Harris, tu o să aştepţi cu camioneta. O să o tragi până aproape de uşă şi o să laşi motorul pornit.

— Unde o să îl ducem? întrebă O'Sarian.

— Nu la noi, răspunse Culbeau, gândindu-se dacă O'Sarian *chiar credea* că urmau să ducă un deţinut răpit acasă la unul din ei. Şi dacă aşa era, atunci slăbănogul era chiar mai prost decât credea. Îl ducem la garajul vechi, din apropierea pistei.

— Bine, spuse O'Sarian.

— Îl scoatem de acolo şi eu o să am la mine aparatul de sudură. Să vedem cât rezistă la asta. Vreo cinci minute zic eu şi după aia o să ne spună unde e Mary Beth.

— Şi după aia ce facem… şopti O'Sarian.

— Ce? se răsti Culbeau. Apoi continuă încet: Vrei să spui ceva ce nu ai curajul să spui în public?

— Chiar *tu* spuneai să îi dăm foc copilului, şopti O'Sarian. Nu îmi pare că e ceva mai rău decât ceea ce am întrebat eu – adică ce facem după.

Culbeau era de acord cu O'Sarian, dar evident nu putea să îi spună asta.

— Se pot întâmpla accidente, răspunse el.

— Aşa e, admise Tomel.

O'Sarian se juca agitat cu un capac de bere, curăţându-şi mizeria de sub unghii cu zimţii acestuia. Se posomorâse.

— Care-i problema? întrebă Culbeau.

— O să fie riscant. Nu ar fi mai uşor dacă scăpăm de el în pădure? La moară.

— Dar nu mai e în pădure sau la moară acum, răspunse Tomel.

— Doar mă gândeam dacă se merită pentru banii ăia, ridică din umeri O'Sarian.

— Vrei să ieşi? îşi scarpină barba Culbeau, gândindu-se că ar cam trebui să şi-o radă pe căldurile astea, dar atunci bărbia lui triplă ar fi vizibilă din nou. Eu mai degrabă aş împărţi recompensa în doi decât în trei.

— Nţ, ştii că nu vreau asta. Totul e în regulă, spuse O'Sarian şi începu să se uite la televizor din nou. Era un film palpitant şi el se holbă cu ochii cât cepele la actriţa de pe ecran.

— Stai puţin, spuse Tomel privind pe geam. Ia vezi. Poliţista roşcată din New York, cea care se pricepea atât de bine la mânuit cuţitele, mergea pe stradă cu o carte în mână.

— Arată bine doamnă aia. Nu mi-ar strica să mă distrez cu una ca ea, spuse Tomel.

Dar Culbeau îşi aminti de ochii ei reci şi de vârful cuţitului bine plasat sub bărbia lui O'Sarian.

— Nu merită.

Roşcata intră în închisoare.

O'Sarian se uită şi el.

— Asta ne cam dă planurile peste cap.

— Nu. Chiar deloc, răspunse încet Culbeau. Harris, adu camionul ăla încoace. Şi lasă motorul pornit.

— Dar cum rămâne cu *ea?*

— Am destul spray paralizant, răspunse Culbeau.

În arest, ajutorul de şerif Nathan Groomer se lăsă pe spate în scaunul său şubred şi o salută pe Sachs.

Sachs se săturase de atenţia pe care i-o acorda Jesse Corn, aşa că zâmbetul formal al lui Nathan veni ca o uşurare.

— Bună, domnişoară, rosti ajutorul de şerif.

— Nathan, nu?

— Exact.

— Asta da momeală, spuse Sachs admirativ, observând sculptura de pe biroul lui.

— Chestia asta veche? întrebă el cu modestie.

— Ce e exact?

— Raţă sălbatică. E de acum un an. Raţa. Nu momeala.

— Tu ai făcut-o?

— Da, e un hobby de-al meu. Mai am câteva în biroul din clădirea centrală. Dacă vrei ţi le arăt. Credeam că pleci totuşi.

— În curând. El ce face?

— Cine? Şeriful Bell?

— Nu. Mă refeream la Garrett.

— Ah, nu ştiu. Mason s-a întors să îl vadă şi au avut o discuţie. A încercat să îl convingă să îi spună unde e fata, dar nu a reuşit nimic.

— Mason e tot acolo acum?

— Nu, a plecat.

— Bell şi Lucy?

— Şi ei au plecat. Toată lumea, de fapt. Toţi sunt la sediu. Te pot ajuta cu ceva?

— Garrett voia cartea asta, spuse Sachs şi i-o arătă lui Nathan. Ai ceva împotrivă dacă i-o dau?

— Ce e? O Biblie?

— Nu, e o carte despre insecte.

Nathan luă cartea şi o cercetă cu atenţie – să nu fie posibile arme înăuntru. Apoi i-o dădu înapoi.

— E de speriat băiatul ăsta. Parcă ar fi aterizat dintr-un film horror. *Ar trebui* să îi duci o Biblie.

— Cred că doar asta îl interesează.

— Da, cred că ai dreptate. Lasă arma aici şi te las să intri.

Sachs îşi scoase pistolul Smith & Wesson şi dădu să se îndrepte către uşă, dar Nathan se uită în continuare la ea, de parcă ar fi aşteptat ceva. Sachs ridică mirată dintr-o sprânceană.

— Ei bine, doamnă, am înţeles că aveţi şi un cuţit.

— Ah, sigur, am şi uitat de el.

— Regulile sunt reguli.

Îi întinse şi cuţitul, iar Nathan îl aşeză lângă pistol.

— Vrei şi cătuşele?

— Nu, nu prea ai cum să intri în încurcătură din cauza lor. Desigur, am avut un pastor care a păţit-o cu cătuşele. Dar asta doar

pentru că nevasta lui s-a întors acasă mai devreme decât trebuia şi l-a găsit legat de pat cu Sally Anne Carlson cocoţată peste el. Hai să îţi dau drumul.

Rich Culbeau şi Sean O'Sarian stăteau în spatele închisorii sub un tufiş ofilit de liliac.

În apropiere era un câmp imens, plin de iarbă, gunoaie şi piese de maşină vechi. Chiar şi prezervative folosite.

Harris Tomel îşi aduse maşina, un Ford F-250 şi o întoarse cu faţa spre drum. Culbeau se gândi că ar fi trebuit să vină pe cealaltă parte a drumului, ca să nu dea nimic de bănuit, dar cum nu era nimeni pe stradă, nu existau motive de îngrijorare. Măcar camioneta era nounouţă şi toba de eşapament nu făcea zgomot deloc.

— Cine e înăuntru? întrebă O'Sarian.

— Nathan Groomer.

— Poliţista aia e cu el?

— Nu ştiu. De unde naiba să ştiu? Dar, dacă e, armele sigur şi le-a lăsat la intrare.

— Nu o să audă Nathan dacă femeia ţipă?

Culbeau îşi aminti din nou de ochii ei şi de vârful cuţitului lipit de gâtul lui O'Sarian.

— Mai degrabă o să ţipe băiatul decât ea.

— Păi atunci, dacă ţipă el?

— Atunci îi punem sacul peste cap cât se poate de repede. Uite aici, îi întinse Culbeau lui O'Sarian un tub de spray paralizant. Să ţinteşti în jos, pentru că de regulă oamenii se apleacă.

— O să ne… adică, o să ne afecteze şi pe noi? Spray-ul?

— Nu dacă nu îţi dai cu el în nenorocita de faţă. E ca un şuvoi, nu ca un nor.

— După care să dau?

— După băiat.

— Şi dacă femeia e mai aproape de mine?

— Femeia e a mea, murmură Culbeau.

— Dar…

— E a mea.

— Bine, se învoi O'Sarian.

Îşi aplecară capetele ca să treacă pe sub o fereastră murdară din spatele închisorii şi se opriră la uşa de metal. Culbeau observă că era uşor întredeschisă.

— Vedeţi? Nu e încuiată.

Se gândi că obţinuse o mică victorie împotriva lui O'Sarian. Apoi se întrebă de ce oare simţea asta.

— Când dau semnalul, intrăm acolo şi le dăm cu spray în ochi. Şi faceţi-o cu convingere, nu vă zgârciţi! Îi întinse lui O'Sarian un sac gros. Apoi i-l tragi peste cap băiatului.

O'Sarian luă tubul şi încuviinţă privind sacul din mâna lui Culbeau.

— Deci o luăm şi pe femeie.

— Da, Sean, oftă exasperat Culbeau. O luăm şi pe ea.

— Ah, bine, doar mă întrebam.

— După ce i-am pus la podea, îi târâm rapid afară. Nu ne oprim pentru nimic.

— Bine… Ah, voiam să spun că mi-am luat Colt-ul cu mine.

— Ce?

— Colt-ul meu cu gloanţe de 38. L-am adus. Arătă înspre buzunar.

Culbeau se opri pentru o secundă.

— Foarte bine, rosti el, apoi apăsă cu mâna imensă pe clanţa uşii.

22

„Oare ăsta să fie ultimul lucru pe care îl văd?" se întrebă el.

Din patul său de spital, Lincoln Rhyme putea să vadă parcul din curtea Universităţii Centrale de Medicină din Avery. Copaci şi iar copaci, o alee care traversa o peluză cu iarbă verde, o fântână de piatră, despre care o asistentă îi spusese că ar fi o replică a unei arteziene celebre din campusul universitar de la Chapel Hill.

Din dormitorul blocului turn din zona de vest a Central Park, Manhattan, Rhyme zărea cerul şi câteva dintre clădirile de pe Fifth Avenue. Dar ferestrele erau înalte acolo şi nu putea să vadă parcul decât dacă patul ar fi fost lipit de ele, să îi permită să se uite în jos.

Aici, poate pentru că spitalul fusese construit cu gândul şi la pacienţii cu handicap, ferestrele erau mai joase şi putea vedea totul mult mai uşor.

Apoi se întrebă din nou dacă operaţia avea să reuşească. Dacă el avea să supravieţuiască. Lincoln Rhyme ştia că imposibilitatea de a face lucruri mărunte era cea mai frustrantă.

Drumul de la New York până în Carolina de Nord fusese programat cu multă vreme în urmă, astfel încât dificultatea călătoriei nu îl deranjase deloc pe Rhyme. Dar povara insuportabilă consta în faptul că nu putea face lucruri mărunte, cele pe care un om sănătos le face fără să îşi dea seama. Cum ar fi să te scarpini în cap, să te speli pe dinţi, să te ştergi la gură, să deschizi o cutie de suc sau să te aşezi pe scaun şi să te uiţi pe geam la păsărele…

Se gândi încă o dată cât de prostesc îi sunau gândurile.

Avea cel mai bun neurolog din ţară şi el însuşi era un om de ştiinţă. Citise cărţile de specialitate şi ştia la ce se poate aştepta de la o operaţie un pacient cu gradul lui de paralizie. Cu toate acestea era hotărât să se lase operat de Cheryl Weaver, iar peisajul acesta idilic

pe care-l vedea de la fereastra unui spital ciudat dintr-un oraş şi mai ciudat putea foarte bine să fie ultimul lucru pe care îl vedea.

Evident că există riscuri.

Atunci, de ce mai făcea operaţia?

Ah, avea un motiv foarte bun.

Cu toate acestea, era un motiv pe care criminalistul cu sânge rece putea cu greu să îl accepte şi nu se încumetase niciodată să îl pronunţe. Pentru că nu avea de a face cu investigarea unei zone şi cu adunarea probelor. Nici cu spălatul pe dinţi sau ridicatul din pat. Nu, nu, nu, era doar pentru Amelia Sachs.

Într-un final recunoscu adevărul: îi era teribil de frică să nu o piardă. Se gândise că în câţiva ani avea să mai cunoască vreun Nick – agentul chipeş cu care Sachs fusese prietenă mai demult. Era un lucru inevitabil, cât timp el era în starea în care era. Ea voia copii. Şi o viaţă normală. Şi Rhyme era dispus să îşi asume riscul de a muri sau de a-şi agrava starea, în speranţa că ar putea să fie mai bine.

Ştia, desigur, că operaţia nu îi va permite ca pe viitor să se poată plimba la braţ cu Amelia pe Fifth Avenue. Pur şi simplu spera la o îmbunătăţire minoră – să ajungă un pic mai aproape de o viaţă normală. Puţin mai aproape de ea. Dar folosindu-şi imaginaţia sa incredibilă, Rhyme se vedea strângând-o de mână cu putere şi simţindu-i pielea fremătând sub a lui.

Un lucru mic pentru restul lumii, dar un miracol pentru Rhyme.

Thom intră în cameră şi nu spuse nimic câteva secunde. Apoi deschise gura.

— Am o observaţie.

— Nu vreau să o aud. Unde e Amelia?

— Oricum o să îţi spun. Nu ai băut nimic în cinci zile.

— Ştiu. Mă enervează foarte tare treaba asta.

— Te pregăteşti pentru operaţie.

— Asta mi-a zis doctorul, răspunse Rhyme morocănos.

— *Când* au însemnat ceva pentru tine ordinele unui doctor?

— O să bage în mine tot felul de porcării. Nu cred că ar fi fost un lucru prea deştept să mai bag şi eu cocktailuri în sânge.

— Nu, nu ar fi fost. Ai dreptate. Dar asculţi de sfaturile doctorului. Sunt mândru de tine.

— Ah, mândrie – ăsta e un lucru care *mă ajută* mult de tot.

Dar pe Thom nu îl afectau deloc replicile lui Rhyme şi continuă calm:

— Vreau să îţi spun ceva.

— Oricum o să o spui, fie că *îmi* convine sau nu.

— Am citit mult despre asta, Lincoln. Despre operaţie.

— Chiar aşa? În timpul *tău liber*, sper.

— Vreau doar să spun că, dacă operaţia nu reuşeşte de data asta, o să ne întoarcem. La anul, peste doi ani, peste cinci ani. O să reuşească până la urmă.

Pe Lincoln Rhyme îl lăsau rece vorbele lui, dar reuşi până la urmă să spună ceva:

— Mulţumesc, Thom. Acum unde naiba e doctoriţa? Eu am lucrat din greu încercând să prind nişte răpitori psihopaţi pentru oamenii ăştia. Adică totuşi cred că ar trebui să se comporte mai bine cu mine.

— A întârziat doar zece minute, spuse Thom. Şi totuşi, am amânat programarea de două ori doar pentru ziua de azi.

— De fapt, sunt aproape douăzeci de minute. Ah, în sfârşit.

Uşa se trânti de perete, dar nu era doctoriţa Weaver.

Şeriful Jim Bell, cu faţa toată transpirată, intră în salon. În spatele lui era cumnatul său, Steve Farr. Amândoi bărbaţii arătau extrem de supăraţi.

Primul gând al criminalistului fu acela că se găsise cadavrul lui Mary Beth şi că, de fapt, băiatul chiar o omorâse. Apoi se gândi cum va primi Sachs vestea, ea care crezuse în nevinovăţia băiatului.

Dar Bell avea altfel de veşti.

— Îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta, Lincoln. Şi Rhyme îşi dădu seama că mesajul era mai mult unul personal decât ceva legat de Garrett Hanlon şi de Mary Beth McConnell. Voiam să sun, rosti şeriful, dar m-am gândit că ar fi mai bine să îţi spun asta faţă în faţă. Aşa că am venit aici.

— Ce s-a întâmplat, Jim? întrebă el.

— E vorba de Amelia.

— Ce anume? întrebă Thom.

— Ce-i cu ea? Cu toate că Rhyme nu putea să-şi simtă bătăile zbuciumate ale inimii în piept, simţea sângele zvâcnindu-i prin bărbie şi prin tâmple. Ce? Spune-mi!

— Rich Culbeau şi cu amicii săi s-au dus la închisoare. Nu ştiu exact ce urmăreau să facă – probabil nimic bun – dar când au ajuns acolo l-au găsit doar pe Nathan, încătuşat în arest. Şi celula era goală.

— Celula?

— Celula lui Garrett, continuă Bell ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Rhyme tot nu pricepea de ce l-ar fi interesat chiar atât de mult lucrurile acestea.

— Ce……

Şeriful continuă cu o voce aspră:

— Nathan a spus că Amelia ta l-a legat sub ameninţarea armei şi l-a eliberat pe Garrett din închisoare. E caz de evadare. Sunt pe fugă, sunt înarmaţi şi nimeni nu are nicio idee unde sunt.

III
VREMEA CONFRUNTĂRII

23

Fugea.

Cât de repede putea. Picioarele o dureau de la artrită, era leoarcă de sudoare şi deja ameţită din cauza căldurii şi a deshidratării.

Şi încă era şocată, gândindu-se la ce făcuse.

Garrett era lângă ea, alergând silenţios prin pădurea de la marginea oraşului Tanner's Corner.

„Cucoană, faci o mare tâmpenie."

Când Sachs intrase în celulă să îi dea lui Garrett *Lumea în miniatură,* văzuse faţa fericită a băiatului. După două secunde, ca şi cum cineva ar fi forţat-o, şi-a băgat mâinile printre gratii şi l-a prins de umeri.

Tulburat, Garrett se uitase în altă parte.

— Nu, uită-te la mine, îi spusese ea. Uită-te!

Într-un final, o ascultase. Ea îi privise faţa iritată, gura care-i zvâcnea, ochii întunecaţi, sprâncenele groase.

— Garrett, vreau să aflu adevărul. Rămâne între noi. Spune-mi – l-ai omorât pe Billy Stail?

— Jur că nu. Jur! A fost bărbatul ăla – cel în salopetă cafenie. El l-a ucis pe Billy. Ăsta e adevărul.

— Nu aşa ne spun dovezile, Garrett.

— Dar oamenii pot să vadă diferit, răspunsese el calm. Aşa cum noi ne putem uita la acelaşi lucru la care se uită şi o muscă, dar nu apare la fel.

— Ce vrei să spui?

— Vedem ceva că se mişcă – doar o imagine în mişcare atunci când mâna cuiva vrea să strivească musca. Dar în modul în care ochii unei *muşte* funcţionează, ea vede o mână în aer, care se opreşte de o sută de ori până când ajunge la ea. Ca şi un şir de picturi statice. E aceeaşi mână, aceeaşi mişcare, dar noi vedem diferit faţă

de muscă. Şi culorile… Ne uităm de multe ori la ceva ce nouă ne pare roşu, dar unele insecte văd doişpe tipuri de roşu acolo.

„Dovezile ne arată că ar putea să fie vinovat, Rhyme. Nu ne spun sigur lucrul acesta. Dovezile pot să fie interpretate în multe moduri."

— Şi Lydia? Sachs insistase, ţinându-l şi mai strâns pe băiat. Pe ea de ce ai răpit-o?

— Le-am spus tuturor de ce… Era în pericol şi ea. Blackwater Landing… e un loc periculos. Acolo mor oameni. Acolo dispar oameni. Doar o protejam.

„Sigur că e un loc periculos, se gândise ea. Dar e oare periculos din cauza ta?"

— Ea a spus că urma să o violezi, spusese atunci poliţista.

— Nu, nu, nu… A sărit în apă şi uniforma ei s-a rupt şi s-a udat. Am văzut-o atunci… adică i-am văzut sânii. Şi m-am cam… excitat. Dar atâta tot.

— Şi Mary Beth? Ai rănit-o? Ai violat-o?

— Nu, nu, nu! Ţi-am spus. S-a lovit la cap şi am curăţat-o cu şerveţelul ăla. Nu i-aş face asta nimănui, cu atât mai puţin lui Mary Beth.

Sachs se uitase lung la el.

„Blackwater Landing… e un loc periculos."

Într-un final continuase:

— Dacă te scot de aici, mă duci la Mary Beth?

Garrett se încruntase.

— Dacă fac asta, atunci o să o aduci înapoi în Tanner's Corner. Şi o să fie rănită.

— E singura modalitate, Garrett. Te scot de aici, dacă mă duci la ea. O să ne asigurăm că nu păţeşte nimic. Eu şi Lincoln.

— Poţi face asta?

— Da. Dar dacă nu eşti de acord, o să rămâi multă vreme închis. Şi dacă Mary Beth moare din cauza ta, tot crimă rămâne. E ca şi cum ai împuşca-o. Şi nu o să mai ieşi niciodată din închisoare.

Băiatul se uitase pe fereastră, părând să urmărească o insectă cu privirea. Sachs nu putea să o vadă.

— În regulă.

— Cât de departe e?

— Pe jos o să ne ia vreo opt ore. Depinde.

— Depinde de ce?

— Depinde de câţi vin după noi şi cât de atent o să mergem.

Garrett spusese acestea rapid şi vocea sa plină de siguranţă o îngrijoră pe Sachs – era ca şi cum băiatul anticipase deja că urma să îl ajute cineva să evadeze sau că urma să evadeze singur şi luase în calcul posibilitatea.

— Stai aici, îi spusese ea.

Apoi intrase în birou, îşi recuperase armele şi, în ciuda tuturor lucrurilor care o îndemnau să nu facă asta, îl atacase pe Nathan Groomer.

— Îmi pare rău că fac asta, îi şoptise ea. Îmi trebuie cheia de la celula lui şi apoi trebuie să te întorc pe burtă şi să îţi leg mâinile la spate.

Cu ochii mari de uimire, bărbatul ezitase o secundă, gândindu-se dacă avea rost să încerce să îşi scoată arma. Sau – acum îşi dădu seama – nici măcar nu se gândise. Instinctul, reflexele sau poate doar furia l-ar fi condus să scoată arma oricum.

— Cucoană, faci o mare tâmpenie.

— Cheia.

Ajutorul de şerif deschise sertarul şi aruncase cheia pe birou, îşi duse mâinile la spate, apoi ea îl încătuşase şi smulse telefonul de pe perete.

Îl eliberase pe Garrett, dar îi pusese şi lui o pereche de cătuşe. Uşa din spate părea descuiată, dar i se păruse că aude paşi şi

zgomotul făcut de motorul unei maşini, aşa că se îndreptase spre uşa din faţă. Reuşiseră să scape.

Acum, la aproape doi kilometri de oraş, înconjuraţi de tufişuri şi de copaci, băiatul o ducea pe o potecă numai de el ştiută. Cătuşele zdrăngăneau atunci când Garrett îi arăta direcţia.

Se gândea: „Dar Rhyme, nu aveam ce altceva să fac! Mă înţelegi? Chiar nu am avut de ales". Dacă centrul de detenţie din Lancaster era chiar aşa cum aflase, băiatul ar fi fost bătut şi violat din prima zi, şi poate chiar ucis după prima săptămână. Sachs ştia, de asemenea, că doar aşa putea să o găsească pe Mary Beth. Rhyme epuizase toate posibilităţile care rezultaseră de pe urma dovezilor şi ochii sfidători ai lui Garrett îi dădeau de înţeles că nu ar fi cooperat nicicum.

(„Nu, *nu confund* sentimentele materne cu îngrijorarea, doctore Penny. Ştiu doar că, dacă eu şi Lincoln am avea un fiu, ar fi la fel de rebel şi de încăpăţânat ca şi noi şi, dacă i s-ar întâmpla ceva, m-aş ruga să aibă cineva grijă de el, aşa cum am eu grijă de Garrett…")

Se mişcară rapid. Sachs era surprinsă de uşurinţa cu care băiatul se furişa printre copaci, în ciuda faptului că avea mâinile încătuşate. Părea să ştie exact unde să pună piciorul, care plante puteau fi date uşor la o parte şi care nu sau unde era pământul moale şi unde era tare.

— Nu păşi acolo, spuse el ferm. E argilă de Carolina. Ca lipiciul – nu mai ieşi uşor de acolo.

Continuară să meargă pentru încă jumătate de oră, până când terenul deveni moale şi aerul se umplu de mirosuri de metan şi putrefacţie. Drumul părea imposibil de continuat – se termina în nişte tufişuri încâlcite – şi Garrett o conduse la un drum asfaltat cu două benzi. Porniră iarăşi prin ierburile înalte de peste un metru.

Câteva maşini îi depăşiră, dar şoferii rămâneau impasibili la infracţiunea la care ei erau martori.

Sachs îi privise cu invidie. Evadaseră de doar douăzeci de minute şi simţea cum i se strânge inima văzând ce turnură luase viaţa ei.

„Cucoană, faci o mare tâmpenie."

— Hei acolo!

Mary Beth McConnell se trezi brusc din toropeala care o apucase de la căldură şi se ridică de pe canapeaua împuţită.

— Domnişoară, sunteţi acolo? se auzi vocea. Mary Beth?

Sări din pat şi se îndreptă rapid spre fereastra spartă. Se simţea ameţită şi trebui să îşi proptească fruntea de perete preţ de câteva secunde. Tâmpla îi zvâcnea de durere. „Garrett, du-te-n mă-ta", gândi ea.

Durerea începu să o lase şi vederea i se limpezi. Continuă să meargă către fereastră.

Era Misionarul. Prietenul său era cu el, un bărbat înalt, cu început de chelie, care purta o salopetă cafenie şi un tricou murdar de muncitor. Misionarul adusese un topor.

— Mulţumesc, mulţumesc, şopti ea.

— Domnişoară, sunteţi în regulă?

— Sunt bine. Încă nu s-a întors.

Vocea ei era în continuare dogită. Bărbatul îi înmâna o altă sticlă cu apă, pe care fata o dădu pe gât într-o clipită.

— Am chemat poliţia, îi spuse. Sunt pe drum. O să ajungă aici în cinşpe-douăzeci de minute. Dar nu îi mai aşteptăm. O să te scoatem noi de aici.

— Nu vă pot mulţumi îndeajuns.

— Trage-te la o parte un pic. Am tăiat lemne toată viaţa mea şi o să fac uşa asta bucăţi într-un minut. Acesta e Tom. Lucrează cu mine.

— Salut, Tom.

— Salut. Sunteţi teafără? întrebă el încruntat.

— Arată mai rău decât e de fapt, răspunse ea, zgândărindu-şi crusta de pe scalp.

Ciop, ciop.

Toporul muşca din uşă şi de la fereastră fata putea să vadă lama ascuţită şi sclipitoare ridicată în aer, în care se reflecta lumina soarelui. Mary Beth îşi aminti că îl ajuta pe tatăl ei la tăiat lemne, îşi aminti cât de mult îi plăcea lui să ascută lama – scântei portocalii zburau în aer ca şi cum ar fi fost artificiile de Patru Iulie.

— Cine e băiatul care te-a răpit? întrebă Tom. E unul dintre perverşii ăia?

Ciop, ciop.

— E un puşti de liceu din Tanner's Corner. E înfricoşător. Uitaţi-vă la asta, arătă ea către insectele din borcane.

— Aoleu, spuse Tom, uitându-se pe fereastră.

Ciop.

Se auzi o trosnitură. Misionarul reuşise să desprindă o bucată mare de lemn din uşă. Poc.

Mary Beth se uită la uşă. Garrett trebuie să o fi baricadat bine, poate chiar pusese două uşi. Apoi se întoarse la Tom.

— Mă simt exact ca un gândac, îi spuse ea. M-a…

I se înceţoşă vederea când mâna stângă a lui Tom pătrunse printre zăbrele şi o prinse de guler. Mâna lui dreaptă ajunse pe sânul ei. O smuci lipind-o de zăbrele şi îşi apropie gura lui mirosind a tutun de buzele ei. Limba i se izbi lacom de dinţii fetei.

Îi umbla cu mâna pe piept, o ciupea încercând să îi găsească sfârcul prin tricou, în timp ce fata se chinuia să se îndepărteze de el, scuipând şi ţipând.

— Ce naiba crezi că faci? strigă Misionarul, lăsând toporul să cadă. Apoi fugi spre fereastră.

Dar înainte să se descotorosească de Tom, Mary Beth îi prinse mâna şi i-o înfipse într-un ciob ascuţit prins de tocul ferestrei.

Bărbatul ţipă de durere şi de şoc, şi îi dădu drumul, căzând pe spate.

Ştergându-se la gură, Mary Beth fugi de la fereastră în centrul camerei.

— Ce naiba te-a apucat? îi strigă Misionarul lui Tom.

„Loveşte-l! se gândea Mary Beth. Loveşte-l cu toporul. E nebun. Du-l şi pe el la poliţie."

Tom nu era atent. Îşi strângea mâna însângerată, examinând tăietura.

— Isuse, Isuse, Isuse…

— *Ţi-am spus* să ai răbdare, murmură Misionarul. Am fi scos-o în cinci minute şi o crăcănam cât pofteam acasă la tine, în juma' de oră. Acum, uite ce ai făcut.

„O crăcănam…"

Mary Beth îşi dădu seama că nu sunaseră la poliţie şi că nu venea nimeni să o salveze.

— Omule, uită-te la asta! îi arătă Tom încheietura despicată din care sângele curgea şiroaie.

— La naiba, mormăi Misionarul. Trebuie să te bandajez. Idiotule! De ce nu ai putut să ai răbdare? Haide să te oblojesc.

Mary Beth se uită la Tom care se împleticea înapoi spre câmp. Se opri la zece metri de fereastră.

— Curvă nenorocită! Pregăteşte-te. O să ne întoarcem.

Se aplecă şi dispăru pentru o secundă. Apoi se ridică cu o piatră cât o portocală în mână. O aruncă înspre zăbrele, şi Mary Beth se feri în ultimul moment. Apoi fata se prăvăli pe canapea şi începu să plângă.

— Pregăteşte-te! auzi din nou vocea lui Tom în timp ce bărbaţii intrau în pădure.

Erau acasă la Harris Tomel, o casă frumoasă cu cinci dormitoare, înconjurată de peluză pe care bărbatul nu o îngrijise niciodată.

Ideea lui Harris în ce priveşte gazonul era simplă. Îşi parcă maşina Ford F-250 în curtea din faţă şi modelul Suburban în spate.

Făcea asta pentru că, fiind cel mai cu carte dintre ei trei şi având mai multe pulovere decât tricouri, Tomel se străduia să pară mai răsărit decât era. Ah, sigur, fusese şi el la pârnaie, dar pentru nişte scheme de rahat în Raleigh, unde avusese acţiuni la nişte companii care aveau o singură problemă: nici măcar nu existau. Putea să tragă perfect cu arma, dar Culbeau nu îl văzuse niciodată atacând pe cineva de unul singur, unu la unu sau cel puţin pe nimeni care era capabil să se şi apere. Tomel se şi gândea prea mult, cheltuia mult prea mult pe haine şi cerea *call liquor* până şi în barul lui Eddie.

Deci, spre deosebire de Culbeau, care muncea din greu să îşi termine casa, şi de O'Sarian, care se chinuia să agaţe chelneriţe ce urmau să îi facă curăţenie în rulota în care locuia, Harris Tomel pur şi simplu lăsase casa şi gazonul în voia sorţii. Sperând, se gândea Culbeau, să lase impresia că e un „băiat rău".

Dar asta era treaba lui Tomel şi cei trei bărbaţi nu erau la el acasă ca să deplângă starea gazonului; erau aici pentru un singur motiv. Pentru că Tomel avea o colecţie de arme ca a nimănui altcuiva. O moştenise atunci când tatăl său plecase să pescuiască la copcă în Spivy Pond într-o noapte de revelion în urmă cu câţiva ani şi ieşise la suprafaţa apei abia câteva luni mai târziu.

Stăteau în camera de lucru, uitându-se la colecţia de arme cu aceeaşi privire cu care Culbeau şi O'Sarian se uitau la raftul de dulciuri din magazinul Peterson Drugs de pe Maple Street cu douăzeci de ani în urmă, gândindu-se ce să fure.

O'Sarian luă pistolul negru Colt AR-15, versiunea pentru civili a M-16, pentru că tot timpul vorbea despre Vietnam sau se uita la orice film prindea despre război.

Tomel ridică un Browning automat splendid, care avea un ornament după care Culbeau tânjea la fel de mult ca după orice

femeie din district, deşi el însuşi prefera puştile şi mai degrabă ar fi împuşcat un cerb de la trei sute de metri decât să fi spulberat o raţă de la doi paşi. Pentru sine, Culbeau alese o armă clasa întâi, Winchesterul 30-06 al lui Tomel, echipat cu o lunetă imensă.

Împachetară muniţie cât cuprinde, apă, telefonul mobil al lui Culbeau, şi evident băutură.

Saci de dormit, de asemenea. Deşi nu credeau că vânătoarea avea să dureze prea mult.

24

Lincoln Rhyme îşi conducea posac scaunul cu rotile înapoi în laboratorul improvizat.

Lucy Kerr şi Mason Germain stăteau lângă masa pe care erau amplasate microscoapele. Îşi ţineau braţele la piept şi, când Rhyme şi Thom intrară în cameră, cei doi îi întâmpinară cu o expresie de îngrijorare şi suspiciune.

— Cum naiba a putut să facă una ca asta? întrebă Mason. La ce se gândea?

Dar la aceste două întrebări despre Amelia Sachs, nu se putea răspunde.

— A fost cineva rănit? se interesă Rhyme.

— Nu, răspunse Lucy. Dar Nathan a fost cam zdruncinat. Ştii, nu i-a picat bine să fie ameninţat cu un Smith & Wesson. Pe care noi am fost destul de nebuni încât să i-l dăm.

Rhyme se străduia să rămână calm, deşi îi era teamă pentru Sachs. Criminalistul avea încredere deplină în dovezi şi dovezile arătau clar că Garrett Hanlon era şi răpitorul, şi ucigaşul. Sachs, păcălită de masca lui calculată, era în pericol la fel de mare ca Mary Beth sau Lydia.

Jim Bell intră şi el în cameră.

— A luat o maşină? vru să ştie Rhyme.

— Nu cred, răspunse Bell. Am întrebat în stânga şi-n dreapta, şi nu lipseşte încă nicio maşină.

Bell se uită la harta agăţată de perete.

— Nu prea ai cum să ieşi de aici fără să te vadă nimeni. Terenul e mlăştinos şi nu prea sunt drumuri. Am…

— Adu câinii, Jim, spuse Lucy. Irv Wanner se ocupă cu câinii poliţişti. Sună-l pe căpitanul Dexter din Elizabeth City şi cere-i numărul lui Irv. Sigur o să îi găsească.

— Bună idee, spuse Bell. O să…

— Vreau să vă propun ceva, interveni Rhyme.

Mason râse.

— Ce anume? întrebă Bell.

— Să cădem la o înţelegere.

— Nicio înţelegere, spuse Bell. A încălcat legea şi a ajutat un infractor să evadeze. Şi e şi înarmată.

— Nu o să împuşte pe nimeni, spuse Thom.

— Amelia e sigură că nu există altă modalitate de a o găsi pe Mary Beth, continuă Rhyme. De asta a făcut ce a făcut. Se îndreaptă spre locul unde o ţine Garrett pe fată.

— Nu contează, spuse Bell. Nu poţi să ajuţi ucigaşi să evadeze din închisoare.

— Dă-mi un răgaz de douăzeci şi patru de ore înainte să suni la poliţia statală. O să îi găsesc eu. Putem să cădem la o înţelegere în legătură cu acuzaţiile. Dar dacă intervin agenţii de teren şi câinii, ştim cu toţii că o să joace după reguli şi sigur o să fie răniţi nişte oameni.

— Ce mai târg, Lincoln, spuse Bell. Prietena ta ajută un prizonier să evadeze…

— Nici măcar *nu ar fi fost* prizonierul vostru, dacă nu eram eu. Nu l-aţi fi găsit fără ajutor.

— Nici gând, spuse Mason. Pierdem timp preţios şi ei se îndepărtează cu fiecare minut ce trece în timp, ce noi stăm la taclale. Vreau să pun fiecare om din oraş pe urmele lor. Pe toţi ajutorii de şerif. Facem cum a sugerat Henry Davett. Le dăm arme la toţi şi…

Bell îl întrerupse şi se uită la Rhyme:

— Dacă îţi dăm douăzeci şi patru de ore, nouă ce ne iese din afacerea asta?

— O să rămân şi o să vă ajut să o găsiţi pe Mary Beth. Indiferent de cât timp e nevoie.

— Operaţia ta, Lincoln, spuse Thom.

— Lasă operaţia, murmură criminalistul, cu un ton disperat în voce.

Ştia că orarul doctoriţei Weaver era atât de încărcat încât dacă rata programarea, trebuia să se treacă din nou pe lista de aşteptare. Apoi se gândi că poate Sachs făcuse asta doar ca să îl împiedice să se opereze. Să mai câştige câteva zile şi să îi dea o şansă de a se răzgândi. Dar lăsă gândul aceasta deoparte, poruncindu-şi: „Găseşte-o, salveaz-o! Înainte să o adauge Garrett şi pe ea pe lista lui de victime".

„Înţepată de 137 de ori."

— Loialitatea ta e împărţită între ea şi noi, nu-i aşa? spuse Lucy.

— Chiar aşa, spuse Mason. Cum putem să fim siguri că nu ne trimiţi după cai verzi pe pereţi şi o laşi să scape?

— Pentru că, răspunse Rhyme calm, Amelia se înşală. Garrett e un ucigaş şi a folosit-o doar să evadeze. Când nu o să mai aibă nevoie de ea, o să o ucidă.

Bell se uită la hartă.

— Şi cum naiba o să o găseşti în sălbăticia aia? vru să ştie. O să îi dai un telefon şi o să o întrebi unde e?

— Exact asta o să şi fac. Thom, haide să instalăm iarăşi echipamentul. Şi cineva să îl cheme pe Ben Kerr înapoi.

Lucy Kerr vorbea la telefon din biroul ei de lângă camera unde era Rhyme.

— Poliţia de stat din Carolina de Nord, Elizabeth City, se auzi vocea clară a unei femei. Cum vă pot ajuta?

— Detectivul Gregg, vă rog.

— Rămâneţi pe fir.

— Da? se auzi vocea unui bărbat după un scurt moment.

— Pete, sunt eu, Lucy Kerr, din Tanner's Corner.

— Salut, Lucy, ce mai faci? Cum stă treaba cu fetele alea răpite?

— E în regulă, răspunse ea calmă, deşi era furioasă pentru faptul că Bell insistase să recite discursul lui Rhyme. Dar mai avem o mică problemă.

„Mică problemă."

— De ce aveţi nevoie? Să trimit nişte oameni?

— Nu, doar să localizaţi un telefon mobil.

— Aveţi mandat?

— O să-l primiţi prin fax.

— Dă-mi numărul de telefon şi numerele de serie.

Lucy se conformă.

— Care e codul zonei, 212?

— E un număr de New York. Echipa e pe teren acum.

— Nicio problemă, spuse Gregg. Vrei şi o casetă cu convorbirea?

— Doar localizarea exactă.

„Preferabil, fără alte elemente între ei şi lunetă."

— Când… stai. A ajuns faxul. Urmă o scurtă tăcere. Ah, căutaţi o persoană dispărută?

— Atâta tot, răspunse ea fără tragere de inimă.

— Ştii că e scump. Trebuie să vă taxăm pentru asta.

— Înţeleg.

— Bine, rămâi pe fir. O să-i sun pe cei de la tehnic. Apoi se auzi o păcănitură slabă.

Lucy se aşeză pe birou cu umerii lăsaţi, îndoindu-şi braţul stâng şi uitându-se la degetele ei bătătorite de la atâţia ani de grădinărit, la cicatricea veche pe care o avea de când se tăiase într-o sârmă şi la urmele de pe inelar de la cei cinci ani de purtat verighetă.

Îşi îndoi şi întinse braţul.

Privind venele şi muşchii de sub piele, Lucy Kerr îşi dădu seama de un lucru. Fapta Ameliei Sachs îi stârnise cea mai intensă furie pe care o simţise vreodată.

Când îi tăiaseră o parte din corp, se simţise ruşinată şi apoi părăsită. Când soţul o lăsase se simţise vinovată şi apoi abandonată.

Şi când aflase de cele întâmplate, simţise o furie mocnită – o furie care o chinuia îngrozitor, dar care nu putea răbufni niciodată.

Dar dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea, poliţista aceasta din New York pur şi simplu îi eliberase furia din piept – aşa cum ţâşniseră viespile din cuib şi îl omorâseră pe bietul Ed Schaeffer.

Trădarea o înfuriase îngrozitor. Lucy Kerr, o femeie care nu rănise pe nimeni în mod intenţionat, care iubea plantele, care fusese o soţie bună, o fiică bună, o soră bună, o poliţistă bună, o femeie care dorea doar micile plăceri nevinovate pe care viaţa le oferea tuturor, dar pe care se încăpăţâna să nu i le dea şi ei.

Gata cu ruşinea, vinovăţia, amărăciunea sau resemnarea.

Simţea doar furie pură – faţă de toate trădările din viaţa ei. Corpul o trădase, soţul o trădase, Dumnezeu o trădase.

Şi acum Amelia Sachs o trădase.

— Alo, Lucy? întrebă Pete. Eşti acolo?

— Da, sunt aici.

— Eşti… în regulă? Vocea ta sună ciudat.

Femeia îşi drese glasul.

— Da, sunt bine. Eşti gata?

— Gata. Când o să se formeze numărul?

Lucy se uită în cealaltă cameră.

— Voi sunteţi gata?

Rhyme încuviinţă.

— Imediat, rosti ea în telefon.

— Rămâi pe fir, spuse Gregg. O să fac legătura.

„Doamne, dă să meargă, gândi Lucy. Te rog…"

Apoi îşi completă rugăciunea…

„Şi Doamne, lasă-mă să apuc să ajung faţă în faţă cu Iuda al meu."

Thom îi puse lui Rhyme căştile pe urechi. Apoi asistentul formă un număr.

Dacă telefonul lui Sachs ar fi închis, ar suna doar de trei ori până când s-ar auzi vocea plăcută de la căsuţa vocală.

Sună o dată… de două ori…

— Alo?

Rhyme nu mai simţise niciodată atâta uşurare.

— Sachs, eşti bine?

O scurtă pauză.

— Da, sunt bine.

În cealaltă cameră Rhyme putea să vadă faţa posacă a lui Lucy care clătina din cap.

— Ascultă-mă, Sachs. Ascultă-mă. Ştiu de ce ai făcut-o, dar vreau să te predai. Tu… eşti acolo?

— Da, sunt aici, Rhyme.

— Ştiu ce faci. Garrett a fost de acord să te ducă la Mary Beth.

— Aşa e.

— Nu poţi avea încredere în el, spuse Rhyme. (Gândi disperat: „Nici în mine, de fapt". O văzu pe Lucy care schiţă un cerc cu degetul, ca să mai ţină linia ocupată.) Am ajuns la o înţelegere cu Jim. Dacă îl aduci înapoi pe Garrett, o să rezolve ei ceva cu privire la acuzaţiile împotriva ta. Statul încă nu s-a implicat. Şi eu o să rămân aici cât e nevoie ca să o găsim pe Mary Beth. Am amânat operaţia.

Îşi închise ochii vinovaţi pentru o secundă. Dar nu avea de ales. Îşi imagină cum murise fata aceea în Blackwater Landing, cum murise Ed Schaeffer… Îşi imagină viespile roind peste trupul Ameliei. Trebuia să o trădeze ca să o poată salva.

— Garrett e nevinovat, Rhyme. Ştiu sigur că e. Nu aş fi putut să-l las să îl ducă la Lancaster. L-ar ucide acolo.

— Atunci o să facem astfel încât să îl ducă altundeva. Şi o să ne uităm din nou la dovezi. O să găsim *mai multe* dovezi. O să lucrăm împreună. Noi doi. Asta îţi propun, Sachs, ce zici? Noi doi… întotdeauna noi doi. Putem să găsim absolut *orice.*

Urmă o pauză.

— Nu e nimeni de partea lui Garrett. E singur, Rhyme.

— Noi îl putem proteja.

— Nu poţi să protejezi pe cineva de un oraş întreg, Lincoln.

— Nu ne spunem pe nume, rosti Rhyme. Aduce ghinion, ai uitat?

— Toată treaba asta a fost doar ghinion.

— Sachs, te rog…

— Uneori trebuie să ai încredere în destin, continuă ea.

„Cine vorbeşte în maxime acum?" Rhyme râse forţat – parţial să o încurajeze pe ea. Parţial să se încurajeze pe sine însuşi.

Tăcere.

„Haide acasă, Sachs, se gândea el. Te rog! Putem să salvăm ceva din asta. Viaţa ta e la fel de fragilă ca rămăşiţele nervilor mei – care tot mai funcţionează. Şi eşti la fel de importantă pentru mine."

— Garrett îmi spune că putem ajunge în seara asta sau mâine-dimineaţă la Mary Beth, rosti Sachs. Te sun când am găsit-o.

— Sachs, te rog, nu închide. Mai e un lucru. Vreau să îţi mai spun un lucru.

— Ce anume?

— Orice ai crede tu despre Garrett, te înşeli. Să nu ai încredere în el. Tu crezi că e nevinovat, dar acceptă faptul că ar putea să nu fie aşa. Ştii cum ne ocupăm noi de scenele de crimă, Sachs.

— Cu mintea deschisă, recită ea regula. Fără prejudecăţi. Credem că totul este posibil.

— Exact. Promite-mi că îţi vei aminti asta.

— I-am pus cătuşe, Rhyme.

— Ţine-l aşa. Şi nu îl lăsa lângă arme.

— Nu o să îl las. Te sun când o găsim pe Mary Beth.

— Sachs…

Legătură se întrerupse.

— La naiba, murmură criminalistul şi îşi închise ochii, clătinând nervos din cap în încercarea de a-şi da jos căştile.

Thom se aplecă, îi luă căştile şi îi aranja părul.

Lucy închise telefonul în cealaltă cameră şi intră în laborator. După expresia de pe chipul ei, Rhyme îşi dădu seama că nu reuşiseră să o localizeze.

— Pete a spus că sunt la vreo cinci kilometri depărtare de Tanner's Corner.

— Nu au putut face mai mult? mormăi Mason.

— Dacă ar mai fi stat la telefon câteva minute, ar fi putut să găsească locul cu o aproximaţie de nici cincisprezece metri.

Bell se uită la hartă.

— Bun. Cinci kilometri de oraş.

— S-ar întoarce la Blackwater Landing? întrebă Rhyme.

— Nu, răspunse Bell. Ştim că se îndreaptă spre Outer Banks şi Blackwater Landing e în direcţia opusă.

— Cum poţi să ajungi cel mai uşor la Outer Banks? vru să ştie criminalistul.

— Nu au cum să facă asta mergând pe jos, răspunse Bell îndreptându-se către hartă. Trebuie să ia o maşină sau o maşină şi o barcă. Sunt două modalităţi de a ajunge acolo. Ar putea să o ia pe Route 112 la sud de 17 şi să ajungă în Elizabeth City. De acolo ar putea fie să ia o barcă, fie să meargă tot pe 17 până sus la 158 şi de acolo să meargă cu maşina până la plajă. Sau ar putea să o ia pe Harper Road… Mason, adu-i pe Frank Sturgis şi pe Trey, şi mergeţi la 112. Blocaţi drumul în Belmont.

Rhyme observă că ăsta era perimetrul 10-M de pe hartă.

— Lucy, tu şi Jesse mergeţi pe Harper până la Millerton Road. Blocaţi drumul acolo.

Ăsta era H-14.

Bell îşi chemă cumnatul în cameră.

— Steve, tu te ocupi de comunicare şi le dai tuturor aparate de emisie-recepţie dacă nu au deja.

— Sigur, Jim.

Bell se întoarse către Lucy şi Mason.

— Spuneţi-le tuturor că Garrett poartă o salopetă albastră de puşcăriaş. Femeia ta ce avea pe ea? Nu îmi amintesc.

— Nu e femeia mea, răspunse Rhyme.

— Scuze!

— Jeanşi şi un tricou negru, răspunse Lincoln.

— Pălărie are?

— Nu.

Lucy şi Mason ieşiră pe uşă şi, o secundă mai târziu, camera se goli. Înăuntru mai erau doar Bell, Rhyme şi Thom.

Şeriful sună la poliţia statală şi îl anunţă pe detectivul Gregg să păstreze un om pe recepţie în speranţa că poate urmau să mai primească un apel.

Rhyme observă că Bell ezită. Apoi şeriful se uită la Rhyme şi continuă să vorbească la telefon.

— Apreciez oferta ta, Pete, dar până acum e doar un caz de persoană dispărută. Nimic serios. Apoi închise telefonul. Isuse Hristoase, nimic serios…

Cincisprezece minute mai târziu, Ben Kerr intră în birou. Părea chiar fericit să se întoarcă, deşi era vizibil afectat la auzul veştilor care îi precipitaseră revenirea.

Împreună cu Thom, despachetă echipamentul, în timp ce Rhyme se uita la peretele cu harta şi tabelul cu probe.

GĂSIT LA SCENA PRINCIPALĂ A CRIMEI –
BLACKWATER LANDING

Şerveţel plin de sânge
Calcar
Nitraţi
Fosfaţi

Amoniac
Detergent
Camfen

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CAMERA LUI GARRETT

Miros de sconcs
Ace de pin tăiate
Desene cu insecte
Poze cu Mary Beth şi cu familia băiatului
Cărţi despre insecte
Gută
Bani
Cheie necunoscută
Petrol lampant
Amoniac
Nitraţi
Camfen

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CARIERA DE CALCAR

Sac vechi din pânză – nu se poate citi inscripţia de pe el
Porumb – nutreţ şi grâne?
Urme de cărbune pe sac
Apă marca Deer Park
Chipsuri cu brânză marca Planters

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
MOARĂ

Harta zonei Outer Banks
Nisip de ocean
Resturi de frunze de arţar şi stejar

În timp ce Rhyme privea tabelul, îşi dădu seama cât de puţin găsise de fapt Sachs la moară. Aşa se întâmpla întotdeauna când descopereai probe bătătoare la ochi – ca harta sau nisipul. Era un fapt dovedit psihologic că te deconcentrai şi căutarea devenea mai puţin riguroasă. Ar fi dorit să aibă mult mai multe indicii de la moară.

Apoi Rhyme îşi aminti un lucru. Lydia spusese că Garrett îşi schimbase hainele la moară, atunci când echipa de căutare se apropiase ameninţător de mult. De ce? Singurul motiv ar fi fost că ascunsese ceva în haine, un indiciu care putea să îi conducă la locul unde o ţinea ascunsă pe Mary Beth. Se uită imediat la Bell.

— Spuneai că Garrett poartă o salopetă de deţinut?

— Da.

— Ai cumva hainele cu care era îmbrăcat când a fost arestat?

— Da, sigur. Hainele trebuie să fie la închisoare.

— Poţi trimite un om să le aducă aici?

— Hainele? Imediat!

— Spune-i să le pună într-o pungă. Să nu le despăturească.

Şeriful sună la închisoare şi îi spuse ajutorului de şerif ce avea de făcut. Din tonul convorbirii, criminalistul îşi dădu seama că Nathan era mai mult decât fericit să participe activ la acţiunea de capturare a femeii care îl legase şi îl umilise.

Rhyme se uită la harta Coastei de Est. Puteau să limiteze căutarea la doar câteva case – datorită lămpilor pe bază de camfen – şi la cele din spatele plajei – după cum indicau frunzele de arţar şi stejar. Dar suprafaţa era mult prea mare. Sute de kilometri.

Telefonul lui Bell sună. Şeriful răspunse şi vorbi timp de un minut, apoi închise aparatul şi se îndreptă spre hartă.

— Au baricadat drumurile. Garrett şi Amelia s-ar putea să o ia pe aici ca să îi ocolească – şi arătă către perimetrul M-10 – dar acolo se află Mason şi Frank care sigur i-ar observa.

— Cum rămâne cu linia de cale ferată din sudul oraşului? întrebă Rhyme.

— Nu e folosită pentru transport de persoane. E o linie de mărfuri şi nu există un orar fix al trenurilor. Dar ar putea să meargă de-a lungul ei. De asta am blocat drumul la Belmont. Eu zic că o să o ia pe acolo. Mă mai gândesc şi că Garrett ar putea să se ascundă pentru o vreme în Rezervaţia Naturală din Manitou – fiind aşa obsedat de gândaci, natură şi chestii din astea. Probabil că petrece mult timp acolo, în general. Bell indică zona T-10.

— Şi aeroportul? întrebă Farr.

Bell se uită la Rhyme.

— Poate să pornească un avion?

— Nu, nu ştie să piloteze.

Rhyme observă un simbol pe hartă şi întrebă:

— Ce e cu baza aia militară?

— Era folosită ca depozit de arme în anii şaizeci şi şaptezeci, dar e închisă de ani buni. Totuşi, sunt tunele acolo şi buncăre la tot pasul. Am avea nevoie de peste douăzeci de oameni să cercetăm locul şi tot ar avea unde să se ascundă.

— Zona e patrulată?

— De ceva vreme nu mai e.

— Şi pătratul ăla? La E-5 şi E-6?

— Alea? Probabil un parc vechi de distracţii, spuse Bell uitându-se la Farr şi la Ben.

— Exact. Eu şi fratele meu mergeam acolo deseori când eram eu mic. Cum îi zicea… Indian Ridge sau ceva de genul acesta.

Bell încuviinţă.

— A fost făcut după modelul unui sat indian. A dat faliment în urmă cu câţiva ani – nimeni nu mai mergea acolo. Williamsburg şi

Six Flags aveau mult mai mult succes. E un loc foarte bun să te ascunzi, dar e în direcţia opusă. Garrett nu s-ar duce acolo.

Bell puse degetul pe H-14.

— Lucy e aici. Garrett şi Amelia sigur o să rămână pe ruta Harper Road în zonele alea. Dacă ies de pe drum intră în mlaştină şi de acolo le-ar lua zile întregi să iasă – asta dacă mai supravieţuiesc şi şansele sunt mici de tot. Deci… mă gândesc că trebuie să aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

Rhyme încuviinţă absent. Ochii i se plimbau pe hartă – ca musca jucăuşă care dispăruse – de la un loc la altul.

25

Garrett Hanlon o conducea pe Amelia pe un drum lat asfaltat. Mergeau mai încet ca înainte, epuizaţi de la efort şi căldură.

Zona părea ciudat de familiară şi poliţista îşi dădu seama că era Canal Road – drumul pe care veniseră în dimineaţa aceea de la Departamentul Şerifului ca să cerceteze scena din Blackwater Landing. Putea să vadă în faţă întunecatul Paquenoke care clipocea încetişor. Pe partea cealaltă a canalului, erau casele acelea frumoase despre care îi vorbise mai devreme lui Lucy.

Se uită în jur.

— Nu pricep. Ăsta e drumul principal care duce în oraş. De ce nu sunt bariere?

— Ei cred că o să ne ducem pe altundeva. Au pus filtre pe drumuri în sud şi în est.

— De unde ştii?

— Ei cred că sunt un idiot. Când eşti diferit, aşa cred oamenii despre tine. Dar nu sunt aşa.

— Dar *mergem* după Mary Beth, nu?

— Sigur. Doar că nu pe unde cred ei că o să mergem.

Caracterul secretos al băiatului şi încrederea afişată o tulburară din nou, dar pe urmă se concentră din nou la drum şi continuară să înainteze tăcuţi. După douăzeci de minute nu erau nici la un kilometru de intersecţia dintre Canal Road şi Route 112 – locul unde Billy Stail fusese ucis.

— Ascultă, şopti el, prinzând-o de braţ cu mâinile încătuşate.

Sachs privi atentă în jur, dar nu auzi nimic.

— Intră în tufişuri.

Cei doi părăsiră drumul şi se ascunseră într-un tufiş din apropiere.

— Ce e? întrebă ea.

— Şşt.

O secundă mai târziu, un camion mare cu remorcă apăru din spatele lor.

— E de la fabrică, şopti el. Uite, acolo sus, se vede.

Sigla de pe camion era a companiei Davett Industries. Poliţista recunoscu numele bărbatului care îi ajutase cu dovezile. După ce vehiculul trecu de ei, reveniră la drum.

— Cum ai auzit zgomotul ăla?

— Oh, trebuie să fii precaut tot timpul. Aşa, ca moliile.

— Moliile? Ce vrei să spui cu asta?

— Moliile sunt tari de tot. Detectează ultrasunetele. Au chestia asta ca un radar. Când un liliac emite sunete de o frecvenţă înaltă să le găsească, moliile îşi strâng aripile şi se lasă la pământ să se ascundă. Şi câmpurile magnetice sau energetice – adică insectele le simt şi pe astea. Chestii de care noi nici nu suntem conştienţi. Ştii că poţi să ghidezi insectele doar cu unde radio? Sau să le goneşti… modificând frecvenţa. Tăcu pentru un scurt moment şi se uită concentrat în altă parte. Apoi se întoarse la ea. Trebuie să ai urechile ciulite tot timpul. Altfel, se pot furişa după tine.

— Cine? întrebă ea nesigură.

— Ştii tu, toată lumea. Apoi arătă către drumul care ducea spre Blackwater Landing şi Paquenoke. În zece minute vom fi în siguranţă. Nu o să ne mai găsească niciodată.

Se întrebă, realist vorbind, ce avea să se întâmple după ce Garrett ar fi condus-o la Mary Beth şi apoi s-ar fi întors cu toţii la Tanner's Corner. Tot ar mai fi fost capete de acuzare împotriva sa. Dar dacă Mary Beth ar fi confirmat povestea lui Garrett despre adevăratul ucigaş – cea cu bărbatul în salopetă cafenie – atunci procurorul ar fi putut accepta că Garrett o răpise doar ca să o ajute. Instanţele judecătoreşti recunoşteau protecţia altora ca pe un motiv temeinic care să justifice o faptă. Probabil, ar renunţa la acuzaţii.

Dar *cine* era bărbatul în salopetă cafenie? De ce colinda pădurile din Blackwater Landing? Oare el îi omorâse pe toţi ceilalţi în decursul anilor trecuţi şi încerca să dea vina pe Garrett? *El* îl împinsese la sinucidere pe tânărul Todd Wilkes? Chiar era un cerc vicios al drogurilor în care era implicat Billy Stail? Ştia că problema drogurilor într-un oraş mic era la fel de gravă ca în orice metropolă.

Apoi îşi mai dădu seama de ceva: Garrett putea să îl identifice pe adevăratul ucigaş al lui Billy – omul în salopetă cafenie – care sigur că auzise deja de evadare şi poate îi caută pe amândoi să îi reducă la tăcere. Poate trebuiau să…

Deodată Garrett încremeni cu o expresie alarmată pe faţă. Se întoarse brusc.

— Ce e? şopti ea.

— O maşină. Se apropie cu viteză.

— Unde?

— Şşt.

O străfulgerare de lumină se ivi din spatele lor.

„Trebuie să ai urechile ciulite tot timpul. Altfel, se pot furişa după tine."

— Nu, strigă Garrett disperat şi o trase după el în rogoz.

Două maşini de patrulare goneau pe Canal Road. Nu-l văzu pe şoferul primei maşini, dar pasagerul de pe scaunul din dreapta – ajutorul de şerif de culoare care adusese tabla pentru Rhyme – se uită atent după ei prin pădure, ţinând o puşcă în mână. Lucy Kerr conducea a doua maşină şi Jesse Corn stătea lângă ea.

Garrett şi Sachs rămaseră întinşi la pământ, ascunşi în iarba înaltă.

„Moliile îşi strâng aripile şi se lasă la pământ să se ascundă."

Maşinile îi depăşiră rapid şi se opriră la un indicator, unde Canal Road întâlnea Route 112. Parcară perpendicular pe drum, blocând ambele benzi şi ajutorii de şerif ieşiră din maşini cu armele pregătite.

— Au blocat drumul, murmură ea. La naiba!

— Nu, nu, nu, şopti Garrett uimit. Trebuiau să creadă că mergem pe cealaltă cale… spre est. *Trebuiau* să creadă asta!

O maşină îi depăşi, încetinind la capătul drumului. Lucy se îndreptă către ea şi îl luă la întrebări pe şofer. Apoi îl scoase din maşină şi cercetă cu atenţie portbagajul.

Garrett se cuibări în iarbă.

— Cum naiba şi-au dat seama că venim pe aici? şopti el. *Cum?*

— Pentru că îl au pe Lincoln Rhyme, răspunse Sachs încetişor.

— Încă nu văd nimic, Lincoln, îi spuse Jim Bell.

— Amelia şi Garrett nu vor merge în văzul lumii pe Canal Road, răspunse Rhyme morocănos. O să se furişeze prin tufişuri mai mult ca sigur.

— Am blocat drumul şi am pus oamenii să verifice fiecare maşină, spuse Bell. Chiar dacă îi cunosc pe şoferi.

Rhyme se uită încă o dată la harta de pe perete.

— Nu există altă cale pe unde să meargă la vest de Tanner's Corner?

— Pornind de la închisoare, singura modalitate de a traversa zona mlăştinoasă e pe Canal Road până la Route 112. Bell părea totuşi neîncrezător. Vreau să zic, Lincoln, că ne asumăm un risc mare acum, trimiţând pe toată lumea la Blackwater Landing. Dacă *într-adevăr* se îndreptă spre est înspre Outer Banks, atunci o să treacă de noi şi nu o să mai putem să-i găsim. Ideea asta a ta e cam deplasată.

Dar Rhyme credea că dreptatea e de partea lui. Când se uitase la hartă, în urmă cu douăzeci de minute, şi urmărise ruta pe care o luase băiatul cu Lydia – care ducea spre Great Dismal Swamp – începuse să îşi pună întrebări referitoare la răpirea Lydiei. Îşi amintise atunci ce îi spusese Sachs în dimineaţa aceea când îl

urmăreau pe Garrett. „Lucy spune că nu ar avea nicio logică ca Garrett să o fi luat pe aici."

Şi asta îl făcuse să îşi pună o întrebare la care până acum nimeni nu răspunsese cum trebuie. De ce o răpise Garrett pe Lydia Johansson? Doctorul Penny spunea că urma să o ucidă în locul lui Mary Beth. Dar în timp se dovedise că *nu* o omorâse, deşi avusese destul timp la dispoziţie să facă asta. Nici nu o violase. Şi nu exista niciun alt motiv pentru care s-o fi răpit. Nu se cunoşteau, ea nu îşi bătuse joc niciodată de el, el nu părea să fie obsedat de fată, iar ea nici nu asistase la uciderea lui Billy. De ce oare o răpise atunci?

Apoi îşi aminti cum Garrett îi spusese fără ezitare Lydiei că Mary Beth se simţea bine în Outer Banks şi că nu avea nevoie să fie salvată. De ce ar fi divulgat aşa o informaţie? Şi dovezile de la moară… nisipul de ocean, harta cu Outer Banks… Lucy le găsise cu uşurinţă, după spusele lui Sachs. Cu prea mare uşurinţă. Toată scena fusese regizată, ăsta era termenul pe care îl foloseau criminaliştii. Toate indiciile fuseseră puse ca să îi trimită pe un alt drum.

— Am fost păcăliţi! strigă cu amărăciune Rhyme.

— Lincoln, ce vrei să spui? îl întrebă Ben.

— Ne-a păcălit, repetă criminalistul.

Un puşti de şaisprezece ani îi păcălise pe toţi. Lincoln o luă de la început şi le explică astfel cum Garrett îşi pierduse un pantof intenţionat la locul unde o răpise pe Lydia. Îl umpluse cu praf de calcar, care ar fi dus pe oricine care cunoştea locul, pe Henry Davett, de exemplu, cu gândul la carieră, acolo unde pusese celelalte dovezi – sacul pârlit şi porumbul, care la rândul lor arătau către moară.

Echipa de căutare *trebuia* să o găsească pe Lydia, împreună cu restul dovezilor plasate strategic – care să îi convingă că Mary Beth era captivă într-o casă din Outer Banks.

Ceea ce însemna că, de fapt, era ţinută prizonieră într-o casă din direcţia opusă, la vest de Tanner's Corner.

Planul lui Garrett era genial, dar băiatul făcuse o greşeală presupunând că echipei de căutare i-ar fi trebuit câteva zile să o găsească pe Lydia (de aceea şi lăsase atâta mâncare acolo pentru ea). Până atunci, el ar fi fost în locul unde într-adevăr o ascunsese pe Mary Beth şi echipa ar fi fost la Outer Banks.

Şi aşa ajunsese Rhyme să îl întrebe pe Bell care era ruta cea mai bună pe unde să meargă la vest de Tanner's Corner.

— Blackwater Landing, îi răspunse şeriful. Route 112.

Şi Rhyme ordonase ca Lucy şi restul ajutorilor de şerif să ajungă acolo pe cât de repede posibil.

Exista posibilitatea ca şi Garrett şi Sachs să fi ajuns deja la intersecţie şi să se îndrepte către vest. Dar Rhyme calculase distanţele şi nu credea că mergând pe jos – şi încercând să stea cât mai feriţi – ar fi reuşit să străbată atâta drum într-un timp aşa scurt.

Lucy îi sună de lângă drumul baricadat, şi Thom porni speaker-ul la telefon. Femeia nu părea încă foarte încrezătoare şi se îndoia de partea cui e Rhyme până la urmă.

— Nu e nici urmă de ei, spuse ea sceptică. Am verificat fiecare maşină care a trecut pe aici. Eşti sigur de ideea ta?

— Da, răspunse el. Sunt sigur.

— Să sperăm că ai dreptate, fu replica ei la răspunsul lui arogant. Situaţia chiar nu e de joacă.

Lucy închise telefonul.

Un moment mai târziu, sună mobilul lui Bell, ascultă preţ de câteva secunde ce i se spunea, apoi îşi întoarse privirea către Rhyme.

— Încă trei ajutori de şerif au ajuns la Canal Road, cam la vreo doi kilometri sud de 112. O să cerceteze zona în nord, mergând pe jos înspre Lucy şi ceilalţi, şi cu siguranţă o să îi prindă pe Garrett şi pe Sachs. Mai ascultă puţin şi îşi mută privirea din nou spre Rhyme,

apoi în altă parte, iar în cele din urmă îi răspunse celui cu care vorbea la mobil: Da, e înarmată… Şi da, am auzit că trage foarte bine.

Sachs şi Garrett stăteau ascunşi în tufişuri, privind maşinile care erau verificate una câte una. Apoi, în spatele lor se auziră sirenele altor maşini de poliţie. Sachs nu avea nevoie de auzul foarte fin al unei molii ca să îşi dea seama ce era. Văzură un al doilea set de lumini venind din cealaltă parte – din est – de la capătul Canal Road. Încă o maşină de poliţie parcată şi trei alţi ajutori de şerif coborâră din ea, înarmaţi cu puşti. Înaintară încet prin tufişuri, apropiindu-se de Garrett şi de Sachs. În zece minute urmau să ajungă în locul unde se ascundeau fugarii.

Garrett se uită la ea de parcă voia să o întrebe ceva.

— Ce e? spuse Sachs.

Băiatul arătă spre arma ei.

— Nu o să-l foloseşti?

Se uită înapoi la el, şocată.

— Nu, bineînţeles că nu.

Garrett arătă spre drumul blocat.

— *Ei* o să le folosească pe ale lor.

— Nimeni nu o să tragă în nimeni, şopti ea, îngrozită că băiatul se putuse gândi la aşa ceva.

Privi în spatele ei printre copaci. Terenul era mlăştinos şi nu se putea înainta pe acolo fără riscul de a fi auzit sau văzut. În faţa lor era gardul de sârmă care înconjura proprietatea Davett Industries. Prin gardul de plasă observă maşinile din parcare. Amelia Sachs lucrase timp de un an ca agent de ordine publică. Experienţa asta, coroborată cu ceea ce ştia despre maşini însemna că putea să spargă un vehicul şi să îl pornească în mai puţin de jumătate de minut.

Dar chiar dacă reuşeau să facă rost de o maşină, cum puteau să iasă de pe terenul fabricii? Era o intrare pentru livrări şi expedieri,

dar dădea în Canal Road, deci tot trebuiau să treacă de baraj. Puteau oare să fure un 4x4, să treacă prin gard fără să-i vadă nimeni şi să conducă pe lângă drum până la Route 112? Terenul era aproape imposibil, plin de mlaştini şi denivelări. Ar fi putut oare să scape fără să răstoarne maşina şi să moară?

Ajutorii de şerif care îi căutau se apropiau de ei. Se aflau la doar două sute de metri distanţă.

Orice urmau să facă, acum era momentul. Sachs se hotărî că nu avea altă alternativă.

— Haide, Garrett, trebuie să ajungem la gard.

Se ghemuiră şi înaintară spre parcare.

— Te gândeşti să iei o maşină? o întrebă el, observând în ce direcţie se îndreptau.

Sachs se uită în spate. Urmăritorii erau la câţiva zeci de metri de ei.

— Nu îmi plac maşinile, continuă Garrett. Mi-e frică de ele.

Dar Sachs nu era atentă. Vorbele spuse de Garrett cu câteva minute în urmă încă nu îi dădeau pace.

„Moliile îşi strâng aripile şi se lasă la pământ să se ascundă."

— Unde sunt acum? întrebă Rhyme. Ajutorii de şerif din echipa de căutare.

Bell transmise întrebarea lui Lincoln prin telefon, ascultă atent şi apoi puse degetul pe hartă, marcând perimetrul G-10.

— Sunt aproape de locul ăsta. Aia e intrarea de la Davett Industries. Sunt la vreo sută de metri depărtare înspre nord.

— Există posibilitatea ca Amelia şi Garrett să înconjoare fabrica şi să o apuce spre est?

— Nu, pentru că Davett a pus garduri peste tot. Pe lângă asta, terenul e mlăştinos. Dacă ar lua-o spre vest, ar trebui să treacă înot canalul şi probabil nu ar mai putea să urce malurile. Oricum, nu au unde să se adăpostească acolo. Lucy şi Trey sigur i-ar vedea.

Aşteptarea era atât de grea. Rhyme ştia că Sachs se scărpina atunci când voia să îşi elibereze tensiunea care era un defect major, în ciuda talentului şi devotamentului ei. Ticuri distructive, da, dar cum le invidia criminalistul! Înainte de accident, când era tensionat începea să se plimbe. Acum nu putea face nimic, în afară de a privi harta şi de a se gândi întruna la pericolul în care se afla Amelia.

O secretară îşi vârî capul pe uşă.

— Domnule şerif Bell, poliţia statală pe linia doi.

Jim Bell păşi în biroul său şi vorbi câteva minute la telefon. Apoi se întoarse fericit în laborator.

— I-am localizat! Se mişcă acum, la vest de Route 112. Au trecut de baraj.

— Cum? întrebă Rhyme.

— Se pare că s-au furişat în parcarea lui Davett şi au furat un 4x4, apoi au condus o vreme pe lângă drum, iar apoi au revenit pe autostradă. Mamă, trebuie să ştie să conducă de s-a încumetat la aşa ceva!

„Asta e Amelia mea, gândi Rhyme. Femeia asta poate să conducă şi pe pereţi."

Bell continuă:

— O să scape de maşină şi o să ia alta.

— De unde ştii?

— Acum vorbeşte la telefon cu o firmă de închirieri de maşini din Hobeth Falls. Lucy şi ceilalţi o urmăresc discret. Vorbim acum cu oamenii lui Davett să vedem a cui maşină a fost furată. Dar nu ne trebuie nici descrierea. Dacă mai rămâne la telefon puţin, în câteva minute, oamenii din echipa tehnică o să aibă locaţia exactă.

Lincoln Rhyme se uită la hartă – deşi o ştia deja pe de rost. Apoi oftă.

— Baftă! murmură el.

Dar cui îi fusese adresată urarea – prădătorului sau prăzii – nu putea să îşi dea seama.

26

Lucy Kerr apăsă acceleraţia maşinii Crown Victoria până ajunse la 110 kilometri pe oră.

„Deci mergi repede, Amelia? Ei bine, şi eu."

Conduceau cu viteză pe Route 112, cu girofarul maşinii de poliţie rotindu-se nebuneşte. Sirena nu era pornită. Jesse Corn stătea lângă ea, vorbind la telefon cu Pete Gregg de la poliţia din Elizabeth City. În maşina din spatele lor veneau Trey Williams şi Ned Spoto. Mason Germain şi Frank Sturgis – un bărbat calm, recent devenit bunic – erau în a treia maşină.

— Unde sunt acum? întrebă Lucy.

Jesse transmise întrebarea poliţiei statale şi dădu din cap în secunda în care obţinu un răspuns.

— Doar la vreo şapte kilometri depărtare. Au ieşit de pe autostradă şi se îndreaptă înspre sud.

„Te rog, imploră Lucy, te rog mai rămâi doar un minut la telefon."

Apăsă pedala de acceleraţie până la podea.

„Te grăbeşti, Amelia, şi eu la fel."

„Tragi bine cu pistolul."

„Dar şi eu la fel. Nu mă dau în spectacol ca tine, dar toată viaţa am trăit printre arme."

Îşi aminti că atunci când o părăsise Buddy, luase muniţia din casă şi o aruncase în Blackwater Canal. Îi era teamă că, poate într-o noapte, avea să se trezească şi să vadă jumătatea goală a patului, apoi să îşi pună pistolul în gură şi să-şi pună capăt zilelor fără să clipească.

Lucy stătuse trei luni şi jumătate cu un pistol fără muniţie şi totuşi aducea la secţie beţivani, luptători de gherilă şi adolescenţi drogaţi. Şi reuşise să-i sperie pe toţi, chiar şi aşa.

Apoi se trezi într-o dimineaţă ca şi cum ar fi scăpat de febră şi se duse direct la Shakey's Hardware de pe Maple Street să îşi cumpere o cutie de gloanţe .357 Winchester. („Serios, Lucy, ce se întâmplă cu poliţia din district; te pun să îţi cumperi singură muniţie acum?") Se dusese acasă, încărcase arma şi de atunci o păstrase aşa.

Fusese un eveniment important pentru ea. Pistolul reîncărcat simboliza supravieţuirea.

„Amelia, am împărtăşit cele mai întunecate momente ale vieţii mele cu tine. Ţi-am spus despre operaţie – care e gaura neagră a vieţii mele. Ţi-am spus despre timiditatea mea când e vorba de bărbaţi. Despre cum iubesc copiii. Ţi-am venit în ajutor atunci când O'Sarian îţi luase pistolul. Mi-am cerut scuze atunci când am greşit faţă de tine. Am avut încredere în tine, şi tu…"

O mână o atinse pe umăr şi femeia se uită la Jesse Corn, care îi zâmbea.

— Urmează o curbă, spuse el. Aş vrea să o luăm şi *noi.*

Lucy expiră încet, se lăsa lejer pe spate şi îşi relaxă umerii. Apoi încetini maşina.

Totuşi, când trecură de curba respectivă, ea avea nouăzeci de kilometri la oră, când, potrivit panoului indicator, ar fi trebuit sa aibă şaizeci.

— Treizeci de metri mai în faţă, şopti Jesse.

Ajutorii de şerif ieşiseră din maşini şi stăteau îngrămădiţi pe lângă Mason Germain şi Lucy Kerr.

Poliţia statală pierduse într-un final semnalul de la telefonul Ameliei, dar asta doar după ce emisese din acelaşi loc timp de cinci minute – locul înspre care se uitau ei acum: un hambar la vreo cincisprezece metri de o casă în mijlocul pădurii – la aproximativ doi kilometri de Route 112. Lucy observă că era la *vest* de Tanner's Corner, exact aşa cum prevăzuse Lincoln Rhyme.

— Nu crezi că Mary Beth e *acolo,* nu-i aşa? întrebă Frank Sturgis pieptănându-şi mustaţa gălbuie. Adică totuşi, e doar la zece kilometri de oraş. Ar fi o tâmpenie să o fi ţinut aşa de aproape.

— Nu, pur şi simplu ei aşteaptă acolo ca să trecem noi mai departe, răspunse Mason. Apoi o să meargă la Hobeth Falls şi o să închirieze o maşină.

— În orice caz, spuse Jesse, cineva locuieşte acolo. Deja sunase să afle cine e proprietar. Pete Hallburton e locatarul. Îl cunoaşte careva?

— Cred că da, răspunse Trey Williams. E căsătorit. Nu are nicio legătură cu Garrett din câte ştiu eu.

— Au copii?

Trey ridică din umeri.

— Posibil. Parcă au fost toţi la un meci de fotbal anul trecut…

— E vară. Copiii ar putea să fie acasă, murmură Frank. Garrett poate i-a luat ostatici.

— Posibil, răspunse Lucy. Dar semnalul de pe telefonul Ameliei îi plasa în hambar, nu în casă. *Ar fi putut* să intre, dar nu ştiu… nu îi văd genul care ar lua ostatici. Cred că Mason are dreptate: pur şi simplu se ascund acolo până se eliberează drumul, ca să poată ajunge la Hobeth să ia maşina.

— Ce facem? întrebă Frank. Blocăm drumul cu maşinile noastre?

— Dacă facem asta, sigur o să ne audă, răspunse Jesse.

Lucy încuviinţă.

— Cred că trebuie să mergem pe jos până la hambar – repede – din două direcţii.

— Am gaz CS, spuse Mason.

CS-38 – un gaz lacrimogen militar ţinut sub lacăt în biroul şerifului, iar Bell nu le dăduse aşa ceva şi Lucy se întrebă de unde făcuse rost Mason de el.

— Nu, nu, protestă Jesse. S-ar putea să îi facă să intre în panică.

Lucy se gândi că, de fapt, nu ăsta era motivul îngrijorării lui. Putea să pună pariu că nu voia să îşi expună proaspăta prietenă la gazul acela periculos. Cu toate acestea, era de acord cu el, gândindu-se că, din moment ce nici ei nu aveau măşti de gaze, ar fi putut să-i afecteze.

— Fără gaz, spuse ea. Eu o să o iau înainte. Trey, tu mergi…

— Nu, replică Mason. Eu o să o iau înainte.

Lucy ezită pentru o secundă.

— Bun. Atunci eu o să merg la uşa din lateral. Trey şi Frank, voi mergeţi în spate. Apoi se uită la Jesse. Tu şi Ned să staţi cu ochii pe uşile din faţă şi din spate. Aşa.

— Bun, răspunse Jesse.

— Şi ferestrele, spuse ferm Mason, uitându-se la Ned. Nu vreau să ne ţintească nimeni dinăuntru.

— Dacă o să iasă cu maşina, spuse Lucy, pur şi simplu trageţi în roţi sau, dacă aveţi un pistol Magnum cum are Frank, trageţi în motor. Nu trageţi în Garrett sau în Amelia decât dacă sunteţi nevoiţi. Ştiţi voi regulile, continuă uitându-se la Mason, amintindu-şi de ce se întâmplase la moară. Apoi puse mâna pe aparatul de emisie-recepţie şi îl informă pe Jim ce urma să facă.

— Am o ambulanţă pregătită, răspunse el.

— Nu e o intervenţie SWAT, comentă Jesse, care auzise convorbirea. Trebuie să fim foarte atenţi dacă o să tragem.

Lucy închise aparatul radio şi arătă înspre clădire.

— Să mergem.

Fugiră, furişându-se printre stejari şi pini. Ochii le erau aţintiţi pe ferestrele întunecate ale hambarului. De două ori i se păru că vede mişcare înăuntru, dar nu putea să fie sigură dacă nu era doar reflexia copacilor sau a norilor. Pe măsură ce se apropiau, se opri şi îşi trecu pistolul în mâna stângă, ştergându-şi palma transpirată. Apoi schimbă din nou mâna.

Ajutorii de şerif se îngrămădiră lângă peretele fără ferestre din spatele hambarului. Lucy se gândea că nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

„Nu e o intervenţie SWAT…"

Dar, Jesse, te înşeli. Exact asta e.

„Doamne, lasă-mă să apuc să ajung faţă în faţă cu Iuda al meu."

O libelulă imensă zbură prin faţa ei şi femeia flutură din mână să o alunge. Dar se întoarse şi începu să o sâcâie din nou, ca şi cum ar fi fost trimisă de Garrett să îi distragă atenţia.

„La ce prostii mă gândesc", îşi spuse. Apoi încercă să lovească insecta din nou.

Insect Boy…

„O să te prind", gândi Lucy – mesajul fiind destinat ambilor fugari.

— Nu o să vorbesc deloc, rosti Mason. Doar intru. Când mă auzi că lovesc uşa, Lucy, intră prin lateral.

Femeia fu de acord. Deşi era îngrijorată ca Mason să nu dea dovadă de exces de zel şi îşi dorea din tot sufletul să o prindă pe Amelia, se bucura totuşi că nu trebuia să ducă singură la îndeplinire această misiune dificilă.

— Stai să mă asigur că uşa din lateral e deschisă, şopti ea.

Se împrăştiară şi îşi ocupară poziţiile. Lucy se adăposti sub o fereastră şi fugi pe vine până la uşa laterală. Era întredeschisă. Încuviinţă către Mason care stătea într-un colţ şi o privea. El îi făcu semn din cap şi îşi ridică toate cele zece degete, ceea ce însemna, gândi agenta, că atâtea secunde mai erau până când o să intre pe uşă. „Zece, nouă, opt…"

Se întoarse către uşă şi simţi miros de lemn mucegăit, de benzină şi ulei. Auzi un zgomot – probabil de la motorul maşinii sau camionetei pe care o furase Amelia.

„Cinci, patru, trei…"

Respiră adânc să se calmeze.

„Gata!" îşi spuse.

Se auzi un zgomot puternic la uşa din faţă, şi Mason intră.

— Poliţia! strigă el. Nu mişcaţi!

„A intrat!" îşi spuse ea.

Lucy dădu un şut în uşa laterală, care se mişcă doar câţiva centimetri şi se opri imediat – izbindu-se de o maşină de tuns iarba. Nu reuşea să o mai deschidă. Lucy izbi uşa cu umărul de două ori, dar fără niciun rezultat.

— Rahat, şopti ea şi fugi spre intrarea din faţă.

Înainte să ajungă la jumătatea drumului, auzi strigătele lui Mason.

— Isuse!

Apoi auzi un foc de armă.

Urmat de încă unul, o secundă mai târziu.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Rhyme.

— OK, răspunse Bell nesigur, ţinând telefonul în mână. Avea o privire care îl îngrijora pe Rhyme; şeriful stătea cu telefonul lipit de ureche şi cu celălalt pumn strâns pe lângă corp. Dădea din cap în timp ce asculta. Îi şopti lui Rhyme: S-a tras.

— S-a tras?

— Mason şi Lucy au intrat în hambar şi Jesse a zis că a auzit două împuşcături. Se uită apoi în cealaltă cameră. Trimiteţi ambulanţa la Hallburton. Drumul Badger Hollow, Route 112.

— E pe drum, răspunse Steve Farr.

Rhyme îşi lăsă capul pe spate şi se uită la Thom care stătea tăcut.

„Cine trăgea? Cine fusese rănit?"

„Vai de mine, Sachs…"

— Jesse, află odată cine a tras! spuse Bell cu voce gâtuită. E cineva rănit? Ce naiba se întâmplă?

— Amelia e în regulă? strigă Rhyme.

— O să aflăm imediat, spuse Bell.

Dar timpul părea să treacă mult prea încet.

Într-un final Bell se crispă iarăşi, auzindu-l la telefon pe Jesse Corn. Dădu din cap.

— Isuse, ce a făcut? Ascultă câteva secunde şi se uită la faţa alarmată a lui Rhyme. E în regulă, continuă. Nimeni nu a fost rănit. Mason a dat buzna înăuntru, a văzut nişte salopete agăţate de perete şi o greblă sau lopată. Cum era întuneric, Mason a crezut că acolo stătea Garrett cu o armă şi a tras de câteva ori. Asta-i tot.

— Amelia e în regulă?

— Nici măcar nu erau acolo. Doar camionul furat era înăuntru. Garrett şi cu Amelia trebuie să fi fost în casă şi, auzind focurile de armă, au fugit în pădure. Nu pot să fie prea departe. Cunosc proprietatea bine de tot – e înconjurată de mlaştini.

— Vreau ca Mason să nu mai participe la cazul ăsta, spuse Rhyme furios. Aia nu a fost greşeală – a tras intenţionat. Ţi-am spus că e mult prea pripit.

Evident, Bell era de acord, şi continuă să vorbească la telefon:

— Jesse, trimite-l pe Mason la sediu… Urmă o pauză. Mason, ce naiba înseamnă asta? De ce ai tras? Păi bine, şi dacă Pete Halburton ar fi fost acolo? Sau nevastă-sa? Sau unul dintre copii?… Nu îmi pasă. Întoarce-te aici imediat. E un ordin… Păi, lasă-i pe ei să cerceteze casa. Treci înapoi în maşină şi întoarce-te… Nu îţi mai repet încă o dată… Am… Rahat! Bell închise telefonul.

Un moment mai târziu acesta sună din nou.

— Lucy, ce se întâmplă? Şeriful ascultă încruntat, uitându-se în podea. Începu să se plimbe agitat prin cameră. Doamne fereşte… Eşti sigură? Dădu din cap şi continuă: Bine, rămâneţi acolo. Te sun eu înapoi. Apoi închise telefonul.

— Ce s-a întâmplat?

Bell dădu din cap.

— Nu îmi vine să cred. Ne-au fraierit. Ţi-a făcut-o, prietene!

— Ce anume?

— Pete Halburton e *acolo,* continuă Bell. E acasă – înăuntru. Lucy şi Jesse tocmai au vorbit cu el. Soţia lui lucrează în tura de după-masă la compania lui Davett şi şi-a uitat mâncarea, aşa că el a trecut să i-o lase în urmă cu juma' de oră şi s-a întors acasă.

— *S-a* întors acasă? Amelia şi cu Garrett erau ascunşi în portbagaj?

Bell oftă dezamăgit.

— Are o camionetă. Nu se puteau ascunde, dar mobilul – da. În spatele unui ventilator pe care îl ţinea acolo.

Rhyme râse cinic.

— Deci a sunat la compania de închirieri auto, i s-a spus să aştepte şi a ascuns telefonul în spatele camionului.

— Ai nimerit-o, murmură Bell.

— Adu-ţi aminte, Lincoln, spuse Thom, ea a sunat la aceeaşi companie dimineaţa asta. Era furioasă că au ţinut-o atâta să aştepte.

— Ştia că o să îi urmărim apelurile, spuse Bell. Au aşteptat până când Lucy şi maşinile de patrulă s-au îndepărtat de Canal Road şi şi-au continuat drumul. Se uită apoi la hartă. Au un avans de patruzeci de minute. Ar putea să fie oriunde.

27

După ce maşinile de poliţie ridicară baricada şi se îndreptară spre vest pe Route 112, Garrett şi Sachs sprintară până la capătul drumului şi traversară autostrada.

Ocoliră scena crimei de la Blackwater Landing şi înaintară rapid prin tufişuri şi prin pădurea de stejar, urmând cursul râului Paquenoke.

După jumătate de kilometru de mers prin pădure, ajunseră la un afluent al râului. Era imposibil de traversat şi Sachs nu voia deloc să înoate prin apa întunecată, plină de insecte şi de gunoaie.

Dar Garrett avea alte planuri. Arătă cu mâinile sale încătuşate către un loc anume de pe mal.

— Barca.

— Barca? Unde?

— Acolo, acolo. Arătă din nou.

Amelia se uită şi, de data asta, observă forma unei bărci, acoperite cu frunze. Garrett se îndreptă către ea şi dădu la o parte folia care o acoperea, lucrând cât putu de repede cu mâinile încătuşate. Sachs îl ajută.

— Camuflaj, spuse el mândru. Am învăţat asta de la insecte. E o specie mică de greier în Franţa – *truxalis.* E absolut genial, îşi schimbă culoarea de trei ori pe parcursul verii, să se poată camufla în funcţie de culoarea ierbii care se schimbă vara. Prădătorii nu îl prea pot observa.

Ei bine, Sachs folosise de asemenea câte ceva din cunoştinţele băiatului despre insecte. Când Garrett pomenise de molii – de abilitatea lor de a detecta undele radio – îşi dăduse seama că Rhyme avea să încerce să o localizeze folosindu-se de telefonul celular. Îşi aminti cât o făcuseră să aştepte în dimineaţa aceea când vorbise cu compania de închiriat maşini Piedmont-Carolina. Aşa că se

furişaseră în parcarea de la Davett Industries, ea sunase la compania de închirieri şi apoi strecurase telefonul din care se auzea o melodie de aşteptare interminabilă în remorca unei camionete cu motorul pornit, parcată în faţa intrării.

Şiretlicul se pare că funcţionase. Oamenii legii se luaseră imediat după maşină.

În timp ce dezveleau barca, Sachs îl privi pe Garrett.

— Amoniacul şi groapa cu cuibul de viespi… Şi asta ai învăţat de la insecte?

— Da, răspunse el.

— Nu voiai să răneşti pe nimeni, nu?

— Nu, nu, groapa, la fel ca şi cea făcută de leul furnicilor, trebuia doar să vă sperie, să vă încetinească. Am pus intenţionat cuibul gol acolo. Iar amoniacul avea să îmi dea de ştire când vă apropiaţi. Asta fac insectele. Ele folosesc mirosul ca sistem de avertizare. Ochii lui roşii şi umezi străluceau admirativ. E foarte tare, adică ce ai făcut… cum m-ai găsit acolo la moară. Nu credeam că o să ajungi acolo atât de repede.

— Şi ai lăsat dovezi false acolo – harta şi nisipul – să ne ducă în altă parte.

— Da, păi, ţi-am zis – insectele sunt tare deştepte. Trebuie să fie aşa.

Într-un final barca cea ponosită fu descoperită. Era vopsită în gri, avea vreo trei metri lungime şi un motor mic la bord. Înăuntru erau douăsprezece sticle de apă şi o cutie frigorifică. Sachs deschise o sticlă de apă şi luă câteva guri zdravene. Îi întinse sticla lui Garrett, care bău şi el. Apoi deschise cutia şi văzu înăuntru nişte pachete de biscuiţi şi chipsuri. Băiatul se uită la ele atent, să se asigure că totul era în ordine. Dădu din cap şi apoi se urcă în barcă.

Sachs îl urmă, stând cu spatele către proră şi cu faţa la el. Băiatul rânji, de parcă şi-ar fi dat seama că poliţista încă nu are destulă încredere încât să stea cu spatele la el şi apoi porni motorul, împinse

barca de pe ţărm şi, ca un Huck Finn contemporan, alunecă în josul râului.

Sachs se gândi: „E vremea confruntării".

O vorbă pe care o folosea tatăl ei. Bărbatul îngrijit şi cu început de chelie, care patrulase prin Brooklyn şi Manhattan toată viaţa, avusese o discuţie serioasă cu fiica sa atunci când ea îi mărturisise că vrea să se lase de modeling şi să se angajeze în poliţie. O susţinuse până în pânzele albe, dar îi spusese ceva referitor la meseria aceasta: „Amie, trebuie să înţelegi: uneori te grăbeşti, alteori poţi să stai să te gândeşti, alteori e plictisitor. Şi uneori, nu prea des, slavă Domnului, vine vremea confruntării. Luptă corp la corp. Singură-singurică, fără niciun ajutor. Şi nu tot timpul vei fi împotriva infractorilor. Uneori o să fii tu împotriva şefului tău. Sau ai putea să fii faţă în faţă cu şefii lor. Dacă vrei să devii poliţist, trebuie să fii pregătită să te descurci singură. Nu ai cum să eviţi asta.

„Mă pot descurca, tată."

„Eşti fetiţa mea. Hai să mergem să dăm o tură cu maşina, scumpo."

Stând în barca şubredă, pilotată de un adolescent cu probleme, Sachs nu se mai simţise niciodată atât de singură.

„Vremea confruntării… corp la corp."

— Uite, acolo! arată Garrett înspre o insectă. E preferata mea dintre toate! *Sigara striata*[43]. Zboară pe sub apă. Faţa băiatului se aprinse de entuziasm. Chiar zboară sub apă! Hei, ar fi mişto să poţi să faci asta, nu? Să poţi zbura sub apă. Îmi place apa. Îmi place foarte mult să o simt pe piele. Zâmbetul i se stinse şi îşi frecă mâna. Căcatul ăsta de toxicodentron… tot timpul mă bag în ăsta. Mă mănâncă rău de tot uneori.

[43] Specie de insectă acvatică (n.tr.).

Îşi croiră drum printre golfurile micuţe ale râului, trecând de insuliţe, rădăcini şi copaci pe jumătate acoperiţi de apă, întorcându-se mereu înspre vest.

Un gând îi trecu prin minte lui Sachs, un ecou a ceva la care se gândise înainte, atunci când stătea în celula băiatului înainte să îl ajute să evadeze. Prin faptul că ascunsese o barcă plină de provizii, Garrett anticipase că urma să evadeze din închisoare într-un mod sau altul. Şi rolul ei în aventura aceasta făcea parte dintr-un plan elaborat, premeditat.

„Orice părere ai avea tu despre Garrett, să nu ai încredere în el. Tu crezi că e nevinovat, dar acceptă faptul că ar putea să nu fie aşa. Ştii cum ne ocupăm noi de scenele de crimă, Sachs." „Cu mintea deschisă. Fără idei preconcepute. Credem că orice este posibil."

Dar apoi se uită încă o dată la băiat. Ochii săi sclipeau de fericire în timp ce cârmea barca prin apă şi nu arăta deloc ca un puşcăriaş care tocmai evadase, ci mai degrabă ca un adolescent fericit, care tocmai a plecat în excursie.

— Se pricepe, Lincoln, spuse Ben, referindu-se la şmecheria cu telefonul.

„Chiar e bună, gândi criminalistul. La fel de bună ca mine. Deşi, de data aceasta, ea a fost mai bună."

Rhyme era furios pe el însuşi, pentru că nu îşi dăduse seama de asta. Nu e un joc, gândi el, un exerciţiu – ca şi atunci când o supunea la teste când trebuia să cerceteze locul crimei sau să analizeze proba în laboratorul său din New York. Viaţa ei era în pericol. Mai erau doar câteva ore până când Garrett avea, probabil, să o atace sau să o ucidă. Nu îşi permitea să mai dea greş încă o dată.

Un ajutor de şerif apăru în uşă, aducând o pungă cu hainele lui Garrett.

— Bun, spuse Rhyme. Să facă cineva un tabel. Thom, Ben, careva. Scrieţi acolo: „Găsit la scena secundară a crimei – Moară". Ben, scrie, scrie!

— Dar avem unul deja, spuse Ben arătând către tablă.

— Nu, nu, nu! se răsti Rhyme. Şterge-l! Toate indiciile erau *false!* Garrett le-a pus acolo doar să ne inducă în eroare. Exact ca şi calcarul lăsat în pantof atunci când a înhăţat-o pe Lydia. Dacă vom găsi ceva util pe haine – arătă înspre pungă – poate o să ne spună unde anume chiar a dus-o pe Mary Beth.

— Dacă avem noroc, comentă Bell.

„Nu, gândi Rhyme. Dacă suntem dibaci."

— Taie o bucată din pantaloni, îi spuse criminalistul lui Ben – aproape de manşeta – şi pune-o în cromatograf.

Bell ieşi din birou să discute ceva cu Steve Farr despre accesul la frecvenţele de radio, fără să le spună celor de la poliţia statală ce se întâmpla de fapt. Rhyme insistase asupra acestui amănunt.

Acum, Ben şi Rhyme aşteptau rezultatele de la cromatograf.

— Ce mai avem acolo? întrebă criminalistul arătând spre pungă.

— Pete maro pe pantalonii lui Garrett, răspunse Ben în timp ce îi examina. Pete de vopsea maro-închis. Par recente.

— Maro, repetă Rhyme examinând şi el. Ce culoare are casa părinţilor lui Garrett?

— Nu ştiu, începu Ben să spună.

— Nu mă aşteptam ca tu să fii cel care ştie tot ce mişcă în Tanner's Corner, bombăni Rhyme. Voiam să zic să îi suni!

— Ah, veni replica din partea tânărului, care imediat se puse să caute numărul. Vorbi cu cineva la telefon şi după câteva secunde închise. Ce nenorocit e tatăl vitreg al lui Garrett. Nu a vrut să coopereze deloc. În orice caz, casa lor e albă şi nimic pe terenul lor nu e vopsit maro.

— Deci probabil e culoarea locului unde a dus-o.

— Avem o bază de date pentru vopsea pe undeva ca să o comparăm? întrebă tânărul.

— Bună idee, răspunse Rhyme. Dar răspunsul e negativ. Aveam aşa ceva în New York, dar nu are cum să ne ajute aici. Şi nici de baza de date a FBI-ului nu ne putem folosi. Ce are în buzunare? Pune…

Dar tânărul îşi trăgea deja mănuşile.

— Asta voiai să îmi spui?

— Da, murmură Rhyme.

— Îi displace să i se anticipeze mişcările, spuse Thom din colţul său.

— Atunci o să încerc să fac şi mai multe, rosti Ben. Ah, uite aici ceva!

Rhyme se uită la nişte obiecte mici şi albe pe care Ben le scosese din buzunarele lui Garrett.

— Ce sunt alea? Ben mirosi atent.

— Brânză şi pâine.

— Mai multă mâncare. Ca şi biscuiţii şi…

Dar Ben râdea.

Rhyme se încruntă.

— Ce e aşa de amuzant?

— Păi, e mâncare, dar nu e pentru Garrett.

— La ce te referi?

— Nu ai fost niciodată la pescuit? întrebă Ben.

— Nu, nu am fost niciodată la pescuit, mormăi Rhyme. Dacă vreau peşte, îl cumpăr, îl gătesc şi îl mănânc. Ce naiba are de-a face pescuitul cu sandviciurile cu brânză?

— Nu sunt de la sandviciuri, răspunse zoologul. Sunt biluţe speciale. Momeală. Amesteci pâine şi brânză până când se omogenizează. Peştii de pe fundul apei o înhaţă imediat. În special somnii. Cu cât pute mai tare amestecul, cu atât e mai bine.

— Ah, asta *chiar* e de folos! îi replică Rhyme.

Ben examină manşetele. Puse o mostră pe o lamelă şi o aşeză sub microscop.

— Nimic de folos, continuă. În afară de câteva pete albe.

— Adu-mi aici să văd.

Zoologul luă în braţe microscopul imens marca Bausch & Lomb şi îl duse până la Rhyme care se uită prin lentile.

— Bun, în regulă. Sunt fibre de hârtie.

— Da?

— E *clar* că sunt de hârtie. Ce altceva ar putea să fie? Hârtie absorbantă, poate. Nu am nicio idee de unde le-a luat. Acum, noroiul ăla e interesant. Poţi să obţii mai mult din manşete?

Ben tăie o porţiune din manşetă şi o desfăcu. Apoi mai scutură puţină murdărie pe lamelă.

— Pune-o la microscop! ordonă Rhyme.

Băiatul pregăti lamela, o strecură în microscop şi apoi aduse aparatul din nou în faţa lui Rhyme care se uită prin lentile.

— E multă argilă acolo. Chiar *multă* de tot. Rocă feldspatică, probabil granit. Şi… ce mai e? Ah, şi muşchi de turbă.

— Cum ştii toate astea? întrebă Ben impresionat.

— Pur şi simplu, răspunse Rhyme, care nu avea timp să intre în detalii referitoare la cât de multe trebuie să cunoască un criminalist când venea vorba de probe fizice. Ce altceva era în manşete? Ce e *aia?* Arătă spre ceva ce se afla pe lamela improvizată. Chestia aia mică albă-verzuie?

— E de la o plantă, răspunse Ben. Dar nu e chiar domeniul meu. Am studiat botanică marină, dar nu a fost materia mea preferată. Îmi plac mai mult formele de viaţă care încearcă să mai scape atunci când vrei să le prinzi. E mai fair-play aşa.

— Descrie-o! ordonă Rhyme.

Ben se uită la ea cu o lupă.

— Are o tulpină roşiatică şi un punct de lichid în capăt. Pare vâscos. Are o floare în formă de clopot ataşată… Dacă trebuie să îmi dau cu presupusul…

— Trebuie! se răsti Rhyme. Şi încă repede.

— Cred că e de la roua-cerului.

— Ce naiba e aia? Sună ca o marcă de detergent de vase.

— E o plantă carnivoră. Mănâncă insecte. Sunt absolut fascinante. Când eram mic, mă uitam la ele cu orele. Cum mănâncă e…

— *Fascinant,* repetă Rhyme sarcastic. Nu mă interesează cum îşi iau masa. Unde se găsesc plantele astea? Asta mi s-ar părea mie *fascinant.*

— Ah, peste tot în zona asta.

Rhyme se încruntă.

— Alt rahat inutil. Bun, pune o mostră de pământ la cromatograf după ce termină de analizat mostra de pânză. Apoi se uită la tricoul lui Garrett care era întins pe o masă. Ce sunt petele alea?

Câteva pete roşii se puteau observa pe tricou. Ben se uită cu atenţie la ele şi ridică din umeri. Criminalistul rânji.

— Vrei să guşti?

Fără nicio ezitare, Ben ridică tricoul şi linse o porţiune mică de pată.

— Bravo, spuse Rhyme.

— Mă gândeam că e procedura standard, se miră Ben.

— Nu aş fi făcut asta pentru nimic în lume, îi răspunse criminalistul.

— Nu te cred, replică Ben şi linse tricoul încă o dată. Suc de fructe, cred. Nu îmi dau seama exact ce aromă.

— Bun, adaugă asta pe listă, Thom. Apoi Rhyme făcu semn din cap spre cromatograf. Haide să vedem rezultatele pânzei, apoi să aflăm ceva despre pământ.

În curând cromatograful le dezvălui ce substanţe erau îmbibate în hainele lui Garrett şi ce se găsea în pământul din manşete: zahăr, camfen, alcool, kerosen şi drojdie. Kerosenul era în cantităţi neglijabile. Thom adăugă elementele pe listă şi bărbaţii se uitară înspre ea.

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
MOARA

Vopsea maro pe pantaloni
Planta roua-cerului
Argilă
Muşchi de turbă
Suc de fructe
Fibre de hârtie
Momeală din brânză şi pâine
Zahăr
Camfen
Alcool
Kerosen
Drojdie

Ce însemnau toate acestea? se întrebă Rhyme. Erau mult prea multe indicii. Nu putea să vadă o legătură între ele. Oare zahărul era de la sucul de fructe sau provenea din alt loc unde fusese băiatul? Oare *cumpărase* kerosenul sau pur şi simplu se ascunsese într-un hambar sau într-o staţie de benzină? Alcoolul putea fi din mai mult de trei sute de produse – de la solvenţi până la aftershave. Drojdia era din moară, unde grânele stăteau pe podea.

După câteva momente, ochii lui Rhyme se mutară la alt tabel.

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –

CAMERA LUI GARRETT

Miros de sconcs
Ace de pin tăiate
Desene cu insecte
Poze cu Mary Beth şi cu familia băiatului
Cărţi despre insecte
Gută
Bani
Cheie necunoscută
Petrol lampant
Amoniac
Nitraţi
Camfen

Apoi îşi aminti de ceva ce îi spusese Sachs atunci când cerceta camera băiatului.

— Ben, poţi să deschizi agenda aia de acolo? Agenda lui Garrett. Vreau să mă uit la ea încă o dată.

— Vrei să o pun în aparat?

— Nu, frunzăreşte-o tu.

Desenele cu insecte fluturară prin faţa lui Rhyme: *Sigara striata,* un păianjen de apă, *Heteroptera Gerridae.*

Apoi îşi aminti că Sachs îi spusese că în afară de borcanul cu viespi – seiful lui Garrett – restul insectelor aveau apă în borcane.

— Toate sunt acvatice!

— Aşa se pare, încuviinţă Ben.

— E atras de apă, remarcă Rhyme, apoi se uită la Ben. Şi momeala aia? Spuneai că e pentru peştii care stau pe fundul apei.

— Biluţele? Da.

— Apă dulce sau sărată?

— Dulce, desigur.

— Şi kerosenul? Bărcile merg pe bază de kerosen, nu?

— Petrol lampant, răspunse Ben. Bărcile mai mici, da.

— Ce zici de asta, continuă Rhyme. A luat-o înspre vest cu barca, în jos pe Paquenoke.

— Pare logic, Lincoln. Şi pun pariu că e atâta kerosen pentru că a trebuit să realimenteze – tot mergând din Tanner's Corner până în locul unde o ţine pe Mary Beth. Făcând pregătirile.

— Bine gândit. Cheamă-l, te rog, pe Jim Bell aici.

Câteva minute mai târziu, şeriful intră în cameră şi Rhyme îi expuse teoria sa.

— Gândacii de apă ţi-au dat ideile asta?

Rhyme încuviinţă.

— Dacă ştim insectele, îl ştim şi pe Garrett Hanlon.

— E plauzibil, spuse şeriful. Ideea nu e mai nebunească decât restul ideilor pe care le-am mai auzit azi.

— Aveţi o şalupă de poliţie? întrebă Rhyme.

— Nu. Dar oricum nu ne-ar fi de folos. Nu ştii cum e Paquo. De pe hartă pare să fie ca oricare alt râu – cu maluri şi toate cele. Dar are o sumedenie de golfuleţe, crengi peste tot şi mlaştini. Dacă Garrett nu rămâne pe canalul principal, îţi garantez că nu avem cum să îl găsim.

Ochii lui Rhyme rămaseră fixaţi pe zona de vest a râului.

— Dacă ducea provizii acolo unde o ţine pe Mary Beth înseamnă că nu e prea departe de râu. Cât de departe spre vest ar trebui să fie astfel încât zona de acolo să fie locuibilă?

— Găsim acum. Vezi acolo sus? arătă Bell undeva în perimetrul G-7. Aia e la nord de Paquo, nimeni nu ar sta acolo. În sudul râului sunt zonele cât de cât locuibile. Ar fi fost văzut sigur.

— Deci, vreo cincisprezece kilometri spre vest?

— Exact, răspunse Bell.

— Podul? arătă Rhyme înspre hartă, la E-8.

— Podul Hobeth?

— Cum ajungi acolo? Pe autostradă?

— Acolo e doar o groapă de gunoi. Podul are vreo doisprezece pe metri înălţime, deci rampele care duc către el sunt lungi de tot. Ah, stai… crezi că Garrett s-ar fi întors pe canalul principal ca să treacă pe sub pod?

— Exact. Pentru că inginerii sigur au umplut canalele mai mici când s-au apucat de construit.

— Da, admise Bell. Mi se pare logic.

— Trimite-i pe Lucy şi pe ceilalţi la pod, acum. Şi Ben, tu cheamă-l pe tipul ăla… Henry Davett. Spune-i că ne pare rău, dar avem nevoie de ajutorul lui încă o dată.

WWJD…

Gândindu-se din nou la Davett, Rhyme începu să se roage – deşi nu se adresa nici unei zeităţi. Era doar pentru Amelia Sachs. „Sachs, fii atentă, te rog! Nu o să mai dureze mult până când Garrett o să găsească un pretext ca să îi dai jos cătuşele. Apoi o să te ducă într-un loc părăsit şi o să reuşească să îţi fure cumva pistolul… Nu lăsa ca trecerea timpului să te facă să te încrezi în el, Sachs! Nu lăsa garda jos! E la fel de răbdător ca o călugăriţă."

28

Garrett ştia râul pe de rost ca un barcagiu de meserie şi conducea perfect înspre vest, reuşind să evite orice fundătură. Îi arătă lui Sachs vidre, şobolani-de-râu şi castori – lucruri care l-ar fi entuziasmat pe orice naturalist amator, dar nu şi pe Sachs. Viaţa sălbatică se rezuma în concepţia ei la şobolanii, porumbeii şi veveriţele din jurul oraşului, şi le accepta şi pe acestea pentru că într-o oarecare măsură o puteau ajuta în munca ei.

— Uite acolo! strigă el.

— Ce?

Garrett arătă spre ceva ce ea nu putea să vadă. Băiatul se uita la un punct în apropierea malului, complet copleşit de spectacolul de sub ochii săi. Sachs nu văzu decât un gândac ţopăind pe suprafaţa apei.

— Păianjen de apă, îi spuse el, apoi se aşeză la loc. Afişa o expresie serioasă. Insectele sunt chiar mai importante decât noi, oamenii. Ştii – am citit undeva – că, dacă toţi oamenii ar dispărea mâine, viaţa pe pământ ar continua. Dar dacă toate insectele ar dispărea mâine, viaţa s-ar termina într-un timp foarte scurt – cam o generaţie. Plantele ar muri, apoi animalele şi pământul s-ar preface în piatră.

În ciuda exprimării sale de adolescent, Garrett vorbea cu autoritatea unui profesor şi cu entuziasmul unui pastor.

— Ştiu, unele insecte sunt o pacoste, continuă el. Dar puţine de tot, cam unu-doi la sută. Faţa lui se lumină şi băiatul continuă să vorbească entuziast: Şi mai sunt cele care mănâncă recoltele, ei bine, am o idee referitoare la asta. Cred că e tare de tot. Vreau să prăsesc o specie de larvă care să ţină sub control insectele dăunătoare – asta în loc de otrăvuri – astfel încât insectele folositoare şi animalele să

nu moară şi ele. Prăsitul de larve ar fi cea mai bună soluţie. Nimeni nu a făcut asta până acum.

— Crezi că poţi, Garrett?

— Încă nu ştiu exact cum să fac asta, dar o să învăţ.

Poliţista îşi aminti ceea ce citise într-o carte, scrisă de E.O. Wilson, despre biofilie – afecţiunea unor oameni faţă de alte vieţuitoare vii de pe planetă. Şi în timp ce îl asculta pe băiat vorbind despre animale – dovadă că îndrăgea natura atât de mult – se gândi că era imposibil ca un copil atât de fascinat de animale (pe care le iubea nespus de mult în modul său ciudat) putea să fie un violator şi un criminal.

Amelia Sachs păstră deoparte gândul acesta, dar tot reveni la el în timp ce traversau râul Paquenoke, depărtându-se de Lucy Kerr, de misteriosul bărbat în salopetă cafenie şi totodată de viaţa simplă, dar totuşi neliniştită din Tanner's Corner.

Depărtându-se şi de Lincoln Rhyme. Şi de operaţia lui urgentă, şi de teribilele consecinţe pe care le putea avea asupra amândurora.

Barca strâmtă trecea acum prin canalele Blackwater, reflectând lumina palidă a soarelui – exact ca greierele acela din Franţa despre care îi pomenise băiatul. Într-un final, Garrett ieşi din canalele mai mici ale râului şi cârmi barca în curentul principal, aproape atingând malul. Sachs se uită în spate, încercând să vadă dacă erau urmăriţi de şalupe ale poliţiei, dar nu văzu nimic, decât o barcă aparţinând companiei lui Davett, care se îndepărta de ei. Garrett reduse viteza şi conduse barca într-un golfuleţ. Se uită apoi printre crengile unei sălcii bătrâne spre un pod situat în vest, ridicat peste Paquenoke.

— Trebuie să trecem pe sub el, spuse băiatul. Nu putem să mergem pe altundeva. Apoi se uită în jur. Vezi pe cineva?

Sachs se uită şi ea cu atenţie şi văzu câteva sclipiri.

— Poate, dar nu îmi dau seama. Lumina e orbitoare.

— Sigur sunt dobitocii ăia care ne aşteaptă, spuse el nesigur. Tot timpul mă îngrijorează când trebuie să trec podul. Oamenii te caută acolo.

„Tot timpul?"

Garrett trase barca la mal şi opri motorul. Apoi păşi afară şi închise panoul de comandă scoţând un şurub şi ascunzându-l în iarbă împreună cu rezervorul.

— Ce faci? întrebă ea.

— Nu ne putem asuma riscul de a fi văzuţi.

Garrett luă cutia frigorifică şi sticlele cu apă din barcă, şi legă vâslele de banchete cu două funii murdare. Apoi goli cele douăsprezece sticle de apă, le puse capacul la loc şi le aşeză lângă barcă.

— Îmi pare rău de apă. Mary Beth chiar nu are deloc şi i-ar trebui. Dar pot să îi aduc apă din iazul de lângă baracă.

Apoi intră în râu şi legă barca de mal.

— Ajută-mă, spuse el. Trebuie să o răsturnăm.

— Vrei să o scufunzi?

— Nu, doar să o întorc. O să punem sticlele goale sub ea, şi o să plutească bine.

— Invers zici?

— Da.

Sachs îşi dădu seama ce avea de gând să facă Garrett. Urmau să se ascundă sub barcă, şi să plutească aşa pe sub pod. Carcasa întunecată a bărcii ar fi fost imposibil de observat de cineva care ar fi stat pe pod. Odată ce ar fi trecut, puteau să întoarcă barca la loc şi să continue să vâslească până la locul unde era captivă Mary Beth.

Garrett deschise cutia frigorifică şi scoase o pungă de plastic.

— Putem să ne punem aici lucrurile să nu se ude, spuse şi dădu drumul înăuntru volumului *Lumea în miniatură.*

Sachs îşi lăsă portmoneul şi pistolul, apoi îşi vârî punga sub tricou.

— Poţi să îmi scoţi cătuşele, o rugă Garrett, întinzându-şi mâinile.

Amelia ezită.

— Nu vreau să mă înec, spuse el, implorând-o.

„Mi-e frică. Opriţi-l."

— Nu o să fac nimic rău. Promit.

Ezitând, Sachs îşi scoase cheia din buzunar şi îi eliberă mâinile.

Indienii Weapemeoc, populaţia băştinaşă a actualul stat Carolina de Nord, făceau parte, din punct de vedere lingvistic, din naţia Algonquin şi erau înrudiţi cu triburile Powhatan, Chowan şi Pamlico, care locuiau pe ţărmul Atlanticului.

Erau excelenţi agricultori şi totodată invidiaţi de celelalte triburi pentru cât de bine se pricepeau la pescuit. Erau extrem de paşnici şi armele nu îi interesau deloc. În urmă cu trei sute de ani, savantul britanic Thomas Harriot scrisese: „Armele pe care le au sunt doar nişte arcuri făcute din lemn de alun cu săgeţi de trestie; pentru apărare, au nişte scuturi confecţionate din scoarţă de copac şi armuri din crengi legate cu sfoară".

Coloniştii britanici i-au transformat pe aceşti oameni paşnici în războinici şi au făcut asta într-un mod foarte eficient: ameninţându-i cu mânia lui Dumnezeu dacă nu se converteau pe dată la religia creştină, decimând populaţia cu bolile aduse de ei precum gripa sau variola, cerând mâncare şi adăpost, lucruri de care ei nu se ocupau din lene, şi asasinându-l pe unul dintre şefii de trib cei mai iubiţi, Wingina, despre care bănuiau, în mod greşit, evident, cum că ar fi plănuit un atac împotriva aşezărilor britanice.

Spre surprinderea şi indignarea coloniştilor, în loc să îl accepte de Domnul Isus Hristos în inimile lor, indienii au continuat să se supună propriilor zeităţi – duhurile numite Manitou – şi totodată au declarat război britanicilor, primul atac având loc (potrivit

descoperirilor istorice ale tinerei Mary Beth McConnell) împotriva Coloniei Pierdute din insula Roanoke.

După ce coloniştii au fugit, tribul – care anticipase faptul că britanicii aveau să primească întăriri – au început să aibă altă atitudine faţă de arme şi totodată au început să folosească arama (care înainte era utilizată doar pentru decoraţiuni) la fabricarea lor. Vârfurile de săgeată făcute din metal erau mult mai ascuţite decât cele din cremene şi mult mai uşor de făcut. Totuşi, spre deosebire de ce se vede în filme, o săgeată de arc nu pătrunde prea adânc în piele şi rareori poate fi fatală. Ca să îşi termine adversarul, luptătorul Weapemeoc urma să apeleze la un *coup de grace* – o lovitură în moalele capului cu o bâtă, pe care triburile o construiau cu tot mai multă dibăcie.

Această bâtă era practic doar un bolovan prins cu o curea de capătul unui băţ. O armă foarte eficientă, iar cea pe care o construia acum Mary Beth, bazându-se pe cunoştinţele ei de arheologie, era la fel de periculoasă şi mortală ca acelea care – în teoria ei – fuseseră folosite pentru a le sparge capetele şi a le rupe şirele spinării ultimilor colonişti din Roanoke, în cea din urmă bătălie purtată de ei pe ţărmurile râului Paquenoke, în locul care acum se numea Blackwater Landing.

Îşi făcea arma din două picioare de lemn ale unui scaun. Piatra era aceea pe care o aruncase Tom, prietenul Misionarului. Mary Beth o pusese între cele două lemne şi o legase cu fâşii din rochia ei. Arma era grea – avea vreo trei kilograme – dar nu atât de grea, încât Mary Beth (care ridica deseori bolovani de peste zece kilograme la şantierele arheologice) să nu o poată mânui cu uşurinţă.

Fata se ridică din pat şi încercă arma de câteva ori, satisfăcută de rezultatele obţinute. Apoi auzi un zumzet – insectele din borcan. Se gândi apoi la obiceiul dezgustător al lui Garrett de a îşi pocni unghiile, tresări de furie şi dădu să spargă borcanul.

Dar imediat se opri. Detesta insectele, adevărat, dar furia ei nu era îndreptată asupra bietelor gângănii. Era furioasă pe Garrett. Lăsă borcanul în pace, se îndreptă spre uşă şi lovi în ea de câteva ori aproape de lacăt. Uşa nu se clinti. Bine, de fapt nici nu se aşteptase la aşa ceva. Cel mai important era faptul că legase piatra atât de bine, încât nu alunecase deloc.

Desigur, Misionarul şi Tom urmau să se întoarcă cu o puşcă sau un pistol, deci arma ei nu avea să fie prea eficientă. Dar se hotărî ca în eventualitatea în care cei doi reuşeau să intre înăuntru, ea să ţină bâta ascunsă la spate şi să spargă capul primului care avea să o atingă. Celălalt s-ar putea s-o ucidă, dar măcar ar fi ucis şi ea pe unul din ei. (Îşi imagina adeseori că aşa murise şi Virginia Dare.)

Mary Beth se aşeză şi se uită pe fereastră la soarele care asfinţea în spatele copacilor de la marginea pădurii, acolo unde îl văzuse prima dată pe Misionar.

Oare ce simţea ea acum? Frică, se gândi.

Dar apoi se decise că, de fapt, nu era frică. Era nerăbdare. Voia ca duşmanii ei să se întoarcă odată.

Mary Beth îşi puse arma în poală.

„Pregăteşte-te", îi spusese Tom.

Ei bine asta şi făcuse.

— Uite o barcă acolo!

Lucy se aplecă printre crengile unui copac aproape de Hobeth Bridge cu mâna pe pistol.

— Unde? îl întrebă pe Jesse Corn.

— Acolo! răspunse el, arătându-i cu degetul.

Lucy putu cu greu să distingă o umbră pe apă la vreo opt sute de metri depărtare, mişcându-se în direcţia curentului.

— Cum adică barcă? Nu văd…

— Nu, uită-te. E întoarsă.

— Nu prea pot să o văd, răspunse ea. Ai vederea bună.

— Ei sunt? întrebă Trey.

— Ce s-a întâmplat? S-au răsturnat cu barca?

— Nu, răspunse Jesse Corn. Sunt dedesubtul ei.

— De unde ştii? întrebă Lucy.

— Am o presimţire, veni răspunsul.

— Au destul aer acolo? întrebă Trey.

— Sigur, răspunse Jesse. E destul peste nivelul apei. Şi eu făceam asta când eram mic. Ne jucam de-a submarinele pe Bambert Lake.

— Deci ce facem acum? rosti Lucy. Ne trebuie o barcă să ajungem la ei. Apoi se uită în jur.

Ned îşi scoase centura şi i-o înmâna lui Jesse.

— La naiba, înot eu până acolo şi o împing la ţărm.

— Poţi să înoţi atâta? întrebă Lucy.

Bărbatul îşi dădu jos cizmele.

— Am înotat în râul ăsta de mii de ori.

— Te acoperim noi, urmă Lucy.

— Sunt sub apă, răspunse Jesse. Tare mă îndoiesc că o să tragă în cineva.

— Puţină grăsime peste corpul bărcii, spuse Trey, şi pot să stea aşa cu săptămânile.

— Amelia nu o să tragă în nimeni, rosti Jesse, apărătorul lui Iuda.

— Oricum, nu ne putem asuma riscuri, continuă Lucy. Apoi se uită la Ned. Să nu întorci barca la loc. Înoată până acolo şi condu-o în direcţia noastră. Trey, tu stai cu pistolul pregătit acolo lângă salcie. Eu şi Jesse aşteptăm pe mal. O să îi prindem în foc încrucişat dacă se întâmplă ceva.

Ned, aproape dezbrăcat, păşea prudent peste pietrişul care ducea către apă. Se uită atent să nu dea de vreun şarpe – bănui Lucy – apoi intră în râu şi începu să înoate fără zgomot către barcă, ţinându-şi capul deasupra apei. Lucy îşi scoase pistolul Smith & Wesson şi se uită la Jesse care, la rândul lui privea nesigur arma ei. Trey îşi pregăti puşca stând în picioare lângă un copac.

Barca se afla la doar zece metri de ei.

Ned era un bun înotător şi se apropia repede de barcă. Urma să ajungă în…

Împuşcătura bubui tare din apropiere. Lucy sări în picioare când văzu spuma ridicându-se la suprafaţă doar la câţiva metri de locul unde era Ned.

— Vai, nu, strigă ea, ridicându-şi arma şi uitându-se după cel care trăsese.

— Unde, unde? întrebă Trey care se culcă la pământ cu degetul pe trăgaci.

Ned se lăsă la fundul apei.

Încă o împuşcătură făcu apa să se ridice în jur. Trey îşi coborî puşca şi începu să tragă spre barcă. Trăgea disperat. În câteva secunde îşi goli încărcătorul cu toate cele şapte cartuşe, nimerind barca de fiecare dată şi împrăştiind aşchii peste tot.

— Nu! strigă Jesse. Sunt oameni acolo!

— De unde se trage? strigă Lucy. De sub barcă? Din cealaltă parte? Nu îmi dau seama. Unde sunt?

— Unde e Ned? urlă Trey. E lovit? Unde e Ned?

— Nu ştiu! strigă disperată Lucy. Nu îl văd.

Trey îşi încarcă puşca şi ţinti către barcă încă o dată.

— Nu! ordonă Lucy. Nu trage! Acoperă-mă!

Începu să fugă pe ţărm şi se aruncă în apă. În apropierea malului auzi un icnet şi Ned se ridică la suprafaţa apei.

— Ajută-mă!

Bărbatul era îngrozit, uitându-se absolut disperat în spate.

Jesse şi cu Trey îşi plasară ţintele pe malul celălalt şi păşiră încet către râu. Ochii panicaţi ai lui Jesse erau fixaţi pe găurile din barcă.

Năpustindu-se în apă, Lucy îl apucă pe Ned şi îl târî până pe ţărm. Bărbatul rămăsese sub apă cât de mult îndrăznise, şi era palid şi slăbit de la lipsa de oxigen.

— Unde sunt? încercă să întrebe, dar se înecă şi începu să tuşească.

— Nu ştiu, îi răspunse ea şi îl trase în tufişuri.

Ned se prăvăli şi începu să tuşească şi să scuipe. Lucy îl examină cu atenţie şi constată cu uşurare că nu fusese nimerit.

Imediat apărură Jesse şi Trey, amândoi ghemuiţi şi uitându-se către râu, căutând să vadă cine îi atacase.

Ned continua să tuşească.

— Apă nenorocită. Are gust de căcat.

Barca se mişca încet înspre ei pe jumătate scufundată.

— Sunt morţi, şopti Jesse Corn uitându-se la barcă. Trebuie să fie.

Barca pluti şi mai aproape. Jesse îşi scoase centura şi vru să intre în apă.

— Nu, spuse Lucy, uitându-se la celălalt ţărm. Las-o să vină la noi.

29

Barca răsturnată se lovi de rădăcinile unui cedru prăbuşit şi se împotmoli.

Ajutorii de şerif aşteptară câteva secunde, dar nicio mişcare nu se întrezărea în afară de ambarcaţiunea avariată care se clătina. Apa era arămie, dar Lucy nu îşi dădea seama dacă era aşa din cauza sângelui sau din cauza reflexiei soarelui.

Palid şi tulburat, Jesse Corn se uita la Lucy, care încuviinţă. Ceilalţi trei ajutori de şerif fixară ţinta pe barcă, în timp ce Jesse se strecură până acolo şi o răsturnă.

Rămăşiţele câtorva bidoane cu apă se ridicară la suprafaţă şi începură să plutească nestingherite pe râu în jos. Nimeni nu se ascundea sub barcă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jesse. Nu pricep.

— La naiba, murmură Ned cu ciudă. Ne-au păcălit. A fost o nenorocită de ambuscadă.

Lucy nu credea că putea fi mai furioasă de atât, simţea că explodează. Ned avea dreptate; Amelia se folosise de barcă şi îi păcălise.

— Nu! protestă Jesse. Amelia nu ar face asta. Dacă a tras, a făcut-o doar ca să ne sperie. Amelia ştie să ţintească bine şi, dacă ar fi vrut să îl nimerească pe Ned, l-ar fi nimerit.

— La naiba, Jesse, deschide-ţi ochii odată, se răsti Lucy. Să tragi din asemenea ascunziş? Nu contează cât de bine ştii să tragi; tot ar fi putut să rateze. Şi ai şi apă acolo. Glonţul putea să ricoşeze. Sau Ned putea să intre în panică şi să fie împuşcat din greşeală de un glonţ.

Jesse Corn nu mai avea replică la atacul lui Lucy. Îşi frecă mâinile de faţă şi se îndepărtă.

— Bun, uite cum procedăm, continuă Lucy cu voce înceată. Se face târziu. O să avansăm cât putem în condiţiile date, cât timp mai avem lumină. Apoi îl punem pe Jim să ne aducă provizii pentru noapte. O să rămânem cu cortul. Presupunem că au tras după noi şi de acum înainte o să acţionăm în consecinţă. Acum, hai să traversăm podul şi să le luăm urma. Sunteţi gata?

Ned şi Trey confirmară. Jesse Corn se mai uită la barcă preţ de câteva secunde şi dădu şi el din cap.

— Atunci, haide!

Cei patru ajutori de şerif începură să traverseze podul lung de aproape cincizeci de metri, dar nu erau grupaţi. Stăteau aliniaţi, astfel încât, dacă Amelia Sachs ar fi tras încă o dată, nu ar fi nimerit decât pe unul dintre ei, şi ceilalţi ar fi avut timp să se pregătească şi să tragă la rândul lor. Formaţia aceasta fusese ideea lui Trey, idee pe care o împrumutase dintr-un film despre al Doilea Război Mondial. Tot din acest motiv dorise să fie el primul din şir, dar acela era locul pe care Lucy insistase să îl ocupe.

— Aproape că l-ai nimerit!

— Nu se poate, răspunse Harris Tomel.

Culbeau continuă:

— Am spus să îi *sperii!* Ştii în ce rahat am fi intrat dacă l-ai fi nimerit pe Ned?

— Ştiu ce fac, Rich. Ai încredere în mine, ce naiba!

„Imbecilule", gândi Culbeau.

Cei trei bărbaţi se aflau pe malul de nord al Paquo-ului, mergând pe o potecă paralelă cu albia râului. De fapt, cu toate că Rich Culbeau era nervos pentru că Tomel trăsese atât de aproape de ajutorul de şerif, era la fel de sigur că tactica lor funcţionase. Lucy şi restul de oameni ai legii aveau să fie mult mai precauţi de acum înainte şi să înainteze încet şi prudent.

De asemenea, împuşcăturile îl speriaseră pe Sean O'Sarian, iar Rich nu se putea plânge de faptul că amicul lor rămăsese tăcut.

Continuară să meargă preţ de vreo douăzeci de minute, până când Tomel deschise discuţia.

— Ştii sigur că băiatul a luat-o în direcţia asta?

— Da.

— Dar nu ştii încotro se îndreaptă, nu?

— Sigur că nu, îi răspunse Culbeau. Dacă aş fi ştiut, am fi mers direct acolo, nu?

„Haide, imbecilule, foloseşte-ţi creierul ăla puţin."

— Dar…

— Nu îţi face griji. O să îl găsim.

— Îmi daţi, vă rog, nişte apă, rosti într-un final O'Sarian.

— Apă? Vrei apă?

— Da, mi-ar prinde bine nişte apă, veni răspunsul.

Culbeau se uită suspicios la el şi îi întinse o sticlă. Nu îl văzuse niciodată pe tânărul sfrijit să bea altceva în afară de bere, whisky sau rachiu de contrabandă. Sean bău, îşi şterse bărbia pistruiată şi aruncă sticla cât colo.

Culbeau oftă şi continuă pe un ton sarcastic:

— Hei, Sean, chiar vrei să laşi în drum ceva pe care ţi-ai pus amprentele?

— Ah, da! Tânărul costeliv căută în tufişuri şi recuperă sticla. Scuze!

„Scuze?" Sean O'Sarian îşi cerea scuze? Lui Culbeau nu îi venea să creadă. Se uită câteva secunde la amicul său, apoi îşi continuă drumul.

Ajunseră la un punct mai înalt, de unde se puteau vedea împrejurimile pe o rază de câţiva kilometri.

— Uite o casă, rosti Tomel. Pun pariu că băiatul şi roşcata se duc acolo.

Culbeau privi prin luneta de la puşcă. Vreo trei kilometri şi ceva în josul pantei se afla o cabană de vacanţă, situată fix lângă râu. Ar fi fost logic pentru băiat şi femeie să se ascundă acolo.

— Pun pariu că sunt acolo, continuă el. Să mergem.

După Hobeth Bridge, Paquenoke coteşte brusc spre nord. Apa nu e adâncă aici, în apropiere de mal, şi bancurile de nisip sunt pline de crengi, frunze şi gunoaie.

Ca nişte bărci în derivă, două siluete umane care pluteau în apă nu urmară cotul făcut de râu şi se îndreptară încet spre mormanul de resturi.

Amelia Sachs lăsă din braţe bidonul de plastic – care o ţinea cât de cât la suprafaţă – şi întinse o mână să se apuce de o creangă. Apoi îşi dădu seama că nu gândise tocmai bine mişcarea, pentru că buzunarele îi erau pline cu pietre, puse acolo pentru echilibru, şi simţi cum se duce la fundul apei întunecate. Dar îşi întinse picioarele şi constată că râul nu era deloc adânc. Se ridică nesigură şi începu să meargă înainte. Garrett apăru imediat lângă ea şi o ajută să ajungă pe pământul mocirlos.

Se târâră prin nişte tufişuri până la o movilită şi se prăbuşiră într-un luminiş plin de verdeaţă, să-şi tragă sufletul. Sachs scoase punga de plastic din tricou. Puţină apă ajunsese înăuntru, dar obiectele nu se deterioraseră. Îi întinse lui Garrett cartea despre insecte, apoi deschise butoiaşul pistolului şi îl aşeză pe un petic de iarbă să se usuce.

Se înşelase cu privire la planul lui Garrett. Într-adevăr, plasaseră peturile goale sub barca răsturnată pentru a obţine o oarecare stabilitate, dar îi dăduse drumul la vale fără ca ei să mai intre dedesubt. Îi spusese să îşi umple ca şi el buzunarele cu pietre, el făcuse la fel şi apoi se grăbiseră să depăşească barca cu vreo cincisprezece metri şi se aruncaseră în apă ţinând în braţe un bidon de apă pe jumătate plin. Garrett îi arătase cum să îşi ţină capul la

suprafaţă. Iar cu pietrele din buzunare, doar feţele lor se ridicau peste nivelul apei. Apoi plutiseră în josul râului în faţa bărcii.

— Păianjenul de apă face asta, îi spusese băiatul. Ca un scafandru, îşi cară aerul cu el.

Băiatul mai apelase şi altă dată la manevra aceasta ca să „scape", deşi – cum făcuse mai devreme – nu explicase motivul şi de ce anume voia să scape. Garrett îi explicase că, dacă poliţia nu ar fi fost la pod, atunci ei ar fi înotat până la barcă, ar fi răsturnat-o la loc şi şi-ar fi continuat drumul. Dacă ajutorii de şerif se aflau însă la pod, barca le-ar fi distras atenţia şi nu i-ar fi observat pe ei plutind în faţă. Odată ce ar fi trecut de pod, puteau să iasă la mal şi să continue să meargă pe jos.

Ei bine, avusese dreptate în ce priveşte podul. Dar Sachs era încă şocată de ceea ce se întâmplase ulterior – neprovocaţi, agenţii trăseseră glonţ după glonţ în barca răsturnată.

Garrett fusese, de asemenea, afectat de focurile de armă.

— Au crezut că suntem acolo, şoptise el. Nemernicii au încercat să ne omoare.

Sachs rămăsese tăcută.

— Am făcut eu ceva prostii… dar nu sunt un *phymata,* continuă băiatul.

— Ce înseamnă?

— Un gândac de ambuscadă. Stă la pândă şi sare să ucidă. Exact asta urmau să facă ei cu noi. Adică, să ne împuşte. Nu ne-ar fi dat nicio şansă.

„Ah, Lincoln, gândi ea, ce încurcătură a ieşit! De ce am făcut toate astea? Ar trebui să mă predau. Să-i aştept aici pe ajutorii de şerif şi să renunţ. Să mă întorc la Tanner's Corner şi să fac ceva să îmi repar greşelile."

Dar apoi se uită la Garrett care tremura înfricoşat. Şi ştia că nu poate să renunţe acum. Trebuia să continue jocul acesta dement.

„Vremea confruntării…"

— Acum ce facem?

— Vezi casa aia de acolo?

Era o cabană de vacanţă, vopsită maro.

— Mary Beth e acolo?

— Nu, dar acolo e o bărcuţă pe care o putem împrumuta. Şi putem să ne uscam şi să mâncăm ceva.

„Ei bine, gândi ea, ce mai contează acum dacă intrăm prin efracţie şi furăm după tot ce am făcut astăzi."

Garrett ridică pistolul de pe jos. Agentei îi îngheţă privirea aţintită pe mâinile în care ajunsese pistolul ei negru-albăstrui. Băiatul se uită ca un expert în butoiaş şi văzu că era încărcat cu şase cartuşe. Împinse cilindrul înapoi înspre ţeavă şi ţinu arma în balans cu o familiaritate care îi îngheţă sângele în vene.

„Orice părere ai avea despre Garrett, să nu ai încredere în el…"

Băiatul îi rânji şi îi întinse pistolul cu mânerul înainte.

— Haide să mergem pe aici, arătă el înspre o potecă.

Sachs îşi puse pistolul înapoi în toc simţind cum inima încă îi bate repede de la sperietura dinainte şi se îndreptă către cabană.

— E goală? întrebă ea.

— Nu e nimeni acolo acum, răspunse Garrett. Băiatul se opri şi se uită în spate. Ajutorii de şerif sunt nervoşi acum, murmură el. Şi sunt pe urmele noastre înarmaţi până în dinţi. La naiba! Apoi se întoarse şi îşi continuă drumul pe potecă, rămânând tăcut preţ de câteva minute. Amelia, vrei să ştii ceva? urmă el.

— Ce anume?

— Mă gândeam la fluturele ăsta – fluturele ochi-de-păun.

— Ce-i cu el? întrebă ea absentă, cu gândul la focurile de armă ce le fuseseră destinate. Lucy Kerr încercase să îi ucidă. Ecourile focurilor acopereau orice altceva în mintea ei.

— Culoarea de pe aripile sale… continuă Garrett. Atunci când sunt deschise, arată ca nişte ochi de animal. Adică, e tare – e până şi

o pată albă în colţ, ca reflexia luminii în pupilă. Păsările văd ochii, cred că e o pisică sau o vulpe, se sperie şi fug.

— Păsările nu pot mirosi sau să îşi dea seama că acolo e un fluture, şi nu un animal? întrebă ea neatentă la conversaţie.

Băiatul se uită la ea preţ de câteva secunde să vadă dacă glumeşte şi îi răspunse pe un ton de parcă l-ar fi întrebat dacă pământul e plat.

— Păsările nu pot mirosi. Apoi se uită iar în spate. Trebuie să îi încetinim cumva. Cât de aproape crezi că sunt?

— Foarte aproape, veni replica ei.

„Înarmaţi până în dinţi."

— Ei sunt.

Rich Culbeau se uită la urmele de pe ţărmul mocirlos.

— Sunt vechi doar de zece, maxim cinşpe minute.

— Şi se îndreaptă către casă, completă Tomel.

Urcară precaut o pantă.

O'Sarian continua să nu se poarte ciudat. Ceea ce, în cazul lui, era ciudat. Şi înfricoşător. Nu băuse rachiu, nu făcuse nicio farsă, nici măcar nu vorbise – iar Sean era cunoscut în Tanner's Corner pentru cât îi turuia gura. Focurile de armă de la râu îl tulburaseră rău de tot. Iar acum, în timp ce umblau prin pădure, ridică puşca neagră de soldat la absolut orice zgomot venea din tufişuri.

— L-aţi văzut pe cioroiul ăla cum a tras? deschise gura într-un final. Cred că a băgat zece gloanţe în barcă în mai puţin de un minut.

— Erau alice, Sean, îl corectă Harris Tomel.

Şi, în loc să comenteze şi să încerce să îl impresioneze cu vastele sale cunoştinţe despre arme (şi să se comporte ca un mitocan cum şi era de fapt), O'Sarian avu cea mai neaşteptată replică.

— Ah, da! Ai dreptate. Şi apoi dădu din cap exact ca un şcolar care tocmai învăţase ceva nou şi util.

Se apropiau de casă. „Arată fain de tot”, gândi Culbeau. O casă de vacanţă cel mai probabil – poate aparţinea unui doctor sau unui avocat din Raleigh sau Winston-Salem. O cabană bună de vânătoare, cu un bar înăuntru, nişte dormitoare drăguţe şi un frigider special pentru vânat.

— Hei, Harris, spuse O’Sarian.

Culbeau nu îl auzise niciodată pe băiat adresându-se cuiva pe numele mic.

— Ce e?

— Chestia asta trage înalt sau jos? arătă el către carabina Colt.

Tomel se holbă la Culbeau, încercând să îşi dea seama ce se întâmplase cu firea ciudată a lui O’Sarian.

— Primul glonţ o să meargă bine, doar puţin mai sus decât eşti tu obişnuit. Lasă capătul ţevii în jos un pic la următoarele focuri.

— Pentru că patul armei e din lemn, nu din plastic, nu? Plasticul e mai uşor.

— Exact.

O’Sarian dădu din cap încă o dată, cu o mimică mai serioasă decât înainte.

— Mersi.

„Mersi?”

Copacii din jurul lor se răriseră şi bărbaţii văzură un luminiş care înconjura casa – pe puţin cincizeci de metri în toate direcţiile, fără niciun loc unde să se ascundă. Era mai greu acum să înainteze.

— Crezi că sunt înăuntru? întrebă Tomel, în timp ce frământă în mâini puşca lui superbă.

— Nu ştiu. Stai! La pământ!

Cei trei se ghemuiră imediat.

— Am văzut ceva pe scări. La fereastra aia din stânga. Culbeau se uită prin luneta de la puşcă. Cineva se mişcă înăuntru. La parter. Nu văd prea bine, dar sigur e cineva acolo. Apoi se uită către cealaltă fereastră. Rahat, şopti el disperat şi se lăsă iarăşi la pământ.

— Ce e? întrebă alarmat O'Sarian, strângând bine arma în mâini.

— Staţi jos! Unul dintre ei are o puşcă cu lunetă şi ne ţinteşte. Fereastra de sus! La naiba!

— Trebuie să fie femeia, spuse Tomel. Poponarul ăla mic sigur nici nu ştie cum să ţină o armă în mână.

— Târfa naibii, murmură Culbeau.

O'Sarian se sprijinea de un copac, mângâindu-şi puşca.

— Poate să vadă tot terenul de aici, spuse Rich.

— Să aşteptăm până se înserează? replică Tomel.

— Ah, cu duduia făr-de-ţâţe venind din spate? Nu cred că e o idee prea bună, Harris, nu-i aşa?

— Atunci poţi să o nimereşti de aici? Tomel arătă către fereastră.

— Probabil, oftă Culbeau.

Tocmai voia să se răstească la Tomel, când O'Sarian începu să vorbească pe un ton mult prea normal pentru el:

— Dar dacă Rich trage, Lucy şi cu ăilalţi o să audă. Cred că trebuie să mergem pe margini şi să încercăm să intrăm înăuntru. De acolo sigur nu s-ar mai auzi aşa de tare o împuşcătură.

Exact asta voise şi Rich să propună.

— Asta o să dureze juma' de oră, se răţoi Tomel, probabil nervos că O'Sarian îi luase vorba din gură.

O'Sarian care se purta nefiresc de normal. Tânărul trase siguranţa de la puşcă şi arătă înspre casă.

— Atunci eu zic să o facem să dureze *mai puţin* de juma' de oră. *Tu* ce crezi, Rich?

30

Steve Farr îl conduse pe Henry Davett în laborator. Omul de afaceri îi mulţumi ajutorului de şerif, care plecă, îl salută pe Rhyme şi plecă.

— Henry, spuse Rhyme, mulţumesc că ai venit.

Ca şi la prima lor întâlnire, omul de afaceri nu dădu atenţie handicapului lui Rhyme. De data aceasta însă, Lincoln nu putea să aprecieze gestul, fiind mult prea îngrijorat pentru Sachs. Auzea în continuare vocea lui Jim Bell, care spunea:

„De regulă ai douăzeci şi patru de ore ca să găseşti victima; după asta răpitorul îşi pierde interesul faţă de ea şi nu îi mai pasă dacă o ucide."

Regula aceasta care se aplicase în cazurile Lydiei şi a lui Mary Beth era valabilă acum şi pentru soarta Ameliei Sachs. Doar că, după cum credea Rhyme, Sachs avea la dispoziţie mult mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Credeam că l-aţi prins pe băiatul ăla. Aşa am auzit.

— Ne-a scăpat, spuse Ben.

— Nu se poate, se încruntă Davett.

— O, ba da, replică Ben. O evadare clasică aş putea spune.

— Am mai multe probe, interveni Rhyme, dar încă nu ştiu exact ce să deduc. Mă gândeam că poţi să mă ajuţi din nou.

— O să fac tot ce pot, rosti omul de afaceri şi se aşeză.

Rhyme se uită scurt la insigna lui pe care scria WWJD. Apoi la tabelul cu indicii.

— Poţi să arunci un ochi? Lista din dreapta adică.

— Moara – *acolo* era? Moara aia veche în nord-estul oraşului?

— Exact.

— *Ştiam* de locul ăla, se strâmbă nervos Davett. Trebuia să mă fi gândit la el.

Un criminalist nu are voie să folosească prea des „trebuia să".

— Nu ai cum să te gândeşti chiar la tot. Dar uită-te la tabel. Vezi ceva familiar acolo? întrebă Rhyme.

Davett citi cu atenţie.

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
MOARA

Vopsea maro pe pantaloni
Planta roua-cerului
Argilă
Muşchi de turbă
Suc de fructe
Fibre de hârtie
Momeală din brânză şi pâine
Zahăr
Camfen
Alcool
Kerosen
Drojdie

— E ca un puzzle, spuse el în timp ce se uita la tabel.

— Asta e meseria mea, replică Rhyme.

— Cât de mult pot să îmi dau cu presupusul?

— Cât de mult vrei tu.

— În regulă, răspunse Davett şi se gândi câteva secunde. Golf carolinian.

— Ce e ăla? Un sport? întrebă Rhyme.

Davett se uită lung la Lincoln să vadă dacă glumeşte, apoi continuă:

— Nu. E o structură geologică întâlnită şi pe Coasta de Est. De regulă, în cele două Caroline – de Nord şi de Sud. Practic, sunt nişte heleşteie ovale adânci de vreun metru jumătate, pline cu apă dulce.

Pot să se întindă pe suprafeţe care variază de la două mii de metri pătraţi până la câteva zeci de mii. Fundul e argilos şi poţi găsi turbă. Exact ce ai acolo pe tabel.

— Dar argila şi turba sunt nişte lucruri pe care le găseşti oriunde în zona asta, spuse Ben.

— Aşa e, fu de acord Davett. Şi dacă ai fi găsit doar lucrurile astea două, atunci habar nu aş fi avut de unde ar fi putut proveni. Dar aţi mai găsit ceva. Vedeţi voi, una dintre cele mai interesante caracteristici ale bazinelor de Carolina ar fi plantele carnivore care cresc în jur. Sunt multe de tot în regiunea asta, pentru că au la dispoziţie o sumedenie de insecte. Dacă aţi găsit o roua-cerului, noroi şi turbă, atunci nu încape îndoială că băiatul ăla a stat ceva vreme în câmpiile astea mlăştinoase.

— Bun, spuse Rhyme şi se uită la hartă.

— Particularitatea geografică a zonei a creat multe legende. Coloniştii credeau că au fost făcute de monştri marini sau de vrăjitoare. Se mai spunea că sunt urme de la meteoriţi, acum câţiva ani. Dar, de fapt, sunt doar nişte depresiuni naturale cauzate de vânt şi de curenţii de apă.

— Se găsesc doar într-o anume zonă de aici? întrebă Rhyme sperând să limiteze cercetarea pe cât posibil.

— Într-o oarecare măsură. Davett se ridică şi se duse la hartă, unde arătă cu degetul o zonă la vest de Tanner's Corner. De la B-2 până la E-2 şi F-13 până la B-12. De regulă le găseşti aici, în zona asta, chiar înainte să dai de dealuri.

Rhyme era total descurajat. Zona pe care Davett o încercuise avea aproape o sută zece kilometri pătraţi. Omul de afaceri văzu reacţia criminalistului.

— Aş vrea să pot să ajut mai mult.

— Nu, nu, e în regulă, mulţumesc mult. *Deja* ne-ai ajutat. Trebuie doar să mai reducem din numărul de indicii.

Davett citi în continuare de pe tabel, „suc de fructe, kerosen…" apoi dădu din cap fără să zâmbească.

— Domnule Rhyme, ai o treabă foarte grea aici.

— Astea sunt cazuri dificile, îi explică acesta. Atunci când nu ai indicii poţi să îţi dai cu presupusul. Când ai foarte multe indicii de regulă poţi să găseşti rapid răspunsul. Dar când ai puţine indicii… Vocea lui se stinse.

— Practic avem mâinile legate, spuse Ben.

— Chiar aşa, Ben. Chiar aşa.

— Ar cam trebui să mă duc acasă, spuse Davett. Familia mă aşteaptă. Apoi scrise un număr de telefon pe o carte de vizită. Poţi să mă suni oricând.

Rhyme îi mulţumi din nou şi pe urmă îşi întoarse privirea la tabel.

„Cu mâinile legate…"

Rich Culbeau se înţepă într-un spin şi îşi supse sângele. Apoi scuipă pe un copac.

Se târâseră douăzeci de minute prin tufişuri ca să ajungă la veranda cabanei fără să fie văzuţi de târfa aia cu armă cu lunetă. Până şi Harris Tomel, care, de regulă, arăta ca scos din cutie, era acum prăfuit şi plin de sânge.

Noul Sean O'Sarian, tăcut şi gânditor şi, ei bine, normal, aşteptă în spate, întins pe pământ cu puşca pregătită, gata să îi întâmpine pe Lucy şi pe oamenii ei cu câteva focuri de avertizare trase deasupra capetelor, în cazul în care i-ar fi urmărit până la casă.

— Eşti gata? îl întrebă Rich pe Tomel, care dădu din cap.

Culbeau deschise uşa care ducea în hol şi intră cu pistolul pregătit. Tomel era în spatele său. Amândoi se furişau ca nişte pisici, ştiind că poliţista roşcată cu carabină, pe care mai mult ca sigur că ştia să o folosească, îi aştepta undeva în casă.

— Auzi ceva? şopti Culbeau.

— Doar muzică. Era soft rock – exact ce asculta Culbeau, care detesta muzica country-western.

Cei doi bărbaţi înaintară tiptil spre coridorul întunecat, având armele pregătite. Apoi încetiniră. În faţa lor era bucătăria, acolo unde Culbeau văzuse pe cineva – probabil pe băiat – atunci când se uitase la casă prin lunetă. Arătă înspre cameră.

— Nu cred că ne-au auzit, spuse Tomel. Muzica era dată destul de tare.

— Intrăm împreună. Tragem în genunchi sau în picioare. Nu îl omorâm – încă trebuie să aflăm unde e Mary Beth.

— Şi femeia?

Culbeau se gândi câteva secunde.

— Da, de ce nu. O ţinem şi pe ea în viaţă. Ştii tu de ce.

Tomel încuviinţă.

— Unu, doi… trei.

Intrară rapid în bucătărie şi fură pe punctul de a-l împuşca pe meteorologul de pe ecranul televizorului imens care le apăruse în faţă. Se lăsară la podea şi se întoarseră, uitându-se după băiat şi după femeie. Nu văzură nimic. Apoi Culbeau privi în jur şi îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Televizorul nu avea ce căuta în bucătărie. Cineva îl cărase acolo din camera de zi şi îl pusese în faţa cuptorului astfel încât să stea exact în faţa ferestrei.

Culbeau se uită prin jaluzele.

— Rahat! Au pus televizorul să îl vedem din drum. Şi să credem că e cineva în casă. Începu să gonească pe scări.

— Stai, strigă Tomel. Femeia e acolo sus! Nu uita că e înarmată.

Dar, desigur, roşcata nu era acolo. Culbeau intră furtunos în dormitorul unde văzuse ţeava puştii cu lunetă aţintită asupra lor, dar nu găsi decât o bară îngustă de metal peste care era aşezată o sticlă de Corona.

— Ăsta e pistolul şi luneta. Isuse Hristoase. Au aranjat astea să ne păcălească. Şi am pierdut juma' de oră. Şi nenorociţii ăia de

ajutori de şerif sunt probabil la nici cinci minute de noi. Trebuie să ieşim de aici.

Se năpusti înapoi pe scări, trecând de Tomel care începu să bâiguie ceva.

— A fost tare inteligent din partea… Apoi văzu ochii înfuriaţi ai lui Culbeau şi se hotărî să nu mai termine propoziţia.

Bateria se termină şi micul motor electric amuţi.

Schiful pe care îl furaseră din casa de vacanţă aluneca pe râul Paquo prin ceaţa unsuroasă care îi înconjura. Era destul de întuneric afară şi apa îşi schimbase culoarea din auriu în gri posomorât.

Garrett Hanlon luă o lopată de pe fundul bărcii şi începu să vâslească înspre mal.

— Trebuie să acostăm undeva. Adică, înainte să se lase de tot întunericul.

Amelia Sachs observă că peisajul se schimbase complet. Copacii se răriseră şi băltoace mari de mlaştină se uneau deja cu râul. Băiatul avea dreptate. Dacă ar fi cotit greşit, s-ar fi împotmolit fără doar şi poate.

— Hei, ce s-a întâmplat? întrebă el, observând-o tulburată.

— Sunt foarte departe de Brooklyn.

— Asta e în New York?

— Da, spuse ea.

Garrett începu să se joace cu unghiile.

— Şi nu îţi place că nu eşti acolo, nu?

— Poţi să fii sigur de asta.

Băiatul se uită spre mal.

— Ştii, de asta se sperie cel mai tare şi insectele.

— Ce anume?

— Adică, e ciudat, ştii. Insectele nu ezită să muncească sau să se lupte. Dar sunt speriate de moarte într-un loc necunoscut. Chiar dacă locul e sigur. Îl urăsc pur şi simplu, nu ştiu ce să facă.

„Bun, gândi Sachs. Poate că scrie «insectă» pe mine." Prefera cum spunea Lincoln, totuşi: „Peşti pe uscat".

— Poţi să îţi dai seama uşor când o insectă nu e în apele ei, continuă băiatul. Îşi curăţă întruna antenele… Antenele insectelor arată cum se simt ele. Sunt ca feţele noastre. Doar că, adăugă el pe un ton criptic, ele nu se prefac. Aşa cum o facem noi. Apoi izbucni într-un râs ciudat, pe care Amelia nu îl mai auzise până atunci.

Sări din barcă şi începu să o împingă pe uscat. Sachs coborî şi ea. Băiatul o conducea printre copaci şi părea să ştie exact încotro să o ia, în ciuda întunericului.

— Cum de ştii pe unde să o iei? se miră Sachs.

— Cred că sunt ca un monarh, răspunse el. Pur şi simplu, ştiu direcţiile.

— Monarh?

— Da, nu ştii? Fluturele monarh. Migrează mii de kilometri şi ştie exact unde merge. E super tare de tot – se ghidează după soare şi, ştii, îşi schimbă automat traseul în funcţie de poziţia soarelui. Ah, şi când sunt nori pe cer sau când e înnorat, se folosesc de celălalt simţ pe care îl au – simt câmpurile magnetice ale pământului.

„Când un liliac emite sunete de o frecvenţă înaltă să le găsească, moliile îşi strâng aripile şi se lasă la pământ să se ascundă."

Sachs zâmbea, încântată de lecţia de biologie pe care o ţinea băiatul cu entuziasm, când, deodată, se opri şi se ghemui la pământ.

— Atenţie, şopti ea. Acolo! E o lumină.

O rază palidă se reflecta dintr-un iaz întunecos. O lumină galbenă, înfricoşătoare, ca de lanternă cu bateriile descărcate. Dar Garrett râdea. Amelia se uită la el întrebătoare.

— Doar o stafie, spuse băiatul.

— Ce?

— E Doamna Mlaştinii, răspunse el. Adică, ea a fost o fecioară indiancă: a murit în noaptea dinaintea nunţii. Stafia ei încă bântuie prin Dismal Swamp căutându-l pe bărbatul cu care trebuia să se

căsătorească. Nu suntem în Great Dismal, dar e destul de aproape. Arătă într-acolo. De fapt, e doar o ciupercă fosforescentă foarte greţoasă.

Nu îi plăcea lumina. Îi retrezea sentimentul de nesiguranţă pe care îl simţise şi atunci când trecuse cu maşina pe lângă înmormântarea din Tanner's Corner.

— Nu îmi place mlaştina asta, cu sau fără stafii, spuse Sachs.

— Nu? se miră Garrett. Ei bine, poate o să ajungă să îţi placă într-o bună zi.

O conduse apoi pe un drum şi, după zece minute, intrară pe o alee neîngrijită. O rulotă veche era parcată într-un luminiş.

Sachs nu vedea prea bine din cauza întunericului, dar maşina părea să fie o rablă, aplecată pe o parte, toată ruginită, cu roţile dezumflate şi acoperită de iederă şi muşchi.

— E a ta?

— Nu a locuit nimeni aici de zeci de ani, aşa că pot spune că e a mea. Am o cheie, dar am lăsat-o acasă. Nu am avut când să o mai iau. Deschise o fereastră şi se strecură înăuntru. O secundă mai târziu, deschise uşa.

Sachs păşi înăuntru. Garrett răscolea printr-un dulăpior din bucătăria minusculă. Găsi nişte chibrituri şi aprinse un felinar cu propan, care începu să emită o lumină caldă galbenă. Deschise alt dulăpior şi scotoci în el.

— Am avut nişte Doritos, dar le-au mâncat şoarecii. Scoase nişte pachete şi se uită la ele. La naiba! Le-au ros şoarecii şi pe astea. Dar am nişte paste Farmer John. Sunt bune. Eu mănânc din astea mai mereu. Am şi nişte fasole. Începu să deschidă nişte conserve în timp ce Sachs cerceta rulota.

Câteva scaune, o masă. În dormitor văzu o saltea prăfuită, iar în aşa-zisa cameră de zi – un preş gros şi o pernă pe podea. Era o sărăcie lucie: uşi sparte, urme de gloanţe în pereţi, ferestre sparte şi covorul pătat. Pe vremea când patrula străzile, la începutul carierei

ei în NYPD, văzuse multe locuri triste ca acesta – dar nu pe dinăuntru; temporar, asta era casa ei.

Se gândi la vorbele lui Lucy de dimineaţă. „Regulile normale nu se aplică nimănui care se află la nord de Paquo. Sau noi, sau ei. Aici poţi să împuşti pe cineva înainte să îi citeşti drepturile, şi totuşi să nu ai remuşcări."

Îşi aminti de gloanţele destinate ei şi lui Garrett.

Băiatul agăţă nişte fâşii jegoase de pânză la ferestre, să pară neluminată. Se duse afară pentru câteva secunde şi se întoarse cu o ceaşcă ruginită plină cu apă de ploaie probabil, pe care i-o întinse. Amelia clătină din cap.

— Mă simt ca şi cum aş fi băut juma' din Paquenoke.

— Asta e mai bună.

— Sunt sigură, dar totuşi nu vreau.

Băiatul bău toată apa şi apoi amestecă mâncarea care se încălzea pe cuptorul micuţ pe bază de propan. Începu să cânte cu o voce ciudată: „Fermierul John, Fermierul John, Bucură-te de mâncarea proaspătă de la Fermierul John…" Era doar o reclamă, dar cântecul o neliniştea şi se bucură atunci când băiatul încetă. Sachs se gândi să refuze şi mâncarea, dar îşi dădu seama că de fapt murea de foame. Garrett turnă conţinutul în două castroane şi îi întinse o lingură. Amelia scuipă pe ea şi o şterse de bluză. Apoi mâncară în tăcere.

Sachs auzi un sunet ascuţit afară.

— Ce sunt alea? Cicade?

— Da, răspunse băiatul. Doar masculii fac zgomotul ăla. Doar masculii. Cu platoşele de pe corpul lor. Se strâmbă şi păru să se gândească preţ de câteva secunde. Au o viaţă foarte ciudată, continuă el… Larvele sapă în pământ şi se adăpostesc acolo vreo douăzeci de ani, până când se maturizează. După aia ies de acolo şi se urcă pe un copac. Pielea lor crapă pe mijloc şi gândacul adult iese

la iveală. Stau atâţia ani în pământ până când ies la suprafaţă şi devin adulţi.

— Garrett, de ce îţi plac aşa de mult insectele? îl întrebă ea.

Băiatul ezită o secundă.

— Nu ştiu. Pur şi simplu îmi plac.

— Nu te-ai gândit niciodată la asta?

Garrett se opri din mâncat şi se scarpină pe faţă.

— Păi, cred că au început să îmi placă după ce au murit părinţii mei. După ce s-a întâmplat asta am fost foarte nefericit o vreme. Mă simţeam ciudat. Eram confuz şi nu ştiu… pur şi simplu diferit. Psihologii de la şcoală au spus că mă simt aşa doar pentru că mama, tata şi sora mea au murit, şi că ar trebui să încerc să trec peste asta. Dar nu am reuşit. Nu mă simţeam ca un om adevărat. Nu îmi păsa de nimic. Nu voiam decât să zac în pat toată ziua sau să merg în mlaştină sau în pădure să citesc. Un an am făcut doar asta. Adică, nu am văzut mai pe nimeni. M-am mutat de la un părinte adoptiv la altul… Dar apoi am citit ceva nemaipomenit. În cartea asta. Băiatul deschise *Lumea în miniatură* şi căută o pagină. Încercuise un pasaj intitulat „Caracteristicile fiinţelor vii sănătoase". Sachs se uită atentă şi citi câteva propoziţii.

- O creatură sănătoasă se chinuie să crească şi să se dezvolte.
- O creatură sănătoasă se chinuie să supravieţuiască.
- O creatură sănătoasă se chinuie să se adapteze mediului în care trăieşte.

— Am citit asta, continuă Garrett şi mi-am spus că şi eu puteam să fiu aşa. Puteam să fiu sănătos şi normal din nou. Am încercat din răsputeri să respect regulile de acolo şi asta m-a făcut să mă simt mai bine. Deci, cred că m-am simţit aproape de ele – de insecte.

Un ţânţar se aşeză pe mâna ei şi femeia râse.

— Dar insectele îţi beau sângele. Apoi îl plesni. Gata! L-am prins.

— *Ai prins-o,* o corectă Garrett. Doar femelele beau sânge. Masculii beau nectar.

— Serios?

Garrett dădu din cap şi rămase tăcut câteva secunde. Apoi se uită la pata de sânge de pe braţul ei.

— Insectele nu dispar niciodată.

— Ce vrei să spui?

Băiatul mai găsi un pasaj din carte pe care îl citi cu voce tare.

— „Dacă ar trebui să găseşti nişte creaturi nemuritoare, acestea ar fi insectele, care au trăit pe pământ cu milioane de ani înainte să apară mamiferele şi o să rămână pe Pământ mult după ce formele inteligente de viaţă vor dispărea." Garrett puse cartea la loc şi se uită la Sachs. Vezi, chestia e că, dacă omori o insectă, tot timpul o să apară alta. Dacă mama, tata şi sora mea ar fi fost insecte şi ar fi murit atunci, ar mai fi fost alţii ca ei şi nu aş fi fost singur.

— Nu ai prieteni?

Garrett ridică din umeri.

— Mary Beth. E cam singura prietenă pe care o am.

— Îţi place de ea mult de tot, nu-i aşa?

— O, da. M-a salvat de un puşti care voia să îmi facă o fază de rahat. Şi vreau să spun că ea chiar *vorbeşte* cu mine… Se gândi mai bine. Cred că asta îmi place la ea. Că vorbeşte. Mă gândeam că poate peste câţiva ani, când o să fiu mai mare, ar vrea să ieşim împreună undeva. Am putea să facem chestii pe care le fac şi alţii. Ştii tu, să mergem la un film. Sau la picnic. Mă uitam la ea odată când s-a dus la picnic. Era cu mama ei şi cu nişte prieteni. Se distrau. M-am uitat la ei câteva ore. Pur şi simplu, stăteam sub un copac cu o sticlă de apă şi nişte Doritos lângă mine, şi îmi închipuiam că sunt şi eu cu ei. Tu ai fost vreodată la picnic?

— Sigur că da.

— Eu mă duceam des cu familia mea. Adică, familia mea adevărată. Îmi plăcea mult de tot. Mama şi Kaye puneau masa şi

făceau grătarul. Eu şi tata ne dădeam jos ciorapii şi stăteam desculţi în apă să pescuim. Îmi amintesc cum simţeam noroiul şi apa aia rece.

Sachs se întrebă dacă ăsta era motivul pentru care băiatului îi plăceau atât de mult apa şi insectele de apă.

— Şi te gândeşti că ai putea să mergi cu Mary Beth la vreun picnic?

— Nu ştiu. Poate. Apoi dădu din cap trist. Totuşi, cred că nu. Mary Beth e drăguţă, deşteaptă şi mai mare decât mine. O să găsească un băiat chipeş şi deştept. Dar poate o să fim prieteni. Şi dacă nu, vreau ca ei să îi fie bine. O să stea cu mine ca să fie în siguranţă. Sau tu şi prietenul tău, bărbatul în scaunul cu rotile despre care vorbea toată lumea, aţi putea să o ajutaţi. Să o duceţi undeva unde să fie în siguranţă. Se uită pe fereastră şi tăcu.

— Să fie departe de bărbatul cu salopetă cafenie?

Garrett nu răspunse pe moment, dar apoi dădu din cap.

— Da. Exact.

— O să mă duc să iau nişte apă, spuse Sachs.

— Stai, interveni băiatul.

Rupse câteva frunze uscate de pe o ramură de pe bufetul din bucătărie, şi îi spuse să se frece cu ele pe braţe, pe gât şi pe obraji. Frunzele emanară un miros puternic.

— Lămâiţă, spuse el. Ţine ţânţarii la distanţă. Nu o să trebuiască să tot îi alungi.

Sachs luă cana şi ieşi afară uitându-se la butoiul plin cu apă de ploaie, acoperit cu o sită. Femeia o ridică, umplu cana şi o bău. Apa părea dulce. Apoi ascultă zumzetul insectelor.

„Sau tu şi cu prietenul tău, bărbatul în scaunul cu rotile, despre care vorbea toată lumea, aţi putea să o ajutaţi. Să o duceţi undeva unde să fie în siguranţă".

Ecoul vorbelor lui îi răsună în minte: „bărbatul în scaunul cu rotile, bărbatul în scaunul cu rotile".

Sachs se întoarse la rulotă, lăsă cana jos şi se uită în jur prin cameră.

— Garrett, poţi să îmi faci o favoare, te rog?

— Cred că da.

— Ai încredere în mine?

— Cred că da.

— Mergi şi aşază-te acolo.

Băiatul se uită la ea o secundă, apoi se ridică şi se duse înspre fotoliul. Amelia se ridică şi ea, traversă încăperea şi luă un scaun de trestie dintr-un colţ. Îl duse lângă fotoliul unde stătea băiatul şi îl aşeză în faţa lui.

— Garrett, îţi mai aminteşti ce îţi spunea doctorul Penny să faci în închisoare? Scaunul gol?

— Să vorbesc cu scaunul? întrebă el uitându-se nesigur la el. Da, îmi amintesc. Jocul ăla.

— Exact. Aş vrea să îl repetăm aici. Vrei şi tu?

Garrett ezită o fracţiune de secundă şi îşi şterse palmele de pantaloni. Se uită puţin la scaun şi, într-un final, îi răspunse:

— Cred că da.

31

Amelia Sachs se gândea la camera de interogare şi la şedinţa cu psihologul.

Din poziţia ei avantajoasă, Sachs îl urmărise atent pe băiat, îşi amintea exact cum încercase doctorul să îl convingă să îşi imagineze că Mary Beth stă pe scaunul din faţa lui, în timp ce Garrett nu voia să îi spună nimic, pentru că voia să discute cu altcineva. Văzuse expresia feţei lui, de dor, dezamăgire şi furie, atunci când doctorul se întorsese cu spatele la el.

„Ah, Rhyme, înţeleg că ţie îţi plac dovezile palpabile. Înţeleg că din punctul tău de vedere nu ne putem baza pe lucrurile «intuitive» – pe vorbe şi expresii, pe lacrimi şi pe privirea din ochii celui care îţi destăinuie ceva… Dar asta nu înseamnă că lucrurile «intuitive» nu sunt relevante. Cred doar că dovezile nu ne spun destule despre Garrett Hanlon."

— Uită-te la scaun, spuse ea. Cine vrei să stea acolo?

Băiatul dădu din cap.

— Nu ştiu.

Amelia împinse scaunul mai aproape şi îi zâmbi încurajator.

— Mie poţi să îmi spui, e în regulă. O fată? Cineva de la şcoală?

Băiatul dădu din cap din nou.

— Spune-mi.

— Păi, nu ştiu. Poate… şi urmă o pauză. Poate tatăl meu.

Sachs îşi aminti de ochii reci şi de cruzimea lui Hal Babbage. Se gândi că poate Garrett avea destule să îi spună şi lui.

— Doar tatăl tău? Sau tatăl tău şi domnul Babbage.

— Nu, nu, nu el. Doar tatăl meu adevărat.

— Tatăl tău adevărat?

Garrett încuviinţă. Părea agitat şi nervos, şi îşi pocni unghiile.

„Antenele insectelor arată cum se simt ele…"

Văzându-l cât era de tulburat, Amelia îşi dădu seama că nu avea idee ce trebuia să facă. Psihologii ştiau cum să îi ghideze pe pacienţi, cum să îi protejeze atunci când urmau o terapie. Putea ea oare să îi înrăutăţească starea lui Garrett? Să îl împingă peste o limită astfel încât să *devină* violent şi să rănească pe cineva? Cu toate acestea voia să încerce. Porecla ei în New York era „fata tatii" – pentru că semăna enorm cu tatăl ei: îi plăceau maşinile, munca în poliţie, nu avea răbdare cu toate nimicurile şi avea un talent special pentru psihologie. Lincoln Rhyme nu aprecia deloc faptul că ea era considerată o poliţistă în slujba oamenilor şi o avertiza că asta urma să o tragă în jos. Tot timpul lăuda talentul ei de criminalist, credea avea potenţial să lucreze bine şi în laborator, dar în adâncul inimii era exact ca tatăl ei. Pentru că Amelia Sachs credea că dovezile cele mai bune erau acelea pe care le găseai în sufletul oamenilor.

Garrett se uita la fereastră unde nişte gândaci se izbeau inconştienţi de geamul ruginit.

— Cum îl chema pe tatăl tău? întrebă Sachs.

— Stuart. Stu.

— Şi tu cum îi spuneai?

— „Tati" de cele mai multe ori. Uneori îi ziceam „domnule". Garrett zâmbi trist. Asta dacă făceam o boacănă şi voiam să mă pun bine cu el.

— Vă înţelegeaţi?

— Mai bine decât se înţelegeau majoritatea prietenilor mei cu taţii lor. Ei o mai şi încasau cu cureaua şi mereu erau certaţi pentru ceva. Ştii tu: „De ce nu ai înscris?" „De ce arăta camera ta ca o cocină?" „De ce nu ţi-ai făcut tema?" Dar tati s-a purtat frumos cu mine tot timpul. Până când… Şi vocea lui se stinse.

— Continuă.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Sachs insistă:

— Până când ce, Garrett?

Tăcere.

— Poţi să spui.

— Nu vreau să îţi spun. E stupid.

— Păi, nu-mi spune *mie.* Spune-i *lui,* tatălui tău. Arătă apoi înspre scaun. Acolo stă tatăl tău chiar acum. E în faţa ta. Imaginează-ţi. Băiatul se aplecă uşor şi se uită puţin speriat la scaun. Acolo stă Stu Hanlon. Vorbeşte-i!

Pentru o secundă, băiatul se uită cu atâta dor la scaun, încât lui Sachs îi veni să lăcrimeze. Ştia că se apropia de ceva important şi nu voia să rateze ocazia.

— Spune-mi despre el, schimbă ea tactica din mers. Spune-mi cum arăta. Cum se îmbrăca.

Băiatul continuă după o scurtă pauză:

— Era înalt şi destul de slăbuţ. Avea păr închis la culoare şi îi stătea în sus după ce se tundea. Trebuia să-şi dea cu ceva pe păr, care mirosea frumos, să nu mai fie zburlit. Tot timpul se îmbrăca frumos. Cred că nici măcar nu avea blugi. Purta cămăşi şi pantaloni cu manşete.

Sachs îşi aminti că atunci când căutase prin camera băiatului nu găsise blugi, ci pantaloni cu manşete.

Garrett zâmbi uşor.

— Tata lăsa o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi să se rostogolească pe pantaloni şi, dacă se prindea în manşetă, arunci mi-o dădea mie sau surorii mele. Asta era ca un fel de joc pe care îl jucam. De Crăciun aducea acasă monede de argint de un dolar şi ne jucam jocul ăsta până când noi le primeam.

Dolarii de argint din borcan, îşi aminti Sachs.

— Avea hobby-uri? Sporturi?

— Îi plăcea să citească. Ne ducea în librării şi ne citea. Multe cărţi de istorie şi de călătorii. Şi chestii despre natură. Ah, şi mergea la pescuit la fiecare sfârşit de săptămână.

— Ei bine, imaginează-ţi că stă acolo în scaunul ăla gol, e îmbrăcat în pantalonii lui cu manşete şi cu o cămaşă. Şi citeşte o carte. În regulă?

— Cred că da.

— Acum lasă cartea din mână…

— Nu, prima dată ar pune un semn să ştie unde a rămas. Avea o tonă. Făcea colecţie, cred. Eu şi sora mea i-am făcut un semn de carte cadou de Crăciun în anul dinaintea accidentului.

— Bine, atunci pune un semn şi lasă cartea din mână. Se uită la tine. Acum ai şansa să îi spui ceva. Ce i-ai spune?

Băiatul ridică din umeri şi se uită nervos în jur.

Dar Sachs nu voia să îl lase.

„Vremea confruntării…"

— Haide să ne gândim la un lucru anume, despre care ai vrea să vorbeşti cu el. Un incident. Ceva ce te-a făcut nefericit. S-a întâmplat vreodată aşa ceva?

„Tata s-a purtat frumos cu mine tot timpul. Până când…"

Băiatul îşi împreună mâinile şi îşi pocni unghiile nervos.

— Spune-i, Garrett!

— Bine, cred că a fost ceva.

— Ce anume?

— Păi, în seara aia… seara în care au murit.

Sachs se înfiora. Probabil ajungeau la secretele cele mai ascunse şi mai întunecate ale băiatului. Se gândi pentru o fracţiune de secundă să renunţe, dar pentru ea nu exista cuvântul „a renunţa".

— Ce s-a întâmplat în seara aia? Vrei să vorbeşti cu tatăl tău despre ceva anume?

Garrett încuviinţă.

— Vezi, ei erau în maşină şi mergeau să ia cina. Era miercuri, în fiecare miercuri ne duceam la Bennigan's. Îmi plăcea carnea de pui. Aşa că eu îmi luam şniţel pane, cartofi prăjiţi şi o Coca-Cola, sora mea Kaye îşi lua inele de ceapă şi atunci împărţeam ceapa şi

cartofii. Uneori desenam chestii cu sticla de ketchup pe o farfurie goală.

Faţa lui era palidă şi suptă, iar ochii, plini de tristeţe. Sachs se chinui să-şi stăpânească emoţiile.

— Ce îţi aminteşti din seara aceea?

— Era în faţa casei. Pe alee. Tati, mami şi sora mea erau în maşină şi urmau să meargă să ia cina. Şi, înghiţi el, chestia e că urmau să plece fără mine.

— „Urmau"?

Garrett dădu din cap.

— Era târziu şi eu fusesem în pădurea din Blackwater Landing. Şi am cam pierdut noţiunea timpului. Am fugit mai bine de un kilometru, dar tata nu a vrut să mă lase să urc. Trebuie să fi fost furios că venisem aşa de târziu. Eu voiam foarte mult să urc în maşină şi afară era frig de tot. Îmi amintesc că şi eu, şi ei tremuram. Dar nu m-au lăsat.

— Poate că tatăl tău nu te-a văzut. Din cauza geamurilor îngheţate.

— Nu, nu, m-a văzut. Eram lângă geamul lui. Dădeam cu pumnii în geam şi m-a văzut, dar nu a deschis portiera. Continua să stea încruntat şi să strige la mine. Şi m-am gândit: „E supărat pe mine, mi-e frig şi nu o să apuc să mănânc pui şi cartofi prăjiţi. Nu o să iau cina împreună cu familia mea". Băiatul începu să plângă.

Sachs voia să îşi treacă mâna peste umerii lui, dar rămase unde era.

— Continuă, spuse ea, arătând spre scaun. Vorbeşte cu tatăl tău. Ce vrei să îi spui?

Garrett se uită la ea, dar poliţista făcu semn către scaun, şi Garrett se întoarse şi el atunci.

— E atât de frig, spuse el gâfâind. E frig şi vreau să urc în maşină, de ce nu mă lasă?

— Nu, spune-i lui asta. Imaginează-ţi că e aici.

Sachs se gândea: „E exact la fel ca atunci când investighez o crimă şi Rhyme îmi zice să îmi închipui că eu sunt infractorul". Era incredibil de greu, aproape ca o tortură, dar cu toate acestea femeia nu cedă.

— Vorbeşte cu el, vorbeşte cu *tatăl* tău.

Garrett se uită nesigur la scaunul vechi şi se aplecă în faţă:

— Eu…

— Haide, Garrett, şopti Sachs. E în regulă. Nu o să las să ţi se întâmple nimic, îţi promit. Spune-i!

— Doar vroiam să merg la Bennigan's cu tine, se smiorcăi băiatul. Atâta tot. Să luăm cina împreună, toţi. Voiam doar să merg cu tine. De ce nu m-ai lăsat în maşină? Ai văzut că veneam, şi ai încuiat uşa. Nu am întârziat aşa de mult! se dezlănţui el. M-ai încuiat afară! Erai furios pe mine, dar nu era drept! Adică, doar am întârziat… nu a fost ceva chiar aşa de grav. Trebuie să fi făcut altceva de te-ai înfuriat pe mine. Ce? De ce nu ai vrut să vin cu tine? Spune-mi ce am făcut! Vocea lui se sparse într-o tuse. Întoarce-te şi spune-mi! Întoarce-te! Vreau să ştiu! Ce am făcut? Spune-mi, spune-mi, spune-mi!

Garrett se ridică în picioare plângând şi trase un şut cu putere scaunului care zbură prin cameră şi ateriză într-o parte. Băiatul apucă scaunul şi, urlând, îl trânti de podeaua rulotei. Sachs se trase înapoi şocată de furia pe care o dezlănţuise. Garrett trânti scaunul de peste zece ori până când acesta se făcu bucăţi. Într-un final, băiatul se prăvăli la podea. Amelia se ridică şi îl luă în braţe în timp ce acesta plângea şi tremura.

După cinci minute băiatul se opri din plâns, se ridică în picioare şi îşi şterse faţa cu mâneca.

— Garrett, şopti ea.

Dar băiatul scutură din cap.

— Mă duc afară, spuse el, se ridică şi împinse uşa.

Sachs rămase pe loc, gândindu-se ce să facă. Era epuizată, dar încă nu voia să se culce. Închise lumina, apoi trase pânza de pe fereastră şi se aşeză în fotoliul prăfuit. Se aplecă şi mirosi lămâiţa. Prin geam putea să vadă silueta aplecată a băiatului care stătea lângă o buturugă de stejar şi privea gândacii care zburătăceau în jurul său.

32

— Nu pot să cred, murmură Lincoln Rhyme.

Tocmai vorbise cu Lucy Kerr, care clocotea de nervi, şi aflase că Sachs încercase să tragă după un ajutor de şerif la Hobeth Bridge.

— Nu pot să cred una ca asta, îi repetă în şoaptă lui Thom.

Asistentul său era un as în a repara trupurile distruse şi sufletele distruse *din pricina* trupurilor distruse. Dar acum situaţia era mult mai gravă şi nu prea ştia ce să facă.

— E o încurcătură. Amelia nu ar face aşa ceva, fu tot ce putu el să spună.

— Nici nu ar face aşa ceva, murmură Rhyme.

De data aceasta se uită la Ben. Nu are cum. Nu ar face asta nici măcar să îi sperie. Îşi spuse că ea nu ar trage *niciodată* înspre un alt om al legii doar ca să îl sperie. Cu toate acestea, se gândea la gesturile disperate pe care le fac oamenii şi la riscurile pe care şi le asumă. („Oh, Sachs, de ce trebuie să fii atât de impulsivă şi de încăpăţânată? De ce trebuie să semeni atât de mult cu mine?")

Bell se afla în biroul din apropiere, iar Rhyme îl auzea liniştindu-şi familia la telefon. Rhyme se gândi că probabil familia şerifului nu era obişnuită ca acesta să stea atâtea ore la serviciu, ca în ziua aceasta când Garrett Hanlon practic îi dăduse orarul peste cap.

Ben Kerr stătea lângă unul din microscoape, cu braţele sale imense încrucişate peste piept, şi se holba la hartă. Rhyme observase că tânărul nu sunase deloc acasă şi se întrebă dacă Ben avea cumva o soţie sau o prietenă, sau dacă toată viaţa lui era în întregime dedicată ştiinţei şi misterelor oceanelor.

Şeriful închise telefonul şi intră înapoi în încăpere.

— Mai ai alte idei, Lincoln?

Rhyme făcu semn cu capul spre tabelul cu dovezi.

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI – MOARA

Vopsea maro pe pantaloni
Planta roua-cerului
Argilă
Muşchi de turbă
Suc de fructe
Fibre de hârtie
Momeală din brânză şi pâine
Zahăr
Camfen
Alcool
Kerosen
Drojdie

Apoi repetă ceea ce ştia deja despre casa unde era ţinută Mary Beth.

— Deci e un bazin de Carolina în apropiere. Jumătate din pasajele subliniate de Garrett sunt despre camuflaj, vopseaua maro de pe pantalonii lui are culoarea scoarţei de copac, aşa că, probabil, locul de care vorbim e într-o pădure. Apoi avem lămpile pe bază de camfen care se foloseau în secolul al XIX-lea, deci clădirea e veche, poate chiar din epoca victoriană. Dar restul dovezilor nu ne ajută cu nimic. Drojdia vine de la moară, fibrele de hârtie pot să fie de oriunde, iar sucul şi mâncarea sunt ale lui Garrett. Nu pot să…

Telefonul sună. Degetul inelar de la mâna stângă a criminalistului zvâcni şi bărbatul prelua apelul.

— Alo?

— Lincoln.

Rhyme recunoscu vocea blândă şi epuizată a lui Mel Cooper.

— Ce ai găsit, Mel? Am nevoie de veşti bune.

— Sper că sunt bune. Cheia aia pe care ai găsit-o? Am căutat dovezi toată noaptea, dar am ajuns la ceva până la urmă!

— Ce e cu ea?

— E de la o rulotă construită de McPherson Deluxe Mobile Home Company. Rulotele au fost fabricate din 1946 până la începutul anilor 1970. Compania a dat faliment, dar codul de bare de pe cheie indică o maşină construită în 1969.

— Vreo descriere?

— Nu am găsit poze.

— La dracu'. Spune-mi, locuieşte cineva în maşinile astea? Undeva într-un camping poate? Sau pot fi conduse, bunăoară, ca un Winnebago[44]?

— Sunt folosite pentru locuit, cred, ştii, sunt destul de mari. Nu prea sunt genul de maşină cu care să te plimbi. În orice caz, nu au motor, trebuie să le tractezi.

— Mersi, Mel, încearcă să dormi să te odihneşti.

Rhyme închise telefonul.

— Ce crezi, Jim? Sunt campinguri prin zonă?

Şeriful părea neîncrezător.

— Sunt câteva pe lângă Route 17 şi 158. Dar nu sunt deloc aproape de zona spre care se îndreaptă Garrett şi Amelia. Şi sunt foarte aglomerate. Nu ai cum să te ascunzi acolo. Să trimit pe cineva să verifice oricum?

— Cât de departe sunt?

— Cam la o sută de kilometri.

— Nu. Garrett probabil a găsit o rulotă abandonată undeva prin pădure şi şi-a însuşit-o. Rhyme se uită la hartă. Se gândea: „Şi e parcată undeva pe o rază de o sută treizeci de kilometri pătraţi de sălbăticie". „Oare băiatul scăpase de cătuşe?" „Îi luase oare pistolul lui Sachs?" „Oare Amelia era pe punctul să adoarmă şi Garrett

[44] Rulotă.

aştepta ocazia s-o atace?" „Oare băiatul se târa până lângă ea, ţinând în mână un bolovan sau un cuib de viespi…"

Îngrijorarea punea stăpânire pe el şi bărbatul îşi întinse gâtul şi auzi pocnetul unui os. Îngheţă pe loc, îngrijorat de contracţiile dureroase care ocazional îi chinuiau muşchii pe care îi mai avea conectaţi la centrii nervoşi. Părea total nedrept ca trauma care îi paralizase corpul să afecteze şi puţinele părţi sensibile pe care le mai avea, provocându-i dureri cumplite.

De data aceasta nu îl durea nimic, dar Thom observă faţa îngrijorată a şefului său.

— Gata, Lincoln, aici te opreşti… O să îţi iau tensiunea şi te duci direct la culcare. Nu vreau să aud că nu vrei.

— În regulă, Thom, în regulă. Doar să mai dau un telefon înainte.

— Uită-te la ceas… Cine e treaz la ora asta?

— Nu contează cine e treaz acum, răspunse Rhyme obosit, ci contează pe cine o să trezim.

Miezul nopţii în mlaştină.

Zumzetele insectelor. Umbrele fugare ale liliecilor. Câteva bufniţe. Lumina rece a lunii.

Lucy împreună cu ceilalţi ajutori de şerif merseseră şapte kilometri până la Route 30, acolo unde îi aştepta rulota. Bell trăsese nişte sfori şi „rechiziţionase" vehiculul de la Fred Fisher Winnebagos. Steve Farr o adusese în locul unde se aflau ei, ca să le ofere un adăpost pentru noapte.

Păşiră în spaţiul acela înghesuit. Jesse, Trey şi Ned mâncară hămesiţi sandviciurile cu carne de vită pe care le adusese Farr, iar Lucy bău o sticlă cu apă şi refuză să bage ceva în gură. Farr şi Bell – binecuvântaţi să fie – le făcuseră rost şi de uniforme curate.

Lucy îl sună pe Jim Bell şi îi spuse că reuşiseră să găsească o casă de vacanţă care fusese spartă.

— Se pare că s-au uitat la TV. Îţi vine să crezi *asta?* îi spuse ea şerifului.

Dar fusese mult prea târziu şi întuneric să le mai prindă urma şi se hotărâseră să aştepte dimineaţa.

Lucy îşi luă hainele curate şi intră în baie. Apoi intră în cabina mică de duş şi lăsă jetul firav de apă să curgă pe ea. Se spălă pe faţă şi gât, şi apoi, ca întotdeauna, de-abia îşi atinse pieptul plat cu cele două cicatrici, devenind mai sigură pe ea când mâinile îi coborâră spre burtă şi coapse.

Se întrebă încă o dată de ce avea aşa o aversiune faţă de implanturile de silicon sau de chirurgia de reconstrucţie, care, după cum îi explicase doctorul, i-ar fi luat grăsime de pe fund sau coapse şi i-ar fi remodelat sânii. Până şi sfârcurile puteau fi refăcute – sau tatuate peste sâni.

Pentru că, îşi răspunse, erau false. Pentru că nu erau reale.

Şi, atunci, de ce să te mai oboseşti?

Dar apoi Lucy se gândi la Lincoln Rhyme. Era doar jumătate de om, fără mâini şi picioare adevărate, cu un scaun cu rotile şi un asistent care îl urmărea peste tot. Dar gândindu-se la el îşi reaminti de Amelia Sachs şi furia puse stăpânire pe ea din nou. Ignoră gândurile negre, se şterse şi îşi trase un tricou, gândindu-se absentă la sertarul plin de sutiene pe care îl avea acasă – şi îşi reaminti că de peste doi ani tot voia să le arunce. Dar, nu se ştie din ce motiv, nu o făcuse. Apoi îşi îmbrăcă uniforma şi ieşi din baie. Jesse tocmai închidea telefonul.

— Ceva nou?

— Nu, răspunse el. Domnul Rhyme şi Jim încă lucrează.

Lucy clătină din cap când Jesse îi oferi ceva de mâncare, se aşeză la masă şi îşi scoase pistolul.

— Steve?

Bărbatul tuns milităreşte ridică un ochi de deasupra ziarului pe care îl citea.

— Mi-ai adus ce te-am rugat?

— Ah, sigur. Steve scoase şi îi înmâna o cutie galbenă-verzuie de gloanţe Remington.

Lucy scoase cartuşele cu cap rotund şi le înlocui cu gloanţele noi – cu un impact net superior faţă de celelalte la contactul cu pielea.

Jesse Corn o urmărise cu atenţie şi Lucy ştiu dinainte ce urmează să îi spună.

— Amelia nu e periculoasă, şopti Jesse doar pentru ea.

Lucy puse pistolul pe masă şi se uită în ochii lui.

— Jesse, toată lumea spunea că Mary Beth se află undeva lângă ocean, dar am aflat că e în direcţia opusă. Toată lumea spunea că Garrett e un nătărău, dar e viclean ca un şarpe şi ne-a păcălit deja de zeci de ori. Nu mai ştim nimic *sigur.* Poate Garrett are un depozit de arme undeva şi şi-a pus în minte să ne termine când o să călcăm în capcanele lui.

— Dar Amelia e cu el. Nu ar permite să se întâmple aşa ceva.

— Amelia e o trădătoare nenorocită şi nu putem să avem încredere în ea. Ascultă, Jesse, ţi-am surprins expresia atunci când ai văzut că nu era sub barcă. Ai răsuflat uşurat. Ştiu că tu crezi că îţi place de ea şi speri că şi ei îi place de tine… Nu, nu, nu, lasă-mă să termin! Dar a ajutat un criminal să evadeze din închisoare. Şi dacă erai tu în râu acolo, în locul lui Ned, Amelia ar fi tras la fel de repede şi înspre tine.

Jesse dădu să protesteze, dar ochii ei reci îl făcură să se oprească.

— E uşor să te îndrăgosteşti de o asemenea femeie, continuă Lucy. E frumoasă şi e de altundeva, dintr-un loc mai exotic… Dar ea nu înţelege viaţa de aici. Şi nu îl înţelege pe Garrett. Tu îl cunoşti – e un băiat cu probleme şi e doar o întâmplare fericită pentru el că acum nu îşi ispăşeşte sentinţa de închisoare pe viaţă.

— *Ştiu* că Garrett e periculos, nu am ce comenta aici. Eu mă gândesc la Amelia.

— Ei bine, *eu* mă gândesc la noi şi la toată lumea din Blackwater Landing; băiatul ar putea să plănuiască deja cum să îi ucidă dacă scapă. Ceea ce e şi foarte posibil datorită Ameliei. Acum, vreau să ştiu dacă mă pot baza pe tine sau nu. Dacă nu, te poţi întoarce acasă, iar Jim o să trimită pe altcineva.

Jesse se uită la cutia de cartuşe, apoi la Lucy.

— Poţi, Lucy. Poţi să te bazezi pe mine.

— Bine. Sper să te ţii de cuvânt. Pentru că, de îndată ce se crapă de ziuă, le iau urma şi îi prind pe amândoi. În viaţă, sper, dar credemă, asta e deja opţional.

Mary Beth McConnell era singură în baracă, epuizată, dar prea speriată ca să adoarmă. Auzea zgomote peste tot.

Renunţase să mai stea pe canapea. Îi era prea teamă că, dacă se întindea acolo, ar putea să adoarmă şi apoi să se trezească văzându-i pe Misionar şi pe Tom holbându-se la ea prin geam, gata să spargă uşa. Aşa că stătea pe un scaun cât se poate de incomod.

Zgomote…

Pe acoperiş, pe verandă, în pădure.

Nu ştia cât era ceasul. Îi era şi frică să aprindă lumină sau să îşi lumineze cadranul ceasului de mână – din pricina unei temeri stupide că lumina i-ar fi putut cumva atrage pe atacatori.

Epuizare. Prea obosită să se mai gândească de ce se întâmplau toate astea sau ce ar fi putut să facă să nu fi ajuns în situaţia aceasta.

„Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită…"

Se uită la câmpul din faţa cabanei, care acum era complet cufundat în întuneric. Fereastra îi înrăma destinul: Pe cine urma să vadă venind dinspre câmp? Pe ucigaşi sau pe salvatori?

Apoi ascultă.

Ce a fost zgomotul *acela?* O creangă? Sau un chibrit aprins?

Oare fusese o sclipire de lumină în pădure? Un licurici sau un foc de tabără?

Mişcarea aceea: un cerb pus pe fugă de un râs sau Misionarul şi prietenul său stând în jurul focului, bând bere şi mâncând ceva, ca apoi să se strecoare prin pădure, să vină la ea şi să îşi satisfacă şi celelalte pofte.

Mary Beth McConnell nu îşi putea da seama. În noaptea aceasta, ca mai mereu în ultimul timp, totul era ambiguu.

Găseşti relicve ale unor colonişti de mult morţi, dar te întrebi dacă nu cumva teoria ta e greşită.

Tatăl tău moare de cancer – o moarte lungă şi cumplită, despre care doctorii spun că e inevitabilă, dar tu te gândeşti: Poate că nu e aşa.

Doi bărbaţi sunt undeva în pădure şi plănuiesc să te violeze şi să te ucidă.

Dar poate nu.

Poate au renunţat la idee. Poate s-au îmbătat criţă şi au adormit. Sau poate s-au speriat gândindu-se la consecinţe şi au decis că se mulţumesc cu nevestele lor grase sau cu propriile mâini bătătorite.

„O crăcănam cât pofteam la tine acasă…"

Un zgomot ascuţit se auzi în noapte. Fata sări în picioare. Fusese o împuşcătură şi părea să vină din locul de unde se păruse că vede focul. O secundă mai târziu, se auzi o a doua împuşcătură, mai aproape.

Respiră cu greu, înfricoşată şi ţinând strâns în mână arma. Nu se putea abţine să nu se uite pe fereastră. Era îngrozită că urma să vadă faţa bolnăvicioasă a lui Tom apărând încetişor în cadrul ei şi rânjind. „Ne vom întoarce."

Vântul bătea cu putere, îndoind copacii, tufişurile şi iarba.

I se păru că aude un bărbat râzând, dar sunetul dispăru imediat, dus mai departe de vântul la fel de înfricoşător, ca şi strigătul unuia dintre spiritele tribului Weapemeoc.

Îi se păru că aude un om cum strigă: „Pregăteşte-te, pregăteşte-te…"

Sau poate nu.

— Ai auzit împuşcături? îl întrebă Rich Culbeau pe Harris Tomel.

Bărbaţii stăteau în jurul unui foc de tabără aproape stins. Erau destul de agitaţi şi nu destul de beţi pe cât ar fi fost în mod normal dacă ar fi ieşit la vânătoare şi nici pe departe atât de beţi pe *cât ar fi vrut* de fapt să fie. Rachiul, pur şi simplu, nu îi prindea.

— Pistol, spuse Tomel. De calibru mare. Zece milimetri sau un 44 sau 45. Armă automată.

— Rahat, spuse Culbeau. Nu poţi să îţi dai seama dacă e automat sau nu.

— Ba da, îi replică Tomel. Un revolver are detunătura mai puternică – din cauza spaţiului mai mare dintre cilindru şi ţeavă. Logic.

— Rahat, repetă Culbeau. Cât de departe?

— E umezeală. E noapte… eu zic să fie vreo şase-şapte kilometri, oftă Tomel. Vreau să terminăm odată cu chestia asta. M-am săturat până peste cap.

— Înţeleg, spuse Culbeau. Era mai uşor în Tanner's Corner. Acum lucrurile s-au complicat.

— Gângănii nenorocite! scuipă Tomel în timp ce strivea un ţânţar.

— După ce crezi că trage cineva la ora asta? E aproape unu dimineaţa.

— Raton în gunoaie, urs negru într-un cort, bărbat care se distrează cu nevasta altcuiva.

Culbeau încuviinţă.

— Uite, Sean doarme. Omul ăsta poate să doarmă oricând şi oriunde. Călcă jarul cu picioarele să îl stingă.

— E pe medicaţie.

— Serios? Nu ştiam.

— De *asta* doarme oricând şi oriunde. Se comportă cam ciudat, nu-i aşa? îl întrebă Tomel, uitându-se la bărbatul slăbănog de parcă ar fi fost un şarpe sforăind.

— Îmi plăcea mai mult de el când nu îţi dădeai seama ce vrea. Acum e serios şi mă sperie de nu-ţi poţi imagina. Şi cum ţine pistolul în mână, de parcă şi-ar ţine scula.

— Ai dreptate, murmură Tomel şi apoi se uită înspre pădurea întunecată preţ de câteva minute. Oftă şi se uită la Culbeau. Auzi, ai crema aia? Insectele astea mă mănâncă de viu. Şi dă încoa şi sticla aia, dacă tot eşti acolo.

*

Amelia Sachs îşi deschise ochii la auzul împuşcăturii.

Se uită în dormitorul rulotei unde Garrett dormea dus pe saltea. Băiatul nu auzise zgomotul.

Încă o împuşcătură.

„De ce ar trage cineva la o oră aşa târzie?" se întrebă ea.

Împuşcăturile îi aminteau din nou de incidentul de la râu – Lucy şi ceilalţi trăgând în barcă, crezând că ea şi Garrett erau dedesubt. Îşi imagina jeturile de apă ridicate de focurile de puşcă.

Ascultă atentă, dar nu mai auzi nimic în afară de vânt. Şi, desigur, de cicade.

„Au o viaţă foarte ciudată… Larvele sapă în pământ şi se adăpostesc acolo vreo douăzeci de ani până când se maturizează… După aia ies de acolo şi se urcă pe un copac. Pielea lor crapă pe mijloc şi gândacul adult iese la iveală. Stau atâţia ani în pământ până când ies afară şi devin adulţi."

Dar în curând reveni la gândurile de dinainte de împuşcături.

Amelia Sachs se gândea la scaunul gol.

Nu la metoda terapeutică a doctorului Penny sau la ceea ce îi povestise Garrett despre noaptea aceea teribilă din urmă cu cinci

ani. Nu, ea se gândea la un alt fel de scaun – scaunul cu rotile Storm Arrow al lui Lincoln Rhyme.

Pentru că, la urma urmei, acesta era motivul pentru care veniseră în Carolina de Nord. Rhyme risca totul, viaţa sa, puţina sănătate pe care o avea şi vieţile lor împreună, a lui şi a ei, astfel încât să fie cu un pas mai aproape de a părăsi scaunul. De a îl lăsa liber, în urmă.

Şi zăcând aici în rulota împuţită, o infractoare, singură în acest moment dificil, Amelia Sachs recunoscu într-un final ce o tulbura atât de mult în legătură cu insistenţele lui Rhyme de a trece prin operaţie. Desigur, îi era frică să nu moară pe masa de operaţie. Sau că operaţia putea să îi agraveze starea. Sau că nu ar avea niciun efect şi Rhyme ar cădea într-o depresie severă.

Dar nu acestea erau principalele ei temeri. Nu acestea reprezentau motivul pentru care ea făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să îl împiedice să treacă prin operaţie. Nu, nu, cel mai mult îi era frică de faptul că operaţia *ar putea* să aibă succes.

„Ah, Rhyme, nu înţelegi? Nu *vreau* ca tu să te schimbi. Te iubesc aşa cum eşti. Dacă tu ai fi ca restul lumii, ce s-ar întâmpla atunci cu noi? Vei spune: «Tot timpul vom fi noi doi, Sachs». Dar tu şi cu mine se bazează pe ceea ce suntem noi *acum.* Eu cu unghiile mele blestemate cu care mă scarpin întruna şi cu dorinţa arzătoare să merg, să merg, să merg… Tu – cu corpul tău distrus şi cu mintea ta sclipitoare care se mişcă mai repede decât se mişcă Camaro-ul meu în dungi."

„Mintea aceea a ta care mă ţine mai aproape de tine decât ar putea să mă ţină cel mai pasional bărbat care m-ar iubi.

Şi dacă tu o să redevii *normal?* Când vei avea iarăşi picioare şi mâini? Rhyme, de ce ai mai avea nevoie de mine atunci? Aş ajunge doar un poliţist portabil, de umplutură, cu oarece talent la munca de laborator. Iar tu o să cunoşti una dintre femeile acelea perfide cu care ţi-ai distrus viaţa în trecut – încă o soţie egoistă, încă o amantă

căsătorită – şi o să te depărtezi încet-încet de mine aşa cum a părăsit-o soţul pe Lucy după operaţia ei.

Te vreau aşa cum eşti…"

Amelia se cutremură dându-şi seama cât de groaznic de egoist era gândul ei. Şi cu toate acestea nu putea să îl nege.

„*Rămâi* în scaunul tău, Rhyme! Nu vreau să îl văd liber… Vreau să îmi petrec viaţa cu tine, o viaţă aşa cum a fost până acum. Vreau să am copii cu tine, copii care să crească şi să te cunoască exact aşa cum eşti."

Amelia Sachs îşi dădu seama că se holba la tavanul negru şi închise ochii. Şi doar după o oră cântecul vântului şi al greierilor reuşiră să o ispitească cu sunetele lor line ca de vioară şi să o adoarmă în sfârşit.

33

Sachs se trezi imediat după răsăritul soarelui din pricina zumzetului – care în vis era făcut de nişte lăcuste liniştite, dar în realitate venea de la alarma ceasului ei de mână Casio. Amelia o opri. O durea tot corpul. Dormitul cu o pernă moale, pe o podea de metal nu era recomandat celor suferinzi de artrită.

Dar se simţea ciudat de vioaie. Lumina slabă a soarelui pătrundea prin ferestrele rulotei, şi femeia se gândi că îi va purta noroc. Astăzi urmau să o găsească pe Mary Beth McConnell şi să se întoarcă împreună cu ea în Tanner's Corner. Povestea lui Garrett avea să se confirme, iar Jim Bell şi Lucy Kerr puteau să înceapă să-l caute pe adevăratul criminal – bărbatul în salopetă cafenie.

Se uită cum Garrett se trezea în dormitor şi cum se ridica de pe saltea. Băiatul îşi trecu degetele lungi prin păr, pieptănându-l într-o parte. „Arată ca oricare alt adolescent care se trezeşte dimineaţa", gândi ea. Greoi, drăguţ şi somnoros. Gata să se îmbrace, să ia autobuzul către şcoală, să se întâlnească cu prietenii, să înveţe lucruri noi la ore, să flirteze cu fetele şi să joace fotbal. Uitându-se la el cum îşi căuta buimăcit tricoul, observă cât de costeliv era şi se gândi să îi cumpere nişte mâncare bună – cereale, lapte, fructe – să îi spele hainele şi să se asigure că avea să facă şi un duş. Asta se gândi că ar face ea dacă ar avea copii. Nu să ia copiii prietenilor pentru câteva ore cum face cu fina sa, fetiţa lui Amy. Ci să fie acolo de fiecare dată când se trezesc cu camera vraişte şi cu fiţe de adolescenţi, să le facă de mâncare, să le cumpere haine, să se certe cu ei şi să aibă grijă de ei. Să fie centrul vieţii lor.

— 'Neaţa, îi zâmbi ea.

Garrett îi zâmbi la rândul lui.

— Trebuie să mergem la Mary Beth. Am stat prea mult departe de ea. Trebuie să îi fie tare frică şi tare sete.

Sachs se clătină pe picioare încercând să se ridice. Băiatul se uită la pieptul lui şi la urmele de toxicodendron, păru să se ruşineze şi îşi trase tricoul.

— Merg până afară. Trebuie să… ştii tu, să fac ce am de făcut. Şi o să las câteva cuiburi goale de viespi în jurul rulotei. S-ar putea să îi încetinească în cazul în care trec pe aici. Garrett ieşi, dar se întoarse după o secundă şi lăsă un pahar cu apă pe masă. E pentru tine, spuse el ruşinat, apoi ieşi din nou.

Sachs bău apa şi se gândi ce bine i-ar prinde o periuţă de dinţi şi un duş. Poate când o să aibă timp să…

— *El e!* se auzi vocea şoptită a unui bărbat.

Sachs îngheţă şi se uită pe fereastră. Nu văzu nimic, dar dintr-un tufiş înalt de lângă rulotă şuşotelile continuară.

— Îl văd bine, am ţinta fixată pe el. Pot să trag.

Vocea părea cunoscută şi îşi dădu seama că semăna cu vocea lui Sean O'Sarian, prietenul acela slăbănog al lui Rich Culbeau. Cei trei ţărănoi îi găsiseră şi intenţionau să îl ucidă sau să îl tortureze pe băiat până când avea să le spună unde se afla Mary Beth, ca să poată să încaseze recompensa.

Garrett nu auzise vocile, iar Sachs îl văzu la treizeci de paşi depărtare punând cuiburi goale de viespi pe potecă. Apoi auzi paşii din tufişuri îndreptându-se către luminişul unde se afla băiatul.

Înhăţă pistolul Smith & Wesson şi ieşi încet afară. Se ghemui şi începu să îi facă semne disperată lui Garrett. Băiatul nu o observă.

Paşii din tufişuri se apropiară.

— Garrett, şopti ea.

Băiatul se întoarse şi o văzu pe Sachs cum îi face semne să vină lângă ea. Se încruntă văzând cât de disperată părea. Dar apoi privi în stânga sa, către un tufiş, şi Sachs îi citi dintr-odată numai groaza de pe chip. Băiatul îşi ridică mâinile în semn de apărare şi începu să strige:

— Nu mă răni, nu mă răni, nu mă răni!

Sachs se lăsă la pământ, cu degetul pe trăgaci şi îşi fixă ţinta pe tufişuri.

Totul se întâmplă foarte rapid.

Garrett se lăsă pe burtă îngrozit, ţipând: „Nu, nu!"

Amelia ridicase pistolul pe care îl ţinea cu ambele mâini, cu degetul pe trăgaci, aşteptând să se ivească ţinta…

Bărbatul năvăli din tufişuri cu un pistol îndreptat asupra lui Garrett…

Exact în acelaşi moment, Ned Spoto apăru din spatele rulotei lângă Sachs şi sări pe ea cu mâinile întinse. Sachs, surprinsă, se împiedică şi arma i se descărcă, vibrându-i puternic în mână.

Iar la treizeci de paşi depărtare – în spatele norului de fum – ea văzu cum glonţul din pistolul ei se înfigea în fruntea bărbatului care stătea ascuns în tufişuri – nu Sean O'Sarian, ci Jesse Corn. O pată neagră apăru deasupra ochilor tânărului şi în timp ce capul îi era tras în spate de forţa impactului, un şuvoi roşiatic ţâşni din el. Fără niciun sunet, ajutorul de şerif se prăbuşi la pământ.

Sachs gâfâi uitându-se la cadavru, care mai zvâcni o singură dată şi rămase nemişcat.

Nu mai avea suflare. Căzu în genunchi şi îşi scăpă pistolul.

— Isuse, murmură Ned care se uita şi el disperat la cadavru.

Înainte ca agentul să îşi revină şi să ia arma, Garrett ţâşni pe lângă el. Băiatul apucă pistolul şi îl îndreptă către capul lui Ned, apoi îi luă arma ajutorului de şerif şi o aruncă undeva în tufişuri.

— La pământ! urlă Garrett. Stai cu faţa la pământ.

— L-ai ucis, l-ai ucis, murmură Ned.

— Acum!

Ned îl ascultă pe băiat şi se întinse la pământ, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii bronzaţi.

— Jesse, se auzi vocea lui Lucy Kerr din apropiere. Unde eşti? Cine trage?

— Nu, nu, nu, gemu Sachs. Se uită cum sângele curgea şiroaie din craniul sfărâmat al ajutorului de şerif mort.

Garrett Hanlon se uită la cadavrul lui Jesse, apoi privirea îi trecu de el, îndreptându-se spre locul de unde se auzeau paşii, îşi puse braţul peste umerii lui Sachs.

— Trebuie să mergem.

Amelia nu îi răspunse şi continuă să se uite în gol către corpul care zăcea la pământ în faţa ei – sfârşitul vieţii lui Jesse Corn şi sfârşitul vieţii ei. Garrett o ajută să se ridice în picioare şi o trase după el. Cei doi dispărură în pădure.

IV
CUIBUL DE VIESPI

34

„Oare ce se întâmplă acum?" se întrebă înnebunit Lincoln Rhyme.

În urmă cu o oră, la cinci şi jumătate dimineaţa, primise în sfârşit un răspuns de la Serviciul de Taxe şi Impozite din Carolina de Nord. Bărbatul fusese trezit din somn la ora unu şi jumătate şi i se dăduse sarcina de a găsi impozitele restante pentru orice teren pe care ar fi figurat ca reşedinţă o rulotă McPherson. Rhyme verificase iniţial dacă părinţii lui Garrett deţinuseră aşa ceva şi, când aflase că nu, se gândise că băiatul folosea ca ascunzătoare o rulotă abandonată. Şi, dacă era abandonată, proprietarul trebuia să fi rămas în urmă cu taxele.

Funcţionarul îl informase că existau două astfel de proprietăţi în tot statul. În primul caz, rulota şi pământul de lângă Blue Ridge, în vest, fuseseră ipotecate şi vândute unui cuplu care locuia momentan acolo. Cealaltă, aflată pe un teren din districtul Paquenoke, nu merita nici timpul, nici investiţia, aşa că ipoteca nici măcar nu mai fusese scoasă la vânzare. Bărbatul îi dăduse lui Rhyme adresa. Un drum rural, la niciun kilometru depărtare de râul Paquenoke. Locaţia C-6 de pe hartă.

Rhyme îi sunase pe Lucy şi pe ceilalţi, şi le spusese să meargă acolo dis-de-dimineaţă şi, dacă Garrett şi Amelia erau înăuntru, urmau să îi înconjoare şi să îi convingă să se predea.

Ultimul lucru pe care îl auzise Rhyme fusese că deja văzuseră rulota şi se apropiau încet.

Furios că şeful său nu apucase să doarmă deloc, Thom îl expediase pe Ben afară din cameră şi începu ritualul de dimineaţă cu grijă şi atenţie. Cele patru lucruri esenţiale: urinare, defecare, spălat pe dinţi şi măsurarea presiunii arteriale.

— E mare, Lincoln, murmură Thom punând deoparte sfigmomanometrul.

Presiunea sangvină ridicată la un om afectat de paralizie totală poate să ducă la un atac de disreflexie, care la rândul lui ar putea să ducă la un atac de cord. Dar Rhyme nu dădu atenţie vorbelor asistentului său. Era plin de energie şi voia neapărat să o găsească pe Amelia. Voia…

Rhyme se uită în sus şi îl văzu pe Jim Bell intrând în cameră cu o expresie alarmată pe faţă. Ben Kerr, la fel de tulburat, îl urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rhyme. E în regulă? Amelia e…

— L-a ucis pe Jesse, şopti Bell. L-a împuşcat în cap.

Thom îngheţă şi se uită la Rhyme. Şeriful continuă să vorbească:

— Era pe punctul de a-l aresta pe Garrett. Ea l-a împuşcat, apoi cei doi au fugit.

— Nu se poate… e imposibil, şopti Rhyme. Trebuie să fie o greşeală. Altcineva a făcut-o.

Dar Bell clătină din cap.

— Nu. Ned Spoto a fost acolo şi a văzut tot… Nu spun că l-a ucis intenţionat… Ned a sărit la ea şi pistolul lui Sachs s-a descărcat… Dar tot crimă rămâne.

„Doamne Dumnezeule…"

Amelia, a doua generaţie de poliţişti din familia ei, fiica tatălui ei. Şi acum tocmai omorâse un poliţist. Era cea mai îngrozitoare crimă pe care un ofiţer de poliţie putea să o comită.

— Situaţia ne depăşeşte, Lincoln. Trebuie să chem poliţia statală.

— Stai, Jim, se grăbi să răspundă Rhyme. Te rog… e disperată acum… e speriată. Şi Garrett la fel. Dacă suni după trupe, şi mai mulţi oameni o să fie răniţi. O să tragă după amândoi.

— Se pare că *ar trebui* să tragă după ei, scuipă Bell. Şi se pare că de la început trebuiau să facă aşa.

— O să îi găsesc eu. Sunt aproape, arătă Rhyme înspre hartă şi tabelul cu dovezi.

— Ţi-am dat o şansă şi uite ce s-a întâmplat.

— O să îi găsesc şi o să o conving să se predea. Ştiu că pot. O să…

Brusc Bell fu dat la o parte de un bărbat care se năpustise în cameră. Era Mason Germain.

— Nenorocitule, urlă el şi se repezi direct la Rhyme.

Thom se puse în faţa sa, dar poliţistul îl îmbrânci. Thom se prăvăli la podea şi Mason îl apucă pe Rhyme de tricou.

— Ciudat nenorocit ce eşti! Vii aici şi îţi faci jocul…

— Mason! sări Bell, dar agentul îl îmbrânci din nou.

— …jocul ăla al tău cu dovezile… micul tău puzzle. Şi acum un bărbat de treabă a murit din cauza ta.

Rhyme îi simţi mirosul puternic de aftershave şi ajutorul de şerif îşi ridică pumnul, pregătit să lovească. Criminalistul se făcu mic şi încercă să îşi ferească faţa.

— O să te omor. O să te…

Dar vocea lui Mason se stinse când o mână imensă îl prinse de piept şi îl ridică de pe podea.

Ben Kerr îl căra pe agent departe de Rhyme.

— Kerr, la naiba, lasă-mă jos! gâfâi Mason. Dobitocule! Eşti arestat!

— Poliţist, calmează-te, îi replică încet matahala.

Mason îşi întinse mâna după pistol, dar Ben îl apucă de încheietură. Ben se uită la Bell care încuviinţă după câteva clipe. Ben îi dădu drumul lui Mason şi acesta se retrase privindu-i furios.

— O să mă duc şi o să o găsesc pe femeia aia, şi o să…

— Nu, Mason, nu o să faci asta. Dacă mai vrei să lucrezi aici, o să faci ce îţi spun eu. O să ne ocupăm de treaba asta aşa cum zic eu. Rămâi aici în birou, înţelegi?

— La naiba, Jim. L-a…

— Înţelegi?

— Da, la dracu', te înţeleg, strigă Mason şi ieşi valvârtej din laborator.

— Eşti bine? se uită Bell la Rhyme.

Criminalistul încuviinţă.

— Şi tu? îl întrebă pe Thom.

— Sunt bine, spuse asistentul şi îi aranjă tricoul lui Rhyme. Apoi, în ciuda protestelor, îi luă tensiunea din nou. E la fel. Destul de mare, dar nu e critică.

Şeriful clătină din cap.

— Trebuie să îi sun pe părinţii lui Jesse. Doamne, nu vreau să fac asta! Apoi se îndreptă către fereastră şi se uită afară. Întâi Ed, acum Jesse. Ce coşmar a fost toată treaba asta până acum!

— Te rog, Jim, îl rugă Rhyme. Lasă-mă să îi găsesc şi dă-mi ocazia să vorbesc cu ea. Dacă nu mă laşi, treaba o să degenereze. Ştii asta. Şi o să mai moară oameni.

Bell oftă şi se uită la hartă.

— Au un avans de douăzeci de minute. Crezi că îi poţi găsi?

— Da, răspunse Rhyme. Pot să îi găsesc.

— Pe-acolo, spuse Sean O'Sarian. Sunt sigur.

Rich Culbeau privi înspre vest, acolo unde îi arătă tânărul – înspre locul de unde se auziseră împuşcătura şi urletele în urmă cu cincisprezece minute.

Culbeau termină de urinat pe un copac şi se uită la Sean.

— Ce e acolo?

— Mlaştina şi ceva case vechi, răspunse Haris Tomel care probabil fusese la vânătoare peste tot în Paquenoke. Nu prea mai e altceva. Am văzut un lup cenuşiu acum o lună.

Se spunea că nu mai erau lupi prin zonă, dar se părea că reapăruseră.

— Serios? întrebă Culbeau. Nu văzuse niciodată un lup şi voia asta mult de tot.

— L-ai împuşcat? întrebă O'Sarian.

— Nu tragi în ei, răspunse Tomel.

— Sunt protejaţi de lege, adăugă Culbeau.

— Aşa, şi?

Culbeau îşi dădu seama că nu mai avea replică.

Mai aşteptară câteva minute, dar nu mai auziră nimic.

— Cred că putem să mergem, arătă Culbeau spre locul de unde se auziseră împuşcăturile.

— Haide, răspunse O'Sarian după ce luă o înghiţitură de apă.

— Ce cald e azi, constată Tomel, uitându-se la soare.

— E cald în fiecare zi, murmură Culbeau. Îşi ridică arma şi începu să meargă pe cărare, urmat de mica sa armată de doi oameni.

Trosc.

Mary Beth îşi deschise ochii, trezindu-se din somnul nedorit.

Trosc.

— Hei, Mary Beth, se auzi o voce veselă.

Ca şi cum ar fi vorbit un adult cu un copil. Buimacă gândi: „E tata! Cum de s-a întors din spital? Nu e în stare să taie lemne. Trebuie să îl duc înapoi în pat. Şi-a luat medicamentele oare?"

Stai!

Se ridică ameţită şi cu o durere cumplită de cap. Adormise pe scaunul din bucătărie.

Trosc.

„Stai. Nu e tata. Tata e mort… E Jim Bell…" *Trosc.*

— Meeeeeeeeeeeeeeriiiiiii Beeeeeeeeeeth…

Tresări când văzu faţa pofticioasă a lui Tom care o privea din fereastră.

Misionarul mai lovi o dată uşa cu toporul.

Tom se aplecă înăuntru uitându-se după ea.

— Unde eşti?

Fata se holbă paralizată la el.

— Ah, aici erai, continuă Tom. Vai, eşti mai drăguţă decât îmi aminteam. Îi arătă încheietura bandajată. Am pierdut juma de litru de sânge din cauza ta. Cred că e corect să iau şi eu puţin înapoi.

Trosc.

— Trebuie să îţi spun, drăguţă, zise Tom. Am adormit aseară gândindu-mă la cum îţi pipăiam ţâţele ieri. Mersi mult că mi-ai dat ocazia.

Trosc.

Următoarea lovitură trecu prin uşă. Tom se îndepărtă de fereastră şi veni lângă prietenul său.

— Continuă, băiete! îl încurajă el. Eşti pe drumul cel bun.

Trosc.

35

Îi era frică acum să nu se fi rănit singură.

De când o cunoştea pe Amelia Sachs, Lincoln Rhyme îi urmărise obiceiul de a-şi scărpina scalpul până la sânge. Se uitase la ea cum îşi rodea unghiile şi cum şi le înfigea în piele. O văzuse conducând maşina cu două sute de kilometri pe oră. Nu ştia exact ce o îmboldea, dar ştia că era ceva în ea care o împingea să trăiască viaţa pe muchie de cuţit.

Acum că se întâmplase aşa ceva, acum că omorâse, teama putea să o împingă peste limită. După accidentul care îl lăsase paralizat pe Lincoln Rhyme, Terry Dobyns, psihologul NYPD îi explicase că da, era normal să aibă gânduri sinucigaşe. Dar nu depresia l-ar fi împins să recurgă la ultimul gest. Depresia îţi absoarbe ultimii stropi de energie; principala cauză a sinuciderii era o combinaţie mortală de disperare, teamă şi panică.

Care era exact ceea ce Amelia Sachs – bântuită şi trădată de propria natură – simţea acum.

„Găseşte-o! era unicul său gând. Găseşte-o repede!"

Dar unde era? Încă nu putea găsi răspunsul.

Se uită încă o dată la tabel. Nu avea nicio dovadă de la rulotă. Lucy şi ceilalţi ajutori de şerif cercetaseră, dar desigur mult prea rapid. Erau prinşi de febra vânătorii – până şi Rhyme, aşa imobilizat cum era, simţise acest lucru – şi oamenii legii erau disperaţi să prindă persoana care le ucisese prietenul.

Singurele dovezi referitoare la locaţia unde se afla Mary Beth – înspre care se îndreptau Garrett şi Sachs – stăteau chiar în faţa lui. Dar erau mai enigmatice decât oricare alt set de dovezi pe care îl studiase.

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –

MOARA

Vopsea maro pe pantaloni
Planta roua-cerului
Argilă
Muşchi de turbă
Suc de fructe
Fibre de hârtie
Momeală din brânză şi pâine
Zahăr
Camfen
Alcool
Kerosen
Drojdie

„Ne mai trebuie dovezi", îşi spuse el furios.

„Dar la dracu', *nu mai avem* dovezi."

Când Rhyme fusese prins în stadiul de negare de după accident, încercase să îşi mişte corpul cu o voinţă supraomenească. Îşi amintise de povestiri despre oameni care ridicau maşini de pe copii sau care fugeau la viteze imposibile să-i ajute pe cei aflaţi în pericol. Dar, într-un final, acceptase faptul că nu avea cum să capete asemenea puteri.

Totuşi, îi mai rămânea un tip de putere – cea a minţii.

„Gândeşte! Ai doar mintea şi dovezile din faţa ta. Dovezile nu o să se schimbe. Deci schimbă-ţi modul de gândire. În regulă… să o luăm de la capăt." Rhyme se mai uită încă o dată la tabel. Cheia de la rulotă fusese identificată. Drojdia provenea de la moară, zahărul, de la mâncare sau de la suc. Camfenul, de la o lampă veche. Vopseaua, de la clădirea unde era ţinută. Kerosenul, din barcă. Alcoolul putea să fie de oriunde. Pământul de pe manşetele băiatului? Nu prezenta nimic ieşit din comun şi era…

„Stai… pământul."

Rhyme îşi aminti că el şi Ben verificaseră gradientul densităţii din pământul din pantof şi apoi făcuseră acelaşi test cu pământul găsit pe preşurile din maşinile angajaţilor. Îi ordonase lui Thom să fotografieze fiecare mostră şi să noteze de la cine provenea.

— Ben?

— Da?

— Verifică pământul găsit la moară în manşetele lui Garrett.

După un timp, Ben îi răspunse:

— Am rezultatele.

— Compară-le cu pozele mostrelor pe care le-ai făcut dimineaţa trecută.

— Bun, bun. Zoologul dădu din cap evident impresionat de idee. Se uită apoi la poze şi se opri. Am găsit una care se potriveşte! E aproape identică!

Rhyme observă încântat că zoologul nu mai ezita când îşi exprima opinia şi nici nu mai răspundea echivoc.

— De la pantofii cui e mostra?

Ben se uită la nota de pe spatele pozei.

— Frank Heller. Lucrează la Departamentul de Relaţii Publice.

— E la serviciu acum?

— Aflu imediat, răspunse tânărul şi dispăru.

Câteva minute mai târziu, se întoarse cu un bărbat solid care purta un tricou alb cu mânecile scurte. Bărbatul se uită nesigur la Rhyme.

— Tu eşti tipul ăla de ieri, care ne-a pus să ne ştergem pantofii. Apoi râse crispat.

— Frank, avem nevoie din nou de ajutorul tău, îi explică Rhyme. Pământul găsit pe tălpile de la pantofii tăi se potriveşte cu cel de pe pantofii suspectului.

— Băiatul care le-a răpit pe fetele alea? murmură Frank, care deja roşise şi părea foarte vinovat.

— Exact. Ceea ce înseamnă că probabil – şansele sunt mici, dar *sunt* – a dus-o pe fată foarte aproape de locul unde stai tu. Poţi să îmi arăţi pe hartă unde locuieşti?

— Dar nu sunt suspect sau ceva, nu? spuse bărbatul.

— Nu, Frank. Deloc.

— Pentru că am oameni care ar garanta pentru mine. Stau cu soţia în fiecare seară şi ne uităm la *Rişti şi Câştigi* şi la *Roata Norocului.* Ca un ceas. Apoi ne uităm la wrestling. Uneori mai vine fratele ei în vizită. Adică, îmi datorează nişte bani, dar ar garanta pentru mine şi dacă nu mi-ar datora nimic.

— E în regulă, îl potoli Ben. Vrem doar să ştim unde locuieşti. Arată-ne acolo, pe hartă.

— Ar fi aici.

Bărbatul se îndreptă spre perete şi puse degetul pe D-3. Era la nord de Paquenoke – la nord de locul unde fusese ucis Jesse. Erau multe drumuri mărunte prin zonă, dar niciun oraş nu era marcat.

— Cum e zona aia?

— În mare parte doar păduri şi câmpuri.

— Ştii vreun loc unde ar putea să ascundă cineva o victimă care a fost răpită?

Frank păru să se gândească foarte serios la întrebare.

— Nu, nu ştiu.

— Pot să te întreb ceva? rosti Rhyme.

— În afară de celelalte întrebări puse deja?

— Da.

— Păi, cred că e în regulă.

— Ştii despre bazinele de Carolina?

— Sigur că da. Toată lumea ştie. Meteoriţii le-au făcut, în urmă cu multă vreme. Atunci au dispărut şi dinozaurii.

— Sunt şi prin zona unde stai tu?

— Sigur că sunt.

Exact răspunsul pe care Rhyme voia să îl audă.

— Trebuie să fie câteva sute, continuă Frank.

Exact răspunsul pe care Rhyme *nu* voia să îl audă.

Capul lăsat pe spate, ochii închişi, reanalizând mental tabelul dovezilor.

Pe lângă Thom şi Ben, mai erau în încăpere Jim Bell şi Mason Germain, dar Lincoln Rhyme nu era deloc atent la ei. Era în lumea sa, un altar al ştiinţei bine ordonat şi cât se poate de logic, un loc unde nu avea nevoie de mişcare, un loc unde sentimentele sale faţă de Amelia şi de ceea ce făcuse nu aveau ce căuta. Putea să vadă dovezile în minte, ca şi cum le-ar fi citit de pe tabel. De fapt, le putea vedea chiar *mai bine* cu ochii închişi.

„Vopsea, zahăr, drojdie, noroi, camfen, vopsea, noroi, zahăr… drojdie… drojdie…"

Un gând îi trecu prin minte, dar dispăru la fel de repede. „Întoarce-te, întoarce-te, întoarce-te…"

Da! Îl prinsese.

Rhyme îşi deschise brusc ochii şi se uită în colţul gol al camerei. Bell îi urmări privirea.

— Ce e, Lincoln?

— Aveţi un aparat de făcut cafea pe aici?

— Cafea? întrebă nemulţumit Thom. Nu ai voie cofeină. Nu la tensiunea pe care o ai în momentul de faţă…

— Nu vreau o ceaşcă de cafea, vreau un *filtru* de cafea!

— Filtru? spuse Bell. Găsesc unul imediat.

Bărbatul dispăru şi se întoarse peste câteva secunde.

— Dă-i-l lui Ben! ordonă Rhyme. Apoi se întoarse către zoolog. Ia vezi dacă fibrele de hârtie de pe filtru se potrivesc cu cele pe care le-am găsit pe hainele lui Garrett de la moară.

Ben plasă nişte fibre de pe filtru pe o lamelă şi o strecură sub microscop. Se uită prin lentile, focaliză, apoi alinie cele două lamele cu mostre una lângă cealaltă.

— Culorile sunt un pic diferite, Lincoln, dar structura şi mărimea fibrelor e cam la fel.

— Bun, spuse Rhyme uitându-se acum la tricoul pătat.

— Sucul, sucul de fructe de pe tricou, Ben, ia mai gustă-l o dată. Nu e un pic amar? Poate un pic acru. Înţepător.

— Poate un pic, răspunse Ben. E greu să îmi dau seama.

Rhyme îşi îndreptă din nou privirea către hartă, imaginându-şi că Lucy şi ceilalţi se apropiau de Sachs, dornici să tragă. Sau poate că Garrett avea deja pistolul Ameliei şi o ameninţa.

Sau că poate *ea* îşi ţinea pistolul lipit de cap strângând trăgaciul între degete.

— Jim, spuse criminalistul. Am nevoie să faci ceva pentru mine. O probă de control.

— Sigur, unde? întrebă el şi îşi scoase cheile de la maşină din buzunar.

— Ah, nu o să ai nevoie de maşină.

Multe imagini îi treceau prin cap lui Lucy Kerr: Jesse Corn în prima sa zi de lucru ca ajutor în Departamentul Şerifului, purtând pantofi perfect lustruiţi, dar având şosete de culori diferite; se îmbrăcase repede, înainte să se lumineze, de frică să nu întârzie.

Jesse Corn aplecat în spatele unei maşini, umăr la umăr cu ea, în timp ce Barton Snell – cu creierul încins de la droguri – trăgea în ei. Jesse făcuse haz de el până când băiatul îşi lăsase jos arma. Jesse Corn conducând mândru noua sa camionetă Ford înspre primărie, în ziua lui liberă, luând nişte copii pe platformă ca să îi plimbe prin parcare. Puştii strigau fericiţi: „Iuhuuuuuuuuuuuuuu", la unison, în timp ce ajutorul de şerif trecea peste limitatoarele de viteză de pe asfalt.

Toate aceste gânduri – şi multe altele – rămăseseră fixate în mintea ei, pe măsură ce împreună cu Ned şi cu Trey îşi croiau drum printr-o pădure mare de stejari. Jim Bell le spusese să aştepte lângă

rulotă şi îi trimisese pe Steve Farr, Frank şi Mason să preia misiunea. Bell voia ca ea şi ceilalţi să se întoarcă la birou. Dar nici nu le trecuse prin gând să asculte. Ridicaseră cadavrul lui Jesse şi îl mutaseră în rulotă, acoperit cu un cearşaf. Apoi ea îi spusese lui Jim că aveau să îi caute pe cei doi şi nimic pe lumea asta nu putea să îi oprească.

Garrett şi Amelia se îndepărtau repede şi nu se mai străduiau să îşi acopere urmele. Fugeau pe un drum foarte aproape de mlaştină. Pământul era moale şi urmele lor erau perfect vizibile. Lucy îşi aminti ceva ce Amelia îi spusese lui Lincoln referitor la scena crimei din Blackwater Landing, atunci când roşcata se uitase după urmele de pantofi: greutatea lui Billy Stail fusese concentrată în degetele de la picioare, ceea ce însemna că trebuia să fi fugit către Garrett ca să o salveze pe Mary Beth. Lucy observă cum urmele celor doi erau la fel ca ale lui Billy. Fugeau.

— Să fugim, le spusese Lucy celor doi ajutori de şerif care o însoţeau.

Şi, în ciuda căldurii şi epuizării, îşi continuară drumul.

Fugiră în ritmul acesta aproape doi kilometri, până când pământul începu să fie mai uscat şi amprentele dispărură. Apoi poteca se termină într-un luminiş plin de iarbă, de unde nu mai ştiau încotro o luase prada lor.

— La naiba, murmură Lucy, gâfâind furioasă că le pierduseră urma. La naiba!

Cercetară atenţi luminişul, uitându-se după orice urmă posibilă, dar nu găsiră absolut nimic care să le indice în ce direcţie o apucaseră Garrett şi Amelia.

— Ce facem acum? întrebă Ned.

— Sunăm la secţie şi aşteptăm, murmură ea. Se sprijini de un copac, prinse sticla cu apă pe care i-o aruncase Trey şi o bău pe toată.

Îşi reaminti: Jesse Corn arătându-i ruşinat pistolul argintiu şi strălucitor pe care voia să îl folosească la concursul de tir. Jesse Corn şi părinţii lui mergând la Biserica Baptistă de pe Locust Street.

Imaginile nu îi dădeau pace. Îi era greu să le tot revadă şi să rămână calmă. Dar Lucy nu făcea niciun efort să le oprească. Voia ca atunci când avea să o găsească pe Amelia furia ei să fie de nestăpânit.

Uşa de la baracă scârţâi şi se mai deschise câţiva centimetri.

— Mary Beth, cântă Tom. Haide afară să ne jucăm.

Cei doi îşi şoptiră ceva. Apoi Tom vorbi din nou:

— Haide afară, dulceaţă! Fă să îţi fie mai uşor şi ţie. Nu o să te rănim. Ieri doar ne jucam.

Mary Beth stătea dreaptă, sprijinită de perete, în spatele uşii. Tăcea mâlc şi ţinea ciomagul cu ambele mâini.

Uşa se deschise mai mult şi balamalele scârţâră din nou. O umbră se ivi pe podea. Tom intră precaut înăuntru.

— Unde e? şopti Misionarul de pe verandă.

— E o pivniţă aici, răspunse Tom. Pun pariu că e acolo jos.

— Păi, mergi după ea şi hai s-o întindem. Nu îmi place aici.

Tom mai făcu un pas înăuntru. Ţinea un cuţit lung în mână.

Mary Beth citise despre filosofia de război a indienilor şi ştia una dintre reguli. Dacă rămăşagul cade şi războiul e inevitabil, atunci nu tachinezi şi nu ameninţi; pur şi simplu ataci cu toată forţa de care eşti în stare. Scopul bătăliei nu e să vorbeşti cu inamicul, să îi explici sau să îl ocărăşti; scopul e să îl anihilezi.

Aşa că fata păşi calmă din spatele uşii, ţipă precum un spirit Manitou, ridică ciomagul cu ambele mâini în timp ce Tom se întoarse îngrozit.

— Fereşte-te! strigă Misionarul.

Dar Tom nu avu nicio şansă. Ciomagul îl nimeri sub ureche, sfărâmându-i falca şi jumătate din gât. Bărbatul scăpă din mână

cuţitul, îşi puse mâinile pe gât şi căzu în genunchi sufocându-se. Apoi se târî până afară.

— Ajută-mă… ajută-mă, gâfâi el.

Dar niciun ajutor nu veni din partea lui. Misionarul pur şi simplu se aplecă deasupra prietenului său, îl ridică de guler şi îl trase de pe verandă, lăsându-l să cadă la pământ cu faţa în palme, în timp ce Mary Beth privea pe fereastră.

— Idiotule, murmură Misionarul şi apoi îşi scoase un pistol din buzunarul de la spate.

Mary Beth închise uşa, se aşeză la loc ştergându-şi palmele transpirate şi ţinând strâns în mână ciomagul. Auzi sunetul făcut de siguranţa unui pistol.

— Mary Beth, am un pistol în mână şi cred că ţi-ai dat seama că, ţinând cont de circumstanţe, nu o să ezit să îl folosesc. Ieşi afară acum. Dacă nu ieşi, o să trag înăuntru şi probabil o să te nimeresc.

Fata se piti la perete în spatele uşii, aşteptând împuşcătura.

Dar bărbatul nu trase. Era doar o păcăleală; trase un şut cu putere în uşă, iar uşa o izbi, paralizând-o pentru o fracţiune de secundă. Dar în timp ce Misionarul încerca să intre, fata lovi uşa cu putere înapoi. Bărbatul nu se aştepta ca fata să mai opună rezistenţă şi uşa masivă de lemn îl nimeri în umăr, dezechilibrându-l. Mary Beth păşi spre el, roti ciomagul în aer şi îl lovi în singurul loc în care ajungea – în cot. Dar bărbatul se lăsă la podea cu o secundă înainte să fie lovit. Mişcarea subită, combinată cu forţa loviturii, făcu arma fetei să îi zboare din mâini.

„Nu mai ai timp să o iei. Fugi!" Mary Beth sări peste Misionar înainte ca acesta să apuce să se ridice şi sprintă pe uşă.

„În sfârşit. Am scăpat de locul ăsta nenorocit!"

Fugi în stânga, căutând poteca pe care fusese adusă către baracă în urmă cu două zile, cea care trecea pe lângă un bazin. La colţul casei coti înspre iaz.

Şi nimeri direct în braţele lui Garrett Hanlon.

— Nu! strigă ea. Nu!

Băiatul avea o privire sălbatică, şi ţinea un pistol în mână.

— Cum ai scăpat? Cum?

O prinse de încheietură şi fata încercă să se smulgă, dar nu reuşi.

— Lasă-mă!

O femeie cu faţa sumbră îl însoţea. Era frumoasă şi avea păr lung şi roşu. Hainele ei, ca şi cele ale lui Garrett, erau murdare. Femeia era tăcută şi ochii îi păreau goi. Nici nu se arătă uimită de apariţia bruscă a fetei. Parcă ar fi fost drogată.

— La naiba, se auzi vocea Misionarului. Târfă nenorocită! Se năpusti după ea şi îl găsi pe Garrett cu pistolul îndreptat către el.

— Cine eşti? Ce ai făcut cu casa mea? Ce i-ai făcut lui Mary Beth? urlă băiatul.

— Ne-a atacat! Uită-te la prietenul meu. Uită-te la…

— Aruncă-l! zbieră Garrett arătând către pistolul bărbatului. Aruncă-l sau te omor! O să o fac! Îţi zbor creierii, nenorocitule!

Misionarul se uita la faţa băiatului şi la pistolul din mâna lui.

Garrett trase siguranţa.

— Isuse… Bărbatul aruncă revolverul în iarbă.

— Acum dispari de aici! Mişcă!

Misionarul se întoarse, îl ajută pe Tom să se ridice în picioare şi fugiră către copaci.

Garrett păşi înspre uşa deschisă a cabanei, trăgând-o pe Mary Beth după el.

— Intră în casă! Trebuie să intrăm! Ne urmăresc. Nu putem să îi lăsăm să ne vadă. O să ne ascundem în pivniţă. Uite ce au făcut la lacăte! Mi-au spart uşa!

— Nu, Garrett, scrâşni din dinţi Mary Beth. Nu mă mai întorc înăuntru.

Dar băiatul rămase tăcut şi o trase în cameră. Roşcata intră şi ea nesigură pe picioare. Garrett închise uşa uitându-se cu o expresie stupefiată la lemnul distrus şi la lacătele sparte.

— Nu! strigă el văzând pe podea cioburile de sticlă ale borcanului în care se aflase gândacul.

Revoltată că băiatul părea mai afectat de faptul că îi evadase gândacul, Mary Beth se îndreptă spre Garrett şi îi trase o palmă cu putere. Garrett clipi surprins şi se trase în spate.

— Idiotule! ţipă ea. Puteau să mă omoare!

— Îmi pare rău, răspunse agitat băiatul. Nu ştiam de ei, rosti cu voce spartă. Credeam că nu locuieşte nimeni pe aici. Nu voiam să te las singură atâta vreme. Am fost arestat.

Apoi se aplecă la podea şi începu să îndese aşchii sub uşă încercând să o închidă mai bine.

— Arestat? întrebă Mary Beth. Atunci ce cauţi aici?

În sfârşit, roşcata vorbi:

— L-am scos eu din puşcărie, bolborosi ea. Să te găsim şi să te aducem înapoi. Şi să-i susţii povestea cu bărbatul în salopetă.

— Care bărbat? întrebă nedumerită Mary Beth.

— La Blackwater Landing. Bărbatul în salopetă cafenie care l-a ucis pe Billy Stail.

— Dar… Fata clătină din cap. *Garrett* l-a ucis pe Billy. L-a lovit în cap cu o lopată. L-am văzut eu! S-a întâmplat în faţa mea! Şi după aceea m-a răpit.

Mary Beth nu mai văzuse în viaţa ei o asemenea expresie pe faţa unui om. Şoc şi disperare duse la extrem. Roşcata vru să se întoarcă înspre Garrett, dar ceva îi atrase atenţia: cutiile aliniate de conserve de fructe şi legume Farmer John. Se îndreptă încet către masă ca şi cum ar fi umblat în somn şi ridică o conservă. Se uită la poza de pe ambalaj – un fermier blond şi vesel, îmbrăcat într-o salopetă cafenie şi un tricou alb.

— Ai inventat totul? îi şopti ea lui Garrett, ţinând conserva la vedere. Nu a fost niciun bărbat. M-ai minţit.

Garrett sări în faţă, rapid ca un greiere, scoase într-o clipită cătuşele agăţate de cureaua Ameliei şi îi prinse mâinile în ele.

— Îmi pare rău, Amelia, spuse el. Dar dacă ţi-aş fi spus adevărul, nu m-ai fi scos niciodată din închisoare. Era singura modalitate. Trebuia să te aduc aici. Trebuia să mă întorc la Mary Beth.

36

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI – MOARA

Vopsea maro pe pantaloni
Planta roua-cerului
Argilă
Muşchi de turbă
Suc de fructe
Fibre de hârtie
Momeală din brânză şi pâine
Zahăr
Camfen
Alcool
Kerosen
Drojdie

Ochii lui Lincoln Rhyme priveau obsesiv tabelul cu dovezi. De jos în sus şi de sus în jos. Apoi din nou. Şi de ce naiba dura atâta să primească rezultatele de la afurisitul ăla de cromatograf? Jim Bell şi Mason Germain stăteau lângă el tăcuţi. Lucy tocmai îi sunase în urmă cu câteva minute să le spună că pierduseră urma şi aşteptau la nord de rulotă, la C-5.

Cromatograful începu să huruie şi toată lumea rămase tăcută aşteptând rezultatele.

Tăcerea lungă fu întreruptă de vocea lui Ben Kerr care se adresă lui Rhyme:

— Cred că ştii cum îmi zicea lumea. La ce te gândeşti probabil şi tu.

Rhyme se uită la el.

— Big Ben[45]. Ca şi ceasul din Anglia. La asta te gândeai.

— Nu. Te referi în şcoală?

Ben dădu din cap.

— La liceu. Am ajuns la un metru nouăzeci şi unu şi o sută cinşpe kilograme când aveam şaişpe ani. Toată lumea râdea de mine. „Big Ben." Şi alte porecle. Deci niciodată nu m-am simţit bine în corpul meu… cum arătam. Cred că de asta m-am comportat ciudat când te-am văzut prima dată.

— Copiii râdeau de tine, nu-i aşa? întrebă Rhyme acceptând scuza.

— Sigur că da. Până când m-am apucat de wrestling universitar şi l-am pus la podea pe Darryl Tennison în trei secunde şi i-a luat mult mai mult să îşi recapete suflarea după.

— Eu chiuleam des de la orele de sport, îi răspunse Rhyme. Scoteam scutiri şi scuze de la toată lumea – de la doctor, de la părinţi – şi erau foarte bune. Apoi fugeam în laboratorul de ştiinţe.

— Făceai asta?

— Cel puţin de două ori pe săptămână.

— Şi făceai experimente acolo?

— Citeam mult, mă mai jucam cu echipamentul… De câteva ori m-am jucat cu Sonja Metzger.

Thom şi Ben izbucniră în râs.

Dar Sonja, prima lui prietenă, îi aducea aminte de Amelia Sachs şi nu îi plăcea încotro se îndreptau gândurile sale.

— În regulă, spuse Ben. Acum începem.

Ecranul computerului se umplu de rezultatele obţinute în urma analizei mostrei pe care o adusese Jim, la rugămintea lui Rhyme. Ben continuă:

[45] Clopotul din Clock Tower, din palatul Westminster. În limba română se traduce „marele Ben" (n.tr.).

— Uite ce avem: soluţie de cincizeci şi cinci la sută alcool. Apă, multe minerale.

— Apă de fântână, spuse Rhyme.

— Foarte posibil. Zoologul continuă: Apoi avem urme de formol, fenol, fructoză, dextroză, celuloză.

— E destul, spuse Rhyme. Apoi se gândi: „O fi peştele afară din apă, dar tocmai i-au crescut plămânii". Apoi se uită la Jim Bell şi Mason. Am făcut o greşeală. Una mare de tot. Am văzut drojdia şi m-am gândit că provine de la moară, şi nu din locul în care a dus-o Garrett pe Mary Beth. Dar de ce ar avea o moară provizii de drojdie? Aşa ceva găseşti într-o brutărie… Sau… îşi ridică sprânceana către Bell – undeva unde se foloseşte aşa ceva.

Dădu din cap spre o sticlă de pe masă. Lichidul din interiorul ei era exact ceea ce îl rugase Rhyme pe Bell să aducă din subsolul departamentului. Era rachiu de contrabandă – dintr-una din sticlele pe care Rhyme le văzuse în ziua precedentă, când luase în primire laboratorul. Asta scanase Ben în cromatograf.

— Zahăr şi drojdie, continuă criminalistul. Astea sunt ingredientele băuturii. Şi celuloză din mostra aia de rachiu, continuă Rhyme uitându-se la ecranul computerului, vine probabil de la fibrele de hârtie – cred că atunci când faci rachiu trebuie să îl filtrezi înainte.

— Da, confirmă Bell. Şi majoritatea celor care fac rachiu folosesc filtre de cafea.

— Iar acestea se potrivesc perfect cu fibrele pe care le-am găsit pe hainele lui Garrett. Şi dextroză, şi fructoză – zaharuri compuse găsite în fructe. Astea provin de la sucul de fructe din borcan. Ben spunea că e un pic acru – ca sucul de merişor. Şi Jim, tu mi-ai spus că lemnul de merişor se foloseşte pentru butoaiele de rachiu, nu-i aşa?

— Da.

— Deci, concluzionă Rhyme, Garrett o ţine pe Mary Beth în baraca unui om care prepara rachiu, probabil o baracă care a fost abandonată după razie.

— Ce razie? întrebă Mason.

— Păi, e ca şi cu rulota, răspunse scurt Rhyme, iritat să explice lucrurile evidente. Dacă Garrett foloseşte locul ăla să o ascundă pe Mary Beth înseamnă că trebuie să fie abandonat. Şi care e unicul motiv pentru care cineva ar abandona o distilerie funcţionabilă?

— Că au fost prinşi de agenţii fiscali, spuse Bell.

— Exact, continuă Rhyme. Treci la telefon şi află unde sunt distileriile care au fost supuse unor razii în ultimii ani. O să fie o clădire de prin secolul al XIX-lea, înconjurată de copaci. Ah, şi e vopsită în maro – deşi atunci când s-a făcut razia putea să nu fi fost. E la o distanţă de vreo şase-şapte kilometri de casa lui Frank Heller şi lângă un bazin de Carolina sau va trebui să treci de un golf ca să ajungi acolo venind dinspre Paquo.

Bell plecă să telefoneze la circa financiară.

— Bună treabă, Lincoln, spuse Ben.

Până şi Mason Germain părea impresionat.

O secundă mai târziu, Bell se repezi înapoi în cameră.

— Am găsit! Se uită atent la foaia pe care o ţinea în mână, apoi începu să caute pe hartă, oprindu-se într-un final la B-4, unde încercui un loc. Exact aici. Cei de la fisc au spus că a fost o operaţiune importantă. Au făcut o razie acolo în urmă cu un an şi au distrus distileria. Unul dintre agenţi a verificat locul în urmă cu două-trei luni şi a văzut că cineva o vopsise în maro, aşa că s-a uitat atent să vadă dacă a fost repusă în funcţiune. Dar a constatat că locul era gol şi nu s-a mai interesat. Ah, şi e la nici douăzeci de metri de un bazin de Carolina destul de mare.

— Se poate ajunge acolo cu maşina? întrebă Rhyme.

— Ar trebui, replică Bell. Toate distileriile sunt lângă drumuri – să aducă provizii înăuntru şi să scoată băutura afară.

Rhyme dădu din cap şi continuă ferm:

— Am nevoie de o oră singur cu ea – să îi vorbesc şi să o conving. Ştiu că o pot face.

— Lincoln, e riscant.

— Vreau ora aceea, spuse Rhyme uitându-se fix în ochii lui Bell.

— Bine, răspunse şeriful. Dar dacă Garrett scapă şi de data asta, începe vânătoarea.

— Am înţeles. Crezi că dubiţa mea ar ajunge acolo?

— Drumurile nu sunt prea bune, replică Bell, dar…

— Te duc eu acolo, spuse hotărât Thom. Cu orice preţ, dar te duc acolo.

La cinci minute după ce Rhyme ieşise din clădire, Mason Germain îl urmări pe Jim care se întorcea la biroul său. Aşteptă câteva secunde, apoi, asigurându-se că nu îl vedea nimeni, păşi pe coridor şi se îndreptă spre uşa principală a clădirii.

Erau zeci de telefoane la primărie, şi Mason le-ar fi putut folosi pe toate ca să efectueze apelul, dar bărbatul ieşi pe stradă în arşiţa verii şi se îndreptă rapid către un rând de telefoane publice aliniate pe trotuar. Îşi vârî mâna în buzunar şi căută câteva monede. Apoi se uită în jur şi, când fu sigur că era singur, introduse monedele în aparat, se uită la un număr scris pe o foaie de hârtie şi apăsă tastele telefonului.

„Fermierul John, Fermierul John, Bucură-te de mâncarea proaspătă de la Fermierul John… Fermierul John, Fermierul John, Bucură-te de mâncarea proaspătă de la Fermierul John…”

Holbându-se fix la şirul de conserve din faţa ei de pe care o duzină de fermieri îmbrăcaţi în salopete cafenii o priveau zâmbind batjocoritor, mintea Ameliei Sachs era torturată de cântecul acela idiot, un imn adus prostiei ei.

Prostie care îl costase viaţa pe Jesse Corn. Şi o distrusese şi pe a ei.

Era doar vag conştientă de faptul că se afla într-o baracă şi că era prizoniera băiatului pentru care îşi riscase viaţa să îl salveze. Şi nu îşi dădea seama nici de schimbul violent de replici dintre Garrett şi Mary Beth.

Nu, nu. Tot ce putea ea să vadă era punctul mic şi negru apărând pe fruntea lui Jesse.

Iar tot ce putea să audă erau acordurile cântecului. „Fermierul John… Fermierul John…"

Apoi, brusc, Sachs îşi dădu seama de ceva: Ocazional, Lincoln Rhyme se închidea mental în lumea lui. Puteai să vorbeşti cu el, dar replicile pe care le dădea erau superficiale, putea zâmbi, dar zâmbetul era fals, părea să asculte, dar nu auzea nimic. În astfel de momente, ştia ea, el se gândea la moarte. Îi trecuse la un moment dat prin cap să găsească pe cineva dintr-un cerc de sinucigaşi – ca Lethe Society – să îl ajute. Sau chiar – aşa cum mulţi oameni cu handicap sever o făcuseră – să angajeze un asasin. (Rhyme, care contribuise la capturarea a numeroase organizaţii mafiote, în mod cert avea legături acolo. De fapt, cu siguranţă, s-ar fi găsit unii care ar fi făcut treaba asta pe gratis pentru el.)

Dar până acum – cu viaţa la fel de distrusă ca şi a lui Rhyme, de fapt, nu, chiar mai distrusă – îşi zisese mereu că Rhyme se înşela gândind astfel. Acum, în sfârşit, îl înţelegea.

— Nu, strigă Garrett ridicându-se în picioare şi lipindu-şi urechea de geam.

„Trebuie să ai urechile ciulite tot timpul. Altfel, se pot furişa după tine."

Apoi auzi şi Sachs zgomotul. O maşină se apropia încet.

— Ne-au găsit! ţipă băiatul luând pistolul în mână. Apoi fugi înapoi către fereastră complet derutat. Ce a fost aia? şopti el.

Se auzi o uşă trântită. Apoi o pauză lungă. Şi într-un final femeia auzi:

— Sachs, eu sunt.

Un zâmbet vag i se înfiripă pe faţă. Nimeni în toată lumea nu ar fi putut găsi locul ăsta, în afară de Lincoln Rhyme.

— Sachs, eşti acolo?

— Nu, şopti Garrett. Nu spune nimic!

Sachs îl ignoră, se ridică şi merse către fereastra spartă. În faţa uşii, parcată prost pe aleea murdară era dubiţa neagră Rollx. Rhyme în scaunul său cu rotile Storm Arrow se apropiase de baracă cât de mult putuse. O ridicătură de pământ îi bloca drumul, dar Thom stătea lângă el.

— Salut, Rhyme, spuse ea.

— Taci! şopti nervos băiatul.

— Pot să îţi vorbesc? întrebă criminalistul.

„Mai are rost?" gândi ea, dar cu toate acestea îi răspunse:

— Da.

Păşi înspre uşă uitându-se la Garrett.

— Deschide-o. Ies afară.

— Nu. E o capcană, spuse băiatul. O să atace şi…

— Deschide uşa, Garrett, spuse ea hotărâtă, privindu-l fix în ochi.

Băiatul se uită în jur, apoi se aplecă şi scoase bucăţile de lemn care ţineau uşa blocată. Cătuşele lui Sachs zornăiră ca nişte clopoţei când poliţista împinse uşa.

— El a făcut-o, Rhyme, spuse ea aşezându-se pe treptele din faţa lui. L-a ucis pe Billy… M-am înşelat.

Criminalistul îşi închise ochii. „Ce groază trebuie să o bântuie acum", gândi el. Se uită îngrijorat la faţa ei palidă şi la ochii ei împietriţi.

— Mary Beth e în regulă?

— E în regulă. E speriată, dar în regulă.

— L-a văzut când l-a ucis?

Sachs dădu din cap aprobator.

— Deci nu era niciun bărbat în salopetă cafenie, nu?

— Nu. Garrett a inventat totul. Doar ca să îl ajut să evadeze. Planificase totul încă de la început. Să ne ducă înspre Outer Banks. Avea o barcă ascunsă, avea provizii, avea tot. Plănuise până şi ce să facă dacă ajutorii de şerif turnau să se apropie. Avea până şi o ascunzătoare – rulota pe care ai găsit-o. Cheia aia, mai ştii? Aia pe care am găsit-o în borcanul cu viespi. Aşa ne-aţi găsit, nu?

— Da, confirmă Rhyme. Cheia ne-a dus la voi.

— Trebuia să mă fi gândit la asta. Trebuia să fi rămas altundeva.

Rhyme observă cătuşele de pe încheieturile lui Sachs şi îl văzu pe Garrett cu un pistol în mână uitându-se furios din spatele ferestrei. Se putea vorbi deja de luare de ostatici; Garrett sigur nu ar fi ieşit de bunăvoie din casă. Era timpul să sune la FBI. Rhyme avea un prieten bun, pe Arthur Porter, pensionat, dar în continuare cel mai bun negociator pe care îl avusese FBI-ul vreodată. Locuia în Washington, D.C. şi ar fi putut ajunge aici în câteva ore. Apoi îşi întoarse privirea către Sachs.

— Şi Jesse Corn?

Femeia dădu din cap.

— Nu am ştiut că era el, Rhyme. Am crezut că era unul din prietenii lui Culbeau. Un ajutor de şerif a sărit pe mine şi arma s-a descărcat. Dar a fost greşeala mea – am luat o ţintă nesigură cu o armă nesigură. Am încălcat regula numărul unu.

— O să ai cel mai bun avocat din ţară.

— Nu mai contează.

— Contează, Sachs. Contează. O să o scoatem la capăt cumva.

Amelia clătină din cap.

— Nu ai ce să scoţi la capăt, Rhyme, ăsta e caz de crimă. Caz deschis şi închis. Apoi se uită undeva în spatele lui şi se încruntă. Se ridică în picioare. Ce se…

— Rămâi pe loc Amelia, eşti arestată, se auzi vocea unei femei.

Rhyme încercă să se întoarcă, dar nu putea să îşi mişte capul suficient de mult. Suflă în tubul de control, se întoarse într-un semicerc şi o observă pe Lucy Kerr şi pe ceilalţi doi ajutori de şerif fugind ghemuiţi înspre ei. Aveau arme în mână şi se uitau la ferestrele cabanei. Cei doi bărbaţi se adăposteau după copaci, dar Lucy venea fără teamă direct spre Rhyme, Thom şi Sachs cu pistolul aţintit asupra pieptului Ameliei.

Cum de găsise echipa de căutare cabana? Auziseră oare dubiţa? Sau Lucy îi luase din nou urma lui Garrett? Sau poate că Bell îşi încălcase înţelegerea şi îi sunase?

Lucy se îndreptă spre Sachs şi îi trase un pumn în faţă fără nicio ezitare. Sachs gemu scurt de durere şi făcu un pas în spate.

— Nu! strigă Rhyme.

Thom se aplecă înainte, dar Lucy o prinse pe Sachs de mână.

— Mary Beth e înăuntru?

— Da. Sângele îi curgea din bărbie.

— E în regulă?

Sachs confirmă din cap.

Ochii îi erau aţintiţi pe ferestrele cabanei.

— Ţi-a luat arma? întrebă Lucy.

— Da.

— Isuse, se uită Lucy către ceilalţi ajutori de şerif. Ned, Trey, băiatul e înăuntru. Şi e înarmat. Femeia se răsti la Rhyme: Aş sugera să te ascunzi undeva. Apoi o trase brutal pe Sachs, ducând-o în spatele dubiţei, de cealaltă parte a barăcii.

Rhyme o urmă pe poliţistă, Thom ţinându-i scaunul pentru mai multă stabilitate când trecură peste terenul denivelat. Lucy se întoarse către Sachs şi o prinse de braţe.

— El a făcut-o, nu-i aşa? Mary Beth ţi-a spus. Garrett l-a ucis pe Billy.

Sachs se uită în jos.

— Da… îmi pare rău… Nu…

— Nu îmi pasă că îţi pare rău. Nici mie şi nimănui altcuiva. Cu atât mai puţin lui Jesse Corn… Garrett mai are alte arme acolo?

— Nu ştiu, nu am văzut altceva.

Lucy se întoarse către baracă şi începu să strige:

— Garrett, mă auzi? Sunt Lucy Kerr. Vreau să pui jos pistolul şi să ieşi afară cu mâinile pe cap. Fă asta acum, bine?

Singurul răspuns fu uşa care se trânti la loc. Garrett o blocase şi zgomotul slab se auzi totuşi în luminiş. Lucy îşi scoase telefonul mobil şi începu să formeze un număr.

— Hei, doamnă, ai nevoie de ajutor? o întrerupse vocea unui bărbat.

Lucy se întoarse.

— Oh, nu, murmură ea.

Rhyme se uită şi el înspre locul de unde se auzise vocea. Un bărbat înalt cu părul lung prins în coadă, având în mână o puşcă de vânătoare gonea prin iarbă către ei.

— Culbeau! se răsti ea. Am aici o situaţie gravă şi nu mă pot ocupa şi de tine. Pleacă de aici! Apoi femeia observă încă ceva. Un al doilea bărbat se îndrepta încet către baracă şi avea în mână o puşcă neagră militară. Ăla e Sean? întrebă ea.

— Da. Şi Harris Tomel e acolo, arătă Culbeau.

Tomel se îndreptă încet înspre ajutorul de şerif negru şi înalt. Vorbeau de parcă s-ar fi cunoscut bine.

— Dacă băiatul e înăuntru, insistă Culbeau, poate aveţi nevoie de ajutor să îl scoateţi de acolo. Ce putem face noi?

— Asta e treaba poliţiei, Rich! Voi trei, părăsiţi zona imediat. Acum. Trey! îl strigă ea pe agentul afro-american. Scoate-i de aici.

Al treilea ajutor de şerif, Ned, venea înspre Lucy şi Culbeau.

— Rich, spuse el, nu mai e nicio recompensă. Mai bine las-o baltă, şi…

Împuşcătura din arma lui Culbeau îi găuri pieptul lui Ned şi impactul îl azvârli în spate câţiva metri buni. Trey se holbă la Harris Tomel care stătea la trei metri în faţa lui. Amândoi bărbaţii păreau la fel de şocaţi şi niciunul nu se mişca.

Un râs ca de hienă se auzi dinspre Sean O'Sarian, care îşi ridică puşca militară şi îl împuşcă de trei ori pe Trey în spate. Chicotind, bărbatul dispăru înapoi în câmp.

— Nu! urlă Lucy şi îşi ridică pistolul înspre Culbeau, dar până când apucă să tragă, bărbaţii se retrăseseră la adăpost în ierburile înalte din jurul barăcii.

37

Rhyme simţi impulsul de a se arunca la pământ, dar, desigur, rămase pironit în scaunul său cu rotile Storm Arrow. Mai multe gloanţe se înfipseră în dubiţa unde Sachs şi Lucy, acum amândouă culcate la pământ, stătuseră cu doar un moment înainte. Thom era în genunchi, încercând să ridice scaunul greu din locul unde se înţepenise.

— Lincoln! strigă Sachs.

— Sunt în regulă. Mişcă-te! Treci de cealaltă parte a dubei, la adăpost.

— Dar Garrett poate să tragă în noi de acolo, strigă Lucy.

— Dar nu el trage acum! se enervă Sachs.

Încă un foc îi rată la doar câţiva centimetri şi gloanţele se împrăştiară pe verandă. Thom începu să împingă scaunul către dubiţă.

— Stai aplecat, îi spuse Rhyme asistentului său, care ignoră complet un glonţ care trecu pe lângă ei şi care spulberă în mii de bucăţi un geam al maşinii.

Lucy şi cu Sachs îi urmară pe cei doi în zona întunecată dintre dubă şi baracă.

— De ce naiba fac aşa ceva? strigă Lucy.

Trase de câteva ori înspre cei trei, obligându-i pe Culbeau şi pe O'Sarian să se adăpostească. Rhyme nu îl putea vedea pe Culbeau, dar ştia că bărbatul era undeva în faţa lor. Arma cu care venise era de calibru mare şi avea şi o lunetă performantă.

— Scoate-mi cătuşele şi dă-mi un pistol, urlă Sachs.

— Dă-i-l, spuse şi Rhyme. Trage mai bine decât tine.

— Nici nu mă gândesc!

Poliţista dădu nervos din cap, uimită că cei doi se puteau gândi la aşa ceva. Mai multe gloanţe se înfipseră în dubă şi împrăştiară aşchii din lemnul verandei.

— Au nişte nenorocite de carabine! strigă Sachs. Nu te poţi pune cu aşa ceva. Dă-mi odată pistolul!

Lucy îşi sprijini capul de maşină şi se uită şocată la ajutorii de şerif morţi care zăceau pe iarbă.

— Ce se întâmplă? murmură ea plângând. Ce se întâmplă?

Duba care îi proteja nu avea să le mai fie de folos mult timp. Îi proteja de Culbeau şi de carabina lui, dar cum ceilalţi doi veneau dinspre margini, urmau să îi prindă în foc încrucişat dintr-o clipă într-alta.

Lucy mai trase de două ori în direcţia de unde se auzise cu câteva secunde înainte un foc de puşcă.

— Nu mai irosi muniţia! ordonă Sachs. Aşteaptă până când îi şi vezi, şi după…

— Taci naibii odată, îi replică furioasă Lucy. Apoi îşi pipăi buzunarele. Mi-am pierdut telefonul, naiba să-l ia.

— Lincoln, spuse Thom. Te scot din scaun. Eşti o ţintă sigură aşa.

Rhyme fu de acord, şi asistentul îi desfăcu legăturile, îl prinse de piept şi îl ridică. Rhyme încercă să îşi ridice capul să vadă ce se întâmpla, dar o contracţie – o crampă nemiloasă – îi prinse muşchii gâtului şi trebui să îşi coboare capul până când durerea îl lăsă. Nu se simţise niciodată mai neputincios.

Mai multe focuri. Tot mai aproape. Şi râsul de om nebun al lui O'Sarian.

— Hei tu, doamna cu cuţitul, unde eşti?

— Aproape au ajuns, murmură Lucy.

— Muniţia? întrebă Sachs.

— Mai am trei gloanţe înăuntru. Şi un încărcător Speedloader.

— Şase gloanţe?

— Da.

Un glonţ nimeri scaunul Storm Arrow şi îl aruncă într-o parte. Un nor de praf se ridică în jurul lui.

Lucy trase spre O'Sarian, dar râsul lui nebun şi răspunsul venit de la pistolul Colt îi spuneau că ratase.

Sunetul carabinei de asemenea îi anunţa că aveau să fie înconjuraţi în maxim două minute.

Urmau să moară împuşcaţi aici, prinşi în spaţiul îngust dintre dubă şi baracă. Rhyme se întreba cum avea să simtă gloanţele intrându-i în corp. Niciun fel de durere, evident, nimic. Se uită la Sachs care îl privea lipsită de orice speranţă.

„Noi doi, Sachs…"

Apoi se uită la uşa de la baracă.

— Uite! arătă el.

Lucy şi Sachs se uitară şi ele. Garrett deschisese uşa.

— Să intrăm, spuse Sachs.

— Ai înnebunit? Garrett e *de partea lor!*

— Nu, răspunse Rhyme. A avut şansa să tragă în noi de la fereastră şi totuşi nu a făcut-o.

Încă două focuri şi mai aproape. Tufişurile vibrau. Lucy îşi ridică pistolul.

— Nu irosi muniţia! strigă Sachs, dar Lucy se ridică şi trase rapid de două ori înspre locul de unde auzise zgomotul.

Apoi văzu şi piatra pe care unul dintre bărbaţi o aruncase ca să o deruteze pe poliţista ieşi la iveală. Lucy se trase în lături, fix înainte ca glonţul din puşca lui Tomel, care îi era destinat, să treacă pe lângă ea şi să se înfigă în dubă.

— Rahat! strigă ea. Aruncă încărcătorul gol şi băgă în loc Speedloaderul.

— Înăuntru, spuse Rhyme. Acum!

— În regulă, aprobă Lucy.

— Ia-mă în spate, îi spuse Rhyme lui Thom.

Poziţia aceasta, a pompierului, era o poziţie foarte proastă pentru a căra o persoană paralizată – supunea la un efort mult prea mare părţile corpului care nu erau obişnuite cu aşa ceva, dar era mult mai rapid şi l-ar fi expus pe Thom la gloanţe pentru doar câteva secunde. Rhyme se gândea, de asemenea, că ar fi putut să îl protejeze pe Thom cu corpul său.

— Nu, replică Thom.

— Thom, fă-o! Fără comentarii.

— Te acopăr eu, spuse Lucy. Voi trei, mergeţi împreună. Gata?

Sachs dădu din cap. Thom îl luă în braţe pe Rhyme.

— Thom… protestă Rhyme.

— Taci din gură, Lincoln, se enervă asistentul. Facem asta cum vreau eu.

— Mergeţi! strigă Lucy.

Câteva gloanţe îi ratară milimetric şi totul se precipită în timp ce Rhyme era cărat înspre baracă. Alte gloanţe se înfipseră în lemnul barăcii pe măsură ce ei se chinuiau să intre. O secundă mai târziu, Lucy se rostogoli în cameră după ei şi trânti uşa. Thom îl aşeză cu grijă pe Rhyme pe o canapea. Criminalistul apucă să vadă pentru o secundă faţa îngrozită a fetei care şedea în scaunul de lângă el. Mary Beth McConnell.

Garrett Hanlon, cu faţa lui roşie şi umflată, şi cu ochii bulbucaţi de frică, stătea jucându-se cu degetele de la o mână şi cu cealaltă ţinând nesigur un pistol, în timp ce Lucy îl ameninţa cu arma ei.

— Dă-mi pistolul! strigă ea. Acum, acum!

Garrett clipi şi îi înmână pistolul imediat. Poliţista luă arma şi mai strigă ceva. Rhyme nu auzise ce; se uită atent la ochii înspăimântaţi ai băiatului, ochi de copil. Şi se gândi: „Înţeleg de ce a trebuit să faci asta, Sachs. De ce l-ai crezut. De ce a trebuit să îl salvezi. Înţeleg…"

— Toată lumea e teafără? vorbi Rhyme.

— Da, răspunse Sachs.

Lucy dădu din cap.

— De fapt, urmă Thom pe un ton de parcă îşi cerea scuze, nu chiar.

Apoi ridică mâna pe care şi-o ţinea la burtă, lăsând să i se vadă rana însângerată. Apoi asistentul căzu brutal în genunchi, rupându-şi pantalonii pe care îi călcase cu atâta grijă dimineaţa trecută.

38

Verifică rana să nu aibă hemoragie gravă şi opreşte sângerarea. Dacă e posibil vezi dacă pacientul nu e în stare de şoc.

Amelia Sachs, antrenată de NYPD pentru acordarea primului ajutor, se aplecă peste Thom, examinându-i rana.

Asistentul se lăsă pe spate, palid, dar conştient şi transpirând din greu. Amelia puse o mână peste rană.

— Scoate-mi cătuşele astea! strigă ea. Nu pot să am grijă de el aşa!

— Nu! veni replica lui Lucy.

— Isuse, murmură Sachs şi examină stomacul lui Thom cât putu mai bine, cu un asemenea impediment.

— Cum te simţi, Thom? spuse Rhyme. Vorbeşte-ne!

— Mă simt amorţit… Mă simt… E ciudat… Îşi dădu ochii peste cap şi leşină.

O bubuitură se auzi deasupra lor. Un glonţ trecu prin perete, urmat de o rafală care lovi uşa. Garrett îi dădu lui Sachs nişte şerveţele. Poliţista le presă peste rana de pe abdomenul lui Thom. Apoi îi dădu uşor o palmă peste faţă, dar asistentul nu reacţiona.

— E în viaţă? întrebă Rhyme lipsit de orice speranţă.

— Respiră. Slab de tot. Dar respiră. Rana nu pare prea urâtă din exterior, dar nu ştiu ce i-a făcut înăuntru.

Lucy se uită rapid pe fereastră şi se lăsă jos.

— De ce fac asta?

— Jim spunea că se ocupă cu prepararea rachiului de contrabandă, explică Rhyme. Poate că ştiau de locul ăsta şi nu voiau să afle lumea. Sau poate au droguri ascunse prin zonă.

— Au fost doi bărbaţi aici înainte, spuse Mary Beth. Spuneau că distrug plantele de marijuana, dar mă gândesc că de fapt le cultivau. Poate toţi lucrează împreună.

— Unde e Bell? întrebă Lucy. Şi Mason?

— Ajung aici în jumătate de oră, veni răspunsul de la Rhyme.

Lucy dădu din cap disperată. Apoi se uită din nou pe geam şi împietri. Luase o ţintă. Ridică pistolul şi trase rapid. Prea rapid.

— Nu! Lasă-mă pe mine, strigă Sachs.

Dar Lucy deja trăsese de două ori şi, judecând după grimasa ei, ratase.

— Sean tocmai a găsit o canistră. Una roşie. Garrett, ce e în ea? Gaz? Băiatul se înghesui lângă perete înfricoşat. Garrett! Vorbeşte-mi!

Băiatul se întoarse către ea.

— Canistra roşie? Ce e în ea?

— E kerosen. Pentru barcă.

— La naiba, vor să ne dea foc, murmură Lucy.

— La naiba! strigă Garrett. Apoi se ridică în genunchi uitându-se la Lucy.

Sachs ghici ce urma să facă băiatul.

— Nu, Garrett, nu!

Băiatul o ignoră, deschise uşa repede şi se strecură pe lângă verandă. Gloanţele muşcară din lemn urmărindu-l. Sachs nu îşi putu da seama dacă fusese atins sau nu.

Apoi tăcere. Cei trei bărbaţi se apropiau de baracă cu canistra de kerosen.

Sachs se uită prin camera plină de praf şi văzu:

Pe Mary Beth care plângea.

Pe Lucy cu ochii plini de ură, care îşi verifică pistolul.

Pe Thom, muribund, care sângera.

Pe Lincoln Rhyme care stătea pe spate respirând din greu.

„Noi doi…"

Cu o voce egală, Sachs îi vorbi lui Lucy:

— Trebuie să ieşim de aici. Trebuie să îi oprim. Noi două.

— Ei sunt trei şi au carabine.

— O să dea foc la baracă. Şi atunci sau ardem de vii, sau ne împuşcă atunci când o să încercăm să ieşim afară. Nu avem de ales. Scoate-mi cătuşele. Sachs îi întinse mâinile. Trebuie să le scoţi.

— Cum să am încredere în tine? şopti Lucy. Ne-ai pregătit o ambuscadă la râu.

— Ambuscadă? întrebă Sachs. Despre ce vorbeşti?

Lucy se încruntă.

— Cum adică despre ce vorbesc? Ai folosit barca să ne ademeneşti şi ai tras înspre Ned când s-a dus către ea.

— La naiba! *Tu* ai crezut că *noi* suntem sub barcă şi ai tras către *noi!*

— Doar după ce *tu…* Apoi vocea lui Lucy se stinse şi femeia dădu din cap.

— *Ei* au fost, spuse Sachs. Culbeau şi gaşca lui. Unul dintre ei a tras, probabil să vă sperie şi să vă încetinească.

— Şi noi am crezut că ai fost *tu.*

Sachs îşi întinse mâinile încătuşate.

— Nu avem de ales.

Poliţista se uită cu atenţie la Sachs şi apoi îşi băgă mâna în buzunar de unde scoase cheia de la cătuşe. O eliberă pe Sachs, care îşi frecă încheieturile.

— Cum stăm cu muniţia?

— Mai am patru.

— Eu am cinci în pistolul meu, spuse Sachs luând în mână arma Smith & Wesson şi verificând butoiaşul.

Apoi se uită în jos la Thom. Mary Beth interveni:

— Am eu grijă de el.

— Doar un lucru, spuse Sachs. E homosexual. A fost testat, dar…

— Nu contează, răspunse fata. O să fiu atentă.

— Sachs, începu Rhyme. Eu…

— Mai târziu, Rhyme. Nu avem timp de asta acum.

Sachs se apropie de uşă, se uită afară rapid măsurând din ochi terenul după locuri ferite din care să tragă. Cu mâinile libere, ţinând strâns un pistol puternic, se simţea în sfârşit încrezătoare. Asta era lumea ei: pistoalele şi viteza. Nu se putea gândi acum la Lincoln Rhyme şi la operaţia lui, la moartea lui Jesse Corn sau la trădarea lui Garrett Hanlon şi nici la ce o aştepta dacă avea să scape din situaţia asta groaznică.

„Când te mişti, nu te pot prinde…"

Se uită la Lucy.

— Ieşim. Tu mergi în stânga uşii în spatele dubei, dar *nu* te opreşti indiferent de ce se întâmplă. Mergi până când ajungi la iarbă. Eu o iau în dreapta – înspre copacul de acolo. Intrăm în iarba aia înaltă, ne lăsăm în jos, apoi mergem spre pădure şi îi surprindem pe flancuri.

— O să ne vadă ieşind pe uşă.

— Trebuie să ne vadă! Vrem ca ei să vadă că noi două suntem undeva în iarbă. O să îi ţină în suspans şi o să îşi păzească spatele aşa. Nu tragi decât dacă eşti sigură că şi nimereşti. Ai înţeles?… Ai înţeles?

— Da.

Sachs se uită în ochii femeii şi puse mâna pe clanţă.

Unul dintre ei – Sean O'Sarian – urmat de Tomel, târa canistra cu kerosen spre baracă, nefiind atent deloc la uşa principală. Atunci când cele două femei se năpustiră afară despărţindu-se şi sprintând spre adăpost, niciunul din ei nu apucase să îşi pregătească arma pentru a trage.

Culbeau – retras în spate astfel încât să poată acoperi partea din faţă şi părţile laterale ale barăcii – nu se aşteptase să apară cineva şi, până să îşi ridice carabina, Sachs şi Lucy deja se rostogoliseră în iarba înaltă care înconjura clădirea.

O'Sarian şi Tomel se repeziră după ele, dar Culbeau apucă să strige:

— Le-aţi lăsat să scape! Ce naiba făceaţi?

Apoi trase un foc înspre Sachs – care se aruncă la pământ – şi, când femeia se uită în spate, Culbeau făcuse la fel. Trei şerpi ucigaşi undeva în faţa lor. Şi nu ştiau unde.

— Mergi în dreapta, strigă Culbeau.

— Unde? veni răspunsul unuia dintre ei.

Sachs se gândi că era Tomel.

— Cred că… stai.

Apoi tăcere.

Sachs se târî spre locul unde fuseseră cu un moment înainte Tomel şi O'Sarian. Putea să distingă o nuanţă roşiatică şi se îndreptă într-acolo. Briza călduţă dădu la o parte iarba şi Sachs văzu în faţa ei canistra cu kerosen. Se apropie mai mult şi, când vântul o ajută, ţinti în jos şi trase un glonţ în fundul canistrei care vibră la impact. Lichidul începu să se scurgă.

— Căcat! strigă unul dintre bărbaţi şi apoi Sachs auzi un foşnet din iarbă. Se gândi că probabil bărbatul fugise de teama exploziei.

Mai multe foşnete, mai mulţi paşi.

Dar de unde veneau?

Apoi Sachs văzu o străfulgerare la vreo cincisprezece metri în faţa ei în câmp. Era aproape de locul în care stătuse Culbeau şi îşi dădu seama că era lumina de la luneta carabinei. Îşi ridică atentă capul şi văzu privirea lui îndreptându-se spre ea şi apoi spre lumină. Ajutorul de şerif dădu din cap şi îi făcu semn lui Sachs să se întoarcă. Femeia confirmă.

Dar când Lucy începu să fugă în zigzag prin iarbă, în stânga barăcii, O'Sarian se ridică în picioare şi, râzând din nou, începu să tragă după ea. Gloanţele împânziră câmpul. Lucy era momentan o ţintă sigură, dar, pentru că O'Sarian era mult prea nerăbdător să o nimerească, rată. Kerr se întinse cu faţa la pământ şi trase după Sean, dar bărbatul micuţ se aplecă şi-i spuse râzând:

— Bună încercare, păpuşă!

Sachs începu să înainteze din nou înspre Culbeau. Auzi alte împuşcături. Sunetele scoase de revolver, apoi împuşcăturile sacadate ale puştii şi, în cele din urmă, bubuitura puternică a carabinei.

Era îngrijorată ca Lucy să nu fi fost lovită, dar o secundă mai târziu îi auzi vocea strigându-i:

— Amelia, vine spre tine!

Zgomot de picioare în iarbă. Linişte. Foşnete.

Cine? Şi unde era? Simţi cum o cuprinde panica şi se uită în jur dezorientată.

Apoi tăcere. Şi vocea unui bărbat strigând ceva imposibil de înţeles.

Paşi din nou.

Vântul răvăşi iarăşi iarba şi Sachs văzu sclipirea lunetei de pe carabina lui Culbeau. Stătea foarte aproape de ea, la doar cincisprezece metri în faţă pe o ridicătură de teren – un loc perfect pentru a ţinti. Putea să tragă oriunde cu arma lui imensă. Se târî mai repete convinsă că el o ţintea fie pe Lucy, fie în cabană, pe Rhyme sau pe Mary Beth.

Mai repede! Mai repede!

Se ridică în picioare şi începu să fugă încercând să stea cât mai la adăpost.

Culbeau tot la zece metri depărtare.

Dar Sean O'Sarian era mult mai aproape – ceea ce Sachs observă atunci când începu să sprinteze şi dădu peste el. Bărbatul gâfâi când Sachs se împiedică şi căzu pe spate. Mirosea a alcool şi sudoare.

Ochii îi sclipeau ca la un maniac; părea la fel de detaşat de realitate ca un schizofrenic.

Urmă o pauză lungă şi Sachs ridică pistolul în acelaşi timp cu O'Sarian care îndrepta Colt-ul către ea. Femeia se aruncă pe spate în iarbă şi amândoi traseră în acelaşi timp. Simţi bubuitura celor trei

gloanţe, dar toate trecură pe lângă ea. Totuşi, şi ea ratase; când se aruncă la pământ şi se uită după el, Sean sărea prin iarbă.

„Nu rata ocazia!" îşi spuse. Şi, riscând să se aleagă cu un glonţ de la Culbeau, se ridică din iarbă şi îl ţinti pe O'Sarian. Dar înainte să apuce să tragă, Lucy Kerr sări în picioare şi îl împuşcă. O'Sarian tresări şi îşi atinse pieptul. Râse şi se prăvăli la pământ.

Lucy era în stare de şoc, iar Sachs se întrebă dacă acesta fusese primul om pe care îl omorâse în cariera ei. Apoi ajutorul de şerif se aruncă înapoi la pământ. Un moment mai târziu, câteva gloanţe loviră locul unde stătuse înainte.

Sachs continuă să se îndrepte spre Culbeau, de data asta mişcându-se foarte repede; foarte probabil el ştia unde e Lucy şi, când femeia avea să se ridice, atunci ar fi putut să o nimerească.

Şase metri, trei.

Licărirea se văzu clar încă o dată şi Sachs se feri. Se ghemui aşteptând glonţul. Dar se pare că bărbatul nu o văzuse. Nu trăsese încă, aşa că Sachs se târa pe burtă, încercând să îl ia prin surprindere. Era plină de sudoare şi artrita îi chinuia încheieturile.

Un metru şi jumătate.

Gata.

Poziţia de tragere nu o avantaja deloc. Pentru că Rich era pe movilă, ea ar fi trebuit să se rostogolească pe terenul din dreapta lui şi să se ridice. Nu avea unde să se adăpostească şi, dacă nu îi venea de hac din prima, atunci bărbatul putea să o nimerească fără nicio problemă. Şi chiar dacă l-ar fi lovit, mai era Tomel care ar fi avut câteva secunde bune la dispoziţie să o împuşte cu arma automată.

Dar nu avea ce să facă.

„Când te mişti…"

Presiune pe trăgaci.

Respiră adânc…

„… nu te pot prinde."

Acum!

Sări în faţă şi se rostogoli înspre Culbeau. Se poziţionă într-un genunchi şi ţinti.

Şi apoi oftă disperată.

„Arma" lui Culbeau nu era decât ţeava de la un aparat vechi de distilat, iar luneta – o bucată de sticlă pusă deasupra. Exact aceeaşi schemă pe care o folosise împreună cu Garrett la casa de vacanţa de lângă Paquenoke…

Fraierită…

Iarba foşni lângă ea şi se auziră nişte paşi. Amelia Sachs se aruncă la pământ ca o molie.

Paşii se apropiau tot mai mult de baracă. La început se auziră călcând prin iarbă, apoi urcând treptele de lemn care duceau către uşă. Lui Rhyme i se părea că paşii erau mai mult relaxaţi decât precauţi. Ceea ce însemna că persoana era şi încrezătoare. Deci periculoasă.

Lincoln Rhyme se chinui să îşi ridice capul de pe canapea, dar nu reuşi să vadă cine se apropia. Podeaua scârţâi şi o siluetă apăru în uşă ţinând o puşcă în mâini. Rich Culbeau.

Rhyme simţi cum îl apucă groaza. „Oare Sachs era în regulă? Oare o nimerise cumva unul dintre gloanţele care zburaseră în neştire? Zăcea oare rănită undeva pe câmp? Sau era oare chiar moartă?"

Culbeau se uită la Rhyme şi la Thom, dându-şi seama că ei doi nu reprezentau nicio ameninţare. Rămase totuşi în uşă şi îl fixă cu privirea pe criminalist.

— Unde e Mary Beth?

Rhyme îl privi în ochi.

— Nu ştiu. A fugit afară să caute ajutor acu' cinci minute.

Culbeau se uită prin cameră şi observă uşa care ducea către pivniţă.

— De ce faci asta? spuse Rhyme. Ce cauţi?

— Zici că a fugit afară? Nu am văzut-o. Culbeau păşi în încăpere uitându-se tot înspre uşa de la pivniţă. Apoi arătă cu mâna undeva în spate către câmp. Nu ar fi trebuit să te lase singur aici. Asta a fost greşeala lor. Se uita la corpul distrus al criminalistului. Ce ai păţit?

— Am fost rănit într-un accident.

— Tu eşti tipul ăla din New York despre care vorbea toată lumea. Tu ţi-ai dat seama că Mary Beth era aici. Chiar nu te poţi mişca deloc?

— Nu.

Culbeau râse scurt ca şi cum ar fi făcut o descoperire epocală.

Rhyme se uită spre uşa de la pivniţă, apoi la Culbeau.

— Chiar ai intrat într-o încurcătură mare, spuse matahala. Mai mare decât poţi duce.

Rhyme nu îi răspunse şi, într-un final, Culbeau începu să înainteze ţinând puşca aţintită asupra uşii.

— Zici că Mary Beth a plecat, nu?

— A fugit. Unde mergi? întrebă Rhyme.

— Nu e cumva acolo jos? întrebă Culbeau. Apoi deschise uşa rapid şi trase câteva focuri. Se uită înăuntru şi mai trase de încă trei ori.

Abia atunci Mary Beth McConnell, fluturând în aer ciomagul, păşi din spatele uşii de la intrare unde stătuse ascunsă. Cu ochii întredeschişi şi concentrată la maximum, ridică în aer arma şi îl izbi pe Culbeau în cap, rupându-i jumătate din ureche. Bărbatul scăpă puşca, iar aceasta se rostogoli în jos pe scările întunecate ale pivniţei. Dar nu era rănit grav şi îşi trase pumnul imens în spate, apoi o lovi cu putere pe Mary Beth, direct în plex. Fata gâfâi şi se prăvăli la podea fără suflare.

Culbeau îşi duse mâna la ureche încercând să îşi dea seama de gravitatea rănii. Apoi se uită la tânăra care zăcea la podea. Scoase un briceag şi apăsă butonul de pe el. Lama sclipi, iar Culbeau o apucă pe Mary Beth de păr şi îi puse cuţitul la gât. Fata îl prinse de

încheietură şi încercă să îl oprească, dar braţele bărbatului erau imense şi cuţitul se mişca încet, dar sigur pe gâtul ei.

— Stai! se auzi o voce din hol. Garrett Hanlon tocmai intrase în baracă şi ţinea un bolovan în mână. Apoi se apropie de Culbeau şi îl privi fix în ochi. Las-o în pace şi marş în pula mea de aici!

Culbeau îi dădu drumul lui Mary Beth şi fata se prăvăli la podea. Făcu un pas în spate, îşi duse mâna la ureche şi tresări.

— Băiete, cine eşti tu să mă înjuri pe mine?

— Haide, dispari!

Culbeau râse.

— De ce te-ai întors aici? Sunt de două ori cât tine şi am şi un cuţit în mână. Tu nu ai decât o piatră. Ei bine, hai încoa şi să vedem ce iese.

Garrett îşi pocni unghiile. Apoi se ghemui la podea exact ca un luptător de wrestling şi înaintă încetişor. Pe faţa lui se putea citi hotărârea. Băiatul se prefăcu a arunca piatra şi Culbeau sări în spate încercând să se ferească. Pe urmă bărbatul imens începu să râdă măsurându-şi din ochi adversarul şi probabil gândindu-se că tânărul firav nu reprezenta niciun fel de ameninţare pentru el. Se aruncă înspre el încercând să îl taie cu briceagul. Băiatul se trase repede în spate şi lama îl rată. Dar Garrett nu calculase bine distanţa şi se lovi de perete, apoi căzu la pământ paralizat.

Culbeau îşi şterse mâna de pantaloni, apucă din nou cuţitul, privindu-l pe Garrett fără pic de emoţie, de parcă ar fi vrut să înjunghie un cerb. Păşi spre el.

Se produse o mişcare imperceptibilă. Mary Beth care încă zăcea la pământ prinse ciomagul şi îl izbi de glezna lui Culbeau. Bărbatul urlă şi se întoarse către fată ridicând cuţitul. Dar Garrett se aruncă în faţă şi îl lovi puternic în umăr. Culbeau se dezechilibră şi alunecă în genunchi pe treptele de la pivniţă. Se opri la jumătatea drumului şi se uită în sus către Garrett.

— Rahat mic ce eşti! grohăi el.

Rhyme îl văzu pe Culbeau în întuneric aplecându-se după puşcă.

— Garrett! Îşi ia puşca!

Băiatul se îndreptă încet către uşă şi ridică bolovanul. Dar nu îl aruncă. „Oare ce vrea să facă?" se întrebă Rhyme. Se uită la Garrett care scoase o bucată de pânză de la unul din capetele bolovanului. Băiatul se uită în jos la Culbeau.

— Nu e o piatră, răsunară vorbele lui.

Apoi în timp ce primele viespi îşi luau zborul, băiatul aruncă stupul direct în faţa lui Culbeau şi trânti uşa. O încuie şi se trase în spate.

Două gloanţe trecură prin lemnul uşii şi se opriră în tavan.

Dar nu se mai auziră împuşcături. Rhyme se gândi că Rich nu va trage doar de două ori, la fel cum se gândise şi că urletele din pivniţă aveau să dureze mai mult.

Harris Tomel ştia că era timpul să o şteargă de acolo şi să se întoarcă în Tanner's Corner.

O'Sarian era mort – mare scofală! – şi Culbeau intrase în baracă să se ocupe de restul. Aşa că îi rămânea lui să o găsească pe Lucy. Dar nu îi păsa. Se simţea ruşinat că nu reacţionase deloc atunci când stătuse faţă în faţă cu Trey Williams şi psihopatul ăla mic de O'Sarian îi salvase viaţa.

Ei bine, nu avea să se mai întâmple aşa ceva.

Apoi, la mică distanţă de el văzu ceva interesant. Se uită mai atent şi observă uniforma cafenie a lui Lucy Kerr printre crengile copacului. Strângând în mână puşca de vânătoare în valoare de două mii de dolari, mai făcu un pas. Nu prea avea o ţintă grozavă – putea să vadă doar puţin din uniforma femeii. O ţintă greu de atins cu o puşcă obişnuită. Dar perfect posibilă cu una automată. Ajustă arma astfel încât alicele să se împrăştie mai mult şi să fie sigur că o nimereşte. Apoi puse ţinta direct pe porţiunea vizibilă de uniformă şi apasă trăgaciul cu putere. Se uită să vadă dacă nimerise ţinta.

— Hristoase… Nu din nou! Bluza flutură prin aer, în urma impactului cu alicele. Femeia o agăţase de un copac, astfel încât să îl păcălească şi să se expună.

— Rămâi acolo, Harris, se auzi vocea lui Lucy din spatele său. S-a terminat.

— Frumos, spuse el. M-ai păcălit.

Apoi se întoarse cu faţa către ea, ţinând puşca Browning la nivelul şoldurilor ascunsă în iarba înaltă, dar cu ţinta pe ea. Femeia purta un tricou alb.

— Lasă arma din mână! ordonă ea.

— Deja am lăsat-o, răspunse Harris, dar nu se mişcă deloc.

— Să îţi văd mâinile. Ridică-le acum. Harris, ăsta e ultimul avertisment.

— Uite Lucy…

Iarba avea peste un metru înălţime. S-ar fi lăsat la pământ şi ar fi tras în genunchii femeii. Apoi s-ar fi apropiat de ea şi ar fi terminat-o de la doi paşi. Totuşi, era riscant. Ar fi putut şi ea să tragă.

Apoi bărbatul observă: ceva în ochii ei. O privire nesigură. Şi i se păru şi că femeia ţinea pistolul prea ameninţător. Era o cacealma.

— Nu mai ai muniţie, zâmbi Tomel.

Urmă o pauză şi expresia ei o dădu de gol. Nu se înşelase. Tomel ridică arma cu ambele mâini şi o îndreptă spre ea. Lucy se uita neputincioasă la el.

— Dar eu mai am, se auzi o a doua voce din apropiere.

Roşcata! Bărbatul o măsură din ochi şi instinctul preluă controlul: „E o femeie! O să ezite. Pot să ajung primul la ea". Şi se aruncă asupra Ameliei.

Pistolul femeii se descărcă şi Tomel mai apucă să simtă o înţepătură deasupra tâmplei.

Lucy Kerr o văzu pe Mary Beth împleticindu-se pe verandă, strigându-i că Rich Culbeau murise şi că Rhyme şi Garrett erau teferi.

Amelia Sachs dădu din cap şi se îndreptă spre cadavrul lui Sean O'Sarian. Lucy se întoarse la Harris Tomel. Se aplecă lângă el şi-i luă tremurând Browning-ul. Se gândi că, deşi ar trebui să fie îngrozită de faptul că urma să smulgă arma aceea scumpă din mâinile unui mort, ea se concentră mai mult asupra armei în sine. Se întrebă dacă mai era încărcată. Îşi răspunse singură la întrebare verificând puşca.

La cincisprezece metri depărtare, Amelia Sachs era aplecată peste cadavrul lui O'Sarian, cu pistolul aţintit asupra lui. Lucy se întrebă de ce se mai chinuia, apoi se strâmbă. Probabil aşa era procedura standard.

Îşi găsi haina şi o luă peste tricou. Fusese ciuruită de alice, dar femeii îi pasă mai mult să nu fie văzută în tricou ei. Lucy se rezemă de copac, respirând adânc în briza arzătoare şi uitându-se la spatele Ameliei.

Simţea doar furie faţă de toate trădările de care avuse parte în viaţă. Corpul o trădase, soţul o trădase, Dumnezeu o trădase.

Şi acum, Amelia Sachs o trădase.

Se uită în spate, acolo unde zăcea cadavrul lui Harris Tomel. Amelia era o ţintă perfectă. Scenariul ar fi fost plauzibil: Tomel se ascunsese în iarbă. Apoi se ridicase şi o împuşcase pe Sachs în spate cu arma automată. Lucy luase apucase pistolul lui Sachs şi îl omorâse pe Tomel. Nimeni nu ar fi ştiut adevărul – mai puţin Lucy şi poate spiritul lui Jesse Corn.

Lucy ridică puşca pe care o simţea la fel de uşoară ca o floare de nemţişor. Apăsă patul armei frumos mirositor de faţa ei şi îşi aminti cum îşi apăsase faţa de barele patului de spital după operaţia de mastectomie. Îndreptă arma spre spinarea femeii oprindu-se cu ţinta pe coloana ei vertebrală. Ar fi murit repede, fără chinuri.

La fel de repede cum murise şi Jesse Corn.

Pur şi simplu lua o viaţă vinovată pentru una nevinovată.

„Doamne, lasă-mă să apuc să ajung faţă în faţă cu Iuda al meu…"

Lucy se uită în jur. Nu erau martori.

Degetul ei apucă trăgaciul şi mai strâns.

Tresări, strânse luneta puştii cu putere în mâinile sale bătătorite de atâţia ani de grădinărit, atâţia ani în care avusese grijă de casa ei – şi de o viaţă – viaţa ei. Se opri cu ţinta fix pe mijlocul spinării Ameliei.

Briza călduţă învălui iarba în care stătea. Se gândi la Buddy, la chirurgul ei, la casa şi la grădina ei.

Lucy coborî puşca.

Goli arma de gloanţe şi apoi o duse cu ţeava îndreptată în sus la duba din faţa barăcii. Acolo îşi găsi telefonul mobil şi sună poliţia statală.

Elicopterul medical ajunse primul şi paramedicii îl luară pe Thom, apoi se grăbiră înspre spital. Un doctor rămase să aibă grijă de Lincoln Rhyme, a cărui tensiune se apropia de punctul critic.

Când trupele propriu-zise coborâră dintr-un al doilea elicopter, o arestară pe Amelia Sachs şi o lăsară legată cu mâinile la spate în faţa barăcii, apoi intrară să îl aresteze pe Garrett şi să îi citească drepturile.

39

Thom avea să supraviețuiască.

Doctorul de la Secţia de urgenţe a Centrului Medical din Avery spuse pe un ton laconic:

— Glonţul? A intrat şi a ieşit. Nu a afectat niciun organ important.

Cu toate acestea, avea să treacă o lună sau două până să-şi poată relua activitatea.

Ben Kerr se oferise voluntar să îşi ia liber de la cursuri şi să mai rămână câteva zile în Tanner's Corner să îl ajute pe Rhyme.

— Nu prea meriţi să te ajut, Lincoln, murmurase tânărul. Adică, la naiba, nu ridici niciodată ce scapi pe podea.

În continuare nesigur dacă glumele astea nu îl deranjau, Ben se uită la Rhyme doar ca să îl vadă rânjind. Dar Rhyme adăugă că, oricât de mult ar aprecia ajutorul lui, îngrijirea şi hrănirea unui cvadruplegic necesita prea mult timp şi meseria era foarte riscantă. Şi nu primea nici mulţumiri – în special dacă pacientul se numea Lincoln Rhyme. Aşa că doctoriţa Cheryl Weaver deja căuta un asistent profesionist de la central medical pentru Rhyme.

— Ben, totuşi mai rămâi pe aici, spuse criminalistul. Majoritatea asistenţilor mei nu rezistă mai mult de câteva zile.

Acuzaţiile împotriva Ameliei erau grave. Testele balistice arătaseră clar că glonţul din pistolul ei îl omorâse pe Jesse Corn şi, deşi Ned Spoto era şi el mort, Lucy Kerr dăduse o declaraţie în care descria ce îi spusese el despre incident. Bryan McGuire deja anunţase că urma să solicite pedeapsa cu moartea. Jesse Corn fusese o figură foarte îndrăgită în oraş şi, ţinând cont de faptul că murise încercând să îl aresteze pe Insect Boy, bărbatul era îndreptăţit să ceară pedeapsa capitală.

Jim Bell şi poliţia statală investigaseră de ce Culbeau şi prietenii săi îi atacaseră pe Rhyme şi pe ajutorii de şerif din Tanner's Corner. Un anchetator din Raleigh găsise zeci de mii de dolari ascunşi în casele lor. „Nici gând să fi fost bani scoşi doar din contrabandă", spusese detectivul. Apoi îşi aduseseră aminte de sugestia lui Mary Beth. Baraca trebuia să fi fost lângă o plantaţie de marijuana – cei trei probabil că lucrau împreună cu bărbatul care a atacat-o pe Mary Beth. Garrett trebuie să le fi dat peste cap planurile.

Acum, la o zi de la evenimentele groaznice de la cabana cu pricina, Rhyme stătea în scaunul Storm Arrow – în continuare funcţional în ciuda glonţului pe care îl încasase – în laboratorul său improvizat, aşteptându-şi asistentul. La fel de ursuz, se gândea la ce ar fi putut face ca s-o ajute pe Sachs, când o umbră apăru în cadrul uşii.

Îşi ridică privirea şi o văzu pe Mary Beth McConnell.

— Domnule Rhyme…

Criminalistul observă cât de drăguţă era fata cu ochii ei încrezători şi cu zâmbetul sincer. Acum înţelese cum de Garrett căzuse în mrejele ei atât de uşor.

— Cum te simţi? se interesă, făcând semn spre bandajul de pe tâmpla fetei.

— Am o cicatrice de toată frumuseţea. Nu cred că o să îmi mai port părul dat pe spate. Dar, în rest, nimic serios.

Ca şi restul lumii, Lincoln Rhyme se simţise uşurat să afle că Garrett nu o violase pe Mary Beth. Băiatul chiar le spusese adevărul în legătură cu şerveţelul însângerat. Garrett o speriase fără să vrea în pivniţă şi fata se ridicase brusc lovindu-se la cap de o bârnă mai joasă. Băiatul fusese vizibil excitat, adevărat, dar lucrul era uşor de explicat. Avea doar şaisprezece ani şi hormonii lui o luaseră razna. Cu toate acestea, Garrett nu profitase de ea, ci doar o ridicase cu grijă până sus şi apoi îi curăţase şi bandajase rana. Îşi ceruse scuze până la exagerare că fata fusese rănită.

— Doar voiam să vă mulţumesc, continuă Mary Beth. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu aţi fi fost. Îmi pare rău pentru prietena dumneavoastră, poliţista aceea. Dar dacă nu era ea, acum sigur aş fi fost moartă. Sigur, sigur. Bărbaţii ăia urmau să… vă daţi seama ce. Să îi mulţumiţi, vă rog, din partea mea.

— Sigur, răspunse Rhyme. Ai putea cumva să îmi răspunzi la o întrebare?

— Ce anume?

— Am aflat că i-ai dat o declaraţie lui Jim Bell, dar eu ştiu ce s-a întâmplat la Blackwater Landing doar din studierea dovezilor. Şi multe au fost neclare. Aşa că ai putea să mă lămureşti şi pe mine?

— Sigur… Eram pe lângă râu şi curăţam nişte relicve pe care le găsisem, m-am uitat în spate şi l-am văzut pe Garrett. M-am supărat pentru că nu voiam să fiu deranjată. Când m-a zărit a venit la mine şi a început să îmi vorbească de parcă am fi fost cei mai buni prieteni. Era foarte agitat în dimineaţa aia şi îmi spunea chestii de genul: „Nu ar fi trebuit să vii aici singură, e periculos, oamenii mor în Blackwater Landing". Chestii din astea. Mă speria rău de tot şi i-am spus să mă lase în pace că am treabă. M-a prins de mână şi a încercat să mă forţeze să plec. Apoi a apărut Billy Stail din pădure şi a început să-i strige lui Garrett: „gunoiule" sau aşa ceva, şi a început să îl lovească pe Garrett cu o lopată, dar Garrett i-a luat lopata şi l-a *omorât* cu ea. Apoi m-a apucat din nou, m-a urcat în barcă şi m-a dus la baracă.

— De cât timp te urmărea Garrett?

Fata râse.

— Să mă urmărească? Nu, nu, cred că aţi vorbit cu mama, altfel nu aţi spune asta. Am fost prin centru în urmă cu câteva luni şi câţiva puşti de la şcoala lui se legaseră de el. I-am alungat şi chestia asta cred că m-a făcut prietena lui sau ceva de genul ăsta. Apoi se tot ţinea după mine, dar atât. Mă admira de departe. Sunt sigură că nu mi-ar fi făcut rău. Apoi zâmbetul i se stinse. Până ieri. Mary Beth

se uită la ceasul de la mână. Ar cam trebui să plec. Dar voiam să vă întreb – şi acesta e celălalt motiv pentru care am venit aici – dacă nu mai aveţi nevoie de ele pentru dovezi, aş putea să iau oasele înapoi?

Rhyme se uită pe fereastră şi se gândi la Amelia Sachs, dar la auzul vorbelor lui Mary Beth se întoarse încet către ea.

— Ce oase?

— Cele de la Blackwater Landing? Acolo unde m-a răpit Garrett?

Rhyme dădu din cap.

— Nu înţeleg.

Mary Beth începu să arate îngrijorată.

— Oasele – erau relicvele pe care le-am găsit. Săpam după restul când m-a răpit Garrett. Sunt foarte importante… Nu vreţi să spuneţi că nu mai sunt, nu?

— Nimeni nu a adus oase de la scena crimei, răspunse Rhyme. Nu erau în raportul de dovezi.

Fata clătină din cap.

— Nu, nu, nu, *nu se poate* să nu mai fie.

— Ce fel de oase?

— Am găsit rămăşiţele unora dintre Coloniştii Pierduţi din Roanoke. De la sfârşitul secolului al XV-lea.

Cunoştinţele de istorie ale lui Rhyme se limitau la istoria New Yorkului.

— Nu prea cunosc povestea, continuă el, deşi, după ce fata îi vorbi despre coloniştii din Roanoke şi despre dispariţia lor, îşi dădu seama că de fapt ştia câte ceva.

— Îmi amintesc ceva din ce ne-a predat la şcoală, urmă el. Dar ce te face să crezi că astea erau rămăşiţele lor?

— Oasele erau extrem de vechi şi de descompuse, şi nu proveneau dintr-un cimitir Alqoniquin sau dintr-unul al coloniştilor. Pur şi simplu fuseseră lăsate în pământ fără niciun semn care să-l marcheze. Exact asta făceau războinicii cu trupurile duşmanilor. Aici… Fata îşi deschise rucsacul. Am reuşit să

împachetez câteva înainte să mă prindă Garrett. Apoi ridică nişte oase, toate negre şi descompuse.

Rhyme recunoscu osul radius, o porţiune de omoplat, o bucată mică de femur.

— Mai erau încă vreo zece, continuă fata. Asta e una dintre cele mai importante descoperiri arheologice din SUA. Sunt foarte importante. Trebuie să le găsesc.

Rhyme se uită atent la radius – unul din cele două oase ale antebraţului. Apoi îşi ridică privirea spre fată.

— Ai putea să mergi pe hol până la Departamentul Şerifului cumva? Să o chemi la mine pe Lucy Kerr.

— E în legătură cu oasele?

— S-ar putea să fie.

„Când te mişti, nu te pot prinde" fusese o expresie des folosită de tatăl Ameliei. Însemna multe lucruri, dar mai presus de orice arăta cât de mult semănau tatăl şi fiica. Amândoi iubeau maşinile rapide, munca de poliţist; amândoi se temeau de spaţii închise şi de faptul că ar putea să îşi irosească viețile.

Dar acum o *prinseseră.*

O prinseseră bine de tot.

Şi maşinile pe care le iubea, cariera de poliţistă, viaţa alături de Lincoln Rhyme, viitorul ei ca mamă… toate fuseseră distruse.

În celula ei, Sachs era complet ostracizată. Ajutorii de şerif care îi aduceau mâncare şi cafea nu îi vorbeau deloc şi doar o priveau cu răceală. Lincoln Rhyme angajase un avocat care tocmai zbura din New York să ajungă la ei, dar ca majoritatea poliţiştilor, Sachs cunoştea la fel de bine ca un avocat Codul Penal. Ştia că orice s-ar fi întâmplat, oricum ar fi decurs negocierile între avocatul ei şi procurorul din Paquenoke, viaţa ei era terminată. Îşi simţea inima la fel de îngheţată ca trupul lui Lincoln Rhyme.

O insectă zgomotoasă se mişca pe pereţii celulei. Oare ce misiune avea? Să mănânce, să îşi găsească un partener, să se adăpostească?

„Dacă toţi oamenii ar dispărea mâine, viaţa pe pământ ar continua. Dar dacă toate insectele ar dispărea mâine, viaţa s-ar termina într-un timp foarte scurt – cam o generaţie. Plantele ar muri, apoi animalele şi pământul s-ar preface în piatră."

Uşa de pe coridor se deschise larg şi un ajutor de şerif pe care femeia nu îl recunoscu apăru în faţa ei.

— Ai un telefon, îi spuse acesta.

Apoi deschise uşa celulei, o încătuşă şi o conduse până la o măsuţă de metal pe care era un telefon. Ar fi putut să fie maică-sa, se gândi Sachs. Rhyme urma să o sune şi să îi spună ce se întâmplase. Sau poate era Amy, prietena ei cea mai bună din New York.

Dar când ridică receptorul cu mâinile sale prinse în cătuşele care zornăiau, auzi vocea lui Lincoln Rhyme.

— Cum e acolo, Amelia? Rece?

— E în regulă, murmură ea.

— Avocatul ajunge diseară aici. E foarte bun. Are o experienţă de peste douăzeci de ani şi a scos un suspect basma curată. Un suspect pe care *eu* îl acuzasem! Trebuie să fii al naibii de bun, ca să poţi face asta.

— Haide, Rhyme, de ce mă mai chinui? Sunt doar o tipă venită de altundeva care a ajutat un ucigaş să evadeze şi care a omorât un poliţist din oraş. Situaţia mea e fără ieşire.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Acum trebuie să te întreb ceva. Ai stat câteva zile cu Garrett, nu? Aţi vorbit despre ceva?

— Sigur că da.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Despre insecte, despre păduri… mlaştini. De ce o întrebă criminalistul aşa ceva? Nu îmi amintesc.

— *Trebuie* să îţi aminteşti. Trebuie să îmi spui tot ce ai vorbit cu el.

— Rhyme, de ce mă mai chinui? repetă ea.

— Haide, Sachs, ajută-l pe un bătrân paralizat să se distreze un pic.

40

Lincoln Rhyme stătea singur în laboratorul său improvizat uitându-se la tabelul cu dovezi.

GĂSIT LA SCENA PRINCIPALĂ A CRIMEI –
BLACKWATER LANDING

Şerveţel plin de sânge
Calcar
Nitraţi
Fosfaţi
Amoniac
Detergent
Camfen

GĂSIT LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CAMERA LUI GARRETT

Miros de sconcs
Ace de pin tăiate
Desene cu insecte
Poze cu Mary Beth şi cu familia băiatului
Cărţi despre insecte
Gută
Bani
Cheie necunoscută
Petrol lampant
Amoniac
Nitraţi
Camfen

GĂSITE LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
CARIERA DE CALCAR

Sac vechi din pânză – nu se poate citi inscripţia de pe el
Porumb – nutreţ şi grâne?
Sacul pare să fi fost pârlit
Apă marca Deer Park
Chipsuri cu brânză marca Planters

GĂSITE LA SCENA SECUNDARĂ A CRIMEI –
MOARĂ

Vopsea maro pe pantaloni
Planta roua-cerului
Argilă
Muşchi de turbă
Suc de fructe
Fibre de hârtie
Momeală din brânză şi pâine
Zahăr
Camfen
Alcool
Kerosen
Drojdie

Apoi studie harta cu atenţie, ochii lui urmărind cursul râului Paquenoke din Great Dismal Swamp, trecând prin Blackwater Landing şi continuând înspre vest.

Hârtia cartonată din care era făcută harta era puţin ridicată într-un colţ şi asta te făcea să vrei să îl netezeşti.

„Asta a fost viaţa mea în ultimii ani, se gândi Lincoln Rhyme: mâncărimi care nu pot fi scărpinate. Totuşi, poate în curând o să pot face asta. După ce doctoriţa Weaver îşi face treaba cu mine şi mă umple de poţiunile ei magice şi de rechinii ăia simpatici şi tinerei… poate atunci o să pot să îmi plimb mâinile peste hărţi şi să netezesc colţurile."

Un gest chiar inutil de altfel. Dar ce victorie ar fi!

Criminalistul auzi nişte paşi. Bocanci, deduse el după zgomot. Cu blacheuri. Judecând după intervalul de timp la care se auzeau paşii, trebuia să fi fost un bărbat înalt. Spera să fie Jim Bell şi aşa şi era.

Suflând cu atenţie în tubul de control, Rhyme se întoarse cu faţa către el.

— Lincoln, ce s-a întâmplat? Nathan spunea că e urgent.

— Intră şi închide uşa, te rog. Dar în primul rând – mai e cineva pe coridor?

Bell râse şi se uită.

— Nu. Nimeni.

Rhyme se gândi că vărul bărbatului, Roland, ar fi apelat o expresie din Sud. „Tăcut ca biserica la colectarea taxelor", ar fi spus acel Bell.

Şeriful trânti uşa, apoi se duse până la masă şi se sprijini de ea cu braţele încrucişate. Rhyme se întoarse uşor şi continuă să studieze harta.

— Pe harta asta nu se vede şi Canalul Dismal Swamp care e mai în nord, nu-i aşa?

— Canalul? Nu.

— Ştii multe despre el?

— Nu chiar, răspunse Bell pe un ton respectuos. Îl cunoştea de puţin timp pe Rhyme, dar trebuia să îşi fi dat seama cum să se comporte cu el.

— Am făcut nişte cercetări, continuă Rhyme arătând cu capul spre telefon. Canalul Dismal Swamp face parte din Canalul Intracostal. Ştii că poţi să traversezi toată zona aia cu barca mergând pe canal, din Norfolk, Virginia până jos, la Miami, fără să navighezi pe mare?

— Sigur că da. Toată lumea în Carolina a auzit de canalul ăsta. Eu unul nu am mers niciodată pe el. Nu sunt un mare fan al bărcilor. Am avut rău de mare şi când am văzut *Titanic.*

— Le-a luat doisprezece ani să sape canalul. Are treizeci şi şase de kilometri lungime şi a fost săpat manual. Uimitor, nu-i aşa?… Stai liniştit, Jim, o să ajung undeva. Îţi promit. Uită-te la linia aia de acolo, cea dintre Tanner's Corner şi râul Paquenoke. De la G-11 până la G-10 pe hartă.

— Te referi la canalul *nostru.* Canalul Blackwater.

— Exact. Deci o barcă ar putea să meargă în sus pe Paquo, apoi înspre Great Dismal, apoi…

Paşii care se auzeau erau mult mai puţin zgomotoşi decât cei făcuţi de Jim mai devreme. Când uşa se deschise, Rhyme deja se oprise din vorbit.

Mason Germain stătea în prag. Ajutorul de şerif se uită la Rhyme, apoi la şeful său.

— Mă întrebam unde ai dispărut, Jim, spuse el. Trebuie să dăm un telefon la Elizabeth City. Căpitanul Dexter are câteva întrebări referitoare la incidentul de la baracă.

— Doar vorbeam un pic cu Lincoln. Discutăm despre…

— Auzi, Mason, îl întrerupse rapid Rhyme, poţi să ne laşi un pic singuri aici?

Mason se uită de la unul la celălalt şi apoi dădu din cap.

— Vezi că vor să vorbească urgent cu tine, Jim.

Înainte ca Bell să îi poată răspunde, Mason părăsi camera.

— A plecat? întrebă Rhyme.

Bell se uită încă o dată pe culoar şi dădu din cap afirmativ.

— Ce-i cu toată treaba asta, Lincoln?

— Poţi să verifici şi ferestrele, te rog? Să te asiguri că Mason nu mai e aici. Ah, şi în locul tău, aş închide uşa aia.

Bell îl ascultă, apoi se îndreptă spre fereastră şi se uită atent.

— Da, acum iese în stradă. Dar ce e cu toată chestia asta…? Apoi gesticulă din mâini să îşi completeze întrebarea.

— Cât de bine îl cunoşti pe Mason?

— La fel de bine ca pe restul ajutorilor de şerif. De ce?

— Pentru că el i-a omorât lui Garrett familia.

— *Ce?* Bell începu să zâmbească, dar zâmbetul îi pieri repede. Mason?

— Da, Mason, răspunse Rhyme.

— Dar de ce ar fi făcut aşa ceva?

— Pentru că Henry Davett l-a plătit să o facă.

— Stai puţin, spuse Bell. Nu mai pricep nimic.

— Încă nu pot să dovedesc asta, dar sunt convins că aşa e.

— Henry? Dar care e implicarea lui aici?

— Totul are de-a face cu Canalul Blackwater, îi explică Rhyme. Apoi căzu în starea lui meditativă, cu ochii aţintiţi pe hartă. Ideea e următoarea: canalele au fost construite în secolul al XVIII-lea pentru că drumurile rutiere erau aproape impracticabile şi era nevoie de un mijloc sigur de transport. Dar, pe măsură ce drumurile şi căile ferate au început să se îmbunătăţească, lumea a început să utilizeze tot mai puţin apele.

— De unde ai aflat toate astea?

— Societatea Istorică din Raleigh. Am vorbit cu o doamnă fermecătoare, Julie Devere. Din spusele dumneaei, Canalul Blackwater a fost închis la treizeci de ani după Războiul Civil. Nu a fost folosit timp de o sută treizeci de ani, până când Henry Davett a început să îl utilizeze pentru a transporta mărfuri.

— Da, afirmă Bell. Asta a fost în urmă cu cinci ani.

— Haide să te întreb, făcu Rhyme – ţi-ai pus vreodată problema de ce a început Davett să folosească acest canal?

Şeriful clătină din cap.

— Îmi amintesc că unii dintre noi ne temeam ca nu cumva vreun copil să încerce să înoate până la o barcă şi să se înece, dar nu s-a întâmplat aşa ceva niciodată, aşa că nu ne-am mai gândit deloc la asta. Dar acum că ai adus subiectul în discuţie, nu ştiu de ce ar folosi canalul. Are o afacere foarte bună cu camionete şi se ajunge la Norfolk foarte uşor pe drum rutier.

Rhyme arătă cu capul spre tabelul de dovezi.

— Răspunsul e chiar aici. Singura urmă pentru care nu am găsit nicio sursă: camfen.

— Chestia aia din lămpi?

Rhyme dădu din cap şi râânji.

— Nu. Am făcut o greşeală aici. Într-adevăr, camfenul se *folosea* pentru iluminat. Dar se mai foloseşte pentru ceva. Poate să fie procesat pentru obţinerea de toxafen.

— Ce e ăla?

— Unul dintre cele mai periculoase pesticide de pe piaţă. A fost utilizat foarte mult în special în sud – până când a fost interzis în anii 1980 de Agenţia de Protecţie a Mediului. Rhyme dădu din cap furios. M-am gândit că, din moment ce toxafenul era ilegal aici, nu avea rost să iau în consideraţie pesticidele ca sursă de camfen, drept urmare trebuia să vină de la lămpi vechi. Doar că nu am *găsit* nicio lampă veche. Atunci mi s-a pus pata pe treaba asta. Nu erau lămpi vechi? Atunci trebuia să mai verific lista şi să încep să caut insecticide. Şi când am făcut asta – azi-dimineaţă – am găsit sursa de camfen.

Bell dădu din cap fascinat.

— Care unde era?

— *Peste tot*, răspunse Rhyme. Am pus-o pe Lucy să ia mostre de noroi şi de apă din jurul Tanner's Corner. Toxafenul se găseşte

absolut peste tot – şi în apă, şi pe uscat. Ar fi trebuit să o ascult pe Sachs atunci când mi-a zis ce văzuse când îl căuta pe Garrett – zone întregi de teren arid. Ea se gândise că era din cauza unei ploi acide, dar nu era aşa. Toxafenul a cauzat asta. Concentraţiile cele mai ridicate sunt în jurul fabricii lui Davett – Blackwater Landing şi canalul. Se ocupă cu producţia de asfalt şi de bitum ca să ascundă afacerile cu toxafen.

— Dar spuneai că e interzis.

— L-am sunat pe un prieten de-al meu care lucrează la FBI, care, la rândul lui, a sunat la Agenţia de Protecţie a Mediului. Nu e complet interzis – fermierii au voie să îl utilizeze în situaţii excepţionale. Dar nu aşa şi-a făcut Davett averea. Agentul de la Protecţia Mediului a explicat ceva legat de „cercul otrăvurilor".

— Nu îmi place cum sună asta.

— Nici nu trebuie. Toxafenul *este* interzis aici, dar interdicţia din Statele Unite este doar în ce priveşte utilizarea sa. Poate fi fabricat aici şi vândut în alte ţări.

— Şi acolo se poate întrebuinţa?

— E legal în majoritatea ţărilor din Lumea a Treia şi din America Latină. Ăsta e cercul: Ţările respective împrăştie pesticide peste mâncare şi o trimit înapoi în SUA. Autorităţile inspectează doar o mică parte din fructele şi legumele importate, deci o grămadă de oameni din SUA sunt otrăviţi, deşi substanţa e interzisă.

Bell râse cinic.

— Şi Davett nu poate să o transporte pe drumurile rutiere, pentru că niciun district nu i-ar permite să treacă pe acolo cu încărcătura toxică. Şi însemnele de pe maşini ar arăta ce transportă el de fapt. Să nu mai spun ce tevatură ar ieşi dacă s-ar afla ce face.

— Exact, aprobă Rhyme. Aşa că Davett a redeschis canalul astfel încât să trimită toxafenul prin Canalul Intracostal până în Norfolk, unde e încărcat pe nave străine. Doar că avea o mică problemă – atunci când canalul fusese închis în secolul al XVIII-lea,

proprietăţile din jur au fost vândute. Oamenii ale căror case erau plasate pe lângă canal aveau dreptul să controleze utilizarea acestuia.

— Aşa că Davett i-a plătit să îl lase să utilizeze canalul, spuse Bell şi dădu din cap luminat. Şi sigur a plătit o groază de bani – uite cât de mari sunt casele din Blackwater Landing. Şi ce zici de ce camioane şi maşini Mercedes sau Lexus au oamenii de aici. Dar care e chestia cu Mason şi cu familia lui Garrett?

— Şi tatăl lui Garrett avea un teren acolo. Dar el nu a vrut să îşi vândă drepturile de proprietate. Aşa că Davett sau altcineva din companie l-a angajat pe Mason să îl convingă pe tatăl lui Garrett să vândă şi, atunci când omul a refuzat, Mason a strâns nişte ţărănoi din oraş să îl ajute să îi ucidă familia – Culbeau, Tomel şi O'Sarian. Apoi mă gândesc că Davett a mituit în stânga şi în dreapta astfel încât să îi revină lui proprietatea.

— Dar părinţii lui Garrett au murit într-un accident de maşină. Am văzut chiar eu raportul.

— Mason s-a ocupat de el?

— Nu îmi amintesc, dar e posibil, admise Bell. Apoi se uită la Rhyme zâmbind admirativ. Cum naiba ţi-ai dat seama de toate astea?

— Ah, a fost uşor de tot – pentru că nu vine îngheţul în luna iulie. Cel puţin nu în Carolina de Nord.

— Îngheţul?

— Am vorbit ieri cu Amelia. Garrett i-a spus că noaptea în care au murit părinţii lui era foarte rece, şi părinţii şi sora lui tremurau de frig. Dar accidentul s-a petrecut în luna iulie. Mi-am amintit că am văzut articolul în dosar – poza cu Garrett împreună cu familia sa. Băiatul purta un tricou şi fotografia fusese făcută la petrecerea de ziua naţională a Americii. Şi articolul spunea că se fotografiaseră cu o săptămână înainte ca părinţii lui să moară.

— Şi atunci despre ce vorbea băiatul? Îngheţ? Tremurat?

— Mason şi Culbeau au folosit din toxafenul lui Davett să îi ucidă familia. Am vorbit cu doctorița de la centrul medical. A spus că în cazuri extreme de intoxicaţii pe bază de otravă, corpul intră în spasme. De asta i s-a părut lui Garrett că tremurau. Şi înghețul venea probabil de la aburii sau reziduurile de chimicale din maşină.

— Dacă a văzut asta, atunci de ce nu a zis nimănui?

— L-am descris pe băiat doctorului. Şi a spus că probabil şi el fusese otrăvit în noaptea aceea. Suficient cât să aibă simptome de MCS[46]. Pierderea memoriei, traume cerebrale, reacţie alergică severă la contactul cu alte chimicale din apă sau din aer. Mai ţii minte iritaţiile de pe pielea lui?

— Sigur.

— Garrett crede că e toxicodendron, dar nu e. Doctorul mi-a spus că erupţiile pe piele sunt un simptom clasic de MCS. Erupţiile apar la contactul cu substanţe care nu ar afecta pe nimeni altcineva. Până şi săpunul sau parfumul pot cauza o erupţie.

— Tot ce zici are logică, spuse Bell. Apoi se încruntă şi continuă să vorbească: Dar dacă nu ai nicio dovadă sigură, atunci tot ce spui sunt doar speculaţii.

— Ah, ar mai trebui să menţionez, zâmbi Rhyme; modestia nu fusese niciodată punctul lui forte, am nişte dovezi foarte sigure. Am găsit cadavrele familiei lui Garrett.

[46] Simptome de sensibilitate la chimicale (n.tr.)

41

Sosit în hotelul Albermarle Maron, la o stradă distanţă de închisoarea din Paquenoke, Mason Germain nici nu mai aşteptă liftul şi urcă direct pe scările acoperite de covoarele cafenii jerpelite.

Ajunse la camera 201 şi bătu la uşă.

— E deschis, se auzi o voce din interior.

Mason împinse uşa încet, intrând într-o cameră roz, scăldată de razele portocalii ale soarelui de după-amiază. Era înfiorător de cald înăuntru şi Mason nu îşi putea imagina că ocupantului camerei i-ar plăcea asta, astfel încât presupuse că bărbatul de la masă era fie prea leneş să pornească aparatul de aer condiţionat, fie prea prost să îşi dea seama cum funcţionează. Lucru care îl făcu pe Mason cu atât mai suspicios în legătură cu el.

Bărbatul afro-american, subţire şi cu pielea de o culoare neobişnuit de închisă, purta un costum negru şifonat, complet nepotrivit pentru Tanner's Corner. „Încerci să atragi atenţia asupra ta, de ce nu? gândi Mason. Al dracu' Malcom X[47]."

— Tu trebuie să fii Germain, rosti bărbatul.

— Da.

Picioarele bărbatului se sprijineau leneş de scaunul din faţa sa şi, când îşi scoase mâna de sub ziarul *Charlotte Observer*, Mason observă că degetele sale lungi mângâiau un pistol automat.

— Asta răspunde la una dintre întrebările mele, rosti Germain. Dacă ai armă sau nu.

— Şi care e cealaltă?

— Dacă ştii cum să o foloseşti.

[47] Malcolm X, militant american de culoare, asasinat în anul 1965 (n.tr.).

Bărbatul nu îi răspunse, dar notă ceva cu un creion pe o pagină a ziarului. Arăta ca un şcolar de clasa a treia care se chinuia cu alfabetul.

Mason îl studie tăcut, cu atenţie, apoi simţi sudoarea prelingându-i-se enervant peste faţă. Fără să îl mai întrebe nimic, Mason intră în baie, înşfăcă un prosop, îşi şterse faţa cu el şi îl lăsă să cadă la podea.

Bărbatul râse şi hohotul îl deranjă pe Mason la fel de mult cum îl deranjaseră şi picăturile de transpiraţie.

— Am impresia că nu îţi prea plac ăştia ca mine.

— Nu, cred că nu îmi plac deloc, răspunse Mason. Dar dacă ştii să îţi faci treaba chiar nu mai contează ce îmi place şi ce nu îmi place mie.

— Asta aşa e, răspunse rece bărbatul de culoare. Deci spune ce ai de spus. Nu vreau să stau aici mai mult decât e nevoie.

— Uite cum stă treaba, începu Mason. Rhyme vorbeşte chiar acum cu Bell în clădirea de peste drum. Şi Amelia Sachs e în puşcăria de pe strada asta.

— Unde mergem prima dată?

— La femeie, zise fără ezitare Mason.

— Atunci, asta o să şi facem, răspunse bărbatul ca şi cum ideea i-ar fi aparţinut. Puse pistolul deoparte, îşi lăsă ziarul pe bufet şi, pe un ton pe care Mason îl simţi mai mult ironic şi batjocoritor decât politicos, gesticulă înspre uşă. După dumneavoastră.

— Cadavrele familiei Hanlon? se miră Jim Bell. Unde sunt?

— Chiar acolo, arătă Rhyme spre grămada de oase care fusese mai înainte în rucsacul lui Mary Beth. Pe astea le-a găsit Mary Beth la Blackwater Landing. A crezut că sunt osemintele supravieţuitorilor Coloniei Pierdute, dar a trebuit să îi spun că, de fapt, oasele nu sunt atât de vechi. Arătau complet putrezite, dar asta doar pentru că fuseseră parţial arse. Am lucrat mult în domeniul

antropologiei şi mi-am dat imediat seama că fuseseră doar de vreo cinci ani îngropate – exact intervalul de timp care a trecut de la uciderea părinţilor lui Garrett. Oasele aparţin unui bărbat care avea aproape patruzeci de ani, unei femei cam de aceeaşi vârstă, care a născut cel puţin de două ori, şi unei fete de zece ani. Exact descrierea familiei lui Garrett.

— Nu pricep, făcu Jim Bell în timp ce se uita la oase.

— Terenul familiei lui Garrett se întindea de la râul din Blackwater Landing şi până dincolo de Route 112. Mason şi Culbeau i-au otrăvit, apoi i-au ars şi îngropat, şi au împins maşina în apă. Davett l-a mituit pe medicul legist care s-a ocupat de cazul acesta ca să falsifice certificatul de deces şi apoi a plătit pe cineva de la serviciile funerare să pretindă că ar fi incinerat rămăşiţele. Mormintele sunt goale, asta pot să îţi garantez. Mary Beth trebuie să fi menţionat cuiva că a găsit oasele şi Mason a aflat şi el. L-a plătit pe Billy Stail să meargă la Blackwater Landing să o omoare şi să fure dovezile – oasele.

— Ce? Billy?

— Doar că s-a întâmplat ca Garrett să fie acolo urmărind-o pe Mary Beth. Avea dreptate până la urmă: Blackwater Landing chiar e un loc periculos. Nişte oameni chiar au murit acolo – celelalte cazuri din ultimii ani. Doar că nu Garrett i-a ucis, ci Mason şi Culbeau. Fuseseră omorâţi pentru că se săturaseră de toxafen şi începuseră să îşi bage nasul în treburile lor. Toată lumea din oraş îl cunoştea pe Insect Boy, aşa că Mason sau Culbeau au omorât-o pe fata aceea – Meg Blanchard – cu cuibul de viespi, astfel încât să îl incrimineze pe Garrett. Pe ceilalţi i-au omorât cu lovituri puternice la cap şi apoi i-au aruncat în apă să se înece. De oamenii care nu puneau întrebări de ce se îmbolnăvesc – ca tatăl lui Mary Beth sau Lucy Kerr – nu s-au sinchisit.

— Dar amprentele lui Garrett erau pe lopată… arma cu care a fost comisă crima.

— Ah, lopata, spuse Rhyme pe un ton gânditor. E ceva foarte interesant referitor la lopata aia. Iarăşi greşisem… Erau doar două rânduri de amprente pe ea.

— Exact. Ale lui Billy şi ale lui Garrett.

— Şi unde erau cele ale lui Mary Beth? întrebă Rhyme.

Bell îşi miji ochii şi dădu din cap.

— Da. Aşa e. Ale ei nu erau acolo.

— Pentru că nu era lopata ei. Mason îi dăduse lopata lui Billy, să o ia cu el la Blackwater Landing – asta după ce în prealabil şterse amprentele lui de pe ea. Am întrebat-o pe Mary Beth despre asta şi a spus că Billy a ieşit din tufişuri cu lopata în mână. Mason s-a gândit că ar fi fost arma perfectă pentru crimă – fiindcă Mary Beth foarte probabil ar fi avut şi ea o lopată, ţinând cont de săpăturile arheologice pe care le făcea. Ei bine, Billy ajunge la Blackwater Landing, îl vede pe Garrett cu ea şi se gândeşte să îl omoare şi pe Insect Boy. Dar Garrett a apucat să îi ia lopata şi să îl lovească. S-a gândit că l-a omorât, dar nu a fost aşa.

— Nu Garrett l-a ucis pe Billy?

— Nu, nu, nu… Doar l-a lovit de vreo două ori. L-a lăsat lat, dar nu l-a rănit atât de grav. Apoi Garrett a luat-o pe Mary Beth şi a dus-o la baracă. Mason a fost primul care a ajuns la faţa locului şi chiar el a recunoscut asta.

— Aşa e, el a preluat apelul.

— Nu ţi se pare cam ciudat că era atât de aproape? întrebă Rhyme. A naibii coincidenţă!

— Cred că da. Nu m-am gândit la asta pe moment.

— Mason l-a găsit pe Billy, a ridicat lopata – după ce şi-a pus mănuşile pentru colectarea probelor – şi l-a omorât în bătaie.

— Cum de ştii asta?

— Din cauza poziţiei amprentelor de latex. L-am pus pe Ben să examineze mânerul lopeţii în urmă cu o oră, folosind o sursă de lumină alternativă. Mason a ţinut lopata exact ca pe o bâtă de

baseball. Nu aşa se ridică o dovadă de la scena crimei. Apoi a mutat-o un pic să o ţină cât mai bine. Când Sachs a ajuns la locul crimei, a spus că urmele de sânge arătau că Billy fusese lovit iniţial în cap şi că îşi pierduse cunoştinţa. Dar era încă în viaţă. Până să îl lovească Mason în gât cu lopata.

Bell se uită pe fereastră cu o privire goală.

— De ce l-ar ucide Mason pe Billy?

— S-a gândit probabil că Billy va intra în panică şi va spune adevărul. Sau poate că băiatul îşi revenise când a sosit Mason şi i-a spus că s-a săturat şi vrea să pună capăt înţelegerii.

— Aşadar, de asta voiai ca Mason să nu fie de faţă… în urmă cu câteva minute. Mă întrebam eu care să fie motivul. Deci Lincoln, cum o să dovedeşti toate astea?

— Am amprentele mănuşilor de latex de pe lopată. Am oasele şi testul de toxafen cu rezultatele obţinute care indică o concentraţie foarte ridicată. Vreau să găsesc un scufundător care să caute maşina lui Hanlon în Paquenoke. Trebuie să fi rămas nişte urme – chiar şi după cinci ani. Apoi o să verificăm casa lui Billy şi să vedem dacă are ceva bani acolo, bani care să poată duce la Mason. Apoi o să cercetăm şi locuinţa lui Mason. O să fie un caz greu de tot, zâmbi uşor Rhyme. Dar mă pricep, Jim. Pot să fac treaba asta. Apoi zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Dar dacă Mason nu întoarce dovezile împotriva lui Henry Davett, o să fie greu să îl acuz. Tot ce am e aia, arătă Rhyme spre un vas de plastic în care se aflau cam două sute cincizeci de mililitri de lichid alburiu.

— Ce e ăla?

— Toxafen în stare pură. Lucy a luat o mostră din depozitul de mărfuri al lui Davett în urmă cu jumătate de oră. A spus că trebuie să fi fost mii de litri de toxafen acolo. Dacă putem să stabilim o legătură între substanţa care i-a omorât pe părinţii lui Garrett şi ce se află în borcan, atunci putem să îl convingem pe procuror să îl pună pe Davett sub acuzare.

— Dar Davett ne-a ajutat să îl găsim pe Garrett.

— Sigur că da. Era interesul lui să îl găsim pe băiat – şi pe Mary Beth – cât mai repede. Davett voia să o vadă moartă mai mult decât oricine altcineva.

— Mason, murmură Bell dând din cap. Îl cunosc de ani de zile… crezi că bănuieşte ceva?

— Doar ţie ţi-am spus. Nici măcar lui Lucy nu i-am spus încă – tocmai am trimis-o pe teren. Îmi era teamă să nu ne audă cineva şi să ajungă vorba la Mason sau la Davett. Jim, oraşul ăsta e exact ca un cuib de viespi. Nu ştiu în cine pot avea încredere.

Bell oftă.

— Cum poţi să fii atât de sigur că e Mason?

— Pentru că Rich Culbeau şi prietenii lui au apărut la baracă exact după ce ne-am dat noi seama unde era. Şi doar Mason ştia asta… în afară de tine, de mine şi de Ben. Aşa că l-a sunat pe Culbeau şi i-a spus unde e cabana. Deci… haide să dăm un telefon la poliţia statală, să ne trimită un scafandru cu ei să cerceteze Blackwater Landing. Ar trebui să obţinem şi nişte mandate de percheziţie pentru casele lui Billy şi Mason.

Rhyme se uită la Bell care îl aprobă dând din cap. Dar, în loc să se îndrepte spre telefon, şeriful închise fereastra, apoi deschise uşa, se uită pe coridor, o închise la loc şi trase zăvorul.

— Jim, ce faci?

Bell ezită şi făcu un pas înspre Rhyme.

Criminalistul se uită încă o dată în ochii şerifului şi prinse repede între dinţi tubul de control. Suflă în el şi scaunul său cu roţile se puse în mişcare. Dar Bell sări în spatele său şi deconectă cablul de la baterie. Scaunul se mai deplasă câţiva centimetri şi apoi se opri.

— Jim, şopti el. Nu şi tu.

— Ai ghicit-o.

Rhyme închise ochii. „Nu, nu”, continuă să îşi şoptească, iar apoi îşi lăsă capul în jos câţiva milimetri. Ca la toţi oamenii mari, gesturile de înfrângere ale lui Lincoln Rhyme erau foarte subtile.

V
ORAŞUL FĂRĂ COPII

42

Mason Germain împreună cu bărbatul de culoare înaintară încet până ajunseră în faţa închisorii din Tanner's Corner.

Bărbatul transpira abundent şi încerca exasperat să strivească un ţânţar. Apoi murmură ceva şi îşi trecu mâna prin părul său tuns scurt şi cârlionţat.

Mason simţi un impuls să îl facă să nu se mai mişte, dar se abţinu.

Bărbatul era înalt şi ridicându-se pe vârfuri putea să se uite prin fereastra închisorii. Mason observă că purta bocanci negri – din piele lucioasă – care la fel ca şi costumul i se părură complet nepotriviţi. Apoi se întrebă câţi oameni împuşcase în viaţa lui.

— E înăuntru, spuse bărbatul. E singură.

— Da, Garrett e pe cealaltă parte.

— Intră tu prin faţă. Poate să intre cineva prin spate?

— Sunt ajutor de şerif, ai uitat? Am cheia. Pot să descui uşa. Spuse astea pe un ton arogant, întrebându-se din nou dacă individul avea ceva în creier.

Dar primi un răspuns arogant la rândul său.

— Întrebam doar dacă e o uşă în spate. Nu am de unde să ştiu, pentru că nu am mai fost în mlaştina asta de oraş niciodată.

— Ah, da, e o uşă acolo.

— Păi, haide să intrăm atunci.

Mason observă că bărbatul îşi finea pistolul în mână şi că el nici măcar nu văzuse când îl scosese la iveală.

Sachs stătea pe banca din celulă uitându-se hipnotizată la mişcările unei muşte.

„Oare ce fel de muscă e? se întrebă ea. Garrett sigur mi-ar spune într-o fracţiune de secundă. Băiatul ştia foarte multe lucruri." Apoi

se gândi la ceva. Probabil că la un moment dat cunoştinţele copilului le întrec pe cele ale părintelui. Trebuie să fie un moment fantastic, chiar amuzant, să ştii că odrasla ta te-a depăşit. Chiar umilitor, că veni vorba.

Un lucru pe care nu avea să îl simtă niciodată.

Se gândi din nou la tatăl ei. Se ferise întotdeauna să ucidă, în toţi anii în care lucrase ca poliţist nu trăsese niciodată cu pistolul. Şi pe cât de mândru era de fiica sa, pe atât de îngrijorat era de fascinaţia ei pentru arme. „Trage doar când nu ai altă soluţie", îi reamintea el întotdeauna.

„Vai, Jesse… Ce pot să îţi spun eu ţie?"

„Nimic, desigur. Nu pot să-ţi spun niciun cuvânt. Nu mai eşti printre noi."

I se păru că vede o umbră în spatele ferestrei, dar o ignoră şi gândurile i se îndreptară către Rhyme.

„Noi doi", se gândea ea.

Îşi aminti cum, cu câteva luni în urmă, stăteau împreună tolăniţi în patul imens din locuinţa lui din Manhattan şi se uitau la adaptarea lui Baz Luhrmann după *Romeo şi Julieta,* o versiune contemporană, a cărei acţiune se petrecea în Miami. Moartea tot timpul dădea târcoale când Rhyme era în preajmă şi, uitându-se la finalul filmului, Amelia Sachs îşi dădu seama că, la fel ca personajele lui Shakespeare, ea şi Lincoln Rhyme erau doi îndrăgostiţi născuţi sub o stea nenorocoasă. Şi un alt gând îi mai trecuse atunci prin minte: ei doi aveau să moară împreună.

Nu îndrăznise să-i împărtăşească acest lucru lui Lincoln Rhyme, un bărbat extrem de raţional. Însă de atunci, ideea aceasta se cuibărise adânc în sufletul ei şi, dintr-un motiv sau altul, reuşea întotdeauna să o aline.

Cu toate acestea, acum nici măcar gândul acesta ciudat nu putea să îi ofere mângâiere. Nu, acum – din cauza ei – aveau să trăiască separat şi să moară separat. Aveau să…

Uşa de la celula ei se deschise şi un ajutor de şerif tânăr păşi înăuntru. Amelia îl recunoscu imediat. Era Steve Farr, cumnatul lui Jim Bell.

— Bună, îi zise el.

Sachs îl salută şi ea. Apoi observă două lucruri la el. Purta un ceas de aur Rolex, care trebuie să fi costat jumătate din salariul anual al unui poliţist din Carolina de Nord. Şi avea o armă în toc.

Asta în ciuda anunţului de afară: „LĂSAŢI TOATE ARMELE ÎN CUTIE ÎNAINTE SĂ INTRAŢI".

— Cum te simţi? întrebă Farr.

Amelia se uită la el fără să reacţioneze.

— Eşti tăcută astăzi, nu? Ei bine, domnişoară, am veşti bune pentru tine. Eşti liberă să pleci. Se scărpină la una din urechile lui mari.

— Liberă? Să plec?

Ajutorul de şerif îşi vârî mâna în buzunar căutând cheile.

— Da. Au decis că împuşcătura a fost accidentală. Poţi să pleci.

Sachs se uită cu atenţie la faţa lui. Nu părea prea convingător.

— Cum rămâne cu raportul?

— Care raport?

— Nicio persoană acuzată de crimă nu poate să fie eliberată din arest fără raportul special care o absolvă de acuzaţii, semnat de către procuror.

Farr descuie uşa de la celulă şi se dădu în spate, cu mâna zăbovind deasupra pistolului.

— Ah, poate aşa faceţi voi lucrurile la oraş. Dar aici lucrurile sunt mai simple. Ştii, se spune că noi, sudiştii, ne mişcăm mai încet. Dar nu-i aşa. Nu, doamnă. De fapt, suntem mult mai eficienţi.

Sachs rămase pe loc.

— Pot să te întreb de ce porţi armă în interiorul închisorii?

— Ah, asta? puse el mâna pe pistol. Nu avem reguli clare şi precise cu privire la asta. Acum, haide, eşti liberă să pleci.

Majoritatea oamenilor ar sări în sus de bucurie să audă aşa ceva. Apoi arătă către uşa din spate.

— Pe uşa din spate? se miră ea.

— Sigur.

— Nu poţi să împuşti în spate un prizonier care evadează. Se consideră crimă.

Farr dădu încetişor din cap.

„Oare care le era planul? se întrebă ea. Era cineva în spatele uşii care o va împuşca? Probabil că Farr o să se lovească singur şi o să strige după ajutor. Trage un foc în tavan. Afară, cineva, un cetăţean «îngrijorat» aude focul de armă, o vede pe ea, se gândeşte că e înarmată şi o împuşcă."

Amelia nu se mişcă.

— Haide, ridică-te şi mişcă-ţi fundul afară.

Farr îşi scoase pistolul.

Sachs se ridică încet.

„Noi doi, Rhyme…"

— Ai fost foarte aproape, Lincoln, spuse Jim Bell, adăugând după un moment: Nouăzeci la sută ai nimerit-o. Din experienţa mea aş spune că ăsta e un procentaj foarte bun. Din păcate pentru tine, eu sunt acel zece la sută pe care l-ai ratat.

Bell opri aparatul de aer condiţionat. Cu fereastra închisă, camera se încălzi aproape instantaneu şi Rhyme simţi cum începe să îi curgă transpiraţia pe frunte. Apoi începu să respire tot mai greu.

— Două familii de lângă Blackwater Landing nu au vrut să îl ajute pe domnul Davett, continuă şeriful.

Cât de respectuos rostise „domnul Davett", remarcă Rhyme.

— Aşa că şeful Departamentului de securitate din compania lui Davett ne-a angajat pe noi să ne ocupăm de asta. Am avut o discuţie lungă cu familia Conklin, şi până la urmă s-au hotărât să accepte. Dar tatăl lui Garrett nu a fost de acord. Urma să aranjăm astfel încât

să pară un accident de maşină, şi am luat o canistră din mizeria aia – arătă el înspre borcanul de pe masă – să îi ameţim bine. Ştiam că familia lui merge să ia cina în oraş în fiecare miercuri seară. Am turnat otravă în sistemul de ventilaţie al maşinii şi tatăl lui Garrett a pornit aparatul de aer condiţionat. Chestia aia s-a împrăştiat înăuntru. Dar am folosit cam multă… Arătă încă o dată înspre borcan. Acolo e destul încât să omori un om de două ori, continuă el încruntându-se. Toată familia lui a început să aibă spasme şi convulsii. Garrett nu era în maşină, dar a fugit spre ea şi a văzut ce se întâmpla. A încercat să urce, dar nu a reuşit şi a inhalat şi el destul gaz. A intrat într-o stare de zici că era un zombi şi pur şi simplu a dispărut în pădure înainte să punem mâna pe el. Şi când a ieşit în oraş, după o săptămână sau două, nu-şi mai amintea tot ce se întâmplase. Cred că era chestia aia cu simptomele MCS de care ziceai. Deci l-am lăsat în pace pentru moment – era prea bătător la ochi dacă ar fi murit şi el imediat după familia lui. După aceea am făcut ce ai zis. Am dat foc la cadavre şi le-am îngropat la Blackwater Landing. Am împins maşina în apă, am mituit medicul legist pentru nişte rapoarte false. Şi, de fiecare dată când auzeam despre cineva care se îmbolnăveşte şi începe să pună întrebări, Culbeau şi gaşca lui se ocupau ei de treaba asta.

— Înmormântarea aia pe care am văzut-o când veneam încoace. Voi l-aţi ucis pe băiatul ăla, nu?

— Todd Wilkes? spuse Bell. Nu. Chiar s-a sinucis.

— Pentru că era intoxicat de la toxafen, nu-i aşa? Ce avea? Cancer la ficat? Leziuni cerebrale?

— Poate. Nu ştiu sigur. Dar faţa şerifului arăta că ştia prea bine ce se întâmplase de fapt.

— Dar Garrett nu a avut nimic de-a face cu asta, nu?

— Nu.

— Şi cum rămâne cu bărbaţii ăia de la baracă? Cei care au atacat-o pe Mary Beth.

Bell dădu din cap şi continuă pe un ton sinistru:

— Tom Boston şi Lott Cooper. Şi ei erau părtaşi – testau toxinele lui Davett sus în munţi, unde nu prea e lume. Ştiau că noi o căutam pe Mary Beth, dar atunci când au găsit-o probabil că au vrut să se distreze cu ea fără ca eu să ştiu asta. Şi, da, l-am angajat pe Billy Stail să o ucidă, dar Garrett a salvat-o.

— Şi aveai nevoie de mine să o găsesc. Nu să o salvezi – să o poţi omorî şi să distrugi toate dovezile pe care le-ar fi putut descoperi.

— După ce l-ai găsit pe Garrett şi l-ai adus înapoi de la moară, am lăsat uşa de la închisoare deschisă astfel încât Culbeau şi amicii lui să poată să… discute cu băiatul şi să afle unde era Mary Beth. Dar prietena ta şi-a băgat nasul şi l-a ajutat să scape înainte să îl prindă Culbeau şi ai lui.

— Şi când am găsit baraca, continuă Rhyme, atunci l-ai sunat pe Culbeau. Şi i-ai trimis să ne omoare.

— Îmi pare rău… totul a devenit un coşmar. Nu voiam să ajungă aici… dar asta e.

— Un cuib de viespi…

— Ah, da, oraşul ăsta are destule cuiburi.

Rhyme dădu din cap.

— Spune-mi… maşinile alea grozave şi casele alea imense, şi toţi banii la un loc au meritat să distrugeţi oraşul? Uită-te în jur, Bell. Un copil a fost înmormântat în urmă cu câteva zile, dar niciun alt copil nu a mai fost la înmormântare. Amelia spunea că nici măcar nu sunt copii în oraşul ăsta. Vrei să ştii de ce? Oamenii sunt sterpi aici.

— E riscant atunci când faci afaceri cu diavolul, spuse scurt Bell. Dar din punctul meu de vedere, viaţa e doar o mare afacere.

Apoi se uită lung la Rhyme, îşi trase mănuşile de latex şi apucă borcanul cu toxafen. Se apropie de el şi începu să deşurubeze încet capacul.

*

Steve Farr o împingea brutal pe Amelia Sachs înspre uşa din spate, îmboldind-o cu pistolul din spate.

Făcea greşeala clasică de a ţine ţeava armei lipită de corpul victimei. Astfel, când ea avea să păşească afară va şti exact în ce loc se afla arma şi va putea să o lovească cu cotul. Cu puţin noroc, Farr va scăpa pistolul şi atunci ea va fugi. Dacă ajungea pe Main Street, acolo sigur ar exista martori şi poate bărbatul va ezita să tragă.

Farr deschise uşa din spate.

Lumina puternică a soarelui o orbi brusc şi Amelia clipi. O muscă zbură deasupra capului său.

Cât timp Farr rămânea în spatele ei, îmboldind-o cu pistolul, mai avea o şansă…

— Şi acum ce? întrebă ea.

— Acum eşti liberă să pleci, îi răspunse el vesel.

Femeia se încordă, gata să îl atace, plănuind fiecare mişcare, dar bărbatul sări rapid în spate şi o împinse afară din închisoare. Farr rămase în spate, fără ca ea să îl mai poată atinge.

Din spatele unui tufiş din apropiere i se păru că aude un zgomot metalic.

— Haide, îi spuse Farr. Ieşi afară.

Se gândi din nou la Romeo şi Julieta. Şi la cimitirul frumos de peste deal, pe lângă care trecuseră cu maşina acum câteva zile, care păreau a se fi transformat în ani.

„Vai, Rhyme…"

Musca i se aşeză pe faţă şi instinctiv o alungă. Apoi începu să se îndrepte spre pajiştea cu iarbă înaltă.

— Chiar crezi că nimeni nu o să îşi pună întrebări dacă eu o să mor aşa? întrebă Rhyme. Nu s-ar putea spune că sunt în stare să deschid singur un borcan.

— Te-ai lovit de masă, răspunse şeriful, capacul nu era bine strâns şi substanţa s-a vărsat peste tine. Eu am fugit să aduc ajutor, dar când m-a întors era deja prea târziu.

— Amelia nu o să te lase să scapi cu asta. Nici Lucy.

— Prietena ta nu o să ne mai facă niciun fel de probleme în curând. Şi Lucy? Poate o să se îmbolnăvească iarăşi… şi de data asta nu o să mai aibă niciun chirurg pe lângă ea să o salveze.

Bell ezită o fracţiune de secundă, apoi se apropie de Rhyme şi vărsă conţinutul borcanului pe faţa şi nasul acestuia. Restul i-l vărsă pe tricou.

Şeriful lăsă borcanul să cadă în poala lui Rhyme, sări rapid în spate şi îşi acoperi gura cu o batistă.

Rhyme îşi dădu capul pe spate, buzele i se deschiseră involuntar şi o parte din lichid îi alunecă în gură. Criminalistul începu să se sufoce.

Bell îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunarele de la pantaloni. Aşteptă apoi câteva secunde, uitându-se atent la Rhyme, apoi descuie uşa încet şi o deschise.

— Ajutor! strigă el. A avut loc un accident! Ajutor! Ieşi pe coridor exact în raza pistolului lui Lucy Kerr care îl ţinea înspre pieptul său. Isuse, Lucy!

— Destul, Jim. Acum rămâi pe loc.

Şeriful se dădu înapoi, iar Nathan, probabil cel mai bun ţintaş din district, se apropie de Bell şi îi smulse pistolul din toc. Un al treilea bărbat intră în cameră – un bărbat masiv îmbrăcat în costum cafeniu cu cămaşă albă.

Ben năvăli şi el înăuntru ignorând pe toată lumea, şi se repezi să îi şteargă faţa lui Rhyme cu un şerveţel.

Bell se uită la Lucy şi la restul ajutorilor de şerif.

— Nu, nu… nu înţelegeţi. A fost un accident. Otrava s-a vărsat. Trebuie să mă…

Rhyme scuipă pe podea şi se îndepărtă de mirosul aspru cu care era îmbâcsită podeaua unde stătea el. Apoi se întoarse către Ben.

— Poţi să mă ştergi mai sus de obraz, te rog? Mi-e teamă să nu îmi între în ochi. Mulţumesc.

— Sigur, Lincoln.

— Mergeam să aduc ajutor! spuse Bell. Substanţa aia s-a vărsat! Eu…

Bărbatul îmbrăcat la costum scoase o pereche de cătuşe şi i le puse şerifului. Apoi se prezentă.

— James Bell, sunt detectivul Hugo Branch de la Poliţia Statală din Carolina de Nord. Eşti arestat. Apoi Branch se uită cu amărăciune la Rhyme. Ţi-am spus că o să o verse pe tricoul tău. Trebuia să punem unitatea altundeva.

— Dar ai înregistrat destul?

— Ah, mai mult decât destul. Dar nu asta e ideea, ci că transmiţătoarele astea costă mult.

— Trece-l în contul meu, spuse maliţios Rhyme, iar Branch îi desfăcu tricoul să scoată de dedesubt microfonul şi transmiţătorul.

— A fost o înscenare, şopti Bell.

— Ai ghicit.

— Dar otrava…

— Ah, nu e toxafen, răspunse Rhyme. Doar puţin rachiu din borcanul pe care l-am folosit pentru teste. Apropo, Ben, dacă a mai rămas ceva, chiar mi-ar prinde bine o gură. Şi Hristoase, poate cineva să pornească aparatul de aer condiţionat?

„Mă concentrez, o iau la stânga şi fug cât pot de repede. O să mă nimerească probabil, dar, dacă am noroc, nu o să mă oprească."

„Când te mişti, nu te pot prinde…"

Amelia Sachs făcu trei paşi înainte.

„Pe locuri… fiţi gata…"

Apoi, de undeva din spate, auzi vocea unui bărbat.

— Opreşte-te, Steve! Lasă arma la pământ. Acum! Nu îţi mai repet asta.

Sachs se întoarse şi îl văzu pe Mason Germain cu pistolul aţintit asupra capului tuns al tânărului ajutor de şerif. Farr încremeni de uimire, iar urechile i se făcură roşii ca focul când se aplecă şi îşi lăsă pistolul la pământ. Mason veni lângă el şi îi puse cătuşele.

Alţi paşi şi foşnet de frunze. Ameţită de la căldură şi adrenalină, Sachs se răsuci către câmp şi zări silueta zveltă a unui bărbat de culoare care ieşea din tufişuri punându-şi la loc arma automată Browning.

— Fred! strigă ea.

Agentul FBI Fred Dellray transpirând abundent în costumul său negru, se apropie de ea scuturându-şi nemulţumit o mânecă.

— Ciao, Amelia. Vai, e prea, prea, prea cald aici. Nu îmi place oraşul ăsta deloc. Şi uită-te la costumul meu. E tot, nu ştiu, plin de praf şi de… Ce e rahatul ăsta? Polen? Nu avem mizeria asta în Manhattan. Uită-te la mâneca asta!

— Ce cauţi aici? întreabă ea consternată.

— Tu ce crezi? Lincoln nu ştia în cine să aibă încredere, aşa că m-a chemat aici să mă întâlnesc cu agentul Germain, să fiu cu ochii pe tine. S-a gândit că ar avea nevoie de ajutor ţinând cont că nu putea să aibă încredere în Jim Bell şi în neamurile lui.

— Bell? şopti ea.

— Lincoln crede că el a pus la cale toată afacerea asta. Chiar în momentul de faţă află sigur dacă e aşa cum a bănuit el. Dar se pare că a avut dreptate, pentru că ăla e cumnatul lui, arătă Dellray înspre Steve Farr.

— Aproape m-a omorât, spuse Sachs.

Agentul slab începu să chicotească.

— Nu erai deloc în pericol, deloc. Aveam ţinta fixată pe scăfârlia lui exact între urechile alea ale lui mari, chiar din momentul în care a deschis uşa. Doar dacă ridica pistolul către tine, l-aş fi făcut praf.

Dellray observă cum Mason îl cerceta suspicios şi râse. Apoi se uită la Sachs.

— Prietenului nostru aici de faţă nu prea îi plac cei ca mine. Chiar mi-a spus asta.

— Stai! protestă Mason. Voiam să spun…

— Că nu îţi plac agenţii federali, nu-i aşa? completă Dellray.

Ajutorul de şerif dădu din cap şi îi replică pe un ton morocănos:

— Mă refeream la oamenii din nord.

— Aşa e, confirmă Sachs.

Dellray şi Amelia izbucniră în râs, dar Mason rămase sobru. Dar nu diferenţele culturale îl făceau să rămână aşa. Se întoarse către Amelia.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te duc înapoi în celulă. Eşti în continuare arestată.

Zâmbetul i se stinse de pe buze şi Sachs se mai privi o dată iarba îngălbenită care fremăta sub atingerea razelor pârjolitoare ale soarelui. Inhală aerul fierbinte de afară, se întoarse şi intră în închisoarea întunecoasă.

43

— Tu l-ai ucis pe Billy, nu-i aşa? îl întrebă Rhyme pe Jim Bell.

Dar şeriful rămase tăcut.

— Scena crimei a rămas expusă aproximativ o oră şi jumătate, continuă criminalistul. Şi da, Mason a fost primul poliţist care a sosit la locul faptei. Dar tu trecuseşi pe acolo înaintea lui. Cum Billy nu te-a sunat să îţi spună că Mary Beth e moartă, ai început să îţi faci griji şi ai luat maşina până la Blackwater Landing. Ai văzut că fata dispăruse şi că băiatul era rănit. Billy ţi-a spus că Garrett a răpit-o, ţi-ai pus mănuşile, ai ridicat lopata şi l-ai omorât.

Într-un final furia şerifului răbufni.

— De ce m-ai bănuit pe mine?

— Iniţial îl bănuisem pe Mason – doar noi trei şi Ben ştiam unde e baraca. M-am gândit că el l-a sunat pe Culbeau şi l-a trimis acolo. Dar Lucy mi-a spus că de fapt Mason o sunase şi o trimisese acolo – să se asigure că Garrett şi Amelia nu mai scăpau. Apoi m-am mai gândit un pic şi mi-am dat seama că la moară Mason a încercat să îl împuşte pe Garrett. Orice persoană implicată în conspiraţie ar fi încercat să îl păstreze în viaţă – aşa cum ai făcut *tu* – astfel încât să vă poată duce la Mary Beth. Am verificat contul său bancar şi am văzut că şi-a cumpărat o casă ieftină şi că are probleme financiare destul de mari. Nimeni nu îl plătea pe el. Spre deosebire de tine şi de cumnatul tău, Bell. Ai o casă de patru sute de mii de dolari şi o grămadă de bani în bancă. Şi Steve Farr are o casă de aproape patru sute de mii şi o barcă de vreo două sute. Acum primim mandat să vă verificăm seifurile şi sunt tare curios ce o să găsim acolo. Eram puţin curios să aflu de ce voia Mason atât de tare să îl prindă pe Garrett, dar s-a dovedit că avea un motiv bun. Mi-a spus că era destul de supărat că nu primise postul de şerif – nu îşi dădea seama de ce, pentru că avea un dosar mai bun şi mai mulţi ani de

experienţă în spate. Se gândea că, dacă îl prindea pe Insect Boy, Consiliul l-ar fi ales pe el şerif după ce se termina mandatul tău.

— Tot timpul ăsta ai jucat teatru, murmură Bell. Credeam că tu crezi doar în dovezi.

Rhyme rareori pierdea timpul să stea de vorbă cu cei pe care îi urmărea. Dacă nu era o mângâiere pentru suflet, pentru el pălăvrăgeala era inutilă şi Lincoln Rhyme încă nu descoperise nimic concret despre existenţa sufletului. Cu toate acestea, îi răspunse lui Bell:

— Aş fi preferat dovezile. Dar uneori trebuie să mai şi improvizezi. Nu sunt chiar o primadonă cum crede toată lumea despre mine.

Scaunul Storm Arrow nu încăpea nicicum în celula lui Sachs.

— Nu e accesibil pentru persoanele cu handicap? se enervă Rhyme. Asta e împotriva legii.

Amelia se gândi că toată enervarea lui era înspre binele ei, lăsând-o să-l revadă într-una din dispoziţiile lui pline de toane. Dar nu spuse nimic.

Din cauza problemei cu scaunul cu rotile, Mason Germain le sugeră să meargă în camera de interogatoriu. Sachs se poticni înăuntru, fiind legată şi la mâini, şi la picioare cu cătuşe (la urma urmei, reuşise să evadeze o dată din locul ăsta).

Solomon Geberth, avocatul grizonant din New York, ajunsese şi el. Era membru al barourilor din New York, Massachussets şi D.C. şi fusese admis în jurisdicţia Carolinei de Nord pro hac vice – doar pentru a o apăra pe Sachs. Cu faţa lui cu trăsături frumoase şi cu gesturile sale politicoase, părea mai degrabă un avocat manierat din Sud, desprins parcă dintr-un roman de John Grisham decât un avocat fioros din Manhattan. Părul său tuns scurt sclipea de la fixativ, iar costumul său italian rezistase bine la cute chiar şi în umiditatea extrem de ridicată din Tanner's Corner.

Lincoln Rhyme se aşează între Sachs şi avocatul ei. Amelia îşi puse mâna pe suportul de braţe al scaunului cu rotile.

— Au adus un procuror din Raleigh, explică Geberth. Pentru că şi şeriful, şi medicul legist s-au dovedit corupţi, nu cred că au prea mare încredere în McGuire. Oricum, omul s-a uitat peste dovezi şi s-a hotărât să renunţe la acuzaţiile împotriva lui Garrett.

Sachs clipi agitată.

— Da?

— Garrett a recunoscut că l-a lovit pe băiat, continuă Geberth, adică pe Billy, şi că a crezut că l-a omorât. Şi chiar dacă l-ar fi acuzat de vătămare, Garrett era în legitimă apărare. Ajutorul de şerif, Ed Schaeffer? S-a stabilit că moartea lui a fost accidentală.

— Cum rămâne cu răpirea Lydiei Johansson? întrebă Rhyme.

— Când şi-a dat seama că, de fapt, Garrett nu intenţionase să îi facă rău, atunci ea s-a hotărât să nu îl acţioneze în judecată. Mary Beth a făcut la fel. Mama ei ar fi vrut să continue, dar trebuia să o auzi pe fată cum i-a replicat. A fost o discuţie foarte încinsă, vă zic eu asta.

— Deci Garrett e liber? întrebă Amelia uitându-se în jos.

— O să i se dea drumul peste câteva minute, răspunse Geberth. Bun, Amelia, uite cum stă treaba: chiar dacă Garrett iese nevinovat, procurorul e decis să continue cazul şi să te acuze că ai ajutat un prizonier suspect să evadeze şi ai ucis un poliţist aflat în misiune. Procurorul o să ceară omor de gradul unu, la care se adaugă acuzaţii de ucidere din culpă – voluntară şi involuntară – sau omor prin imprudenţă.

— Gradul unu? se răsti Rhyme. Nu a fost premeditat, Hristoase, a fost un accident!

— Şi exact asta vreau să le arăt la tribunal, continuă Geberth. Celălalt ajutor de şerif, cel care s-a năpustit asupra ta, a favorizat şi el parţial descărcarea armei. Dar îţi garantez că pot să obţin

condamnare pentru omor prin imprudenţă. Judecând după dovezi, nu ar fi probleme să fac asta.

— Care sunt şansele să fie achitată? întrebă Rhyme.

— Slabe. Zece, cincisprezece la sută. Îmi pare rău, dar îţi recomand să pledezi vinovată.

Sachs simţi vorbele lui ca o lovitură puternică în piept. Îşi închise ochii şi expiră ca şi cum sufletul s-ar fi scurs din corp.

— Isuse, murmură Rhyme.

Sachs se gândea la Nick, fostul ei prieten, care atunci când fusese arestat pentru mită şi jaf refuzase să pledeze vinovat şi îşi asumase riscul unui proces cu juraţi. Îi spusese: „E exact ce ţi-a zis taică-tău, Aimee – când te mişti, nu te pot prinde. E totul sau nimic".

După optsprezece minute, juriul îl şi condamnase la închisoare. Şi în ziua de azi era acolo. Apoi se uită la Geberth.

— Ce oferă procurorul dacă eu fac asta?

— Încă nimic. Dar probabil o să accepte omor prin imprudenţă – asta numai dacă o să stai multă vreme în închisoare. Aş zice în jur de opt, zece ani. Trebuie să îţi zic totuşi, aici în Carolina de Nord chiar se dau sentinţe grele.

— Deci asta contra unei şanse de cincisprezece la sută să fie achitată de acuzaţii, mormăi Rhyme.

— Exact, răspunse Geberth. Apoi avocatul continuă: Amelia, trebuie să înţelegi că nu vor fi miracole aici. Dacă ajungem la proces, procurorul o să arate că eşti o poliţistă profesionistă, trăgătoare de elită, şi juriul nu prea o să mai creadă că a fost un accident.

„Regulile normale nu se aplică nimănui care locuieşte la nord de Paquo. Sau noi, sau ei. Aici poţi să împuşti pe cineva înainte să îi citeşti drepturile, şi totuşi să nu ai remuşcări."

— Şi dacă se întâmplă asta, rosti avocatul, te-ar putea acuza de omor de gradul 1 şi să obţină douăzeci şi cinci de ani de puşcărie pentru tine.

— Sau pedeapsa cu moartea, murmură ea.

— Da, şi asta e o posibilitate. Nu pot să îţi spun că nu e aşa. Dintr-un motiv sau altul, imaginea care îi revenea în minte era cea a şoimilor migratori care îşi făcuseră cuibul în faţa ferestrei casei lui Rhyme din Manhattan: masculul, femela şi puiul de şoim.

— Dacă pledez pentru ucidere involuntară cât timp o să stau în puşcărie?

— Probabil şase, şapte ani. Fără eliberare condiţionată.

„Noi doi, Rhyme."

Femeia respiră adânc.

— O să pledez pentru asta.

— Sachs! începu Rhyme.

— O să pledez, îi mai spuse ea o dată lui Geberth.

Avocatul se ridică în picioare şi dădu din cap.

— Îl sun pe procuror chiar acum să văd dacă acceptă. Te anunţ cum aflu şi eu ceva. Apoi îi salută scurt şi ieşi din cameră.

Mason se uită la faţa lui Sachs, apoi se ridică în picioare, şi bocănind puternic, se îndreptă spre uşă.

— O să vă las singuri câteva minute. Nu trebuie să te percheziţionez, Lincoln, nu-i aşa?

Rhyme zâmbi uşor.

— Nu am arme, Mason.

Uşa se închise cu zgomot.

— Lincoln, în ce încurcătură am intrat!

— Nu, nu Sachs, nu ne spunem pe numele mic.

— De ce? şopti ea cinic. Ghinion?

— Poate.

— Tu nu eşti superstiţios. Cel puţin asta îmi spuneai tu mie.

— Nu în mod normal. Dar locul ăsta e ciudat. Tanner's Corner… Oraşul fără copii.

— Ar fi trebuit să te ascult, continuă el. Aveai dreptate în legătură cu Garrett. M-am înşelat. M-am uitat la dovezi şi am interpretat totul greşit.

— Dar nu ştiai că am dreptate. Nu ştiam nimic. Pur şi simplu am avut o presimţire şi am acţionat.

— Orice se întâmplă, Sachs, eu nu plec nicăieri, spuse şi făcu semn din cap spre scaunul cu rotile. Nici nu aş putea să ajung prea departe, chiar dacă aş vrea. Stai câţiva ani, şi o să fiu acolo atunci când ieşi.

— Astea sunt doar cuvinte, Rhyme, îi spuse ea. Doar cuvinte… Tata mi-a spus şi el că nu o să plece nicăieri. A fost cu o săptămână înainte să moară de cancer.

— Eu sunt prea leneş să mor.

„Dar nu eşti prea leneş să încerci să te faci mai bine, gândi ea, să cunoşti pe altcineva şi să mă laşi pe mine în urmă."

Uşa se deschise şi Garrett apăru în prag, urmat de Mason. Băiatul îşi ţinea mâinile căuş. Nu mai avea cătuşe.

— Hei, îi salută el. Uite ce am găsit în celulă. Îşi deschise pumnul şi o insectă zbură prin cameră. E o molie sfinx. Se dau în vânt după plantele de valeriană. Nu prea le găseşti în spaţii închise. E foarte drăguţă.

Amelia zâmbi uşor văzându-l pe Garrett atât de entuziasmat.

— Garrett, vreau să îţi spun ceva.

Băiatul se apropie.

— Îţi aduci aminte ce mi-ai spus atunci în rulotă? Când vorbeai cu tatăl tău în scaunul gol.

Băiatul dădu din cap uşor nesigur.

— Îmi spuneai cât de rău ţi-a părut că nu a vrut să te ia în maşină noaptea aceea.

— Îmi amintesc.

— Dar ştii de ce nu voia asta… încerca să îţi salveze viaţa. Îşi dăduse seama că e otravă în maşină şi că ei urmează să moară. Dacă

te-ai fi urcat în maşină cu ei, ai fi murit şi tu. Şi nu voia să se întâmple asta.

— Cred că ştiu asta, îi răspunse băiatul. Vocea lui era nesigură şi Amelia se gândi că era dureros să vorbească despre asta.

— Să nu uiţi asta niciodată.

— Nu o să uit.

Sachs se uită la molia micuţă şi bej care zburătăcea prin camera de interogatoriu.

— Mi-ai lăsat ceva să îmi ţină companie în celulă?

— Da! Am lăsat acolo câteva gărgăriţe, li se mai spune şi buburuze, o lăcustă şi o muscă. E tare de tot să le vezi cum sar şi cum zboară. Te poţi uita la ele ore întregi. Apoi se opri şi tăcu preţ de câteva secunde. Îmi pare rău că te-am minţit. Chestia e că, dacă nu aş fi ieşit din închisoare, nu aş mai fi putut să o salvez pe Mary Beth.

— E în regulă, Garrett.

Băiatul se uită la Mason.

— Pot să plec acum?

— Da.

Băiatul se îndreptă către uşă, puse mâna pe clanţă, apoi se întoarse către Sachs.

— O să vin pe aici să stăm de poveşti… dacă vrei.

— Chiar mi-ar plăcea.

Garrett ieşi afară şi, prin uşa deschisă, Sachs îl văzu cum se îndreaptă către o maşină de teren. Lucy Kerr coborî din ea şi îi deschise băiatului portiera – exact ca o mamă care îşi recuperează fiul de pe terenul de fotbal după un meci. Uşa de la închisoare se trânti şi Amelia nu mai văzu nimic.

— Sachs, începu să îi vorbească Rhyme.

Dar femeia dădu din cap şi începu să se îndrepte înapoi către celulă. Voia să fie departe de criminalist, departe de Insect Boy, departe de oraşul fără copii. Voia să fie singură cu ea însăşi.

Şi curând aşa şi fu.

*

După ce ieşi din Tanner's Corner, pe Route 112, unde şoseaua are încă două benzi, drumul coteşte chiar lângă râul Paquenoke. Acolo cresc o mulţime de plante de baltă, indigo, şi căldăruşe înalte care îşi etalează cu mândrie coloritul roşu aprins ca nişte steaguri.

Toată vegetaţia de aici formează un colţ ascuns, unde ajutorii de şerif din Paquenoke îşi parchează maşinile, beau ceai cu gheaţă şi ascultă radioul aşteptând să găsească pe radar o maşină care depăşeşte limita legală de viteză. Atunci porneau pe autostradă urmărindu-l pe bietul vitezoman înspăimântat şi sporind cu încă o sută de dolari avuţia districtului.

În duminica aceea, un Lexus SUV negru trecu de curbă, şi radarul de bord al lui Lucy arătă doar 70 de kilometri pe oră. Cu toate acestea, îşi băgă în viteză maşina de patrulare, porni girofarul şi începu să gonească după Lexus.

Se apropie cu uşurinţă de maşină şi o studie cu atenţie. Cu mult timp în urmă învăţase să verifice oglinzile retrovizoare ale vehiculelor pe care le oprea. Dacă te uiţi la ochii şoferului îţi dai seama de ce fel de infracţiune se făcea vinovat: droguri, arme furate, depăşirea vitezei legale sau, pur şi simplu, nu avea decât un far stricat. Îţi dai seama cât de periculos poate fi faptul că ai oprit maşini. Acum văzu ochii bărbatului sclipind în oglinda retrovizoare şi uitându-se la ea fără nicio urmă de vinovăţie sau îngrijorare.

Ochi invulnerabili…

Care o înfuriară la culme şi trebui să respire profund de câteva ori ca să se calmeze.

Maşina trase pe marginea drumului şi Lucy parcă în spatele ei. Regulamentul spunea că trebuia să sune să verifice numărul de

înmatriculare, dar nu se mai obosi. Oricum nu o interesa. Cu mâinile tremurând, deschise portiera şi coborî.

Şoferul o urmări cu privirea în oglinda retrovizoare şi făcu ochii mari când observă că Lucy nu era îmbrăcată în uniformă, ci în blugi şi cu un tricou – deşi avea pistolul la şold. De ce ar opri un poliţist care nici măcar nu e în tură un şofer care nu a depăşit viteza legală?

Henry Davett coborî geamul, şi Lucy Kerr se uită în interiorul maşinii. O femeie de vreo cincizeci de ani stătea lângă el. Părul blond îi era atât de spălăcit, încât Lucy îşi dădu pe loc seama că femeia frecventa saloanele de coafură mai mult decât ar fi fost nevoie. Purta bijuterii cu diamante la încheieturi, în urechi şi pe piept. O adolescentă şedea pe bancheta din spate uitându-se cu jind la nişte CD-uri, pe care tatăl ei nu îi dădea voie să le asculte într-o zi de duminică.

— Ofiţer Kerr, spuse Davett, care e problema?

Dar Lucy putea să vadă în ochii lui, nu în reflecţia lor, că ştia exact care e problema.

Şi totuşi, bărbatul avea aceeaşi privire nevinovată şi stăpână pe situaţie ca şi atunci când văzuse girofarul maşinii ei.

Femeia îşi pierdu calmul.

— Ieşi afară din maşină, Davett!

— Scumpule, ce ai făcut?

— Ofiţer, ce înseamnă toate astea? întrebă oftând Davett.

— Afară! Acum! Lucy se aplecă peste geam şi deschise uşa.

— Scumpule, are voie să facă asta? Poate să…

— Edna, taci din gură!

— În regulă, scuze.

Lucy deschise larg portiera şi Davett coborî.

O maşină trecu pe lângă ei cu viteză redusă stârnind un nor de praf. Davett se uită dezgustat la praful de Carolina care se aşeză pe sacoul lui albastru.

— Eu şi familia mea întârziem la biserică şi nu cred că…

Lucy îl apucă de mână şi îl trase de umăr în colţul umbrit de câteva plante de mlaştină; un pârâiaş, afluent al Paquo-ului curgea pe lângă drum.

— Tot nu înţeleg care e problema, repetă exasperat bărbatul.

— Ştiu totul.

— Chiar aşa, Kerr? Ştii *totul?* Adică?

— Otrava, crimele, canalul…

— Nu am avut contact direct cu Jim Bell sau cu oricine altcineva din Tanner's Corner, răspunse liniştit Davett. Dacă nişte imbecili de salariaţi de-ai mei au plătit alţi imbecili să facă treburi ilegale, atunci asta nu e problema mea. Şi dacă aşa ceva s-a întâmplat, voi coopera întru totul cu autorităţile.

Nemulţumită de răspunsul lui, Lucy începu să urle la el:

— Te duci în jos după Bell şi cumnatul lui.

— Permite-mi să te contrazic. Nimic nu mă leagă pe mine de vreo crimă. Nu sunt martori, nu sunt conturi bancare, nu sunt transferuri de bani, nu e nicio dovadă de ilegalităţi. Eu mă ocup cu fabricarea produselor petrochimice – anumiţi detergenţi, asfalt şi câteva pesticide.

— Pesticide ilegale.

— Nu! se răsti el. Agenţia de Protecţia Mediului permite utilizarea de toxafen în unele circumstanţe. Şi nu e ilegal în ţările din Lumea a Treia. Mai documentează-te un pic, doamnă; fără pesticide, malaria, encefalita şi foametea ar ucide în continuare mii de oameni în fiecare an şi…

— Şi ar avea de suferit oamenii care sunt expuşi la aşa ceva. Cancer, naşteri premature, boli la ficat şi…

Davett ridică din umeri.

— Arată-mi cercetările, agent Kerr. Arată-mi toate cercetările care demonstrează lucrurile acestea.

— Dacă nu sunt periculoase, de ce nu le transporţi cu maşinile? De ce ai început să foloseşti vase?

— Nu puteam să ajung în niciun port altcumva – pentru că unele districte imbecile au interzis transportul unor substanţe despre care nici măcar nu ştiu nimic. Şi nu am timpul necesar să angajez oameni care să încerce să schimbe legile.

— O să îi anunţ pe cei de la Protecţia Mediului. Poate sunt interesaţi de afacerile tale.

— Chiar te rog, răspunse în batjocură Davett. Protecţia Mediului? Trimite-i aici. Îţi dau chiar eu numărul lor de telefon. Dacă o să ajungă vreodată la fabrică, o să găsească nivelul admis de concentraţie de toxafen oriunde în jurul oraşului Tanner's Corner.

— Poate ce e doar în apă e la un nivel admis, poate doar produsele locale… Dar ce se întâmplă cu combinaţia celor două? Ce se întâmplă cu un copil care bea apă din fântâna părinţilor, apoi se joacă prin iarbă şi mănâncă un măr din livadă, şi…

Omul de afaceri ridică din umeri.

— Legile sunt clare. Dacă nu îţi plac, trimite o scrisoare membrilor Congresului.

Ajutorul de şerif îl apucă furioasă de reverul hainei şi începu să urle:

— Nu înţelegi! O să intri la închisoare!

Davett se smuci şi îi şopti cu răutate:

— Nu, tu nu înţelegi, ofiţer. Te scalzi în ape prea adânci pentru tine. Mă pricep foarte, foarte bine la ce fac. Eu nu fac greşeli. Apoi se uită la ceas. Trebuie să plec.

Davett se îndreptă către maşină, aranjându-şi puţinul păr rămas pe creştet. De la transpiraţie, şuviţele i se lipiseră de cap. Se urcă în maşină şi trânti uşa. Lucy veni după el şi îl opri exact când pornea motorul.

— Stai!

Davett se uită la ea, dar femeia îl ignoră, privind pasagerii din maşină.

— Vreau să vedeţi ce a făcut Henry.

Mâinile ei puternice sfâşiară tricoul, şi femeia din maşină rămase fără grai când îi văzu cicatricele roz din locul unde fuseseră sânii.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Davett întorcându-şi privirea.

— Tată… şopti fata şocată.

Mama ei se uită în continuare, fără să poată spune ceva.

— Spuneai că nu faci greşeli, Davett?… Ai greşit. Ai făcut-o pe asta.

Bărbatul porni motorul, semnaliză şi se îndepărtă încet pe autostradă.

Lucy rămase pe loc câteva secunde urmărind Lexusul din priviri. Îşi băgă mâna în buzunar, de unde scoase câteva ace de siguranţă cu care îşi prinse tricoul la loc. Se sprijini de maşină abia stăpânindu-şi lacrimile, apoi zări o floricică pe marginea şoselei. Se uită la ea şi observă că era un mocasin roz, o specie de orhidee. Floarea ei aduce cu nişte papuci. Planta era rară în Paquenoke şi Lucy nu mai văzuse una mai frumoasă ca aceasta. În cinci minute, folosind răzătoarea de gheaţă, reuşi să dezrădăcineze planta şi să o împacheteze într-un pahar înalt. Băutura ei fusese sacrificată de dragul grădinii.

44

O plăcuţă comemorativă de pe clădirea tribunalului explica faptul că numele statului venea de la cuvântul latin Carolus, care însemna Charles. „Eu, regele Charles, am acordat dreptul coloniştilor de a cuceri pământul de aici."

Carolina…

Amelia Sachs crezuse până atunci că numele statului venea de la Carolina, care probabil fusese o regină sau prinţesă. Născută şi crescută în Brooklyn, nu prea îi păsa de istoria regală. Iar acum stătea pe o băncuţă în tribunal, cu mâinile încătuşate, între doi gardieni. Clădirea din cărămidă roşie era veche, cu mobile din lemn de mahon şi podele de marmură. Nişte bărbaţi severi îmbrăcaţi în costume negre, judecători sau guvernatori, presupuse ea, o priveau de sus din nişte picturi în ulei, ca şi cum ar fi fost vinovată. Locul nu părea să beneficieze de aer condiţionat, dar curenţii de aer şi întunericul menţineau o atmosferă răcoroasă.

Fred Dellray se repezi spre ea.

— Ce faci? Vrei cafea sau ceva?

— Nu ai voie să vorbeşti cu… apucă să zică gardianul din stânga, până când legitimaţia lui Fred de la Departamentul Justiţiei îi tăie discursul.

— Nu, Fred. Unde e Lincoln?

Era aproape nouă şi jumătate.

— Nu ştiu. Îl cunoşti bine pe Lincoln – uneori pur şi simplu apare. E peste tot, ceea ce înseamnă ceva pentru un om care nu poate să meargă.

Lucy şi Garrett nu erau nici ei prezenţi.

Sol Geberth, într-un costum gri care probabil costase o avere, se îndreptă către ea. Gardianul din dreapta se trase la o parte şi îl lăsă pe avocat să se aşeze.

— Salut, Fred, îl salută bărbatul pe agent.

Dellray îi răspunse rece la salut, şi Sachs se gândi că, la fel ca în cazul lui Rhyme, avocatul trebuie să fi achitat nişte infractori prinşi de către Fred.

— Ne-am înţeles, îi spuse avocatul lui Sachs. Procurorul e de acord să accepte omor involuntar – fără alte acuzaţii. Cinci ani. Fără posibilitate de ieşire pentru bună purtare.

„Cinci ani…"

— Ar mai fi un lucru la care nu m-am gândit ieri, continuă avocatul.

— Care ar fi? întrebă ea, încercând să îşi dea seama după expresia lui cât de grav era amănuntul.

— Problema e că tu eşti poliţist.

— Şi ce importanţă are asta?

Înainte ca avocatul să deschidă gura, Fred interveni:

— Are de-a face cu faptul că tu eşti un om al legii. De după.

Sachs tot nu pricepea şi atunci agentul îi explică:

— De după gratii. O să trebuiască să stai izolată. Altfel, nu ai rezista nicio săptămână. O să fie greu de tot, Amelia. Greu de tot.

— Dar nimeni nu ştie că sunt poliţist.

Dellray râse.

— Nici nu o să primeşti bine salopeta, că o să se ştie totul despre tine.

— Nici măcar nu am arestat pe cineva aici. De ce le-ar păsa că sunt poliţist?

— Nu contează de unde eşti, răspunse Dellray uitându-se la Geberth care dădea din cap în semn de confirmare. Mai mult ca sigur nu o să te ţină împreună cu celelalte femei condamnate.

— Deci, practic sunt cinci ani în izolare.

— Îmi e teamă că da, răspunse Geberth.

Sachs îşi închise ochii şi simţi cum o apucă greaţa. Cinci ani fără să se mişte. Cinci ani de claustrofobie. Cinci ani de coşmaruri.

Şi ca fostă puşcăriaşă, cum se putea gândi că o să fie cândva mamă? Disperarea puse stăpânire pe ea.

— Deci? întrebă avocatul. Ce alegi?

Sachs îşi deschise ochii.

— O să pledez vinovată.

Sala de judecată era arhiplină. Sachs îl văzu pe Mason Germain şi pe încă alţi câţiva ajutori de şerif. Un cuplu îndurerat cu ochii roşii de plâns, probabil părinţii lui Jesse Corn, stăteau în primul rând. Ar fi vrut să le spună ceva, dar privirile lor dispreţuitoare o făcuseră să rămână tăcută. Doar două persoane se uitau la ea cu blândeţe: Mary Beth McConnell şi o femeie masivă, probabil mama ei. Lucy Kerr nu era nicăieri. Nici Lincoln Rhyme. Se gândi că el nu suportase ideea de a o vedea adusă în lanţuri. Era în regulă; nici ea nu voia să îl vadă supus la un astfel de chin.

Aprodul o conduse la masa apărării şi nu o descătuşă. Sol Geberth se aşeză lângă ea.

Cei doi se ridicară atunci când judecătorul intră în sală şi aşteptară până când bărbatul vânjos, îmbrăcat în robă neagră şi largă, se aşeză. Se uită câteva minute peste documente şi apoi se consultă cu asistentul său. Într-un final dădu din cap şi grefierul se ridică în picioare.

— Statul Carolina de Nord împotriva Ameliei Sachs.

Judecătorul îi făcu un semn procurorului din Raleigh, un bărbat înalt, grizonant, care se ridică.

— Onorată Instanţă, statul şi acuzata au ajuns la un acord comun, iar acuzata a ales să pledeze vinovat de omor de gradul doi, în cazul ajutorului de şerif Jesse Randolph Corn. Statul retrage toate celelalte acuzaţii şi recomandă o pedeapsă de cinci ani, care să fie efectuată fără posibilitate de eliberare condiţionată.

— Doamnă Sachs, aţi discutat despre acest acord cu avocatul dumneavoastră?

— Da, Onorată Instanţă.

— Şi v-a spus că aveţi dreptul de a îl refuza şi de a continua procesul?

— Da.

— Înţelegeţi că, prin acceptarea acestui acord, veţi pleda drept vinovată de omor calificat?

— Da.

— Sunteţi sigură de această decizie?

Femeia se gândi la tatăl ei şi la Nick. Şi la Lincoln Rhyme.

— Da, sunt.

— Foarte bine. Cum pledaţi la acuzaţiile de omor de gradul doi care vi se aduc?

— Vinovată, Onorată Instanţă.

— Având în vedere recomandarea statului, pledarea va fi acceptată şi, prin urmare, vă condamn…

Uşile căptuşite cu piele roşie se deschiseră în interior şi, cu un scrâşnet ascuţit, scaunul lui Lincoln Rhyme îşi făcu loc înăuntru. Un aprod încercase să deschidă uşile, dar Rhyme părea să fie grăbit şi efectiv trecuse prin ele. Una din cele două uşi se izbi de perete şi Sachs o putu vedea pe Lucy Kerr în spate.

Judecătorul îşi ridică privirea, gata să îi facă o observaţie intrusului, dar când văzu scaunul – la fel ca majoritatea oamenilor – adoptă o atitudine corectă politic pe care Rhyme o detesta şi nu comentă. Se întoarse către Sachs gata să continue:

— Vă condamn la cinci ani…

— Scuzaţi-mă, Onorată Instanţă, interveni Rhyme. Trebuie să vorbesc cu acuzata şi să mă consult cu ea un minut.

— Ei bine, mormăi judecătorul, suntem în mijlocul unui proces. Puteţi să vorbiţi cu ea altă dată.

— Cu tot respectul, Onorată Instanţă, îi răspunse Rhyme, trebuie să vorbesc cu ea acum. Rhyme mormăia şi el, dar vocea sa răsună mai puternic decât cea a judecătorului.

*

În sala de judecată, exact ca înainte.

Majoritatea oamenilor cred că slujba unui criminalist este doar să găsească şi să analizeze dovezi. Dar atunci când Lincoln Rhyme se aflase la conducerea Departamentului de criminalistică de la NYPD – Divizia de Investigaţii şi Resurse, petrecuse aproape la fel de mult timp depunând mărturii la tribunal pe cât petrecuse în laborator. Era un martor perfect. (Blaine, fosta lui soţie, observase că Rhyme prefera să „evolueze" în faţa oamenilor – nici ea nu era exclusă – decât să interacţioneze cu ei.)

Rhyme îşi conduse cu grijă scaunul până la rampa care separa mesele avocaţilor de publicul care asista la proces. Se uită la Amelia Sachs, iar imaginea aproape îl făcu să plângă. În cele trei zile petrecute în închisoare slăbise enorm şi faţa ei era pământie. Părul roşcat era prins într-un coc strâns – la fel cum îl ţinea atunci când investiga scena unei crime, ca nu cumva şuviţele ei să atingă posibilele probe; oricum, coafura aceasta îi asprea trăsăturile frumoase ale feţei.

Geberth se duse lângă Rhyme şi se lăsă pe vine. Cei doi discutară câteva minute, iar într-un final Geberth dădu din cap şi se ridică.

— Onorată Instanţă, ştiu că aici are loc o audiere în vederea stabilirii pedepsei. Dar am o propunere neobişnuită. Tocmai am descoperit nişte dovezi noi…

— Pe care le poţi prezenta în proces, se răsti judecătorul, în cazul în care clienta ta decide să renunţe la înţelegere.

— Nu propun să prezint nimic curţii. Aş vrea să le prezint acuzării şi să văd dacă şi colegii mei vor fi suficient de demni să le ia în consideraţie.

— În ce scop?

— Există posibilitatea de a diminua acuzaţiile aduse clientei mele, adăugă rezervat avocatul. Şi ar putea să elibereze un pic şi agenda dumneavoastră.

Judecătorul îşi dădu ochii peste cap, în semn că în statul Carolina linguşelile unui yankeu nu sunt necesare. Îşi întoarse privirea către procuror.

— Ei bine?

— Ce fel de dovezi aveţi? îl întrebă procurorul pe Geberth. Un martor nou?

Rhyme nu se mai putu abţine:

— Nu. Dovezi fizice.

— Tu eşti acel Lincoln Rhyme de care am tot auzit? întrebă judecătorul.

De parcă ar fi mai fi fost un alt criminalist paralizat în statul Tar Heel.

— Da, eu simt.

— Unde sunt dovezile? întrebă procurorul.

— În posesia mea, la Departamentul Şerifului din Paquenoke, răspunse Lucy Kerr.

— Eşti de acord să depui mărturie sub jurământ? îl întrebă judecătorul pe Rhyme.

— Cu siguranţă.

— Domnule procuror, sunteţi de acord şi dumneavoastră?

— Da, Onorată Instanţă, dar dacă totul se dovedeşte a fi o diversiune sau dacă dovezile vor fi inutile, voi depune plângere împotriva domnului Rhyme.

Judecătorul se gândi preţ de câteva secunde, apoi continuă:

— Să se consemneze că ceea ce se întâmplă acum nu face parte din nicio procedură. Curtea creditează cele două părţi pentru o depoziţie anterioară înţelegerii. Examinarea va fi făcută respectând legile din Carolina de Nord. Îndreptaţi-vă să juraţi.

Rhyme îşi opri scaunul în faţa băncii. Bărbatul care aducea Biblia se apropie ezitant, dar Rhyme îi replică simplu:

— Nu pot să îmi ridic mâna dreaptă. Apoi începu să recite. „Jur că voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!" Încercă să surprindă privirea lui Sachs, dar ea se uita la lespezile de mozaic de pe podea.

Geberth ieşi în faţă.

— Domnule Rhyme, puteţi să îmi spuneţi numele dumneavoastră, adresa şi ocupaţia?

— Lincoln Rhyme, 345 Central Park West, New York. Sunt detectiv criminalist.

— Lucraţi în laborator, nu-i aşa?

— Ceva mai mult de atât, dar în mare cu asta mă ocup.

— De unde o cunoaşteţi pe acuzată, Amelia Sachs?

— Mi-a fost şi îmi este încă asistentă şi parteneră în numeroase investigaţii.

— De ce aţi venit în Tanner's Corner?

— Ca să îl ajutăm pe şeriful James Bell şi Departamentul Şerifului din districtul Paquenoke. Să investigăm uciderea lui Billy Stail şi răpirea Lydiei Johansson şi a lui Mary Beth McConnell.

— Domnule Rhyme, continuă Geberth, spuneţi că aveţi dovezi noi care susţin acest caz?

— Da, e adevărat.

— Care sunt acele dovezi?

— După ce am aflat că Billy Stail s-a dus la Blackwater Landing să o ucidă pe Mary Beth McConnell, am început să mă gândesc de ce ar fi făcut aşa ceva. Am ajuns la concluzia că a fost plătit să o ucidă. El..

— Ce vă face să credeţi că a fost plătit?

— E evident de ce, bombăni Rhyme.

Nu era răbdător când venea vorba de întrebări lipsite de importanţă, şi Geberth se îndepărta de la scenariul stabilit.

— Spuneţi să audă toată lumea, dacă doriţi.

— Billy nu era implicat într-o relaţie cu Mary Beth. Nu a fost implicat nici în uciderea familiei lui Garrett Hanlon. Nici măcar nu o cunoştea pe fată. Deci nu ar fi avut nicio altă motivaţie pentru care să o ucidă, în afară de profitul financiar.

— Continuaţi.

— Persoana care l-a angajat nu ar fi putut să îl plătească cu un cec, ci, fireşte, cu bani gheaţă. Ajutorul de şerif Kerr a fost acasă la Billy Stail cu un mandat de percheziţie. A găsit zece mii de dolari sub perna lui.

— Ce era cu…

— De ce să nu termin eu de povestit? îl întrebă Rhyme pe avocat.

— Bună idee, domnule Rhyme, îl susţinu judecătorul. Cred că avocatul a vorbit destul.

— Cu ajutorul ajutorului de şerif Kerr, am analizat amprentele de pe prima şi ultima bancnotă din teanc. Am găsit în total şaizeci şi două de amprente. În afară de cele ale lui Billy, două dintre aceste amprente aparţin unei persoane implicate în acest caz. Ajutorul de şerif Kerr a obţinut un alt mandat de percheziţie pentru casa individului respectiv.

— Aţi verificat şi dumneavoastră? întrebă judecătorul.

Rhyme se strădui să nu se enerveze.

— Nu, nu am verificat şi eu. Casa nu îmi era accesibilă. Dar am coordonat percheziţia condusă de ajutorul de şerif Lucy Kerr. În casă a găsit o chitanţă provenind de la o lopată cumpărată, identică cu arma crimei, şi optzeci şi trei de mii de dolari, bani gheaţă, împachetaţi în acelaşi tip de ambalaj ca şi cele două teancuri din casa lui Billy Stail. La fel de dramatic ca întotdeauna, Lincoln Rhyme păstrase ce avea mai bun pentru sfârşit. Ajutorul de şerif Kerr a găsit de asemenea şi nişte urme de oase în grătarul din spatele casei. Oasele aparţineau familiei Hanlon.

— Despre casa cui vorbiţi?

— Casa agentului Jesse Corn.

Replica lui Rhyme stârni un murmur intens în sală. Deşi procurorul părea neafectat, se ridică în picioare şi le şopti ceva colegilor săi consternaţi. Părinţii lui Jesse se întoarseră şocaţi unul către celălalt, iar mama ajutorului de şerif începu să plângă.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule Rhyme? îl întrebă judecătorul.

Rhyme se abţinu să îi spună că totul era cât se poate de evident.

— Onorată Instanţă, Jesse Corn era unul dintre cei care, în urmă cu cinci ani, a conspirat împreună cu Jim Bell şi Steve Farr să îi ucidă lui Garrett familia, iar apoi să o ucidă pe Mary Beth McConnell.

„Ah, da, oraşul ăsta e plin de cuiburi de viespi."

Judecătorul se lăsă pe spate în scaun.

— Eu nu mai am nimic de a face cu asta. Voi doi rezolvaţi problema. Se uită spre procuror şi avocat. Aveţi cinci minute, după care fie clienta pledează vinovată, fie voi stabili data procesului.

— Asta nu înseamnă că nu l-a ucis pe Jesse, îi spuse procurorul lui Geberth. Chiar dacă Jesse Corn era un conspirator, tot a fost victima unei crime.

Acum bărbatul din nord îşi dădu ochii peste cap.

— Hai, lasă-mă, se răsti el, ca şi cum procurorul nu ar fi înţeles nimic. Înseamnă că Jesse Corn acţiona în afara legii, iar atunci când s-a aflat faţă în faţă cu Garrett, era, de fapt, un infractor înarmat şi periculos. Jim Bell a recunoscut că plănuiseră să îl tortureze pe băiat până când avea să le spună unde se afla Mary Beth. Iar odată ce ar fi găsit-o, Jesse Corn împreună cu Rich Culbeau şi restul s-ar fi întors să îi omoare pe Lucy Kerr şi pe ceilalţi ajutori de şerif.

Ochii judecătorului se mişcau din stânga în dreapta, ca la un meci de tenis.

— Eu văd aşa lucrurile, rosti procurorul. A avut loc o crimă şi nu avem de unde să ştim dacă Jesse Corn urma să ucidă şi el pe cineva.

Geberth dădu din cap şi se uită la grefier.

— Suspendăm depoziţia. Apoi se întoarse către procuror. De ce mai insişti? Jesse Corn era un criminal.

Rhyme interveni şi el în discuţie:

— Dacă vrei să ajungem la proces, îi spuse procurorului, atunci haide şi o să vezi ce părere o să aibă juriul când va afla că victima era un poliţist corupt, care plănuia să tortureze un băiat nevinovat şi să ucidă o fată.

— Nu vrei asta, continuă Geberth. Îl ai pe Bell, pe cumnatul său, pe medicul legist…

Dar înainte ca procurorul să apuce să protesteze, Rhyme îl privi în ochi şi îi şopti:

— O să te ajut.

— Adică?

— Ştii cine e în spatele operaţiunii, nu-i aşa? Ştii cine îi ucide pe locuitorii din Tanner's Corner?

— Henry Davett, veni răspunsul. Am studiat dosarele.

— Şi cum merge cazul împotriva lui?

— Nu prea bine. Nu sunt dovezi. Nu e nicio legătură între el şi Bell sau oricine altcineva. A folosit alţi oameni care fie nu vor să coopereze, fie nu intră în jurisdicţia noastră.

— Dar, continuă Rhyme, nu-i aşa că vrei să îl prinzi înainte să mai moară şi alţii de cancer? Înainte să se mai sinucidă alţi copii din cauza bolilor? Înainte să se mai nască şi alţi bebeluşi cu malformaţii?

— Sigur că da.

— Atunci ai nevoie de mine. Niciun alt criminalist din stat nu îl poate prinde pe Davett. Dar eu pot. Rhyme se uită la Sachs care plângea. Ştia că singurul gând care îi trecea acum prin minte era acela că nu omorâse un om nevinovat şi asta era tot ce conta, indiferent dacă mai urma să fie condamnată sau nu.

Procurorul oftă adânc, dădu din cap şi se grăbi să încheie înţelegerea.

— S-a făcut. Apoi se uită la judecător. Onorată Instanţă, Statul retrage toate acuzaţiile în cazul Statul Carolina împotriva lui Sachs.

— S-a hotărât, spuse plictisit judecătorul. Acuzatul este liber să plece. Următorul caz. Nici măcar nu se mai sinchisi să bată cu ciocanul în masă.

45

— Nu ştiam dacă o să vii sau nu, spuse Lincoln Rhyme.

Chiar era surprins.

— Nici eu nu ştiam, îi replică Sachs.

Cei doi erau în camera de spital de la centrul medical din Avery.

— Tocmai l-am vizitat pe Thom, sus la etajul cinci, spuse criminalistul. E tare ciudat – acum sunt eu mai mobil decât el.

— Cum se simte?

— E în regulă. Ar trebui să fie externat într-o zi sau două. I-am spus că urmează să privească terapia fizică cu totul alţi ochi de acum înainte. Dar nu a râs.

O femeie drăguţă din Guatemala – asistenta sa temporară – stătea într-un colţ, croşetând un şal galben-roşiatic. Părea să suporte toanele lui Rhyme, deşi criminalistul credea că totul se datorează faptului că femeia nu înţelegea destul de bine limba, încât să pună la suflet toate remarcile lui sarcastice şi batjocoritoare.

— Ştii, Sachs, începu Rhyme, când am auzit că l-ai ajutat pe Garrett să evadeze, m-am gândit că ai făcut-o ca să mă răzgândesc în legătură cu operaţia.

Un zâmbet se înfiripă pe buzele ei care semănau cu ale Juliei Roberts.

— Poate e un pic adevăr în ce zici tu acolo.

— Deci ai venit aici ca să mă convingi să nu o fac?

Sachs se ridică de pe scaun şi se uită pe fereastră.

— E drăguţă priveliştea de aici.

— Liniştită, nu-i aşa? Fântâni şi grădini. Plante. Nu ştiu cum se numesc.

— Lucy ar putea să îţi spună. Ştie despre plante la fel de multe câte ştie Garrett despre gândaci. Scuze, insecte. Un gândac e doar un fel de insectă… Nu, Rhyme, nu am venit aici să te conving să nu

o faci. Am venit să stau cu tine şi să aştept până în momentul când te vei trezi la reanimare.

— Te-ai răzgândit?

Femeia se întoarse înspre el.

— Ştii, când eu şi Garrett eram pe fugă, mi-a spus ceva ce citise din cartea aia a lui, *Lumea în miniatură.*

— Cărăbuşii mi-au câştigat respectul după ce am citit-o, replică Rhyme.

— Era ceva ce mi-a arătat acolo… un paragraf. Era o listă a caracteristicilor creaturilor vii. Una dintre ele spunea că toate creaturile sănătoase încearcă să crească şi să se adapteze la mediul înconjurător. Mi-am dat seama că asta trebuie să faci, Rhyme – operaţia. Nu pot să intervin peste decizia ta.

După un moment, criminalistul îi răspunse:

— Sachs, ştiu că asta nu o să mă vindece. Dar care e scopul nostru în viaţă? Micile victorii. Găsim o urmă aici, o amprentă acolo, câteva firicele de nisip care să ne ducă la casa criminalului. Asta e tot ce caut eu – o ameliorare cât de mică. Ştiu că nu o să mă ridic din scaunul ăsta. Dar am nevoie de o mică victorie.

„Şi poate să am şansa să te pot ţine de mână."

Sachs se aplecă şi îl sărută zgomotos, apoi se aşeză pe pat.

— Ce-i cu privirea asta, Sachs? Pari ruşinată.

— Paragraful ăla din cartea lui Garrett?

— Ce-i cu el?!

— Acolo mai era menţionată o caracteristică a creaturilor pe care am uitat să ţi-o amintesc.

— Care ar fi? întrebă el.

— Toate creaturile vii încearcă să îşi perpetueze specia.

— Oare văd aici o altă pledoarie? O altfel de înţelegere?

— Poate o să vorbim despre asta când ajungem înapoi la New York, spuse Sachs.

— Trebuie să te duc în sala de operaţie, domnule Rhyme, spuse asistenta care tocmai apărase în uşă. Sunteţi gata pentru o plimbare?

— Sigur că sunt… Apoi se întoarse către Sachs. Sigur. O să vorbim.

Amelia îl sărută din nou şi îi strânse mâna stângă, unde Lincoln putea cu greu să simtă presiunea în degetul său inelar.

Cele două femei stăteau una lângă alta învăluite de lumina soarelui. Două pahare de cafea proastă se aflau pe masa portocalie din faţa lor care mai purta încă urmele ţigărilor stinse pe ea pe vremea când se fuma în spitale. Amelia Sachs se uită la Lucy Kerr care şedea abătută, cu mâinile împreunate.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea. Te simţi bine?

Lucy ezită un moment, apoi îi răspunse:

— Secţia de oncologie e vizavi. Am stat luni întregi acolo. Şi înainte, şi după operaţie. Apoi dădu din cap. Nu am mai spus nimănui asta, dar de Ziua Recunoştinţei, după ce Buddy m-a părăsit, am venit aici. Aşa am simţit. Am băut cafea şi am mâncat sandviciuri cu ton cu asistentele. Nu-i aşa că e grozav? Aş fi putut să îmi vizitez părinţii şi verişorii în Raleigh şi să iau cina cu ei. Sau să merg la soră-mea şi la soţul ei – părinţii lui Ben, în Martinsville. Dar voiam să fiu unde mă simţeam ca acasă. Care, cu siguranţă, nu era în casa mea.

— Când tatăl meu era pe moarte, îi spuse Sachs, eu şi mama am petrecut trei sărbători la spital: Ziua Recunoştinţei, Crăciunul şi Anul Nou. Tata a şi făcut o glumă. Spunea că trebuia să facem deja rezervări pentru Paşte. Nu a apucat să trăiască atâta.

— Mama ta e încă în viaţă?

— Ah, da. Şi o duce mai bine decât mine. Eu am moştenit artrita de la tata. Sachs era cât pe ce să facă o glumă în legătură cu motivul pentru care era o trăgătoare atât de bună – ca să nu fie nevoită să

fugă după criminali. Dar apoi îşi aminti de Jesse Corn şi de împuşcătura care îi luase viaţa şi tăcu.

— O să fie totul în regulă cu Lincoln, spuse Lucy. Ştii asta.

— Nu, nu ştiu, îi răspunse Sachs.

— Am un sentiment. Când ai stat atâta prin spitale – cum am stat eu – chiar ai un sentiment.

— Apreciez asta.

— Cât crezi că o să dureze?

Pentru totdeauna…

— Doctoriţa Weaver spunea că patru ore.

De undeva de departe se auzea un dialog dintr-un serial de televiziune. Pagerul unui doctor. O sonerie. Râsete. Cineva trecu pe lângă ele şi se opri imediat.

— Ce faceţi, doamnelor?

— Lydia! zâmbi Lucy. Cum o mai duci?

Era Lydia Johansson. Sachs nu o recunoscuse pentru că fata purta o uniformă verde. Apoi îşi aminti că ea lucra aici ca asistentă.

— Aţi auzit? întrebă Lucy. Jim şi Steve au fost arestaţi. Cine ar fi crezut?

— N-aş fi crezut niciodată, replică Lydia. Toată lumea vorbeşte despre asta. Apoi asistenta o întrebă pe Lucy:

— Ai vreo programare?

— Nu, domnul Rhyme va fi operat la coloana vertebrală astăzi. Noi suntem majoretele lui.

— Îi doresc numai bine, spuse Lydia.

— Mulţumesc, replică Sachs.

Fata se îndepărtă de ele, mergând pe coridor, le făcu cu mâna şi intră pe o uşă.

— Ce fată drăguţă, spuse Amelia.

— Îţi imaginezi ce meserie are? Să fie asistentă la oncologie. Când am fost operată, a stat lângă mine zi şi noapte, şi era la fel de veselă tot timpul. E mai curajoasă decât mine.

Dar Lydia nu mai era demult în gândurile lui Sachs. Femeia se uită la ceas. Era unsprezece dimineaţa. Operaţia avea să înceapă dintr-un moment în altul.

Încerca să se comporte cum nu se poate mai bine.

Asistenta care îl pregătea îi explică diverse lucruri şi Lincoln Rhyme dădea afirmativ din cap, dar cum primise deja o pastilă de Valium, atenţia sa era în cu totul altă parte.

Voia să îi spună tinerei să tacă odată şi să îşi facă treaba, dar se gândi că era mai bine să se comporte civilizat cu nişte oameni care urmează să îi despice gâtul.

— Serios? întrebă el profitând de o pauză. Ce interesant! Nu avea nicio idee despre ce îi vorbise.

Apoi apăru un infirmier care îl mută din sala preoperatorie în sala de operaţii.

Două asistente îl mutară de pe targa pe masa de operaţie, iar una din ele se duse în colţul camerei şi începu să scoată instrumentele.

Încăperea părea mult mai neprotocolară decât se aşteptase. Plăci verzi de faianţă, echipament din oţel, instrumente, eprubete. Dar şi multe cutii de carton. Şi un radio casetofon portabil mare. Dori să întrebe ce muzică vor pune, dar îşi aminti că avea să fie complet anesteziat, deci nu va auzi nimic.

— E destul de amuzant, murmură el ameţit către o asistentă care stătea lângă el.

Fata se întoarse şi criminalistul putu să-i vadă doar ochii prin masca de pe faţă.

— Ce anume?

— O să fiu operat în singurul loc din corp pentru care am nevoie de anestezic. Dacă mi-aş scoate apendicele, nici nu aş avea nevoie să fiu sedat.

— Chiar e amuzant, domnule Rhyme.

Criminalistul râse scurt, gândindu-se: „Deci mă cunoaşte”.

Se uită la tavan, meditând. Lincoln Rhyme împărţea oamenii în două categorii: cei care călătoreau şi cei care ajungeau. Unora le plăcea mai mult drumul decât destinaţia. El însuşi era o persoană care ajungea, judecând după natura lui – scopul lui în viaţă era să găsească răspunsuri la întrebări legate de ştiinţă şi de multe ori îi plăceau mai mult soluţiile decât metodele folosite ca să se ajungă la ele. Cu toate acestea, acum, în timp ce zăcea întins pe spate, cu lampa chirurgicală bătându-i în ochi, simţea cu totul altceva. Prefera să rămână în starea aceasta plină de speranţe – bucurându-se de toate senzaţiile oferite de anticipare.

O doctoriţă indiană îl pregătea de anestezie. Femeia îi înfipse un ac în braţ şi aranjă perfuzia. Era foarte pricepută.

— Eşti gata să tragi un pui de somn? îl întrebă ea veselă.

— Pe cât de pregătit o să fiu vreodată, mormăi el.

— Când îţi fac injecţia, o să te rog să numeri de la o sută până la unu în ordine descrescătoare. Nici nu o să îţi dai seama când o să adormi.

— Care e recordul? glumi Rhyme.

— La numărătoare? Un singur bărbat, mult mai solid decât tine, a ajuns la şaptezeci şi nouă înainte să adoarmă.

— O să încerc să ajung la şaptezeci şi cinci.

— O să numim operaţia asta după tine dacă reuşeşti, veni rece replica ei.

O urmări în timp ce introducea un lichid alburiu în soluţia de perfuzat, apoi femeia se întoarse cu faţa către un monitor. Rhyme începu să numere.

— O sută, nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte…

O asistentă, cea care i se adresase pe nume, se ghemui lângă el.

— Cum o duci? îl întrebă ea cu o voce ciudată.

Se uită la ea.

— Sunt Lydia Johansson. Îţi mai aminteşti de mine? Înainte să îi poată răspunde, fata îi şopti: Jim Bell mi-a spus să îţi spun adio din partea lui.

— Nu! murmură el.

Doctoriţa care se ocupa cu anestezia stătea cu ochii pe monitor.

— E în regulă, relaxează-te. Totul e în regulă.

Lydia avea buzele aproape lipite de urechea lui Rhyme.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum de Jim şi Steve Farr ştiau de pacienţii cu cancer?

— Nu! Opriţi!

— Le-am dat numele lor lui Jim, astfel încât Culbeau să se poată asigura că li se vor întâmpla „accidente". Jim Bell e prietenul meu. Avem o aventură de câţiva ani buni deja. El m-a trimis la Blackwater Landing după ce Mary Beth a fost răpită. În dimineaţa aceea am fost să las buchetul de flori şi să fiu acolo în caz că ar fi apărut Garrett. Trebuia să discut cu el şi să îl ţin de vorbă până când Jesse şi Ed ar fi venit să îl prindă. Şi Ed era implicat în asta. Urmau să îl forţeze să ne spună unde e Mary Beth. Dar nimeni nu s-a gândit că mă va răpi pe mine.

„Ah, da, oraşul ăsta e plin de cuiburi de viespi."

— Opriţi! strigă Rhyme. Dar vocea aproape că nu i se mai auzea.

Doctoriţa se uită la el.

— Au trecut cincisprezece secunde deja. Poate totuşi o să baţi recordul. Numeri? Nu te aud numărând.

— O să fiu lângă tine, spuse Lydia mângâindu-l pe frunte. Multe lucruri se pot întâmpla în timpul unei operaţii, ştii? Probleme cu tubul de oxigen, medicamente greşit administrate. Cine ştie? S-ar putea să te omoare sau să te bage în comă. Dar cu siguranţă nu o să mai ajungi la niciun tribunal să depui mărturie.

— Stai! gâfâi Rhyme. Stai!

— Ha-ha, râse doctoriţa, cu ochii fixaţi pe monitor. Douăzeci de secunde. Cred că o să câştigi, domnule Rhyme.

— Eu nu prea cred, îi mai şopti Lydia şi se ridică încet de lângă el, în timp Rhyme vedea cum se întunecă totul în sala de operaţie.

46

Chiar era unul dintre cele mai drăguţe locuri din lume, gândi Amelia Sachs.

Pentru un cimitir.

Parcul Memorial Tanner's Corner, situat pe culmea unui deal, oferea o privelişte de câţiva kilometri buni a râului Paquenoke. Era chiar mai drăguţ văzut din cimitir decât de pe şosea.

Ţinându-şi mâna pavăză la ochi să se protejeze de soare, Amelia observă cum canalul Blackwater, cu apa sa sclipitoare, se uneşte cu râul. De aici până şi apa întunecată şi murdară care adusese atâta amărăciune oamenilor părea blândă şi pitorească.

Se afla într-un grup de câteva persoane în faţa unui mormânt deschis. O urnă era coborâtă de unul dintre bărbaţii de la pompe funebre. Amelia Sachs stătea lângă Lucy Kerr. Garrett Hanlon era lângă ele, şi de cealaltă parte a mormântului stăteau Mason Germain şi Thom, care, sprijinindu-se în baston, era îmbrăcat cu pantalonii săi impecabili şi cu o cămaşă. Purta şi o cravată îndrăzneaţă de culoarea focului, care părea potrivită în ciuda sobrietăţii evenimentului.

Fred Dellray îmbrăcat în costumul său negru era şi el de faţă, stând singur şi gânditor – ca şi cum şi-ar fi reamintit de un pasaj din cărţile de filosofie pe care le citea cu atâta plăcere. Ar fi adus cu un cleric musulman dacă ar fi avut o cămaşă albă, în locul celei verzi cu buline pe care o purta.

Nu era prezent niciun preot, deşi în ţara asta toată lumea făcea caz de credinţă şi s-ar fi găsit o mulţime de preoţi dispuşi să oficieze. Reprezentantul firmei de pompe funebre se uită la oamenii adunaţi şi îi întrebă dacă doresc să spună câteva cuvinte. Şi în timp ce lumea privea înjur, întrebându-se dacă sunt voluntari, Garrett îşi

scoase cartea sa uzată, *Lumea în miniatură,* din pantalonii largi pe care îi purta.

Cu o voce şovăielnică, băiatul începu să citească:

— „Sunt unii care sugerează că puterea divină nu există, dar cinismul oricui e pus la încercare atunci când ne uităm la lumea insectelor, care au fost răsplătite cu atâtea lucruri minunate: aripi atât de subţiri, încât nici nu par să fie făcute dintr-un material viu, corpuri fără niciun miligram de greutate suplimentară, detectoare pentru viteza vântului, cu un grad de acurateţe de până la o fracţiune de kilometru pe oră, un mers atât de eficient, încât inginerii mecanici îşi modelează roboţii după el, şi, cel mai important, incredibila lor abilitate de a supravieţui în faţa opoziţiei copleşitoare a omului, a prădătorilor şi a stihiilor naturii. În momente de disperare, putem lua exemplu de la ingeniozitatea şi perseverenţa acestor vietăţi miraculoase şi să găsim alinare şi restabilirea credinţei pierdute".

Garrett se uită în sus şi închise cartea. Îşi pocni emoţionat unghiile, se uită la Sachs şi o întrebă:

— Vrei să spui, adică, vrei să spui ceva?

Amelia doar clătină din cap.

Nimeni altcineva nu mai scoase un cuvânt şi, după câteva minute de reculegere, toată lumea se întoarse şi se îndreptă spre o potecă şerpuită care ducea către vârful dealului. Înainte să ajungă la locul de picnic, groparii începură să acopere mormântul. Sachs respira greu în timp ce urcau dealul şi îşi amintea vocea lui Rhyme.

„Nu e un cimitir urât. Nu m-ar deranja să fiu îngropat într-un astfel de loc."

Se opri să îşi şteargă fruntea transpirată şi să îşi tragă sufletul. Canicula nu se ostoise încă în Carolina de Nord. Cu toate acestea, pe Garrett părea să nu-l deranjeze căldura. Băiatul fugi pe lângă ea şi începu să scoată din maşină pungile de cumpărături ale lui Lucy.

Nu era chiar momentul potrivit pentru un picnic, dar Sachs se gândi că salata de pui şi pepenele verde erau o modalitate la fel de bună ca oricare de a îţi aduce aminte de cei morţi.

Şi whisky desigur. Sachs scotoci prin pungi până când găsi sticla de Macallan, whisky vechi de optsprezece ani, şi îi scoase dopul care ieşi cu un zgomot slab.

— Ah, sunetul meu preferat, remarcă Lincoln Rhyme.

Criminalistul îşi conducea scaunul cu rotile lângă ea, fiind atent la denivelările terenului. Drumul către cimitir era mult prea abrupt pentru Storm Arrow, şi el trebuise să îi aştepte. Îi urmărise cum îngropară cenuşa oaselor găsite de Mary Beth la Blackwater Landing – rămăşiţele familiei lui Garrett.

Sachs turnă whisky în paharul lui Rhyme, echipat cu un pai lung, şi apoi îşi turnă şi ei. Restul lumii bea bere.

— Rachiul de contrabandă e o băutură dezgustătoare, Sachs, încearcă să o eviţi cât poţi. Asta e mult mai bună.

Sachs se uită în jur.

— Unde e femeia de la spital? Îngrijitoarea.

— Doamna Ruiz? murmură Rhyme. Fără speranţă. Şi-a dat demisia. M-a lăsat în aer.

— Şi-a dat demisia? replică Thom. Ai înnebunit-o! La fel de bine puteai să o concediezi.

— Am fost un sfânt! se răsti criminalistul.

— Cum îţi e temperatura? întrebă Thom.

— E în regulă, bombăni el. Cum e a ta?

— Poate un pic prea ridicată, dar eu nu am probleme cu tensiunea.

— Nu, ai doar o gaură de glonţ în tine.

Asistentul continuă:

— Ar trebui să… dădu să zică asistentul.

— Am spus că simt în regulă!

— …te tragi mai la umbră.

Rhyme bodogăni şi se plânse de denivelările terenului, dar într-un final reuşi să îşi ducă scaunul la umbră.

Garrett aranja atent mâncărurile, băutura şi şerveţelele pe o bancă de sub un copac.

— Cum te simţi? şopti Rhyme. Şi înainte să începi să bombăni şi la mine – nu mă refer la temperatură.

Rhyme nu spuse nimic. Răspunsul său fu un mormăit nedesluşit, prin care îi transmitea că se simţea bine.

Dar nu era aşa. Un stimulator al nervilor diafragmei pompa aer în corpul său, ajutându-l să inspire şi să expire. Rhyme detesta aparatul – se debarasase de el în urmă cu câţiva ani – dar acum, fără doar şi poate, avea nevoie de el. Cu două zile în urmă, pe masa de operaţie, Lydia Johansson fusese foarte aproape să îi oprească respiraţia pentru totdeauna.

În sala de aşteptare a spitalului, după ce Lydia îşi luase la revedere de la Sachs şi Lucy, Amelia observase că asistenta intrase pe uşă pe care scria NEUROCHIRURGIE. Sachs o întrebase pe Lucy:

— Nu spuneai că Lydia lucrează la Secţia de oncologie?

— Ba da.

— Păi, atunci ce caută acolo?

— Poate vrea să îl salute pe Lincoln, îi sugerase Lucy.

Dar Sachs nu prea credea că asistentele fac serviciu social pentru pacienţii care urmează să fie operaţi.

Apoi se gândise că Lydia ar fi trebuit să ştie care dintre locuitorii din Tanner's Corner se îmbolnăviseră de cancer. Apoi îşi amintise că îi spusese cineva lui Bell despre pacienţii de la Oncologie – cei trei oameni pe care Culbeau şi gaşca lui îi omorâseră la Blackwater Landing. Cine ar fi putut şti mai multe decât o asistentă care lucra la Oncologie? Teoria ei era foarte şubredă, dar Sachs i-o spusese lui Lucy, care îşi scosese telefonul şi sunase de urgenţă la compania de

telefoane, al cărei Departament de securitate verificase toate apelurile primite de Jim Bell. Lydia îi dăduse sute de telefoane.

— O să îl omoare! strigase Sachs.

Şi cele două femei – una din ele cu arma scoasă, năvăliseră în sala de operaţie – o scenă parcă desprinsă din ER[48], chiar când doctoriţa Weaver urma să facă prima incizie.

Lydia intrase în panică şi, încercând să evadeze sau să facă lucrul pentru care o trimisese Bell, smulse tubul de oxigen din gâtul lui Rhyme înainte să fie pusă la pământ de cele două femei. Din cauza traumei şi a anesteziculuí, plămânii lui Rhyme cedaseră, dar doctoriţa Weaver reuşise să îl resusciteze. Însă după incident, respiraţia lui rămăsese inegală şi trebuise să apeleze la stimulator.

Lucru care era destul de grav. Dar şi mai grav, spre furia şi dezamăgirea lui Rhyme, doctoriţa Weaver refuzase să îl opereze în perioada următoarelor şase luni – până când problemele respiratorii aveau să revină la normal. Încercase să insiste, dar chirurgul se dovedise a fi la fel de încăpăţânat ca el.

Sachs mai luă o gură de whisky.

— I-ai spus lui Roland Bell despre vărul lui? o întrebă Rhyme.

Ea dădu din cap.

— A primit cu greu vestea. Spunea că Jim a fost întotdeauna oaia neagră a familiei, dar nu se gândise niciodată că ar putea să facă una ca asta. Încă e devastat. Apoi se uită înspre nord-est. Uite! arătă ea. Acolo. Ştii ce e?

Rhyme încercă să îi urmărească privirea.

— La ce te uiţi? Linia orizontului? Un nor? Un avion? Luminează-mă, Sachs!

— Great Dismal Swamp. Acolo e lacul Drummond.

— Fascinant, răspunse el pe un ton sarcastic.

— E bântuit de stafii, adăugă ea exact ca un ghid turistic.

---

[48] Serialul american *Spitalul de urgenţă* (n.tr.).

Lucy veni lângă ei şi îşi turnă o gură de whisky într-un pahar de hârtie. Îl gustă şi expresia feţei ei se schimbă.

— E îngrozitor! Are gust de săpun.

Apoi îşi deschise un Heineken.

— Costă optzeci de dolari sticla, replică Rhyme.

— Atunci, e un săpun foarte scump.

Sachs se uită la Garrett care îşi îndesa chipsuri în gură şi apoi fugi în iarbă.

— Ai aflat ceva de la Autoritatea Tutelară a districtului? o întrebă pe Lucy.

— Dacă mi-au aprobat cererea de a deveni mama lui adoptivă? apoi clătină din cap. M-au refuzat. Nu faptul că sunt singură i-a deranjat, ci slujba mea. Pentru că sunt poliţist. Stau mult la serviciu.

— Ce ştiu ei? se încruntă Rhyme.

— Nu contează ce ştiu ei, îi răspunse ea. Ce fac e mai important. Şi Garrett o să fie trimis la o familie din Hobeth. Sunt oameni de treabă. I-am verificat bine de tot.

Sachs nu se îndoia că Lucy chiar aşa făcuse.

— Dar mergem într-o excursie săptămâna viitoare.

Garrett căuta o insectă în iarbă.

Când Sachs se întoarse, observă că Rhyme o urmărise în timp ce ea se uita la băiat.

— Ce e? se încruntă ea văzând faţa lui ruşinată.

— Dacă ai spune ceva în faţa unui scaun gol, Sachs, ce ai spune?

Amelia ezită preţ de câteva secunde.

— Pentru moment cred că o să păstrez răspunsul pentru mine, Rhyme.

Brusc Garrett începu să râdă şi fugi înspre ei. Urmărea o insectă care zburătăcea nepăsătoare prin aerul prăfos. Băiatul o ajunse din urmă, îşi întinse braţele, sări după ea şi se prăvăli în iarbă. O secundă mai târziu deja se ridicase uitându-se în mâinile făcute căuş şi începuse să se îndrepte încet către băncile de picnic.

— Ghici ce am găsit? strigă el.

— Haide să ne arăţi, îi răspunse Amelia Sachs. Vreau să văd.

Nota autorului

Sper că locuitorii din Carolina de Nord mă vor ierta că am „rearanjat" puţin geografia şi sistemul educaţional din statul Tar Heel pentru a se potrivi scopurilor mele sinistre. Dacă asta este vreo consolare, pot să stea liniştiţi că am făcut-o cu cel mai mare respect pentru statul cu cele mai bune echipe de baschet din ţară.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025